

**Ierokleous philosophou Ypomnēma eis ta tōn Pythagoreiōn epē ta chrysa =
Hieroclis philosophi Commentarius in aurea Pythagoreorum carmina /
Ioanne Curterio interprete. Ex bibliotheca D. Francisci Rupifucaldij,
Randani, Trenorchij Abbatis.**

Contributors

Hierocles, of Alexandria, active 430.
Curterius, Joannes.
Cautley, George Spencer, -1880
Burndy Library.

Publication/Creation

Parisiis : S. Prevosteau for Nicolaum Niuellium ..., 1583.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/zsbjzggn>

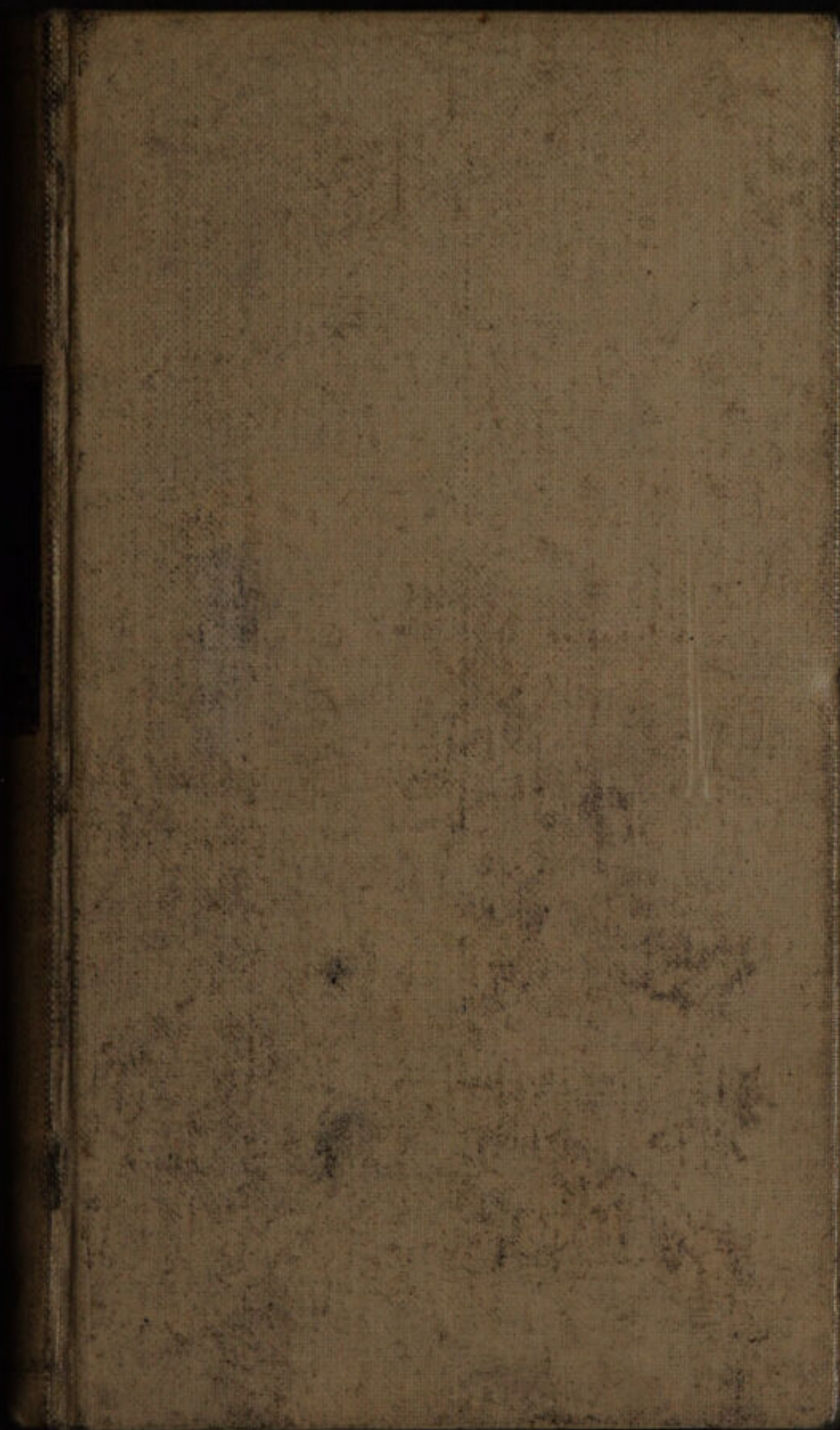
License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.



Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>



Hierocles

1882





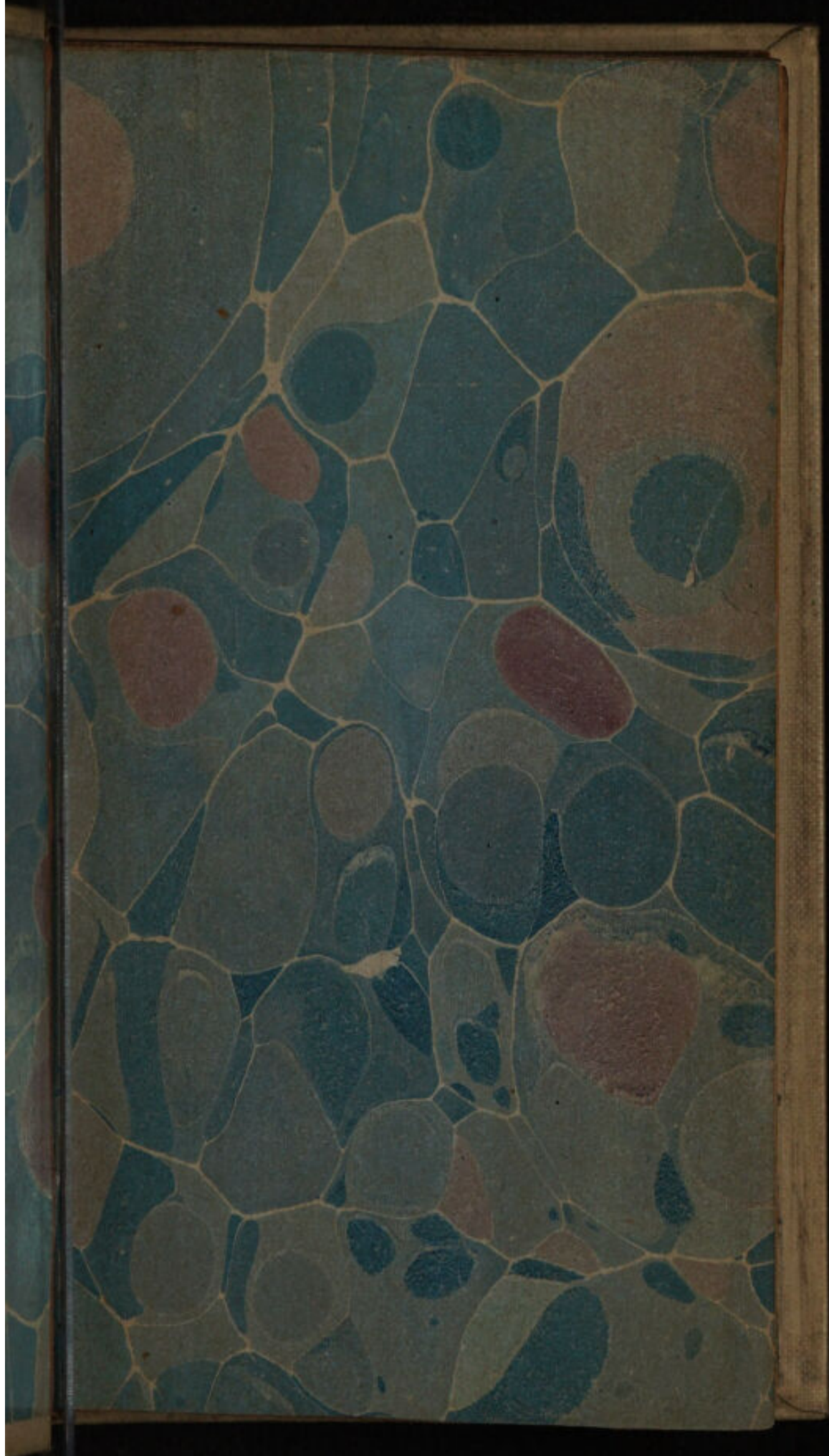




Bibliotheca Lindsiana.

88

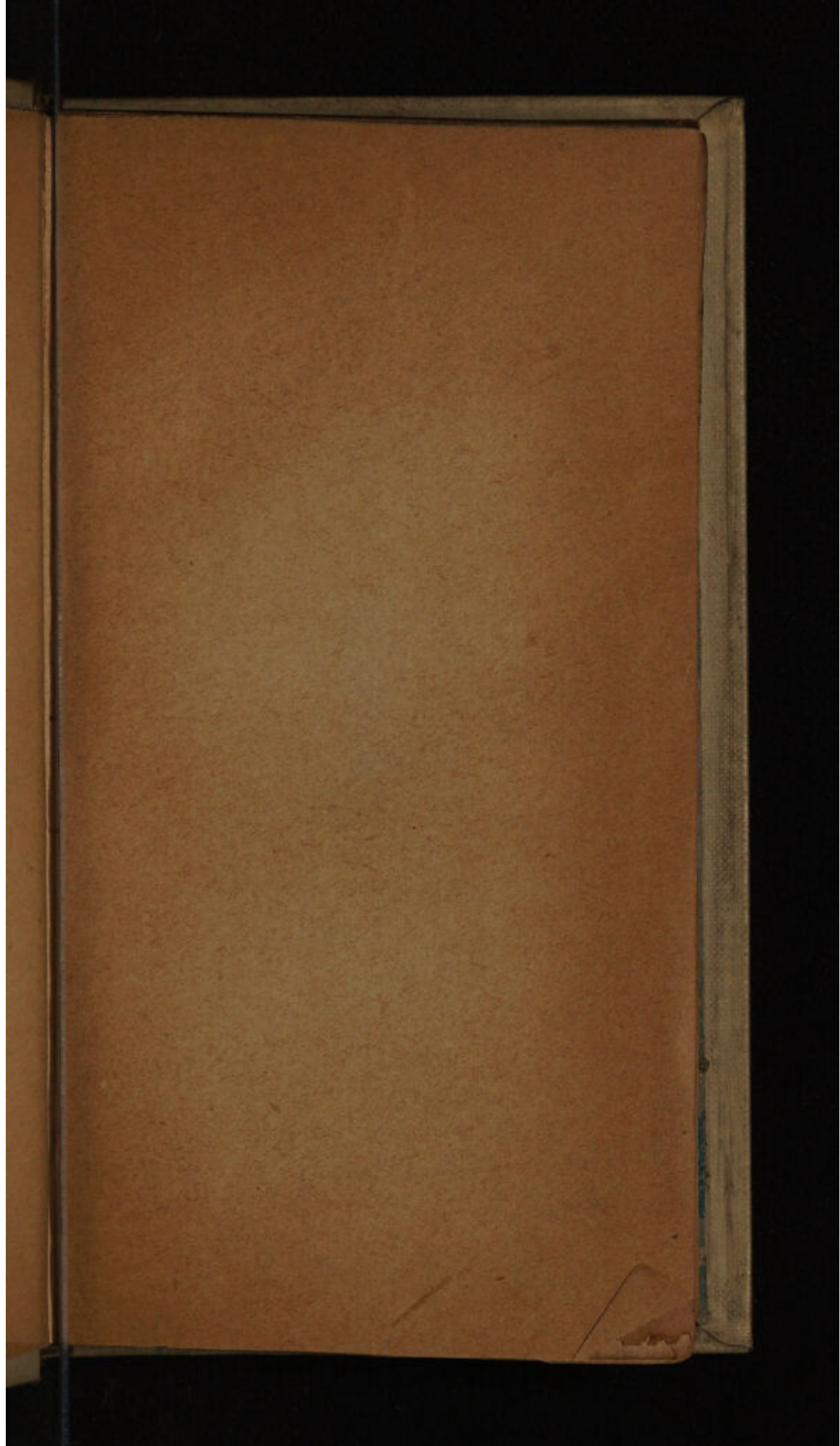
D

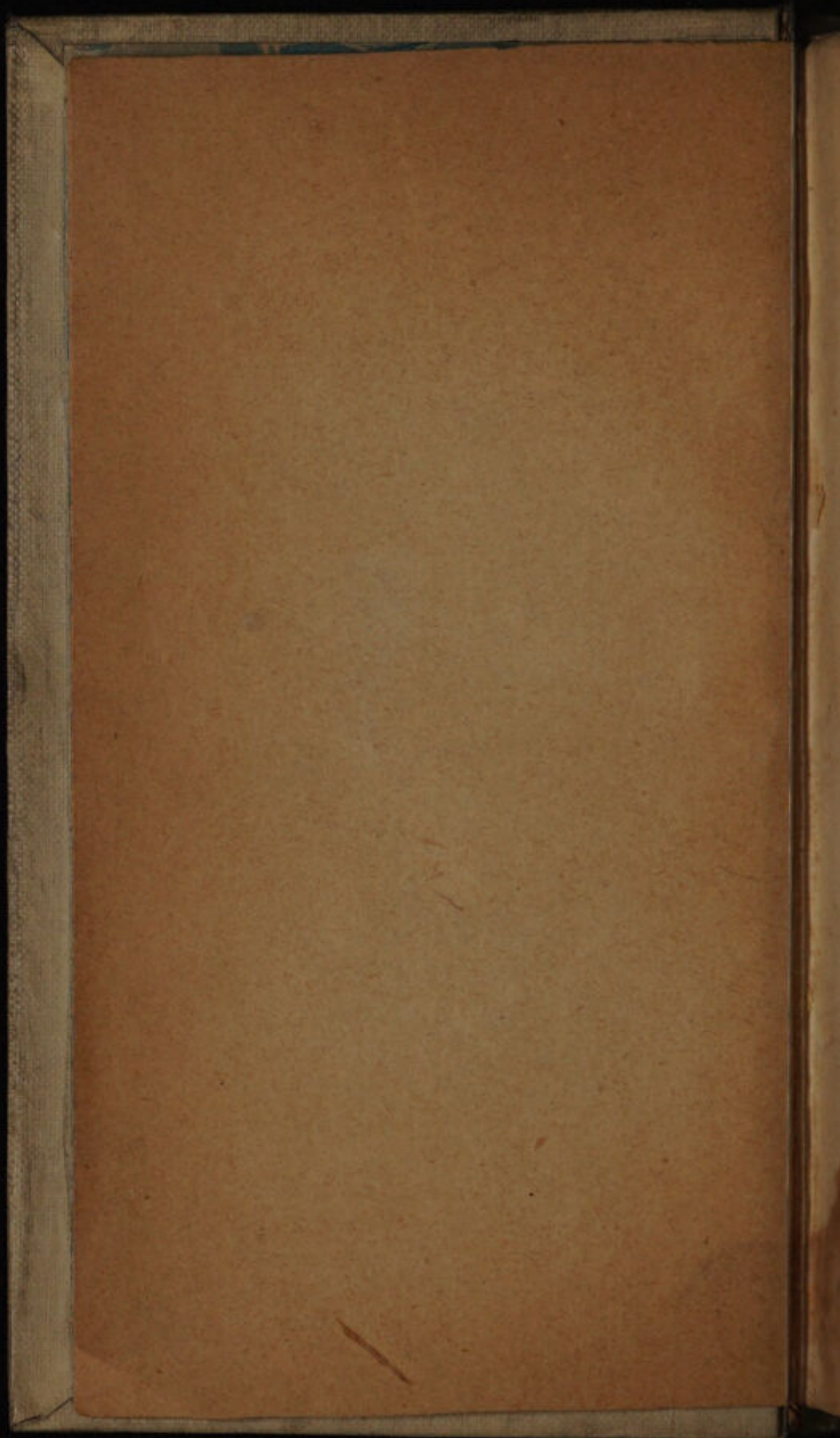


3162/B

P.

HIEROCLES





ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΥΠΟ-
ΜΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΑ ΤΩΝ
ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ ἐπὶ τὰ χρυσά.

HIEROCLEIS Philosophi commentarius
in aurea PYTHAGOREORVM carmina.

Ioan. Curterio interprete.

Ex bibliotheca D. FRANCISCI RY-
PIEVSCALDII, RANDANI,
Trenorchij Abbatis.



PARISIIS,
Apud Nicolaum Niuellium, sub signo.
Columnarum via Iacobæa.

CIO IO LXXXIII.
Cum Priuilegio Regis.

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY
LONDON

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY
LONDON



THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY
LONDON



PRÆFATIO

AD NOBILISSIMUM
VIRVM D. FRANCISCVM
*Rupifucaldium, Randanum, Tre-
norchij abbatem.*

M Eministi, arbitror,
FRANCISCE NO-
BILISSIME, quo
tēpore tu, fratresque
tui in scholis versare-
mini, egoq; studijs vestris præessem,
monuisse me sæpissime, poëtas scri-
ptorū genus esse nō solum antiquis-
simum; sed præstantissimum etiam
atque suauissimum. Quorum qui-
dem alterum ita omnibus notum
est, vt nihil quicquam habeat dubi-
tationis. De altero verò etsi contro-
uersia remansit aliqua: non dubito
tamen, propter ingenij, iudicijque

tui magnitudinem, quin idem mecum per te, ex græca præsertim lectione, qua maximè delectaris, postea deprehenderis. Quem enim non in eam sententiam pertrahat diuini Platonis autoritas, vbi παλαίους κρείττονας αἶμα, καὶ ἐγὼ πῦρ καὶ θεὸν γενέσθαι asserit? At istud etiam vel natura duce tantum, nemini dubium esse queat; nisi qui deprauato gustu, riuus potius quàm longissimè à suo capite distantibus, quàm fonte ipso delectetur. Eo præterea in poëtas, præsertim veteres, animo semper fui, vt αἰμουσόν τε, καὶ ἀρχόν existere eum mihi facile persuaderem, qui ab illis abhorreret; in quibus solis, siue res siue verba consideres, literarum delicias, & quasi condimentum haberi, quoties mihi de illis vobiscum sermo incidisset, affirmare non dubitarem. Quod si cuiquam iam videatur à ratione alienum; aduertat, queso, Musas ipsas, earumque parentem Apollinem, poëtarum tantum suscepisse patrocinium: siue quia

primi eas coluissent; siue etiam, quia scribendi ratione cæteris longè præstitissent. Cùm enim cultum eorum, qui bonorum omnium nobis auctores fuerunt, sequi debeat grati non animi significatio; sed imitatio etiã, quantum fas est mortalibus: qui melius id, quàm poëtæ ipsi, præstiterunt; qui primi ~~æxistat~~ odium diuinis laudationibus professi sunt, qui quæ diuinam benignitatem imitati, tam multa in omni scientiarum genere ad hominum utilitatem posteris monumenta reliquerunt? Nihil enim in rerum natura vel dici, vel cogitari queat, quod nõ ita poëtæ imitati, affectu quæ sint; vt cum summis postea Philosophis præclare agi visum sit, si quæ ipsi fusiùs, aut populariùs deinceps, alio orationis genere explicassent, eorumdem uersibus, tanquam oraculo aliquo, confirmarent. Hinc illa in philosophorum, oratorum quæ scriptis, poëtarum veterum, tanquam gemmæ in annulis, lectorum mentes in se

conuertentia testimonia. Ac ne quis laudem carminis summos viros, qui poëtas primos secuti sunt, neglexisse existimet: videat etiam nullum vquam vel oratorem, vel philosophum, vel legislatorem extitisse, qui in isto scribendi genere nomen aliquod adipisci nō studuerit. Addam etiam ita omnibus omni ætate venerandum studij genus hoc fuisse: vt quæ à poëtis inuenta essent, atque literis prodita; id magni etiam philosophi scriptis suis illustrare non erubescerent. Platonem dico, & Aristotelem, quorum commentarijs Homerum fuisse explicatum legimus; in quo scientiarum omnium atque artium principia contineri maiores nostri voluerunt. Verum, quia poëtarum genus est varium, quemadmodum & hominum: ὅσον αὐτῶν αὐτῶς διαφέρει, tantum certè & poëtæ. Atque vt est, omnium iudicio, præcipua hominis pars illa, quæ rationis capax est: sic certè & poëtæ illi omnium præstantissimi semper mihi

visi sunt, qui pietatis cultum, vitæ-
que sanctimoniam docerent. Placet
igitur hoc loco Orphei vetustissi-
mi, atque sanctissimi, quem postea
secutum esse Pythagoram, lib. 1. de
secta ipsius, testatur Iamblichus,
parodica imitatione, quid ipse sen-
tiam paucis significare.

Δέχομαι οὐδ' εἰμὶς ὅτι· δύρας δ' ὁμῆδε
βελήλοισ

Πᾶσιν ὁμῶς. Nolo enim ad ista
arcana, nisi pios, & castos, admitti.
Cuius quidem generis cū super-
sint adhuc non fragmenta modò
varia, tanquam ex naufragio ta-
bulæ; sed scripta etiam integra; quo-
rum nominibus hoc loco abstinere,
breuitatis ergò, visum est: pauca, iu-
dicio meo, vel etiam nulla, reperias;
quæ cum aureis Pythagoreorum
versibus conferri possint. Vt enim
nihil autore sectæ, totaque adeò
Pythagoreorum schola, celebrius:
sic certè nihil in hoc scribendi ge-
nere, præclarius, atque diuinius. Ve-
rùm quoniam ita natura comparatū

est, vt quæ pulcra, iuxta prouerbium, etiã difficilia existant: quod his verbis imprimis accidit, partim sententiarum grauitate, partim etiam breuitate; qua maximè delectati videntur Pythagorici: effectum diuina prouidentia est, vt multis postea sæculis ex Soticorum schola prodierit Hierocles; maximus sanè, acutissimûsque philosophus, qui eos nobis, ex Pythagoreorum sensu ita explicaret, vt nihil illis iam nec apertius, nec ad vitæ, morumque rationem utilius reperiatur. Nam præterquàm quòd vnicum hoc scriptum extare videtur, à quo vera Pythagoreorum carminum explicatio peti queat: præter id etiam, quòd multa sectæ huius, atque Stoicæ, ex professo dogmata continet, quæ in cæteris aliorum monumentis, ὥς ἐν παρόδῳ vix indicantur: & hoc quoque doctorum multorum iudicio, quibus ipsum videre contigit, affirmare non vereor; nullum prophani nominis autorem luce donatum adhuc, quod sciam,

qui tam multa de moribus, de providentia, similibusque rebus, more nostro, id est Christiano, hostis aliqui nominis huius acerrimus, tam bene, tamque apertè disseruerit. Immo non siue diuina providentia effectum arbitror, ut infelici nostro sæculo, in quo, post oppugnatam veræ religionis, atque morum, disciplinam, Deus ipse à multis non obscurè petitur; libellus iste in lucem prodiret; qui philosophicis rationibus ab illis id extorqueret (nisi hominis naturam planè exuerint) quod diuini verbi autoritas persuadere non potuit. Quod si quis prophanas etiam opiniones, & à fide Christiana abhorrentes, continere asserat: & id me etiam in ipso, Pythagoreis que versibus agnoscere, atque monere ceteros, mei esse officij libens admitto: neque tamen tam rigidum me esse debere, ut grauissimos philosophos suam sectæ constantiam, atque personam, quam assumpserint, tueri non patiar; cum nihil iam

x

P R Æ F A T I O.

ab eiusmodi eorum ridiculis, obsoletisque opinionibus Christianis imminet periculi: alioquin enim reiiciendam esse omnem penitus humaniorum literarum non Græcam modò, sed Latinam etiam antiquitatem; quæ permultis in rebus Christianæ veritati vtilissimè famulatur. Sed est fortasse quiddam aliud, quod à me iuniores æquius postulare videantur: annotationes nimirum aliquas, quibus interpretationis huius ratio, Hieroclisque sensus quibusdam locis manifestior habeatur: quod certè præclaro illo bibliothecæ tuæ manu scripto codice adiutus, quod Iamblichi lib. III. de vita & secta Pythagoræ continet, efficere statueram; si per otium & valitudinem licuisset. Habet enim liber ille non tantum propriam versuum istorum, atque symbolorum Pythagoræ, explicationem; sed multa huius sectæ & argumenti alia, quibus explicatio, & clarius, noster fiat Hierocles; quod altera me

editione, qui huius rei syluam in aduersarijs congestam magna ex parte habeam, ουδ̄ δε ᾱ facturum spero. Superest iam, FRANCISCE NOBILISS. vt tibi primùm, Fratrique tuo, Italicę profectiois nomine gratuler; quam verè vobis ad mercaturam bonarum artium susceptam fuisse testantur non solùm præclaræ animi, ingeniique vestri dotes; sed ingens ille Græcorum voluminum thesaurus, ad nominis etiam, generisque vestri perpetuam memoriam, rei que literariæ utilitatem, magno labore, magnisque sumptibus à vobis comparatus: deinde, vt hortet etiam, ne tantam tibi laudem, tuisque, quę ex eorum emissione sequitur, inuideas: sed Hieroclem quoque audias; qui primus tenebris ereptus, atque de cæterorum salute sollicitus, tuum supplex eorum nomine aduersus situm, & tineas, quibus præclara multorum scripta perierunt, auxilium implorat.



ΤΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

ἐπὶ τῇ χρυσῇ.

Αθανάτοις μὲν πρῶτα θεοῖς νόμος, ὡς δὲ
καίνεται,

Τίμα· καὶ σέβας ἔρκει· ἐπεὶ δ' ἥρωας ἀθανάτοισ·
Τοῖς τε κατὰ χθονὶσὶς σέβας δαίμονας, ἔννομα βέ-
ζων.

Τοῖς τε γυνεῖς Τίμα, τοῖς τ' αἰχμ' ἐμνηστῶτας·
Τῶν δ' ἀνδρῶν ἀρετῇ ποιεῖ φίλον, ὅς περ ἀείκεις.
Γεραίσι δ' εἶκε λόγους, βροτοῖς τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχαιρε φίλον σὸν ἀμδρτάδος εἵνεκα μι-
κρῆς,

Οφρα δυνῇ δυνάμεις γὰρ ἀσάκους ἐχθρὸν ἀνίσ-
ταῦτα μὲν ὕψος ἴδι· κρατεῖν δ' εἰθίζεο πάντε·
Γαστρός μὲν πρῶτον, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ· πρηξέας δ' αἰχρὸν ποτε μήτε μετ'
δῆκ.

Μήτ' ἴδῃ· πάντων δ' ἐμάλιστα ἀρχαῖος σαυτὸν.
Εἴπα δικαιοσύνην ἀπκείν βῆλαι, λόγῳ τε,
Μὴ δ' ἀγορίῳ σαυτὸν ἔχῃ πρὸς μὴδ' ἐπὶ ζε·
Ἀλλὰ γὰρ μὲν ὡς θανεῖν πέπρωται ἅπασ·
Χρήματα δ' ὀφείτε μὴ κλέεσθαι φιλεῖ, δῆλ' ὅτ' ὀλέαθ.



AVREA PYTHAGOREORVM
Carmina.

Ioan. Curterio interprete.

Primū immortalēs Diuos pro lege co-
lunto.

Et iusiurandum. Heroas, clarū genus, inde.
Dæmones hinc terris mixti sua iura ferūto.
Inde parentis honos sequitur: iū sanguini-
nis ordo.

Pōst aliū sunt, virtus vt maxima, amici.
Vtilibus factis cedas, verbisque modestis.
Nec latus paruo cōtemnas crimine amicū:
Quod potes. Est quoniā fato vicina potestas.
Illa quidem teneas: sed & hæc compe-
scere disce:

Imprimis ventrem, somnum, venerem-
que: deinde

Irā. Nec quidquā socijs aut testibus, aut te
solo, turpe geras. Sūmus pudor ipse tibi sis.
Iura colas nō ore tenus; sed rebus & ipsis.
Nec prauis mentem suescas rationibus vti:
sed mortem fato subituros noueris omnes.
Diuitias quandoq; dari; quandoq; perire.

ΧΙΠΙ ΠΥΘΑΓΟΡΕΟΡΥΜ

Οασά τε δαιμονίησι τόχαις βροτοί δ' ἄγε ἔχουσιν,
 Ων δὲ μοῖραν ἔχης, φράσας φρεσὶ, μὴ δ' ἀγαν ἀκίη.
 Ἰᾶσθαι δὲ παρέπει κατ' ὅσον διώη. ὥδ' ὃ φράζδ'·
 Οὐ πάντ' τοῖς ἀγαθοῖς τύπων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
 Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δαλοὶ τε, καὶ ἐδλοὶ
 Προσώπῃσ', ὧν μὴτ' ἐκπλήσσεο, μὴτ' ἀρ' ἐάσης.
 Εἰργασθαι σωτῆρ. ψύδοις δ' ἡὖ π' ἀπὸ π λείηται,
 Γράσας εἶχ'. ὅδ' ὅτ' ἔρω, ὅτι παντὶ τελείω.
 Μηδεὶς μὴτε λόγῳ σε παρείπη, μὴτε ἡ ῥῶ.
 Γρηῃσαι, μὴ δ' εἰπεῖν, ὅπ' ὅτ' μὴ βέλτερόν ὅστι.
 Βυλδύσ δὲ πρὸ ῥῶ, ὅπως μὴ μφρα πέλῃται.
 Δειλοὺς ἡ παρήσσειν τε, λέγαν τ' ἀρόητα πρὸς ἀν-
 δρός.
 Ἀλλὰ τὰ δ' ἐκτελέειν, ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀρῇ-
 σῃ.
 Γρηῶτε δὲ μηδὲν ἄλλ' μὴ ἴσασθαι. δ' ἄγε διδά-
 σκεδύ.
 Οασα χρεῶν, καὶ περπνότατον βίον. ὥδ' ὅτ' ἀ-
 ξῆς.
 Οὐδ' ὑγιείης τῆς πρὸς σῶμ' ἀμείλιαν ἔχῃ.
 λῆ.
 Ἀλλὰ ποποδ' τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων
 τε,
 Ποιείσθαι. μέτρον δὲ λέγω πῶς, ὃ μὴ σ' ἀρῇ-
 σῃ.
 Εἰθίζε δὲ διαγταν ἔχῃ καθάρειον ἀδρυπῖον.

Mortales quæcunq; Deis mittētib; angūt;
 Vt tua fors tulerit, patiens ne ferre recuses.
 Nec spernenda medela tamen. Sed noris
 Et istud,

Parcius ista viris immittere numina iustis.
 Multus sæpe hominum sermo prauusque,
 bonusque

Excidit. At terre te nihil: nec vertier illo
 Tete permittas. Sin falsum dicat: id æquo
 Sperne animo. serues sed hoc, quod dixero,
 semper:

Ne tibi vel verbo quisquam malè suase-
 rit, aut re,

Vt facias, dicāsve, nocens quo tu tibi fias.
 Consilium præcedat opus; ne absurda se-
 quantur.

Est miseri quod quis stultè loquiturque, fa-
 citque.

Effice quī poti⁹ nequeāt quæ facta dolere
 Nec tu quod nescis gerito: sed discere cura
 Quæ fas. periucūda tibi sic vita futura est.
 Corporis haud spernenda iuuat quæ com-
 moda cura.

Sed potiusque, cibiq. mod⁹ sit, et exercēdi.
 Ipse modū statuo, qui te non læserit ipsum.
 Sit mūdus victus: sit lux⁹ sed tamē exfors.

XVI PYTHAGOREORVM

Καὶ πεφύλαξέ γε ταῦτα πονεῖν, ὅποσα φθόγον ἴχθ.
Μὴ δαπανᾷς ὧς καμρόν, ὅποια καλῶν ἀδαή-
μοι.

Μήδ' ἀνελδύθερος ἴδι' μέθυ'ν δ' ὅπ'ι πᾶσιν ἀεισον.
Γρη῏στε δὲ ταῦτ', ἅ σε μὴ βλάβῃ λόγισται δὲ πρὸ
ῥου.

Μήδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι πρὸς σφέ-
ξαδαι,

Γεῖν τῷ ἡμικρινῶν ἔργων τρεῖς ἑκάστον ἐπιλθῖν.
Πῇ παρέλθω; τίδ' ἔρεξα; ἤ μοι δέον ἐκ ἐπε-
λέαθαι;

Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρῶτου ἐπίξισθ' ὅ μετίπειτα
Δεινὰ μ' ἐκπερήξας ὅπιπλήσσο' χρεσά' ῥ', πέρπου.
Ταῦτα πόνε. ταῦτ' ἐκμυέτα. τούτων χρὴ ἐραῖ σε.
Ταῦτά σε τῆς θαίης ἀρετῆς εἰς ἵχια θῆσθ'.
Ναίμα τῷ ἀμετέρῳ ψυχᾷ ὧς δόντα τετρα-
κλιῶ,

Γαζῶν ἀνάνκ φύσεως. ἀλλ' ἔρχεαι ἐπ' ἔργον
Θεοῖσιν ἐπιξάμενος τελέσται. πύτων δὲ κρατήσας
Γνώσθ' ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων
Σύστασιν, ἥ τε ἑκάστα διέρχεται, ἥ τε κρατεῖται.
Γνώσθ' ἥ δέ τις ὅστις φύσιν πρὸς πάντας ὁμοίω.
Ὡς τέ σε μὴ τ' αἰλπί' ἢ πίξῃ, μήτε ἔλ' λήθῃ.

Γνώσθ' ἥ ἀνθρώποις ἀνδαιρέτα πῆματ' ἔχοντας,
Τλήμονας, οἳ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄνταν ἔτ' ἐσορῶσιν,
Οὔτε κλύοισι, λίσιν δὲ κακῶν παῶροι σιωῖσασιν.

Quaecūque inuidiā pariūt, vitāda putato.
 Et sumptus vanos, recti quos nescius audet:
 Et sordes. Præstat quavis mod⁹ optim⁹ in re.
 Fac quæ non lædāt: cōsulto resque geratur.
 Mollia nec prius admittant tibi lumina so-
 mnū,

Exactæ quā ter reputaris cuncta diei:
 Quæ prætergressus? quæ gessi? quæ malè
 omisi?

Singula percurrēs à primo facta, quibus tu
 Vel prauis doleas: capias vel gaudia iustis.
 Hæc facito, hæc satage, istorum tibi cura
 geratur.

Hæc te virtutis diuinæ ad limina sistant.
 Iuro te, qui nos docuisti tetradæ, fontem
 Naturæ æternæ. Finem dein antè precatus
 Numina, op⁹ facito. Quæ tu si gesseris, idē
 Noris qua cōstet natura hominēsq., deique.
 Singula quò pergāt, sistet quò singula rursū.
 Noueris & mundi naturā, quāpote, eandē:
 Vt te nec spes vana angat, lateant quoque
 nulla.

Noris mortales sponte in sua damna ruētes:
 Infelix stultūque genus: quod commo-
 da præsens
 Non oculis, nō aure capit, raróq. medetur.

XVIII PYTHAGOREORVM

Τοῖν μοῖρα βροτῶν βλάβη φρένας. οἱ δὲ κυλίν-
δροις

Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλγ' ἀφ' ἑρῶν ἀπείρονα πῆματ' ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ σιωπὰ δὸς ἔεις βλάβησιν ἀλγῶν
Σύμφυτος· ὡς δὲ πρὸς ἀλγῶν εἰκόντα ὅφρ' ἐφύγῃ.
Ζεῦ πάτερ, ἢ πολλῶν τε καὶ ὧν λύσας ἅπαντας·
Ἡ πᾶσιν δείξας οἶον πᾶσι δαίμονι χεῖνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσ'· ἐπεὶ θεὸν γένος ὅστις βροτῶν,
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δεινῶσι καὶ ἔκαστα·
Ὡς εἰ θέλῃ μετέστι, κρατήσῃς ὧν σε κελεύω.
Ἐξακέσας ψυχῶν δὲ πόνων ἀπὸ πῶνδε θάλασσης.
Ἀλλ' εἴργου βροτῶν, ὧν εἴπομεν, ἐν τε καὶ θαρμῶν,
Ἐν τε λύσῃ ψυχῆς κείνων, καὶ φράζου ἕκαστα
Ἡνίοχον γαίμεν σῆσας καὶ θυώπτην αἰεῖσιν.
Ἦν δ' ἀπολείψας σῆμα ἐς αἰθέρ' ἤβυτον ἤθης·
Ἔσται αἰθέρης θεός, ἄμβροτος, οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων.

Sic miseris fors mētē agitāt, variūsq. cylindris
 Huc illuc rotat, immensis versatq. periculis.
 Hoc comes improvīsa ciet cōtentio damni
 Inſita: cui certare nefas, sed cedere pulcrū.
 Iupiter alme, malis iubeas vel ſolvier oēs:
 Omnibus vtantur vel quōnam dæmone
 monſtra.

At confide: hominū diuina eſt ſtirpis origo,
 Sacra quibus natura fauens hæc ſingula
 pandit.

Quæ ſi tu teneas; dictis potieris & ipſe;
 Purgatūq. animū damnis ſeruabis ab iſtis.
 ſperne cibos cautus, veluti purgamina
 monſtrans,

Atque animum ſoluens dixi. tum ſingula
 penſans,

Aurigæ menti cedas quas tractet habenas.
 ſic vbi depoſito vacuus te ceperit æther
 Corpore, viuus ages ſemper, ſemperq.ue
 beatus.



Εκ τῆς Σιδεας.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟ-
ΦΟΣ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ.



ΥΤΟΣ ΜΥΣΤ' ἄτρε-
πιδ, καὶ μεγαλοφρε-
ποις, δ' ἔστι τε τιμῶ
ἀγνοῖαι εἰς ἑωφ-
ρολιῶν, καὶ ἀφ' ἑρῶν δὲ γλωττία,
καὶ δὲ πεία τῶν καλλίστων ὀνομα-
των καὶ ῥημάτων, κατέπληθε
πᾶντα χρῆσις ἀκροωμένων. ἡ δὲ
αὐτῶν καὶ μαθητῆς Θεοσέβιος, δυνήρ,
εἰς ἑωφ' ἑπερος, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, εἰω-
θῶς ἀποβλέπειν ἐς τὰς ἀν' ἑρῶν

ψυχάς. ἤγε γὰρ ὁ αὐτὸς Θεοσέ-
 βιος, ἔξ ηγεμόνων φαίει ποτε ὅν
 Ιεροκλέα κύβοις εοικέναι τοῖς ὁ Σω-
 κράτους λόγους. ἀπώτα γὰρ ^ἦ ἐν
 πᾶσι τοῖς, ὅπου αὐτὸ πέσῃσι. τῷ δὲ
 Ιεροκλέῳ δὲ ἀνδρῶν καὶ μεγαλό-
 θυμον ἦτος ἀπέδιδεν ἡ συμβᾶσα
 τύχη αὐτῷ. εἰς γὰρ ὁ Βυζάν-
 τιον ἀνελθὼν, προσέκρυσσε τοῖς
 κρατοῦσι, καὶ εἰς δικαστήριον ἀχθεῖς
 ἐτύπτετο τὰς ἑξ αὐτοῦ πῶν πλη-
 γὰς. ῥεόμηνος δὲ τῷ αἵματι, βλά-
 φας κρίλιν πῶν χεῖρας, προσρά-
 νει ὅν δικαστὴν αἶμα λέγων·

Κύκλωψ, τῇ, πῶν οἶνον, ἐπεὶ φάγες
 ἀνδρόμεα κρέα.

Φυγὼν ὁ κατακριθεὶς, ἐπὶ ἀνελθὼν
 χρόνῳ ὕστερον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, συ-

νεφιλοσόφῳ τὰ εἰωθότα τοῖς πλησιάζουσιν ἔξεσσι δὲ μαθεῖν πῶς ἱεροκλέους μεγαλογνώμονα φρόνησιν ἀπὸ τῶν συγγραμμάτων, ὧν ἔγραφεν εἰς τὰ χρυσὰ ἔπη τῶν Πυθαγορείων ² βιβλίων, καὶ περὶ θεωρίας, ³ ἐν ἑτέροις βιβλίοις συγχοῖς, ἐν οἷς φαίνεται ὁ ἀνὴρ πῶς μὲν ζωὴν ὑψηλόφρων, πῶς δὲ γῶσιν ⁴ ὅσα ἀκριβής.

1. scribo ἀπὸ πάντων. 2. καὶ βιβλίων περὶ. 3. addo καὶ. 4. tollo ἐκ.



Ex Suida.

HIEROCLES PHILOSOPHVS ALEXANDRINVS.

HVic, ad constantiam & gravitatem, ingenij vbertas tanta accessit, itaque lingue pre-

stantia, nominumque optimorum, atque verborum copia excelluit, ut omnes ubique auditores in sui admirationem raperet. Fuit verò ipsi etiam discipulus nomine Theosebius, vir, si quisquam alius, quos ipsi nouimus, in hominum animos acie mentis penetrare solitus. Aiebat enim idē Theosebius, Hieroclem aliquando inter narrandum dixisse, Socratis sermones similes esse tesseris. Stare enim semper erectas, ut cunq; cadant. Hieroclis autem fortitudinem, animique robur, ea calamitas ostendit, in quam incidit. Byzantium enim profectus, cum in procerum offensionem incurrisset, in iudicium pertractus, plagisque crudelissimè acceptus fuit. Cum autem manan-

tem ex eis cruorem caua manu
excepisset, eo iudicem asper-
gens simul addidit:

*Cyclops, en vinum . humanas iam desere
carnes.*

Exilio porrò damnatus, & Ale-
xandriam postea reuersus, soli-
to more cum discipulis philoso-
phatus est. Licet verò scientiæ
eius, atque iudicij magnitudi-
nem ex ijs colligere, quæ scri-
psit in Pythagoreorum versus
aureos: de prouidentia: librís-
que multis alijs: ex quibus ap-
paret hominem vita quidem
sublimem fuisse: scientia verò
accurata.

DE HIE-

I
DE HIEROCLIS IN

PYTHAGORICA CARMINA

Commentario, per I O A N.

CURTERIVM vtraque

lingua in lucem

prodeunte.

AETHALIDES fuerat qui prisco
tempore primùm;

Troiano bello postea Panthoïdes;

Deinceps Hermotimus; post Pyrrhus; deni-
que magnus

Pythagoras, samij gloria magna solis

Credo equidē versa, lōgo pōst rēpore, sorte,

Hieroclem factum: nec mea vana fides.

Abstrusos sophiæ nam sensus Pythagorææ

Tā bene perspexit, quā bene Pythagoras.

Plurima sed postquā latuisset sæcula; itādē

Emersit, factus denique Curterius.

Nā quòd Hieroclē mysteria maxima, sacris

Pythagoræorum condita carminibus,

Hic gemino ore vides, manifesta luce, lo-
quentem:

Vni hæc debetur gloria Curterio.

NICOL. MORELETVS.



ΙΕΡΩΚΛΕΟΥΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΕΙΣ
Τὰ Πυθαγορικά ἔπη
ὑπόμνημα.



Φιλοσοφία δὲ ζωῆς αἰ-
δρωπίνης καὶ θαρσος, καὶ
τελειότης. καὶ θαρσος μὲν
ἀπὸ τῆς υἱκτικῆς ἀλογίας,
καὶ τῆς θνητουδὸς στόμα-
τος· τελειότης δὲ, τῆς οἰ-
κείας οὐζωίας ἀνάληψις, πρὸς τὴν θεϊαν
ὁμοίωσιν ἐπαύγουσα. Ταῦτα δὲ πέφυκεν ἀρε-
τὴ καὶ ἡγήθηα μάλιστα ἀποφράζεσθαι· ἢ μὲν,
τὴν ἀμελείαν τῆς παθῶν ἐξοείζουσα· ἢ δὲ, τὸ
θεῖον εἶδος, διθυῶς ἔχουσα, προσεκτιμῆναι.
Δὲ οὖν πρὸς ταῦτα τὴν ὁπτιμὴν τὴν
μέλλουσαν ἡμῶν καὶ θαρσος, καὶ πλείους ποι-
εῖν, καλῶντας ἔχον ἱκανὰ ἐν βραχὺ διωει-
σμένους, οἷον ἀφορισμοὺς ἱκανὰς τεχνικοὺς,



HIEROCLIS
PHILOSOPHI IN
carmina Pythagorica
commentarius.

Ioan. Curterio interprete.

Philosophia est vitæ humanæ purgatio, atque perfectio. purgatio quidem, cum facerationi contraria, mortalique corpore liberat. perfectio verò, cum suæ vitæ recuperata præstantia, ad divinam similitudinem reducit. Quæ duo quoniam virtute & veritate fieri maxime natura comparatum est: earum illa quidem tollit perturbationum intemperiem: ista autem divinam formam, si rectè se habeat, inducit. Decet igitur ad scientiam istam, quæ puros, atque perfectos nos efficiat, regulas habere aliquas paucis comprehensas, velut artificiosas quasdam sententias.

A ij

ut ordine, viâque facili ad beatæ vitæ finem perueniamus. Sunt verò inter regulas eiusmodi, quæ ad vniuersam philosophiam conferunt, in primis habenda, iudicio nostro, PYTHAGORICA CARMINA, quæ AVREA verè nuncupantur. Continent enim totius Philosophiæ, quæ in agendo, & quæ in contemplando versatur, decreta summa; quibus non solum veritatem atque virtutem sibi quisque compareret, sed purus etiam, Deoque similis facile efficiatur: atque (ut ait Platonis Timæus Pythagoricam disciplinam professus accuratè) & sanus, & integer ad prioris habitus formam perueniat. Orditur porro ab eius virtutis præceptionibus, quæ est in agendo posita. Primum enim perturbatio, & ignavia, quæ in nobis existunt, regenda sunt: atque ita diuiniorum rerum cognitioni incumbendum. Ut enim lippitudine laboranti oculo, nec purgato, quæ valde lucida sunt, videri non possunt: ita nec animo virtute carenti cernitur veritatis pulchritudo. Est enim impuro, quod purum est, nefas attingere. Parit verò philosophia, quæ versatur in agendo, virtutem quidem ipsam; virtutem autem, quæ in contemplando, quo fit, ut in versibus ipsis illam

ὅπως ἐν ταῖς καὶ διμεσοδωσ, πρὸς τὴν
 διζώας τέλος ἀφαιρούμεθα. τὴν δὲ τὴν ποιῶντων
 καλόνων, ὅς πρὸς τὴν ὅλην φιλοσοφίαν σιω-
 πινόντων, τὰ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΑ Ε-
 ΠΗ, τὰ ὅπως ὅπκι καλὸν ΧΡΥΣΑ, ἐν ὅντως
 πρὸς τοὺς αὐτοὺς διζώας πρὸς τὴν πᾶ-
 σης φιλοσοφίας πρὸς τὴν θεωρητικῆς, τὰ
 καλὸν δόγματα, δι' ὧν αὐτοὺς ἀλήθειαν καὶ
 ἀρετὴν κτήσονται, καὶ ἑαυτὸν καθαρόν ἀπο-
 λαύοι, καὶ τὴν πρὸς θεὸν ὁμοίωσιν διευχίσθη,
 καὶ (ὡς φησὶν ὁ Πλάτωνος Τίμαιος, ὅς
 ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ δόγμάτων ὁ ἀκρι-
 βής διδάσκαλος) ὅς ὅτι, καὶ ὁλόκληρος ἡμὸς
 μὲν εἰς τὴν πρὸς τὴν ἀφαιρούμεν εἶδος ἐ-
 ξεως. Καὶ πρὸς τὴν τὴν πρὸς τὴν ἀ-
 ρετῆς πρὸς τὴν πρὸς τὴν πρὸς τὴν πρὸς τὴν
 γὰρ δὲ ταῖς ἐν ἡμῶν ἀλογίαν τε, καὶ ῥαθυ-
 μίαν· ἐπειτα ὅπως ὅπκι δὲ τὴν πρὸς τὴν
 γνώσῃ. ὡς πρὸς τὴν ὁφθαλμῶν λημθῆναι, καὶ ὅς
 καθαροὺς τὰ σφόδρα φωπνὰ ἰδεῖν ὅς οἶόν-
 τε· οὕτως ἐ ψυχῇ μὴ ἀρετὴν κτήσονται τὴν
 ἀληθείας ὁποῖα ἀδελφός. μὴ καθαροὺς
 γὰρ καθαροὺς ἐφάπτεσθαι μὴ ὅς θεμὸν ἢ. ἐστὶ ὅς
 ἢ μὴ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν ἀρετὴν ποιητικὴν ἀ-
 ληθείας· ὡς καὶ ἐν αὐτοῖς πῶς ἐπεὶ τὴν μὲν
 πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, ἀνθρωπίνῃ ἀρετῇ

θείσκοιμι λεγομένην· πλὴν ὅτι θεωρητικὴν,
θείαν ἀρετὴν ὑμνουμένην, ἐν οἷς συμπαράσας
ὁ λόγος τὰ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς παρὰ
γένηματα,

ταῦτα πόνει. (φησὶ) ταῦτ' ἐκμυέται· τούτων
χρὴ ἐρᾶσθαι.

ταῦτα σὺ τῆς θείας ἀρετῆς εἰς ἰχνα θέσθαι.
 78^ο παρῶν οὐκ ἀνθρώπων δεῖ γινώσκειν, καὶ τότε
 ἀγα- θεόν. ἀνθρώπων ὅτι ποιεῖσιν ἀγαθὸν αἰ πολιτικὴν
 80^{ον} ἀρετὴν θεοποιεῖσιν ὅτι αἰ παρὰ τὴν θείαν ἀρετὴν ἀ-
 νάγκησιν ὁπσιῶμαι. τὰ ὅτι μικρὰ παρὰ τῆς με-
 γάλων ὅτι ἐν ταῖς τοῖς ἀνθρώποις. διὸ καὶ ἐν ταῖς
 πυθαγorejς ὑποθήκας, τὰ τῆς ἀρετῆς πα-
 ραγένηματα παρῶν παρὰ δίδωσιν ἐν τοῖς ἐ-
 πεσιν ὁ λόγος. παιδαγωγῶν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς παρὰ
 τὴν βίον μελέτης χρῆσεως παρὰ τὴν θείαν ὁμοίω-
 σιν ἀμύειν. Καὶ οὗτος ὁ σκοπὸς τῆς ἐπὶ
 καὶ ἡ ταῖς χαρὰς φιλόσοφον παρὰ τὴν ἀγ-
 λων ἀναγνωσμάτων ἐνθῆναι τοῖς ἀκροαταῖς.
 8^ο ΧΡΥΣΑ ὅτι πλὴν ἐπωθυμίαν ἔχει, ὅτι πρὸς
 82^ο ἐν ἐπεσιν, αἰεταῖς, ὅτι θῆα. οὐτω γὰρ καὶ ΧΡΥ-
 ΣΟΥΝ γένος λεγομένην τὸ ἐν τοῖς ἀνθρώποις
 γένεσιν αἰετον, ἀπὸ τῆς τῆς ὕλης ἀναλογίας τὴν
 ὅτι φορεῖν τὴν ἡτῶν λαμβάνοντες. ἔστι ὅτι καὶ ὁ
 χρυσὸς ἀκίβδηλόν π, καὶ γῆς ἐκ ἀναπεπλησμέ-
 νου, ὡς παρὰ τὴν συγγένειαν, καὶ ἐφεξῆς ὅτι ταῦτα.

nominari humanam; hanc autem diuinitatis nomine celebrari reperiamus, vbi de ciuili virtute hoc modo præcipere definit;

Hæc facito; hæc satage; istorum tibi cura geratur.

Hæc te virtutis diuæ in vestigia fistent.

Primum igitur probum fieri oportet; indeque Deum. hominem verò probum efficiunt virtutes illæ, quæ ciuiles existunt: Deum autem disciplinæ, quæ ad diuinam virtutem euehunt. Quia deinde ijs, qui ascendere cupiunt, ordine magna præcedunt quæ parua sunt: ideo in Pythagoricis præceptis ea præmittuntur, quæ de virtutibus præcipiuntur; ut nos abusu, qui summus in vita est, ad diuinam similitudinem doceant ascendere. Et hic quidem verus scopus est, atque ordo; ut philosophi characterē ante alias persuasiones imprimant auditoribus. **AUREORVM** autē ideo retinet appellationem, quòd in suo genere optimi sint, atque diuini. Sic enim & **AUREVM** sæculum dicimus, quod in hominum ætatibus fuit optimum; morū differentiam à metallorum proprietate sumentes. Est verò & **AUREVM** ipsum purum quid, nec terræ quicquam habens commixtum: ut quæ ipsi cognata, adeoque etiam inferiora,

argentum, æs, ferrum: inter quæ & A V-
 R V M ipsum idè natura principatûra
 obtinet, quòd nûquam, vt cætera, rubi-
 ginem contrahat; cûm eorum singula
 eam ita patiantur, vt terram participant.
 Rubigine ergo, quæ terrena est, cum vi-
 tiorum facie comparata; quod sanctum,
 purûmque sæculum extitit, ipsi quæ adèd
 mores malitiæ penitus expertes, AVREA
 iure nuncupata sunt. Sic certè & versus
 isti omnes, toti penitus pulchri, & boni,
 AVREORVM, diuinorûmque appella-
 tionem sortiti sunt. Neque enim inter
 eos existunt boni quidem alij, alij verò
 non boni, quod nonnullis alijs in rebus
 experimur: sed omnes similiter morum
 puritatem explicant, & ad diuinam simi-
 litudinem deducunt, P Y T H A G O R I-
 C A E Q V E, philosophiæ finem perfectis-
 simum ostendunt; vt in singulorum ex-
 plicatione patebit: quam statim à primis
 ordiemur.

ὅς ἄργυρος, καὶ χαλκός, καὶ σίδηρος, πρὸς αὐ-
 καὶ τὸ ὑπερέχον φύσις κέκληται ὁ Χ Ρ Υ-
 Σ Ο Σ μόιος τῶν ἄλλων ἰὸν ἔποιων, ἐκείνων
 ἐκάστου, κατὰ ὅσον γῆς μετέχῃ, καὶ ποσὸν καὶ
 εἰς ἰὸν μεταβάλλοντος. τὸ οὖν γινώσκεις ἰοῦ καὶ
 ἢ ἔνυλον κακίαν λαμβανομένου, τὸ ἄγιον καὶ
 καθαρόν γῆρος, καὶ τὸ παῖτη καθαρόν πο-
 νηρίας ἥδους, εἰκότως Χ Ρ Υ Σ Ο Υ Ν ἐ-
 λέχθη· οὕτω δὲ καὶ πάντα τὰ ἔπη, ὅλα δὲ ὅ-
 λων ὄντα καλὰ, Χ Ρ Υ Σ Α, ἔθελον ἢ ὁπί-
 κλησιν ἀναγέγραπται· ἔγάρ ὅστιν τὸ μὲν αὐτὸ κα-
 λὸν, τὸ δὲ ἔκαλον, ὡς πρὸς ἓν ἓν τῶν ἄλλων. δηλὰ
 πάντα ὁμοίως τὸ καθαρόν ἥδους ἐμφάνει, καὶ
 πρὸς πᾶσι θεῖαν ὁμοίωσιν ἀνάγῃ, καὶ τῆς
 ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΗΣ φιλοσοφίας τὸν πε-
 λειότατον σκοπὸν ἐκκαλύπτει· ὡς ἐν τῇ κατὰ
 ἑκάστον ἐξηγήσει σαφὲς γινώσκεται· καὶ πρὸς τὸν
 γε ἀπὸ τῶν πρὸς τῶν ἀρξώμεθα.

ΕΓΓΕΙΝ ΠΑΤΩΝ Τ' ἄρετων ἡμεῶν ὅτιν ἡ
 σέβεια πρὸς τὴν θείαν αἰτίαν ἢ ἀναφορὰν
 ἔχουσα, εἰκότως καὶ τὴν ἐν ταῖς ἐπιστολῇ ΝΟΜΩΝ
 τὴν περὶ ταύτης ἡγίται ὡς ἀφ' ἑαυτῆς· ὡς δέ οἱ
 τοῖς ἐκ κοσμίους θεοῖς, καὶ τὴν ἀνυπαρχουσαν αὐ-
 τοῖς ταῖς, ΤΙΜΑΝ, ὡς ὁ δημοκριτὴς ΝΟ-
 ΜΟΣ ἅμα τῇ οὐσίᾳ αὐτῶν συμπροήγαγε,
 ταῖς αὐτῶν τοῖς μὲν ὅτι τῆς πρώτης σφαί-
 ρας, τοῖς δ' ὅτι τῆς δευτέρας, καὶ ὅτι τῆς τρίτης
 ἄλλοις· καὶ οὕτως ἐφεξῆς, μέχρι τῆς πάσης
 τοῦ οὐρανόθεν κύκλων συμπληρώσεως. τὸ γὰρ
 ἡ ἐπαχθισαν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ αὐτῶν, ἔπει-
 τοῖς, ταύτη αὐτοῖς ἐγκαινῶν τε, ἔπειτα, ὡς ἡ
 ΝΟΜΩΝ κατὰ κοινὴν οὐσίαν καὶ τὴν ὁπότε
 ΤΙΜΗΝ αὐτοῖς· ἀποδοδόντων, καὶ μήτε
 ὑπαίρειν πῶς αἰτίαν, μήτε ἀπολείπειν ταύ-
 τῆς ἐν ταῖς περὶ αὐτῶν ἐνοσίαις· ἀλλὰ καὶ τὸ
 αὐτοῖς (ἢ) ἔχει, ὅ μόνον, ἔπειτα πῶς ἔχει τὴν
 ταῖς, ὡς εἰλήχασιν, ὅτι τὴν δημοκριτὴν μόνον
 αὐτῶν θεὸν ἀναφέρειν τὸ σέβει, ὃν θεὸν θεῶν
 κυρίως αὐτῶν εἶποις, καὶ θεὸν ὑπατον, καὶ
 αἰετον. πῶς δὲ οἕτως αἰτίαν τῆς κοσμοποιούσης

IMMORTALES PRIMVM DEOS,
SICVTI LEGE DISPOSITI
SVNT, PHONORA.

Primum immortales Diuos pro lege colūto.

QVoniam virtutum omnium dux est pietas, quę ad diuinam causam refertur; iure etiam in præceptis istis, quę versibus continentur, ab ea exordium sumitur: vt doceatur, quo pacto DEOS, quę in mundo sunt, COLERE oporteat, pro ratione ordinis, quem habent, ab opifice LEGE cum sua ipsorum statim essentia coniunctum, ex quo primę quidem sphærę ab ea addicti alij, ordinatiq; sunt; alij autem secundę; alij etiam tertię; & ita deinceps; donec cęlestium circularum numerus omnis compleretur. Eos enim ita agnoscere, & COLERE, vt sunt ab auctore suo, & parente, distincti; diuinę LEGI obedire est, verumque honorem ipsis tribuere; non autem eorum dignitatem supra modum attollere; aut eius aliquid, cum de illis cogitamus, omittere: sed eos etiam id esse credere, quod sunt, & ordinē, quē adepti sunt, retinere; ad eorum deniq; opificem vnicum (quem Deū Deorum propriē, tanquam summū, & optimum nominare queas) honorē referre. Verē autē

Dei, à quo mundus arte summa effectus est, dignitatem hac solum ratione inuenimus, si ipsum etiam ceterorum causam existere, & naturarum immutabilium, quæ sunt rationis participes, factorem ponamus. **DEOS ENIM IMMORTALES** carmen appellauit, eos, qui semper, atque eodem modo de Deo opifice cogitant: quique semper ad eius bonum attenti, ab eodem, quod sunt, nulla vel separatione, vel mutatione, accipiant; tanquam sint opificis causæ imagines perturbationum atque vitiorum expertes. Est enim Deo congruum sui etiam imagines eiusmodi producere; non omnes mutationibus, atque perturbationibus obnoxias, & quæ inuitia prolabantur, quales ipsi sunt mortaliū animi, naturarum ultimi, quæ ratione utuntur; quæadmodum & ipsi etiam **IMMORTALES DII**, de quibus nunc sermo est, qui summi nuncupantur. Neque porro, ut ab animis humanis distinguantur isti, **IMMORTALES DII** nuncupantur; qui diuina beatitudine fruuntur immortaliter, nec suæ unquam essentiae, paternæque bonitatis obliuiscantur. Sed istis perturbationibus hominum subiacent animi; qui Deum quidem, suamque ipsi dignitatem aliquando cogitent, atque complectantur; aliquando etiam eadem excidant. Quo fit etiam, ut merito mortales **DII** nuncupentur hominum animi, quod moriantur aliquando, cum diuinam

ἔδριστε τέχου θεοῦ μόνως αὐτὸν ἔξδύσει μὲν, εἰ καὶ
 ΘΕΩΝ αἶνον αὐτὸν, καὶ ἀτρεπέων λογί-
 κων οὐσιῶν ποιητὴν ἡσόμεθα. πύτις γὰρ νῦν
 ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ὠνόμα-
 σεν ὁ λόγος, τοὺς αἰεὶ, καὶ ὡσαύτως νοοῦντας τὸ
 δημιουργὸν θεόν, καὶ αἰεὶ πρὸς τὸ ἐκείνου ἀγα-
 θὸν σωτὴ ταχμένοις, καὶ ἀπ' ἐκείνου τὸ εἶναι ἀ-
 μερίτως, καὶ ἀτρεπέως λαμβάνοντας, ὡς
 τῆς δημιουργικῆς αἰτίας αὐτοὺς ὄντας εἰκόνας
 ἀπαθεῖς, ἔακακύντοισι. πρὸς εἰπεῖ γὰρ τῷ θεῷ, καὶ
 τοιαύτας ὑποστήσας ἑαυτοῦ εἰκόνας, ἔμην πα-
 σαις τρεπίαις, καὶ ἐμπαθεῖς τῇ εἰς κακίαν ὑπο-
 φορᾷ· οἵ αἱ εἰσιν αἱ ἀνθρώπιναι ψυχαί, τῶν λο-
 γικῶν φύσεων τὸ ἔρατον οὐσίαν ἡμῶς· ὡς πρὸς αὐ-
 τὸν κρόταπον νῦν τῶν ΑΘΑΝΑΤΩΝ
 ΘΕΩΝ λεγόμενον ἡμῶς, καὶ μὴτε πρὸς ἀν-
 θρωπίνην τὴν ἀνθρώπων ψυχάν, ΑΘΑΝΑ-
 ΤΟΙ ΘΕΟΙ ἔπει ἐκλήθησαν, ὡς μὴ ἀπο-
 θνήσκοντες τίτλῳ θάνατος, ἀλλ' ὡς αἰεὶ, μὴδ' ἐν λήθῃ
 ποτὲ γηγόμενοι, μὴτε τῆς ἑαυτῶν οὐσίας, μὴτε
 τῆς τῷ πατρὶ ἀγαθότητος. πύτις δ' ἡ ἀνθρώ-
 πινη ψυχὴ τοῖς πάθεσιν ὑποκείται, ποτὲ μὲν
 νοοῦσα πρὸς θεόν, καὶ τίτλῳ ἑαυτῆς ἀξίαν ἀπο-
 λαμβάνουσα, ποτὲ δ' ἐν πύτων ἀποπίπλουσα. Διὸ καὶ
 εἰκότως ΘΕΟΙ θνητοὶ λέγοντο ἀπὸ ἀνθρώπι-
 ναι ψυχῆς, ὡς ἀποθνήσκουσαι ποτὲ τίτλῳ θάνατος

βύζωϊαν τῇ ἀπὸ θεοῦ φυγῇ, καὶ ἀναβιωσκόμε-
 ναι αὐτὴν πάλιν τῇ πρὸς θεὸν ἐπιστροφῇ· ὅ-
 οὔτω μὲν ζῶσιν τὸν θῆον βίον, ἐκείνως δ' ἀπο-
 θνήσκουσιν, ὡς οἰόντες ἀθανάτω οὐσίᾳ θανάτου
 μοίρας μεταλαγχεῖν, ἢ τῇ εἰς τὸ μὴ εἶναι ὀκτά-
 σθαι, ἀλλὰ τῇ τῷ εἶναι ἀποπρώσθαι. θάνατος γὰρ
 λογικῆς οὐσίας, ἀχρεΐα καὶ ἀνομία, οἷς ἐπιταί· ὅ-
 ἢ πρὸς τὸν βίον ἀμελῶς τῷ παθῶν ἐπανάστα-
 σις. ἐν γὰρ τῇ ἀγνοίᾳ τῷ κρείττονων ἀνάγκη δου-
 λῶσθαι τοῖς χείροσιν· ὧν ἐλθὺ πελάσσει ἄλλως
 οὐχ οἰόντες, ἢ τῇ δι' ἀραμνήσεως εἰς νοῦν, ὅ-
 θεὸν ἐπιστροφῇ· μετὰ ζῶν δὲ τῷ ἔτιω λεγόμενων
ΛΘΑΝΑΤΩΝ ΘΕΩΝ, καὶ τῷ θνη-
 τῶν, ὡς εἰπόμεν, **ΘΕΩΝ**, ἀνάγκη γῆρας ἔχειν
 ὑμιώτερον μὲν ἀνθρώπου, κατὰ δὲ ἑσπερον δὲ θεῶν,
 τῇ δὲ ἑαυτῷ μεσότητι τὰ πρὸς ἀλλήλα συνά-
 πλον, ὥστε τὸ παῖ λογικῆς τῆς οὐσίας αὐτὸ ἑαυτῷ
 συνδεσθῆναι καλῶς· τὸτο δὲ μέσον οὔτε παν-
 τελεῖ ἀγνοίαν τοῦ θεοῦ ἔχει ποτε, οὔτε παντελῶς
 ἀκίνητον, ὅτι αἰεὶ ὡσαύτως διαμρῶσται γινώσκει·
 ἀλλ' αἰεὶ μὲν γινώσκει, διῃώς δ' καὶ διῃώς ἐπι-
 βολή, καὶ μᾶλλον ὅτιν ὅτε, καὶ ἥτιον· τῷ μὲν αἰεὶ
 γινώσκοντι ἀναβέβηκε τὸ ἀνθρωπίνον γῆρας· ὅ-
 δ' μὴ ἀπὸ ἐπίως μὴ δὲ ὡσαύτως τὸ μὴ γινώ-
 σκεν, ὑποβέβηκε τὸ θεῖον, φύσιν μέσον ὑπὸ ἀρ-
 χον, καὶ οὔτε περικοπῇ βελτιωθὲν δὲ ἀνθρώπου,

vitæ probitatem exuentes à Deo recedunt; aliquando etiam reuiuiscant, cùm ad eundem reuertuntur: atque ita quidem viuere dicantur, cùm vitam diuinam degunt; & mori etiam, quârùm potest immortalis natura mortalis esse conditionis particeps; non quòd existere desinat; sed quòd vitæ præstantia exciderit. Est enim rationis participis naturæ mors diuinitatis priuatio, atque mentis; quam sequitur in vita perturbationū vehemens colluctatio. Cùm enim meliora ignorantur, deterioribus seruire necesse est; nec datur aliter inde ad libertatem transitus, quàm illa ad mentē, & Deum conuersione, quæ recordatione porrigitur. Inter deos autem, qui vocantur IMMORTALES, & mortales; quos ita nominamus; speciem quādam homine quidem superiorem, Deo autem inferiorē haberi necessum est; quæ media sic inter se cohereant, vt integra natura, quæ rationis est particeps, ipsa secū rectē copuletur. Quod ergo eiusmodi medium est, nec mera Dei ignoratione teneretur vnquā, nec immobilē omnino, atque eandē perpetuò eiusdem habet notitiā: sed semper quidē cognoscit; aliàs autem atque aliàs adiicit; idq; magis aliquādo; aliquādo etiā minùs. Et eo quidem ipso, q̃ intelligit semper, humanam naturā superat: eo verò, quòd nō absq; mutatione, nec eandē perpetuò ratione; à diuina superatur, medio loco natura subsistēs, neque proficiēdo homine

factum melius, neque negligentia ex Deo in medium ordinem delapsum. Prima enim quę sunt, & quę secunda, & quę tertia, Deus opifex produxit natura inter se differentia, non confusa inuicem; non virtutis, nō vitij ratione ordinem mutantia: quippē quę re vera semper sint, & genere ex adiuncto illis ordine distincta, opificisquę rationib⁹ analogicē collocata. Vt enim ibi prima, & media, atque etiam vltima absolutę sapientię ordo possidet: (hoc enim ipso sapientia est, quod ordine, & perfectē, idipsum producit, quod facit: vnde inter se coire sapientiam, ordinem, atque perfectionem contingit.) sic certē & quę in hac vniuersitate ad primam Dei intelligētiam facta sunt, prima in mundo fuerint: media autem, quę ad mediam. quę autem ad finem intelligentiarum similitudine accedent, fuerint etiam in ijs, quę ratione vtuntur, vltima. Est enim rationis capax ornatus omnis, cum innato sibi corpore corruptionis experte, Dei totius imago, qui condidit. Eius autem, quod ibi summum est, quę in mundo prima existunt, imago pura, & integra. medij deinde, imago media; ea ipsa videlicet, quę locum medium obtinent. Finis denique, Deitatis imago vltima; ea scilicet, quę sunt in rationis participibus tertia atque postrema. Atque ex tribus istis quidem generibus quod primum est,

οὔτε ἀδύνατα ὑποβάν ἐκ θεοῦ εἰς τὴν μέσσην
 τᾶξιν. πρῶτα γὰρ, καὶ δεύτερα, καὶ τρίτα ὁ
 δημιουργὸς θεὸς ὑπέστησε, φύσιν δὲ φέρον-
 τα ἀλλήλων, καὶ μὴ συγχρόμῃα πρὸς διή-
 λα, μηδὲ ἀρετῇ καὶ κακίᾳ τὴν τᾶξιν δια-
 μέλλοντα· ἀ δὲ κατ' οὐσίαν ἐστὼτα αἰδίως,
 τῇ συμπεσελθούσῃ αὐτοῖς τᾶξιν καὶ γένος γὰρ
 δῖότης, καὶ ταῖς δημιουργικαῖς αἰπῶν ἀνά- ἀναλό-
 λογον ἐπάχθη. ὥς γὰρ ἐκεῖ πρῶτα, καὶ γὰρ
 μέσα, καὶ ἕξαιτα τῆς παντελείου σοφίας ἡ
 τᾶξις ἐχά· (πύτων γὰρ ὅτιν αὐτῇ καὶ τὸ εἶ) ὁ-
 φία, τὸ ἐν τᾶξιν καὶ τελειότητι πρῶτα
 τὴν ποίησιν· ὥστε σωφιστέειν ἀλλήλων ὁ-
 φίαν, καὶ τᾶξιν, καὶ τελειότητα.) ἔγω δὲ καὶ
 ἐν ταῖς ταῖς παντὶ τᾶ πρὸς τὴν πρῶτην νόη-
 σιν τῷ θεοῦ γένος, πρῶτα δὲ εἶν ἐν κόσμῳ·
 τὰ δὲ πρὸς τὴν μέσσην, καὶ τὰ μέσα· καὶ τὰ ταῖς
 πέρας τῶν νοήσεων ἐοικότα, τελειότητα αὖ εἶν
 ἐν λογικοῖς. ἐστὶ γὰρ πᾶς μὲν ὁ λογικὸς ὁρίκο-
 σμος μὲν τῷ συμπεφυκότος αὐτῷ ἀφ' αὐτοῦ
 σώματος, εἰχὼν ὅλα τῷ δημιουργοῦ θεοῦ. τῆς
 δὲ ἐκεῖ ἀκρότητος, τὰ ἐν κόσμῳ πρῶτα ἀκμή-
 ρατος εἰχὼν, καὶ τῆς ἐκεῖ μεσότητος εἰχὼν μέ-
 ση, τὰ ἐν αὐτῷ μέσα. καὶ τῷ πέρας τῆς ἐκεῖ
 δεότητος τελειότητα εἰχὼν, τὰ ἐν λογικοῖς τε-
 τα, ἔξαιτα. πύτων δὲ τῶν τελῶν γένων τὸ μὲν

ΠΡΩΤΟΝ ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ
 ΘΕΟΥΣ ὁ παρὼν λόγος ἐσήμανε. τὸ δὲ μέ-
 στον, ΗΡΩΑΣ ΑΓΑΤΟΥΣ. καὶ τὸ ἔχα-
 πον, ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΥΣ,
 ὡς μικρὸν ὑπερον εἰσόμεθα. νῦν δὲ ὅτι τὰ
 παρῶτα πάλιν ἐπανέλθωμεν. τίς ὁ ΝΟΜΟΣ,
 καὶ ἡ κατὰ τὸν τὰξιν; καὶ ἡ παρὸς τὴν τὰξιν
 ἀποδοδομένη ΤΙΜΗ; ΝΟΜΟΣ μὲν, ὁ δη-
 μιουργικὸς νοῖς, ὃς ἡ θεία βούλησις, ἡ αἰδώς
 παρὰ τοῦ θεοῦ, καὶ εἰς αἰεὶ διασώζουσα.
 τὰξιν δὲ ΕΝΝΟΜΟΣ, ἡ ἀπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ὁ-
 λων, καὶ δημιουργοῦ, τοῖς ΑΘΑΝΑΤΟΙΣ
 ΘΕΟΙΣ ἐπισελδοῦσα, καὶ ποιῶσα ἐν αὐτοῖς
 τοῖς ἰσὺς παρῶτοις, τοῖς δὲ δευτέροις. εἰ γὰρ ὅς,
 ὡς ἐν παντὶ λογικῇ διακόσμῳ, τὴν ἀκρότητα
 ἔλαχον, ὁμοῦς ἐν ἑαυτοῖς ποικίλλονται; ὅς ἐσὶν
 διῆροι διῆων θρόνοι. μῆνυμα δὲ τῆς κατ' οὐ-
 σίας αὐτῶν ὑπεροχῆς τε, καὶ ὑπερβάσεως, ἡ
 τοῦ οὐρανίου σφαιρῶν τὰξιν, κατ' οὐσίαν, ὃς
 διώαμιν τὴν θεῖαν διαλαχούσα, ὡς ἐν τῇ
 οὐσίᾳ αὐτῶν κεῖσθαι τὸν ΝΟΜΟΝ, καὶ τὴν
 τὰξιν ὁμοφυῆς αὐτῶν τῇ ἀπαξίᾳ. καὶ γὰρ
 ὡς ἐτυχεν ὑποστάτες, ὑπερον διεκρίθησαν, ἀγ-
 λά τεταγμένοι παρῶν εἰς τὸ εἶναι, ὡς παρ' ἐνὶ
 ζωῇ παρ' ὅλῳ οὐρανῷ διαφθερεῖ οἷτος μέρη,
 καὶ τὸ παρὸς ἀλλήλα σιῶταξιν ἐν τῇ κατ' εἶδος

ὅς
 ὑπε-
 βάσεως,
 ὅς
 ἀπα-
 ξία.

DEOS IMMORTALES carmen esse significauit : Quod autem medium, HEROAS ILLUSTRES : Quod verò vltimum, DAEMONAS TERRENOS ; vt paulò pòst intelligemus. Nūc autem ad ea, quæ prima sunt, etiam reuertamur. Quænam **L E X** ista, eiusque ordo ? Quis etiam secūdam ordinem delatus **H O N O R** ? **L E X** quidem mens est opifex, ipsa que voluntas diuina ; quæ omnia perpetuò producit, semperque conseruat. Ordo autem **L E X** consentiens, ille ipse, qui à parente omnium & opifice Dijs immortalibus attributus est ; & quo inter eos alij quidem primi, alij autem secundi sunt. Quauis enim, vt in vniuerso rationis particeps ornatu, principatum sortiti sint ; in seipsis tamen variantur ; & sunt alij alijs diuiores. Indicat verò quod est in eorum natura superius atque inferius ordo ipse cælestium orbium, ita ab essentia & virium ratione situm adeptus, vt in eorum essentia **L E X** ipsa iaceat ; ordo autem cum præstanti eorum distinctione natus sit. Non enim fortuitò editi, postea discreti, separati que sunt : sed ordine collocati, atque distincti, in rerum naturam prodierūt ; tanquam animantis vnius, cæli ipsius, diuersæ partes existant, suamque inter se connexionem, in sua ipsorum secundū speciem

distinctione simul, atque copula, ita retineant; ut ne scitus quidem earum vnquam excogitari perturbatio valeat, nisi cum vniuersitatis interitu; qui contingere non potest, si prima earum causa semper sit immutabilis, & constans, eademque perpetuò essentia, & agendi vi, non aduentitia bonitate prædita, sed per se insita, & propter eam omnia ad felicem statum adducens. Neque enim causa alia rationi consentiens rerum omnium creationis afferri potest, quàm quæ ab essentiali Dei bonitate proficiscitur. Est enim bonus Deus natura ipsa: neque in eum, qui bonus est, vlla vnquam rei vllius cadit inuidia. Quæ enim aliæ, præter bonitatem, creandæ vniuersitatis huius causæ assignantur, mortalium necessitatibus potius, quàm Deo conueniunt. At Deus, quia natura bonus est, quæ maximè sibi existunt similia, prima in rerum naturam produxit. Secunda autem, quæ mediam sui referunt imaginem. Tertia verò & vltima, quæ ex omnibus sibi conformibus, à diuina imagine sunt quammaximè remota, atque distantia. Exstitit verò rerum essentialis, quæ factæ sunt, ita coniunctus & comes ordo; ut quod natura præstantius esset, inferiori præponeretur; non in totis generibus solum; sed in singulis etiam, quæ secundum speciem re vera subsistunt,

δὲ γὰρ ἅμα καὶ συναφῇ ἀποσώζοντες, ὥς τε
 μηδὲ ἐπ' ἀλλὰ ξιν τῆς θέσεως αὐτῶν ὅτι νοητῇ-
 ναί ποτε διωάδω, εἰ μὴ μὲν τῆς φθορᾶς τῆς
 παντός, ὡς ἀδυνάτων ὅτι συμβαίνει ἐς, ἀν-
 ῆ τὸ πρῶτον αὐτῶν αἶπον ἀμετάβλητον πάν-
 τη, καὶ αἵματιον, καὶ πῦρ οὐσίαν τῇ ἐνέργειᾳ
 πῦρ αὐτῷ κεκλιμένον, καὶ πῦρ ἀγαθότητα
 ἔκ' ἐπικλινῶν ἔχον, ἀλλ' οὐσιωδὲρ καὶ αὐ-
 τῷ, καὶ δι' αὐτῷ τὰ πάντων πρὸς τὸ δὴ εἶναι
 πρῶτον. αἵματι γὰρ τῆς τῆς πάντων ποιήσεως
 οὐδεμία δὴ πρὸς ἐν δὴ λογος, πᾶσι τῆς καὶ
 οὐσίαν ἀγαθότητος. ἀγαθὸς γὰρ ὡς φύσις. ἀγα-
 θῷ δὲ οὐδεὶς πρὸς οὐδεὶς οὐδέποτε ἐκκλίνεται
 φθόνος. αἵ γὰρ πρῶτα πῦρ ἀγαθότητα λεγέ-
 μεθα αἵματι τῆς δυνάμεως τῆς δὲ τῆς παντός,
 ἀνδραπίνης μᾶλλον πρὸς αἵματι, ἢ πρὸς θεῷ
 πρὸς αἵματι. ἀγαθὸς δὲ ὡς πῦρ φύσιν ὁ θεός,
 τὰ μάλιστα ὁμοιωμένα αὐτῷ πρῶτα φύσις
 παρήγαγε καὶ δευτέρως πῦρ μέσθ' ὁμοιωτῆτα
 πρὸς αὐτὸν κεκλιμένα. τρίτα δὲ καὶ ἔραπα,
 πάντων τῆς εὐκλείων αὐτῷ τὰ πρὸς πῦρ θεῶν
 ὁμοιωσιν μάλιστα ὑφειμένα. τῇ δὲ οὐσίᾳ τῆς
 ἡγεμονίας συνδρομος ὡς ἡ ταῖς, ὥς τε τῇ φύ-
 σι κρεῖττον πρὸς ταχμένον εἶναι τῆς κατὰ δέεσ-
 ρα, ἐν τε τοῖς ὅλοις ἡγεσιν, ἐν τε τοῖς κατὰ ἑκά-
 στον ἡγεσιν καὶ εἶδος ὑπόστασιν κεκλιμένοις.

γὰρ
 εἰς

ὃν γὰρ τύχης ἐκληροῦτο πῶς τὰξιν πᾶσι πάντες, οὐ-
 δὲ παραιρεσίως μεταβολαῖς, ἀλλὰ ΝΟ-
 ΜΟΙΣ διμυρρηκοῖς διαφορὰ παρήγαγε, καὶ
 πῶς τὰξιν ἀνάλογον πᾶσι τῶν φύσεων ἀξίαν
 ἐλάττανε. Διὸ, πρὸ ΝΟΜΩ, ΩΣ ΔΙΑ-
 ΚΕΙΝΤΑΙ, ΤΙΜΑ, οὐ μόνον ὅτι τῶν
 ΑΘΑΝΑΤΩΝ ΘΕΩΝ, ἀλλὰ καὶ ὅτι
 τῶν ΑΓΑΥΩΝ ΗΡΩΩΝ, ὅτι τῶν αἰ-
 θρωπίνων ψυχῶν κοινῶς ἀκουστέον. ἔστι γὰρ πλῆ-
 θος εἰδῶν ἐν ἐκάστῳ γένει κατὰ ὑποδοχὴν ὅτι
 ὑποβάσιν πεπαγμένον. τοιαύτη μὲν ἡ φύσις τῶν
 λογικῶν οὐσιῶν, ὅτι ἡ τάξις. ὡς δὲ ὁ ΝΟ-
 ΜΟΣ, καὶ ἡ τοῦτο ἐπομένη ΤΙΜΗ; πάλιν
 λέγουσιν, ὅτι ΝΟΜΟΣ μὲν ἡ ἀντιεπιθετικὴ
 θεοῦ, καὶ ἡ διμυρρηκὴ ἐν ῥήματι, ἡ γινώσκειν τὰ
 θεῖα γέννη, καὶ τὰ πᾶσι αἰδέσθαι, καὶ ἀμεταβλή-
 τως. ἡ δὲ σύμφωνος πρὸς ΝΟΜΩ ΤΙΜΗ,
 ἡ ὡς οὐσίας ὅτι τῶν ΤΙΜΩΜΕΝΩΝ
 γινώσκεις, καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν κατὰ δυνάμιν ἐξε-
 μοίωσις. ὃ γὰρ ἀγαπᾷ ὡς, καὶ μιμεῖται ὅσον
 αὐτῷ οἰόντε· ὅτι ΤΙΜΗΝ ποιεῖται τῷ ἀνεν-
 δεοῖς πῶς τῶν ὑπὸ ἐκείνου παραινουμένων ἀ-
 γαθῶν ὑποδοχῶν. οὐ γὰρ ΤΙΜΗΣΕΙΣ
 πρὸς ΘΕΟΝ διδοὺς ἡ αὐτῷ, ἀλλ' ἀξίος τῷ
 λαβεῖν πρὸς ἐκείνου γινόμενος· ὡς γὰρ
 φασιν οἱ πυθαγόρειοι, ὡς μή τις τὸν θεὸν ἀρεῖται,

γ' ὅτι

Non enim fortuito ordinem cuncta sortita sunt; neque electionis mutatione: sed à conditoris **LEGIS** discrimen eorum prodijt; congruūque naturarum præstantijs ordinem adepta sunt. Quo fit, ut quod, **VTI LEGE DISPOSITI SVNT**, **HONORARI** præcepit, non de **DIIS** tantum **IMMORTALIBVS**; sed de **ILLVSTRIBVS** etiam **HEROIBVS**, humanisque animis, communiter intelligatur. Est enim in singulis generibus specierum multitudo secundum quod superius est, atque inferius, ordinata. Et hæc quidem essentiarum, quæ ratione videntur, natura est, atque ordo. Quænam verò **LEX**? qui deinde **HONOS**, qui ipsam sequitur? dicimus rursus **LEGIS** quidem nomine, immutabilem Dei opificis actionem, à qua diuina genera producuntur, & quæ in perpetuū, nullaque facta mutatione ordinantur, significari: per **HONOREM** autem **LEGI** congruum, essentiarum eorum, qui **HONORANTVR**, notitiam; & ad eorum imaginem, quātum fas est, effictionem. quē enim quis diligit, imitatur etiam; quātum potest: eoque **HONOREM** locupleti tribuit, quod porrecta ab ipso bona accipit. Non enim eo ipso Deum **HONORAS**, quod ei das aliquid; sed quod dignus sis, qui ab eo accipias. Deum namque, aiunt Pythagorei, honore afficias quā optimè,

si eidem fias animo similis. Quisquis Deo
præterea, tanquam egenti, HONOREM
TRIBUIT; non videt, ut se Deo poten-
tiores faciat. Ipsa deinde oblationum
profusio HONORI Deo non cedit; si aver-
so à diuinitate animo offeratur. Dona si-
quidem, & hostiæ stultorum hominum,
nihil sunt aliud, quàm ignis pabulum; &
donaria sacrilegorum opes. At diuinus a-
nimus, cum bene fundamenta iecit, Deo
coniungit. Est enim necesse quod simile
est ad simile tendere. quo fit, ut solus sa-
cerdos sapiens dicatur; solus item Deo gra-
tus; solus etiam precandi gnarus. Nouit
enim solus Deum HONORARE, qui
eorum dignitatem, quibus HONOS com-
petit, non confundit: quique se impri-
mis hostiam offerens, suumque animum
diuinum simulacrum faciens, mentem
quoque suam, ad diuini luminis susceptio-
nem, templum Deo ipsi construit, atque
preparat. Quid enim tale de rebus, quæ
sunt in medio positæ, offeras; ut Deo con-
ueniens simulacrum, aut donum, quod ipsi
vniri queat, efficiat: quæ in rationis par-
ticipæ natura munda & purgata, continge-
re necesse est. Nam, ut iidem viri asserunt,
locum non habet Deus in terra, pura ani-
ma gratiores. quibus & Pythius ipse ad-
stipulatur, cum ait;

Ipsè pijs tantùm, quantũ delector olympo.

Est verò

εἰς τὴν θεῶν τιμὴν δ' ἀννοίαν ὁμοιωσῆς. καὶ ὅστις
 ΤΙΜΑ τὸν θεόν, ὡς παρὰ δέοιμον, οὕτως λέ-
 ληθεν οἰόμενος ἑαυτὸν τῷ θεῷ εἶναι κρείττονα. ἔ-
 νη δ' ἔστι παρὰ σφαιρῶν πολυτέλεια, ΤΙΜΗ
 εἰς θεὸν ἔγινεται, εἰ μὴ μὲν τῷ ἐν θεῷ φρονή-
 ματος παρὰ σφαιρῶν. δῶρα γὰρ, καὶ θυσιολογίαι
 ἀφρόνων, πρὸς θεῶν. ἔστι ἀνάθημα, ἱεροσύν-
 λοις χορηγία. τὸ δ' ἐν θεῷ φρόνημα διαρκῶς
 ἡδρασμένον, συνάπτης θεῶν. χωρεῖν γὰρ ἀνάγκη
 τὸ ὅμοιον παρὰ τὸ ὅμοιον. ὁ δὲν καὶ μόνος ἱερεὺς
 ὁ σοφὸς λέγεται, μόνος θεοφιλὴς, μόνος εἰδὼς
 βύζαται. μόνος γὰρ οἶδε ΤΙΜΑΝ ὁ τιμὴν
 ἀξίαν μὴ συγχέων τῇ ΤΙΜΩΜΕΝΩΝ,
 καὶ ὁ παρὰ σφαιρῶν ἱερεῖον ἑαυτὸν παρὰ σφαι-
 ρῶν, καὶ ἀγαλμα θεῶν τεκταίνων τιμὴν ἑαυτοῦ
 ψυχῇ, καὶ ναὸν εἰς ὑποδοχὴν τῆς θεῆς φωνῆς
 τὴν ἑαυτοῦ παρὰ σφαιρῶν ἀξίαν ναυῶν. ἔστι γὰρ τοιοῦτον
 παρὰ σφαιρῶν ἀπὸ τῶν ἐν μέσῳ κειμένων ὑλῶν, ὁ
 τιμὴν θεῶν παρὰ σφαιρῶν ἀγαλμα βύζαται, ἡ δῶρα
 αὐτῇ ἐνοῦσαι δυνάμενον, ἀδὴ ὅτι τῆς λογί-
 κης οὐσίας καθαρθείσης συμβαίνειν ἀνάγκη
 ὡς γὰρ οἱ αὐτοὶ ἄνδρες φασί, ψυχῆς καθα-
 ρῆς τὸ πονοικειότερον ὅτι τῆς θεῆς ἐκ ἑξῆς. οἷς
 ἔστι ὁ πύθιος συμφέρεται λέγων.

Εὐσεβέσιν δὲ βροτοῖς γάνυμαι πόσον, ὅσον
 ὀλύμπω.

δε
 κλή-
 σεως
 δ' οὐκ ἔστιν ὁ πλὴν θείαν ὁπσιμήμιον ἔχων, καὶ
 πλὴν ἐαυτοῦ τελείωσιν, ὡς ἡμιῶν ἄριστην, παρ-
 σάγων τοῖς τῶν ἀγαθῶν αἰπίοις, τῇ ἀποσιδῇ τῆς
 κλίσεως παρὰ τοῖς χορηγεῖν πεφυκότας ὁπ-
 σρεφόμοδος, καὶ ὡς λαμβάνειν τὰ ἀγαθὰ διωά-
 δαι, ΤΙΜΩΝ τοῖς αἰεὶ διδόντας αὐτὰ. ὁ δὲ
 ἄλλως ΤΙΜΑΝ τὸ θεῖον παρὰ τοῦ μοδίου, καὶ
 μὴ δὲ ἐαυτοῦ, παρὰ τὸ ἀνάλωμα τῆς ἐξωθεν διπο-
 είας ποιῆται τὸ ΤΙΜΗΝ, καὶ οἰκίαν ἀρετῆς
 παρὰ τὸν ἄλλον, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἐκλῆς αὐτοῖς ἀφοσιό-
 μος. ταῦτα δὲ ἡδὲ ἀποσιδῇ ἀρετῇ λαμβά-
 νειν ἡδὲ, μὴ μὲν τῆς αἰετῆς δεξιότητος διδόμε-
 να. ποιῶν δὲ καὶ τὸ τῆς Πυθίης πάλιν ἀποφθεγμα.
 παρὰ γὰρ τὸ ἐκατόμβας δύσαντο μὴ μὲν διση-
 σοῖς γλώμης, καὶ πυρρὰν μοδίου πῶς εἴη παρὰ
 δεδεγμένος τὰ παρὰ αὐτῶν δῶρε, ἀποκρίνεται.
 Ἀλλὰ μοι οὐαδὲ χρόνος ἀγακλυτοῦ Ερμιο-
 νῆος. τὸ διπλέσασιν παρὰ τῶν ἄλλων τὸ
 σαύτης πολυτελείας, ὅτι δὲ θεοσεβείας γλώμης
 κεκόσμητο. μετὰ αὐτῆς γὰρ πάντα θεοφιλή. καὶ
 αὐτὴ ταύτης οὐδὲν θεῶν φίλον ἀνέπει γήοιο. τὸ
 τὰ μὲν παρὰ θεοσεβείας καὶ ὁσιότητος ἱκανῶς ἐν
 τῷ παρόντι λέλεκται. Ἐπειδὴ δὲ τὸν νόμον τῆς τῆς
 παντὸς δεξιότητος ἀπρεπὲς φρεσὶ δεξιότητι,
 καὶ τὸν τῆς φρεσὸς ταύτης φύλακα τοῖς παλαιῶν
 ἔδωκεν ἡδὲ δι' ἀπορρήτων ὅρκων ὀγκμαῖζεν,

Est verò pius, qui diuina scientia præditus, suamque perfectionem, tanquam honorem præstantissimum, bonorum auctoribus offerens, adipiscendi studio ad eos se, qui suppeditare queunt, conuertit; & eo ipso, quòd bona potest accipere, eos HONORAT, qui illa perpetuò largiuntur. Quisquis autem aliter HONOREM DEO TRIBVERE nititur, non autem à se ipso; externarum ille diuitiarum mala profusione, non propriæ virtutis honorifica oblatione in eos defungitur. Immò ne viro quidem probo iucundum esset ista admittere, quæ malo animo dari non ignoraret. Tale est etiam Pythij præclarè dictum aliud. Ei enim, qui centum bobus, animo nequaquam pio, fecerat, cum quæreret, quàm grata sua illi dona fuissent, ita respondit:

At mihi farra placent prænobilis Hermionci.

Vt quod erat tenuissimum, tantæ profusioni ideo se præponere significaret; quòd mentis pietate ornaretur. Hæc enim si adsit, nihil esse Deo gratum non potest: contrà autem, si desit. Atque hæc quidem de pietate in DEOS atque sanctitate satis hoc loco. Quoniam autem LEGEM ordinis vniuersitatis constans tuetur obseruatio; huiusque obseruationis custodem apud veteres mos erat arcano iureiurando nominare:

merito deinceps, ad ea quæ dicta sunt, veluti consequens dogma, de iureiurando præceptum adiicit.

2^a COLE DEINDE IUSIURANDVM.

Et iusiurandum. —

Legem quidem superius Dei actionem existere docuimus eodem modo semper se habentem, perpetuâque, & immutabili ratione res omnes producentē. IUSIURANDVM deinceps ipsi causam esse dixerimus, quæ omnia in eodem statu ita conseruet, atque retineat; vt quæ IURAMENTI fide confirmata sunt, & legis ordinem tuerentur; tanquam certus legis effectus, in eorum recto ordine, quæ condita sunt, existât. Quod enim eadem lege stant omnia, sicuti disposita sunt; primarium fuerit hoc diuini IURISIVRANDI opus: quod quidem inter eos, qui Deum semper intelligunt, maximè, atque perpetuò seruatur. Inter eos autem, qui aliquando quidem intelligunt, aliquando verò à diuina cognitione recedunt; & IUSIURANDVM similiter ab ijs quidem violatur, qui recedunt; seruatur autem ab ijs, qui ad Deum reuertuntur. Dicitur enim IUSIURANDVM hoc loco, ipsa diuinarum legum obseruatio: quo cum Deo opifice cuncta vinciuntur, atque aptantur, quæ, vt eundem nossent, creata sunt:

εἰκότως ἐφ' ἧς τοῖς παρρημεδίοις, ὡς ἀκού-
λουτον ἐπάγ' δόγμα, τὸ παρ' ὅρκου πα-
ράγγελμα.

2 — ΚΑΙ ΣΕΒΟΥ ΟΡΚΟΝ —

Νόμον μὲν ἐν τοῖς παρρημεδίοις ἀπεφηνάμεθα
ἢ αἰεὶ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν ἐνέργειαν τὸ θεοῦ,
τὴν αἰδώς, καὶ αὐτὴ ἐπὶ πᾶσι πάντα παρὸς τὸ ἔῃ
παράχρυσαν. ΟΡΚΟΝ δὲ νῦν ἐπομνίως
ἀπ' ὧ νόμου λέγομεν, ἢ ἐν ταυτίτητι τὰ πάντα
ἐξισοῦσιν αἰπῶν, καὶ οὕτως καταβεβαίω-
μεν, ὡς ἐν ὅρκου πίσει κραπύμενα, ἐξ ἡ-
σώζοντα τὸ νόμου ἢ τάξιν, ὡς τε ἀποπέλεσμα
τὸ δημοκρατικοῦ νόμου ἔῃ τὸ ἀπαράστατον τῆς
ἐν τοῖς δημοκρατικοῖς βιταξίας. τὸ γὰρ μένειν
τὰ πάντα νόμῳ, ὡς ἡγεῖται, παρρημεδίων
ἔργον ἀπ' ἐπὶ τὸ ΟΡΚΟΥ τὸ θεῖον ὅς ἐν μὲν
τοῖς αἰεὶ νοῦσι τὸν θεόν, μάλιστα τε, καὶ αἰεὶ ἡ-
σώζειται· ἐν δὲ τοῖς ποτὲ μὲν νοοῦσι, ποτὲ δὲ ἀ-
φισταμένοις τῆς θείας γνώσεως, καὶ Ο ΟΡ-
ΚΟΣ ὁμοίως παρρημεδίωνται μὲν ὑπὸ τῆς ἀ-
φισταμένων αὐτῆς δὲ τηρεῖται ὑπὸ τῆς παρὸς ἢ
θεῖαν εὐφροσύνην ἀναγόμενων. ἡ γὰρ τήρησις τῆς
θεῖαν νόμον ΟΡΚΟΣ νῦν λέγεται, ὧ δὲ
δίδεται καὶ ἀνῆρτηται πάντα παρὸς τὸν δημο-
κρατικὸν θεὸν τὰ γνωσκῶν αὐτὸν πεφυκότα.

ὧν τὰ μὲν αἰεὶ ἐχόμενα αὐτῷ, αἰεὶ ΣΕΒΕΙ
 ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ· τὰ δὲ ἀφισταμένα ποτε,
 ποτε καὶ πρὸς ΟΡΚΟΥ ἀσεβεί, ὃ μόνον τῷ
 θεῷ νόμου, ἀλλὰ καὶ τῷ θεῷ ΟΡΚΟΥ ἢ πᾶ-
 ζιν πρὸς βλάποντα. τοῦτο μὲν οὖν ὁ τοῖς λογι-
 κοῖς γνῶσιν ἐνοισιωμένος ΟΡΚΟΣ, ἔχεται
 τῷ πατρὶ αὐτῶν καὶ ποιητοῦ, καὶ μὴ πρὸς βλά-
 πον μὴδα μὴ τοῖς ἑαυτοῦ ἐκείνους διοικούντας νό-
 μοις. ὁ δὲ ἐν ταῖς καὶ τὸν βίον ἀναστροφῆς
 ΟΡΚΟΣ, ἔχεται ἐκείνους, πρὸς ἀλήθειαν
 ἀπευδύνων τοὺς δεόντως αὐτῷ χρωμένους· τὸ
 γὰρ ἀμφίβολον τῆς ἀνθρωπίνης περὶ αἰρέσεως
 εἰς βεβαιότητα μεταρρίθμιζεν, ὅ μὲν ὅτι
 τῆς ταπεινότητος ἀναγκάζει, ἔντε λόγοις, καὶ ἔρ-
 ροις· τὸ μὲν τῷ γενημένῳ τὸ σαφὲς ἐκφαί-
 νων· τὸ δὲ τῷ μελλόντων γνήσιον τὸ βέ-
 βαιον ἀπαγγέλλων. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ μάλιστα
 ΣΕΒΕΣΘΑΙ προσήκει τὸν ΟΡΚΟΝ
 τὸν μὲν καὶ οὐσίαν περὶ παρχοντα, διὰ τὴν τῆς
 αἰδιότητος φρεσίν· τὸν δὲ ἀνθρώπινον, καὶ τοῖς
 ἐν βίῳ πράγμασιν ὁπικουρον, ὡς εἰκόνα ἐκεί-
 νου, καὶ μετὰ ἐκείνον βεβαιότητος, καὶ ἀληθείας
 ἡμῶν ἡμῶν περὶ ὑμῶν, καὶ τῶν καλλίστων ἡτῶν
 πληροῦντα τοῖς ΣΕΒΕΙΝ αὐτὸν μεμαθηκό-
 τας. ΣΕΒΑΣ δὲ ΟΡΚΟΥ μόνον αὐτὸ εἶναι ἢ
 τήρησις τῶν ὁμοσμενῶν, ὅσον ἐφ' ἡμῶν,

eorumque nonnulla quidem, quia semper illi adherent, I V S I V R A N D V M COLVNT perpetuò: alia verò, quia recedunt aliquando, tunc etià aduersus I V S I V R A N D V M se gerūt impiè; quæ nō solùm diuinæ legis, sed diuinum etiam I V S I V R A N D I ordinem violāt. Ita ergo se habet quod naturis ratione præditis innatum est, atque insitum I V S I V R A N D V M; vt parēti suo atque factori semper adhereant, neque leges ab eo latas vllō pacto transgrediantur. Quod autem in vitæ negotijs versatur, illius vestigium est: quo qui decēter vtuntur, ad veritatem dirigūtur. Cogit enim humana consilia, cū incerta sunt, ad constantiam reuocare, atque in eodem instituto manere; siue de verbis, siue de rebus agatur: partim quidem eorum, quæ gesta sunt, veritatem demonstrans; partim etiam futurorum fidem, atque constantiam postulans. Est porrò illud etiam, quod natura prius est, ob id C O L E N D V M maximè I V S I V R A N D V M; quòd in eo sit perennitatis præsidium. humanum autem, quòd vitæ mortalium auxilietur; quòdque prioris imaginem referens, sit post ipsum constantiæ tutor atque veritatis; eosque moribus optimis impleat, qui ipsum C O L E R E didicerunt. Fuerit verò I V S I V R A N D I C V L T V S vnus; ipsa eorum, quæ iurantur, libera, quantum in nobis est,

obseruatio; quæ eos, à quibus **I V S I V R A N D V M** voluntaria necessitate **C O L I T V R**, cum eo coniūgit, quod statum est, diuinòque habitui verè consentiens. Atque hæc quidē, quæ prima est, & arcana **I V R I S I V R A N D I** sanctitas, per factam ad Deum conuersionem rursus solet instaurari; cum virtutibus purgātibus sacri **I V R I S I V R A N D I** cōtemptus sanatur, quæ autem in huius vitæ rebus occupatur, ciuilibus virtutibus retinetur, atque conseruatur. Soli enim qui virtutes istas possident, etiam sanctè iurare in huius vitæ rebus possunt: cum malitia periurij parens, morum instabilitate **I V S I V R A N D V M** conculcet. Quī enim vnquam, qui pecuniarum cupiditate ducitur; in eis accipiendis, vel dandis, **I V R I S I V R A N D I** sanctitatem seruabit? Quī rursus, qui incontinens est, aut timidus, in eodem cōstitit? Annon potius vterque, cum superiorem fieri se posse putabit, in quibus existit inferior; ibi **I V R I S I V R A N D I** deposita religione, mortalia & infirma, cum diuinis cōmutabit? At quibus virtutum rectè stabilita est possessio; ab ijs etiam sanctè **C O L I T V R** & cōseruatur **I V R I S I V R A N D I** religio. Fuerit autē **C V L T V S** eius seruādi optima ratio & cura; si eo nec frequenter vtaris; nec temerè; nec quibuslibet in rebus; nec ad sermonis amplificationē; nec ad narrationis confirmationem, atque fidem:

αὐτῶν ποδίστορες, ἢ πρὸς τὸ μόνιμον, καὶ ἀληθευ-
 τικὸν τῆς θείας ἕξεως τῇ ἐκοισίῳ ἀνείκη. τοῖς
 ΣΕΒΟΝΤΑΣ τὸν ΟΡΚΟΝ σωμαρμόζυ-
 σα. καὶ ἡ μὲν περὶ τῆς, καὶ ἀπόρρητος ΕΥΟΡ-
 ΚΙΑ, δὲ τῆς εἰς θεὸν ὁπισθοφῆς αὐτῆς ἀ-
 ναλαμβάνεσθαι πέφυκε, ταῖς καθαρχικαῖς
 ἀρεταῖς πλεονέχουσιν ἰωμδρῆ τῷ θεῷ ΟΡ-
 ΚΟΥ. ἡ δὲ βιωπικὴ θύορκία ταῖς πολιτικαῖς
 ἀρεταῖς ἀξιοῦται. μόντοι γὰρ οἱ ταῖς ἀρεταῖς
 ταύταις κεκλημένοι, καὶ θύορκεῖν ἐν τοῖς καὶ τὸν
 βίον διώκοντες. ἡ δὲ κακία, μήτηρ ὁπιορκίας,
 πρὸ ἀβεβαίῳ τῷ ἡθελῶν τὸν ΟΡΚΟΝ κατα-
 παύσασθαι. πῶς γὰρ ὁ φιλοχρήματος, ἢ πρὸς
 ἀργυρεὺς λήψιν, ἢ ἀποδοσὶν θύορκός ποτε ἡμίσι-
 το; πῶς δὲ ἀκόλαστος, ἢ δολὸς, ἐμμένει ἐν τοῖς
 ὅρκοις; καὶ οὐχ ὅπου εἰ ἀν' ἐκάπερος αὐτῶν
 οἰηθεῖν πλέον ἢ ἐξείν, ἐν οἷς ὅστις ἡττων, ἐν ταῦ-
 τα τὸ ΣΕΒΑΣ τῷ ΟΡΚΩΝ ἀποδύσεται,
 θνητὰ καὶ ὁπίκμεθα τῷ θείῳ ἀγαθῶν ἀνταλλα-
 τήδμος; οἷς δὲ καλῶς τὸ τῷ ἀρετῶν ἐνίδρυται
 κλῆμα, τοῦτοις δὲ καὶ τὸ ΣΕΒΑΣ τῷ ΟΡ-
 ΚΩΝ ἀξιοῦται πέφυκε. μὴ γὰρ τῷ αἰετῇ τῷ
 τηρεῖν τὸ πρὸ αὐτῶν ΣΕΒΑΣ, τὸ μὴ πυκνῶς,
 μηδὲ ὡς ἔτυχε, χρῆσθαι ΤΩ ΟΡΚΩ,
 μηδὲ ὅπῃ τοῖς πρὸς ἀτυχολογίαι, μηδὲ εἰς ἀνα-
 πλήρωσιν λόγου, μηδὲ εἰς πίσωσιν διηγήματος.

ἀλλ', ὡς οἰόντε, τηρεῖν αὐτὸ πλεονεχίαν ἐν τοῖς
 ἀγαθήοις ἅμα, ἔτι ὑμῖοις, καὶ τότε, ὅτε ἔδε-
 μία δὴν τῷ τοιούτων σωτηρία παρὰ φανέται,
 εἰ μὴ δὲ μόνος ἐκ τῷ ΟΡΚΟΥ ἀλη-
 θείας. ἔσται ὅτε ταῦτα πιστὰ τοῖς ἀκούοισιν, εἰ πὺν
 ἔσται συμφωνον τῷ ΟΡΚΩ παρεχόμε-
 να, καὶ μηδεμίαν ὑποψίαν καταλείποι-
 μιν, ὡς ἄρα ποτὲ τῷ ἀνδρωπίνων παραγμά-
 των φανείη ὑμῖν αὐτῶν ἀληθείας, εἴτε ἀνω-
 μότοις, εἴτε καὶ ὁμνύοις. πὲρ δὲ ΣΕΒΟΥ
 ΟΡΚΟΝ, οὐ μόνον βύρκεϊν, ἀλλὰ καὶ ἀ-
 πέχεσθαι ΟΡΚΟΥ παρεχόμενα. οὕτω γὰρ
 ἀπὸ τηρήσασθαι τὸ αἰεὶ βύρκεϊν, εἰ μὴ κατα-
 χησοίμεθα τοῖς ΟΡΚΟΙΣ. καὶ γὰρ ἐν τῇ
 συνεχείᾳ τῷ ὁμνύειν, ῥαδίως αὖ μεταπέσοι
 ἡ εἰς ὀπιρκίαν. φειδοῖ δὲ τήρησις ἔπεται.
 ἢ γὰρ ἐκ ὁμνύειν ἢ ὅταν ὁμνύοις, βύρκεϊν
 καὶ οὐτε ἀπὸ συνεχείας παρεχόμενα, ἢ
 γλῶσσαι, ἢ ἐκ παθῶν ἀκρατείας ἢ δὲ ἀνοή-
 σια σφαλεῖν πλεονεχίαν γὰρ ὁ παρῶτος ὁρθώσῃ χηρὸς
 ὢν τῷ δὲ τὸ ἔδος τῆς ἐποχῆς τῷ ὁμνύειν. παρ-
 εἶπαι δὲ τῇ παρρησιᾷ ὑμῖν τῷ θεῷ ἢ βύρ-
 κία, ὡς αἰεὶ συμφυεῖς καὶ ὁ παρῶτος τῆς βύρ-
 κείας. καὶ γὰρ καὶ ὁ ΟΡΚΟΣ τῷ θεῷ νό-
 μου καὶ φύλαξ καὶ τῷ παντὶ δὲ ἀκόσμησιν.
 ἡμα οὖν τὸν νόμον ἐπὶ μὲν αὐτῷ τῇ δὲ ταῖς

sed, quantum fieri potest, rebus tantum necessarijs simul, atque honorificis adhibeatur; eoque tempore, cum earum nulla salus alia, quam ex sola *IURISIVRANDI* veritate expectatur. Inuenient verò fidem isthæc apud eos, qui audiunt; si congruū *IURIIVRANDO* modum adhibuerimus; sique suspicionem omnem, non ijs solum, qui iuramento abstinent; sed qui utuntur etiam, sustulerimus, quidquam in mortaliū rebus veritate maius nobis haberi. Quod autem *IUSIVRANDVM* *COLERE* præcipit; non solum, non peierare; sed à *IUREIVRANDO* etiā abstinere docet. Ita enim periurio semper vacabimus, si *IUREIVRANDO* nunquam abutamur. Iurandi siquidē consuetudine in periurium facile prolabimur. Continget autem, ut abstinentiam sequatur observatio. Aut enim non iuratur; aut cum iuratur, sanctè iuratur, & iustè. Consuetudine deinde nec præcurrit lingua: nec cupiditatum intemperantia mens labitur. Hanc enim primus reget, qui probus sit: illam autem, iurandi abstinentia consuetudine comparata. Est autem diuino honori, de quo dictum suprà, congrua valde iuramenti sanctitas; tãquam sit pietatis comes perpetuº, eidemque semper coniunctus. Fuit enim etiam *IUSIVRANDVM* diuinæ legi custos attributus in ipso vniuersi ornatu. Legem igitur mandatorū eius observatione ipse honora;

ET IVSIVRANDVM COLE frequēti eius
abusu deuitato; vt ex relicta iurādi cōsuetu-
dine, sanctē iurare cōsueſcas. Nō enim pie-
tatis pars eſt exigua, iuramēti ſanctitas. At-
que hęc quidem dicta ſint de primo, atque
præſtantiore genere; deſque diuina lege, or-
dinis autore & duce; de IVREIVRANDO
denique, quod legem cōſequitur. Deinceps
ſecundum Deos, & genus etiam illud, quod
angelicum etiam dicimus, ſecundo loco
honorari debere ſignificans adiicit.

3—DEINDE HEROAS ILLVSTRES.

—*Heroas, clarum genus, inde.*

Medium genus eſſentiarum iſtæ ſunt, quæ
ratione vtuntur: ij nimirum, qui ſecundum
à Dijs immortalibus locum implentes, hu-
manam naturam præcedunt, primisſque vl-
tima ſuo interuentu connectunt. Iſtis
igitur, tanquam ſecundis, honos etiam ſe-
cundus tribuendus; deſque illis intelligen-
dum, quodd lege, vt ſunt diſpoſiti, hono-
rare præcepit. Eſt enim in eo tota vis ho-
noris poſita; vt eorum, qui honorantur, na-
tura non ignoretur: ab eaque licet optimè
quid apud eos, quibus honor tribuendus
eſt, vel dicere, vel facere conueniat, in-
uenire. Quī enim quis, cum eis ſer-
monem habeat, quos ignorat? Quī rur-
ſum illis munera offerat, quorum ipſe
eſt dignitatis atque præſtantiæ ignarus?

καὶ ΣΕΒΟΥ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ τῷ μὴ παρ-
 χείρας αὐτῷ καταχρῆσθαι, ἵν' εἰπαδῆς
 διορκεῖν ἐκ τοῦ μὴ εἰπαδῆσαι ὀμνύουσαι. μέ-
 ρος γὰρ ἔστι μικρόν ἐστι τῆς διοσεφείας ἢ διορ-
 κίας. καὶ παρὰ τοῦ πρώτου γήμοις ἔστι κρε-
 πτόνων, καὶ τοῦ τρίτου νόμου τοῦ τῆς ἀξείας ἡγου-
 μένου, καὶ τοῦ συνεπομένου ΟΡΚΟΥ τῷ
 νόμῳ ὑπακούει. ὅπ' ὅ καὶ τὸ μὲν θεοῖς, γήμοις,
 ὁ ἑφαῖδ' ἀγγελικὸν (ἔστι), δευτέρως καὶ ἡ-
 μαῖν, ἐπαχθῶ. ἡ
ὁ καὶ
φαῖδ'

² — ΕΠΕΙΘ' ΗΡΩΑΣ ΑΓΑ-
 ΥΟΥΣ.

Οὗτοι ἦσαν τὸ μέσον γήμοις τῶν λογικῶν ὑσίων, οἱ
 μὲν θεοῖς τοῖς ἀθανάτοις τὴν ἐφεξῆς πλη-
 ροῦντες χώραν, θεωρητοῦνται τῆς ἀνθρωπίνης
 φύσεως, καὶ συνάπτοισι δι' ἐαυτῶν τὰ ἔχοντα
 τοῖς θεοῖς. τοῖς αὐτοῖς, ὡς δευτέροις, τὴν
 δευτέραν ἡμῶν ἀποδιδόναι καὶ, θεωροῦνται ἡ
 καὶ οὐκ ἐπ' αὐτῶν τὸ ἡμῶν νόμοις, ὡς ἡ πρῶ-
 τὰ κεῖνται. ἡ γὰρ ὅλη δινώαμις τῆς ἡμῶν ἐν ἡμῶν ἐ-
 τῇ γνώσει τῆς οὐσίας ἔστι πρῶτον κεῖται, ἀφ' οὗ. ἡ γὰρ
 ἡ καὶ τὸ ἔστι δέοντων εἰπεῖν ἡ, ἡ παρὰ τοῦ παρὰ καὶ κα-
 τὰ πρῶτον ἡ καλῶς ἐξελίσκεσθαι πῶς καὶ ἐ-
 γὰρ αὐτὰ ἐξελίσκεσθαι πῶς οἱ ἀγνοεῖ; πῶς δὲ δῶρον ἐξελί-
 σκεται. ἡ

ἡ παρῶτη αὐτῶν, καὶ ὅπως ἡμῶν, καὶ ὅτι τῶν
 Α Γ Α Υ Ω Ν Η Ρ Ω Ω Ν, ὅτιν ἡ τῆς
 οὐσίας αὐτῶν, καὶ τῆς τᾶξέως αὐτῶν γῶσις,
 καὶ ἡ τῆς παρεπομένης ἐνέργειας, καὶ εἰς τὸδε
 τὸ πᾶν διατεινούσης σιωπῆς εἰδησις. διμέ-
 τρως δὲ καὶ ταῖς οὐσίαις ὅτι πάντων ποιῆται
 δεῖν ἢ πᾶσι. τὸ πο δὲ ἀπὸ τῆς παρὰ αὐταῖς ὅτι-
 σήμης παρέρχεται ὅταν γὰρ ὡς ἐκαστα φύσεως
 ἔχῃ, καὶ τᾶξέως, διαγνώμῃ, τότε καὶ ἐπομῶς
 τῷ νόμῳ τῷ πᾶσι αὐτοῖς ἀποδιδόσθαι. π-
 μήσοις δὲ ἔστιν τῶν χρόνων τῆς ἀνθρωπίνης
 οὐσίας ἀλλὰ μόνον παρέρχεται μὲν τὰ φύσις
 κρείττονα, καὶ τὰ ἴσα δὲ ἀρετῆς ὑπεροχῇ κο-
 σμηθέντα. ἔστι δὲ τῶν φύσις κρείττονων παρέρ-
 πτος, ὅς ἐστις, ὁ δημιουργὸς θεὸς, ἀσυγκρίτως.
 καὶ οἱ αὖ πάντων παρέρχεται. ὡς δὲ ἐν κόσμῳ
 παρέρχεται, οἱ ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ μετὰ αὐτὸν ἀτρε-
 πῶς αὐτὸν νοοῦντες, καὶ ἀπαθῶς ἐνικονίζομε-
 νοι τῷ ἀπὸ τῆς δημιουργικῆς αἰτίας εἰς αὐτοῖς
 καπῶσαν τῶν ἀγαθῶν μετοσίαν, οἱ δὲ παρὼν
 λόγος ἀθανάτους θεοὺς παρέρχεται, ὅτι ἐκ ἀπο-
 θνήσκοισιν, οὐδὲ ἀποβᾶλλοισιν τῷ παρὸς τὸν
 θεὸν ὁμοίωσιν. μέσοι δὲ οὐσίαι, καὶ πᾶσι, οἱ νῦν
 λεγόμενοι Η Ρ Ω Ε Σ Α Γ Α Υ Ο Ι, αἱ μὲν νο-
 οῦντες τὸν δημιουργόν, καὶ τῇ παρὸς αὐτὸν
 διζάνει καταλαμβάνουσι, οὐχ ὡσαύτως δὲ,

Prima igitur & vera honoris ratio in ILLUSTRIBVS etiam HEROIBVS, eorum fuerit non solum naturæ, atque ordinis cognitio; sed sequentis etiam actionis, atque perfectionis, quæ in hanc vniuersitatem diffunditur. Oportet verò essentiis imprimis decenter honorem facere: quod item ab eorum notitia deducitur. Cum enim, vt quæque res natura se habeant, & quo ordine, non ignoramus; tum legi conuenientem eisdem honorem tribuimus. Nullam porro rem honore afficiemus, quæ sit hominum natura inferior: sed ea solum, quæ præcipuè natura principatum tenent; quæque constanti virtutis sublimitate ornantur. Est verò omnium, quæ natura superiora sunt, longè princeps, & optimus, Deus opifex, supra cætera maximè honorandus. Sunt deinde in mundo primi, qui ab ipso, & post ipsum, nulla mutatione eundem norunt; quique nihil passi, bonorum participationem ab opifice causa in se delapsam expresserunt; quos immortales Deos ideo nominauit carmen antea; quod nunquam emoriantur; neque similitudinem, quam habent cum Deo, deponant. Qui porro natura & honore medij existunt; HEROES ILLUSTRES hoc loco nuncupati, opificem quidem semper norunt, vitæque apud illum felicitate (non simili tamen,

neque immutabili ratione) relucet. Eo ipso nanque, quod medijs cum Deo uniantur; conuersionemque mali expertem recipiunt; alijs alijs circa ipsum incrementis choros agitant; immutabilemque, atque unitam primorum contemplationem sua ipsorum plena & cumulata cognitione diuidunt simul, & contrahunt, vltima illorum inspectionis, suę ipsarum arcanę cognitionis initia facientes. vnde certè non immeritò **ILLUSTRES HEROES** appellantur: **ILLUSTRES** quidem, tanquam virtute & splendore perpetuò nobiles: **HEROES** autem, tanquam amantes quidam, quidamque eloquentes; id est beneuoli; & disertis Dei amatores: qui nos à terrena ista vita, ad diuinam tollant, atque erigant. Est verò eos etiam Dæmonas probos vocare vsitatum; tanquam diuinarum legum callentes, atque peritos. Aliquando etiam & angelos; tanquam ab illis vitæ felicitis regula nobis declaretur, atque denuntietur. Sæpe quoque triplici etiam significatione vtentes, totum istud medium genus in tria diuidimus; & quod inhæret cælestibus, angelos nuncupamus: quod autem terrenis coniūgitur, **HEROAS**: quod verò ex æquo distat ab vtroque, **Dæmonas**; sicut & ipse Plato facit persæpe. Nōnulli autē totū hoc mediū genus vnico

ἔδ' ἄτρεπλως· ἐν γὰρ τῷ μέσῳ ἠνώδαται πρὸς
 τὸν θεὸν καὶ ἑσπὴν ἀκάνυτον ὀπιθερόμενοι,
 δῆλ' οὐδ' ἄλλας ὀπιθελάς· πρὸ αὐτὸν χοροῦσι,
 καὶ τὴν ἀμετάβλητον, ἢ λυώμεναι θεοείαν
 ἢ πρὸς τῶν τῇ ἑαυτῶν πεπληθυσιμένη γνώσῃ
 διαφροσίν τε ἅμα, καὶ συνάξει, τὰ πέρατα
 τῆς ἐκείνων ἐποπείας ἀρχὰς τῆς ἑαυτῶν
 ποιούμενοι μνήσεως, οἳ δὲ καὶ εἰκότως ΑΓΑ- χ' ὦ
 ΥΟΙ ΗΡΩΕΣ λέγονται. ΑΓΑΥΟΙ
 μὲν, ὡς ἀγαθοὶ ὄντες, καὶ φωτεινοὶ αἶψά, ἢ μήτ'
 ἐν κακίᾳ, μήτ' ἐν λήθῃ ποτὲ γινόμενοι. ΗΡΩΕΣ
 δὲ, ὡς ἔρωές πνες ὄντες, καὶ ἥρωες, οἷον ἔρω- χ'
 πκοὶ καὶ δαλεπκοὶ ἔραται τῷ θεῷ, ἀφροντες ἔρωτές
 ἡμᾶς καὶ κουφίζοντες πρὸς τὴν θείαν πολι- ἔφρον-
 τείαν ἀπὸ τῆς ἐν γῇ δαλεπείας. τοῖς δὲ αὐτοῖς πες
 καὶ δαίμονας ἀγαθοὺς καλεῖν ἔθος, ὡς ὄντας
 δαίμονας καὶ ὀπισθήμονας τῷ θείῳ νόμῳ.
 ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀγγέλους, ὡς ἐκφάγοντας, καὶ
 δαγγέλλοντας ἡμῖν τοῖς πρὸς βύζωϊον καλόν-
 νας. πολλάκις δὲ καὶ ταῖς τεισὶν ὀπιθείαις
 χρωόμενοι τὸ πλάτος τῷ μέσῳ γῆν εἰς τεῖα
 τέμνομεν, καὶ τὸ μὲν πρὸς τῶν ἑσπέρων κα-
 λοῦμεν ἀγγέλους· τὸ δὲ τοῖς ὀπιθείαις συνα-
 πτόμενον, ΗΡΩΑΣ· τὸ δὲ ἔξ ἴσου τῷ ἄκρῳ
 ἀμφοτέρων ἀπέχον, δαίμονας, ὡς πρὸς πολλὰ χορ-
 ποιεῖ Πλάτων. ἐνιοὶ δὲ τὸ ὅλον μέσον γῆν ἐν

τῶν πειρῶν παρσαγορεύουσιν ὀνόματι, ἀγγέλοις
 πάντας λέγοντες, ἢ δαίμονας, ἢ ἩΡΩΑΣ, δι' αὐ-
 τοὺς αἰτίας· ὡς τῶν καὶ νῦν τὸ μέσον γένος
 πάν ἩΡΩΑΣ ΑΓΑΓΟΥΣ Εἶπεν, ὅπως
 ἔχοντας πρὸς τὸ πρῶτον γένος, ὡς αὐτὴ πρὸς
 πῦρ, καὶ ὡς πῦρ πρὸς πατέρα· ὅθεν καὶ θεῶν
 παῖδες οἱ ἩΡΩΕΣ εἰκότως ἐπευφημοῦνται,
 ἐκ ἐκ θνητῆς οὐσίας αὐτοὶ γινόμενοι, ἀλλ' ἐκ
 τῆς μονοθεοῦ αὐτῶν αἰτίας παρτιόντες, οἷον
 φῶς τῆς οὐσίας τῆς φωτεινοῦ σώματος σινδρο-
 μον· φῶς δ' ὑπαίθρον, καὶ καθαρόν, μὴ δ' ὅπι-
 νεῖται τὸ ἐν σκιᾷ φῶς, καὶ τὸ ὑποσυμμιγνῆς
 σκοτῶ γινόμενον· πρὸς δ' οὐ πῶ ἀναλογία ἔχει
 τὸ πρῶτον καὶ ἀνθρώποι γένος, τῶ εἰς κακίαν
 ποτὲ καὶ λήθην ὁπρὲς εἶναι, οἷς καὶ τ' αἰ-
 νοῦν τὸν θεὸν ἀφίσταται ἄνθρωπος, τῶ μὲν αἰ-
 νοῦντων ἀπολαύς πόμδος, τῶ ποτὲ μὴ νοεῖν, καὶ
 πρὸς πῶ θεῖαν ὁπρὲς ἡμῶν ἀνακαλεῖται, ὅτε
 καὶ τῶ θεῖω σιωπῇ τεταχόρῳ τὸν ὑλικὸν φθό-
 ρον ἀποφυγῶν, καὶ πῶ θνητῶν παρσαγάσσει
 ἀποσπάμδος. τότε οὐ καὶ πρῶτος ἄξιος παρ-
 ἡμῶν ὁ τῆς θείας ἀποδοχῆς ἡξιωμένος, ὡς π
 τῆς φύσεως ἴσον τῇ κρείττονι μετοσίᾳ κο-
 σμήσας· παρσῇ καὶ γὰρ πρῶτος τῶ ἐρασῇ τῆς
 θεοῦ καὶ τὰ ὅπως οὐ ὁμοιωμένα αὐτῶν, εἶ-
 τε ὅς αἰδίου πῶ ὁμοίωσιν εἶναι κεκλήμενα

καὶ
 φθόρον

καὶ ὅσον

nomine nuncupant; cū angelos dicunt omnes, siue Dæmonas, siue HEROAS; propter eas, quas superius adduximus, rationes: quemadmodum & nunc HEROVM ILLVSTRIVM appellatione, medium genus vniuersum significauit; qui se ita ad primum habent, vt ad ignem splendor; & ad patrem filius. quo fit, vt Deorum filij non abs re nuncupentur HEROES: non ex mortali quidem substantia editi; sed ex vniiformi ipsorum causa prodeuntes: cuiusmodi existit lux illa, quæ lucido corpori comes est: lux, inquam, serena & pura: postquam consideratur, quæ vmbrosa est, tenebrisque permixta. Ad cuius rationem eo ipso tertium genus, quod humanum dicitur, refertur; quodd in vitium aliquando, atque obliuionem incidat: quibus à perpetua Dei cogitatione homo auocatur, ab iis, qui semper intelligunt, eo factus inferior; quodd aliquando minimè intelligat, & ad diuinam scientiam reuocetur, cū vitata materiali corruptione excussoque mortalis affectus iugo, diuino choro adiungitur. Est igitur tum demum honore etiam dignus à nobis iudicandus, quem Deus admittere nō est dedignatus; vt quod inferius erat natura, præstantioris participatione exornaret. Decet enim illum, qui Deum amat, ea etiam, quæ eidem vtrūque similia sunt (siue id ab æterna similitudine habeat;

sive etiam ab aliquo tempore quæsitum & comparatum) honorare. quo in genere homines illi sunt, qui virtute alios excellunt; de quibus est deinceps præcepta daturus versus, qui sequitur.

3 COLE ETIAM TERRENOS DÆMONAS LEGITIMA FACIENS.

Dæmones hinc terris mixti sua iura ferunt.

DÆMONVM appellatione, hominum animos veritate & virtute, tanquam doctrina, atque scientia præditos intelligit. Eos deinde ab illis separans, qui natura DÆMONES sunt, quibûsque medium genus constat, TERRENOS nuncupavit; tanquam possint in terris versari, terrenâque corpora subire: ut ipso quidem DÆMONVM nomine eos ab improbis & imperitis hominibus, tanquam ab ignavis quibusdam, atque indoctis separaret. Ideo autem TERRENOS addidit; ut ab his distinguat, qui perpetua doctrina, atque scientia præditi sunt, quique, ut in terra habitent, & cum terrenis corporibus viuant, minime natura cõparati sunt. Nulli enim alij conuenit TERRENI DÆMONIS appellatio, quàm ei, qui naturâ quidẽ homo existat; habitu verò DÆMON: cùm tertium

ἔτε ὑπό πνος χρόνου πυχάνη ταύτῃ ἀσκή-
σαντα· οἱοί εἰσιν οἱ ἄρετῃ διενεγκόντες ἀνθρώ-
ποι, ἀλλ' ὧν ἕξῃς ὁ παρὼν λόγος νομοθετεῖ.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΚΑΤΑΧΘΟ-
ΝΙΟΥΣ ΣΕΒΕ ΔΑΙΜΟ-
ΝΑΣ, ΕΝΝΟΜΑ ΡΕΖΩΝ.

Τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθεία καὶ ἄρετῃ κο-
σμηθείσας, ΔΑΙΜΟΝΑΣ καλεῖ, ὡς
δαίμονας, καὶ ὀπίστημονας. εἶτα χωρίζων αὐ-
τὰς τῇ φύσει ΔΑΙΜΟΝΩΝ, οἱ τὸ μέσον
ἦντος πληροῦσι, ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΥΣ
ᾧ περ εἶπεν, ὡς δυνάμεναις ἐπὶ γῆς πολιτεύε-
σθαι, καὶ γῆναι σώματα ὑποεισέναι, ὅτε καὶ γῆς ᾧ περ
οἰκεῖν, ἵνα τὰ μὲν ΔΑΙΜΟΝΑΣ εἰπῇ, πέν
χωρίσῃ τῇ φαύλων, καὶ ἀνέπιστημόνων ἀνθρώ-
πων, ὡς ἀδαημόνων ἱγῶν, καὶ ὁ ΔΑΙ-
ΜΟΝΩΝ. τὰ δὲ ΚΑΤΑΧΘΟ-
ΝΙΟΥΣ ᾧ περ εἶπεν, ὡς ἀεὶ δαη-
μόνων, καὶ ὀπίστημόνων αἰεὶ, καὶ ἐπὶ γῆς πολιτεύε-
σθαι μὴ πεφυκότων, μηδὲ γήϊοις συζῆν σώ-
μασιν. ἡ γὰρ τῇ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΥ
ΔΑΙΜΟΝΟΣ ᾧ περ εἶπεν, οὐδὲν δῆλον
ᾧ περ εἶπεν, ἡ τὰ φύσιν μὲν ὄντι ἀνθρώπων, ὅτι
ἡ ἡμετέρῃ ΔΑΙΜΟΝΙ. ἐπεὶ δὲ τὸ τέλος

γῆρος χθόνιον λέγεται ἰδίως, ὡς ἔχαπιν ἐν λο-
 γικαῖς οὐσίαις, καὶ ΧΘΟΝΙΑΣ ζῶης ὁπριε-
 φέρμερον. τὸ γὰρ πρῶτον ἐχθόνιον ἡ, καὶ τὸ μέσον
 αἰθέριον. πάντων οὖν ἀνθρώπων ὄντων καὶ τὸ
 ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ, ὡς τείτων λογι-
 κῶν· καὶ πάντων δὲ δαιμόνων, οὐδὲ θεῶν· εἰκό-
 τως ὁπριουά· φας εἶπε ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΥΣ
 ΔΑΙΜΟΝΑΣ τοῖς θεοῖς ἀνθρώποις· οὐτε γὰρ
 πάντες ἀνθρώποι, θεοὶ εἰσιν. οὐτε πάντες οἱ θε-
 οὶ, ἀνθρώποι. δὴ καὶ ἥρωες ἀγαθοί, καὶ ἀ-
 θάνατοι θεοί, φύσιν κρείττονες ἀνθρώπων ὄντες,
 σοφοὶ τέ εἰσι, καὶ ἀγαθοί. τοῖς οὖν τοῖς θεοῖς
 γῆροι σιωπεταγμένοις ἀνθρώποις ΣΕΒΕΪΝ
 ὁ λόγος παραγνῆι, τοῖς ἰσοδαίμονας, καὶ ἰσαί-
 γηλοις, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἥρωσιν ὁμοίοις. μὴ γὰρ
 φαῦλόν τι γῆρος ὑπολάβωμεν εἰσηγῆσθαι δεῖν
 ἡμᾶν, ὡς αὐτὸ δόξειεν ὑπὸ τῆς σιωπῆς
 πλὴν λέξιν ἐκφαίνεσθαι. ὅλως γὰρ τὰ χείρονα τῶν
 ἀνθρωπίνης οὐσίας καὶ κατὰ πρῶτον τῶν ἐρωπ-
 κῶς ἔχοντι τῶν θεῶν, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας ἡδῆ-
 μένω· ἀλλ' οὐδὲ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον μετὰ τὰ
 κρείττονα πρῶτον, εἰ μὴ τοῖς κρείττοσιν
 ὁμοιωμένος ἦ, καὶ τῶν θεῶν χορᾷ συμφερόμε-
 νος· τίς οὖν ἡ γῆρ καὶ τούτων; τὸ ΕΝΝΟ-
 ΜΑ ΡΕΖΕΪΝ, φησί. τὸ γὰρ δὲ ὅτι τὸ πεί-
 θεσθαι, οἷς ἀπολελοίπα πιν ἡμῖν παρὰ γῆμασι,

genus TERRENVm propriè dicatur, tanquã
 naturarũ ratione præditarum vltimũ, atq;
 terrenę vitæ addictum. Primum enim illud
 fuit, quod cæleste dicitur: medium autem,
 quod æthereũ. Cũ sint igitur omnes ho-
 mines ista ratione TERRENI; velut inter eos
 tertij, qui rationis sunt participes; non om-
 nes tamen docti, atq; sapientes: non eos im-
 meritò cõiunxit, sapientesq; homines TER-
 RENOS DAEMONAS appellavit. Neq; enim
 sunt homines omnes, sapientes; vt neque sa-
 piẽtes omnes, homines: sed qui illustres he-
 roës dicũtur; quiq; etiam immortales Dij,
 natura hominibus præstãtiores; sapientes
 etiam sunt, atq; probi. Eos igitur homines,
 qui in diuinorum generũ ordinibus locum
 inuenerunt; DAEMONIBVS nẽpe, & angelis,
 atque illustribus etiã heroibus similes, CO-
 LERE versus adhortatur. Non enim debe-
 mus existimare, vile gen⁹ aliquod honorari
 præcipi; vt cuidã fortasse dictionis vsu signi-
 ficari videatur. Omnino enim rebus, quæ
 sunt humana natura inferiores, eũ, qui amo-
 re Dei teneatur, quiq; dignitatẽ suã præsen-
 tiat, nō decet honorem deferre. Immo verò
 nec hominẽ quidẽ ipsũ altero à præstantio-
 rib. honoris gradu locabimus; nisi sit & ipse
 præstãtiorib. similis, diuinòq; choro adiun-
 ctus. Quinã igitur istorum etiã futurus ho-
 nor? LEGITIMA, inquit, FACERE; id est, iis
 obedire præceptis, quæ nobis reliquerunt:

nec ab eorum scriptis, non minùs quàm legibus, recedere, eandemque vitæ rationem inire, cuius illi, dū viuerēt, nos fieri participes non solū nobis non inuiderūt; sed velut immortalem quandam, & paternam hereditatem posteris conseruare, atque relinquere magno labore sategerunt; ipsa nimirum virtutū elementa, veritatēque regulas in cōmunem omnium vtilitatē conscriptas; atque editas: quibus qui obsequatur, & ad eorum normā vitam suā dirigat, veriore illis honorem detulerit, quàm si autoribus ipsis libamina offerat magnificentissima, profuseque parenter. Atque hic quidem est præstantiorum honor, qui sumpto ab opifice principio, in probis hominibus, per cælestia atque ætherea genera, desinit. Quoniam autem necessitudinum, atque habitudinum, quibus est hominū vita obnoxia, plurimum habenda ratio est: vt parentū; vt consanguineorū; qui licet omnino probitatis ratione non censeātur; sunt tamen propter vsum, & dignitatē etiā, quæ illis est, apud nos honoris gradū adepti: idē adiicit quæ sequuntur.

4 HONORA ETIAM PARENTES; ET EOS,
QVI PROXIME TIBI COGNATI SVNT.

Inde parentis honos sequitor: tum sanguinis ordo.

Probos quidem viros, tanquam beatos & diuinos, colere præcepit superius:
hīc autem

καὶ ὡς νόμοις ἐμμένειν τοῖς ἐκείνων λόγοις, καὶ
 πῶς αὐτῶν ὁδὸν μετέναι τῷ βίῳ, ἡ ἐκείνοι
 διηγήσαντες ἐκ ἐφ' ὅτουσαν ταύτης ἡμῶν μετα-
 δοῦναι, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἀθάνατον καὶ πα-
 τρώον κληρὸν διηγωνίσαντο τοῖς μεταγλυφετέ-
 ροις διαφυλάττειν τὰ σοιχεῖα τῶν ἄρετων, καὶ
 ἀληθείας τοῖς κανόνας εἰς κοινὸν ὄφελος ἐν
 χράμμασι καταθέμενοι, οἷς τὸ πείθεσθαι, καὶ
 ζῆν ἐπομένως, ἀληθεύειν ἐκείνων τιμὴ γίνε-
 ται, ἢ εἴ τις χροῖς αὐτοῖς ὀπιφέρει πολυτελεστά-
 τας, καὶ ἐναγίζῃ πλουσίως. Τελευτή μὲν ἡ τῶν
 κρηττόνων τιμὴ ἀπὸ τοῦ δημοκρεῖος ἀρξάμενη,
 καὶ εἰς ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς παραπυμένῃ
 δια μέσων τῶν οὐρανίων, καὶ ἀγγέλων γί-
 νων. ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ κατὰ τὸν βίον χρέων πλεί-
 στον δεῖ ποιεῖσθαι λόγον, οἷον πατέρων, καὶ συλ-
 γῶν, οἱ δὲ πάντως μὲν εἰσιν ἀγαθοὶ, πάντως δὲ
 τὸ τίμιον, ὡς πρὸς ἡμᾶς τῇ ἀξίᾳ τῆς χήσεως
 κέκτῃται, τοῦτο χαλεπὸν ἐπὶ γὰρ.

† ΤΟΥΣ ΤΕ ΓΟΝΕΙΣ ΤΙ-
 ΜΑ, ΤΟΥΣ Τ' ΑΓΧΙΣΤ'
 ΕΚΓΕΓΑΩΤΑΣ.

Τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἀνθρώποις, ὡς δαί-
 μονίοις, καὶ θείοις, σέβειν ὁ λόγος ὑπέθετο.

ΤΟΥΣ Ἰ ΓΟΝΕΑΣ, ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΓΓΥΣ
 ΤΟΥΤΩΝ ΠΡΟΣΗΚΟΝΤΑΣ, ὅποιοι
 πόλ' αὖ ὦσι, δι' αὐτὴν τὴν τῆς οἰκίας ἀνάγκην,
 ΤΙΜΑΝ εἰσπράττει· ὅπως γὰρ ἡμῖν οἱ κρείτο-
 νες εἰσι, καὶ τὴν αἰδίου συγγένειαν πατέρων
 μὲν τάξιν ἔχοντες, οὐράνιοι· συγγενῶν δὲ πι-
 μύων οἱ ἥρωες· τὸτο πρὸς τὸν θνητὸν βίον σιω-
 πελοῦσιν ἡμῖν οἱ ΓΟΝΕΙΣ, καὶ ΑΓΧΙ-
 ΣΤΕΙΣ, οἱ ΕΓΓΥΤΑΤΑ ΤΩΝ ΓΟ-
 ΝΕΩΝ ὄντες, καὶ διὰ τὸ τοῦ μὲν ΓΟΝΕΑΣ
 πρὸς σπέρματι· πῶς οὖν καὶ πύποις
 ΤΙΜΗΣΩΜΕΝ; ἄρα τὸν ἐαυτοῦ βίον πρὸς
 τὴν ἐκείνων ἀπευθύνοντες γινώσκω, ὥστε ταῦ-
 τα δοξάζειν τε, καὶ ἀρξάμεν, ἃ ἐκείνοις αὖ
 εἴη φίλα; ἀλλ' οὕτως αὖ πάλιν ἀπεῖν πρὸς
 κακίαν ἀπουδῇ, εἰ τύχοιεν ὄντες πονηροὶ οἱ
 ΠΑΤΕΡΕΣ. ἀλλὰ ΤΙΜΑΣΩΜΕΝ
 αὐτοὺς εἰς τὰ πάντα, διὰ τὴν τῆς κακίας κα-
 τὰ γινώσκοντες; καὶ πῶς ἐπὶ τῇ παρόντι νόμῳ, πε-
 δόμεθα; πῶς δὲ τὴν θεοῦ δὴ εἰκόνα τῶν ΓΟ-
 ΝΕΩΝ, ἢ τὴν ἡρωϊκὴν τῶν ΑΓΧΙΣΤΕΩΝ
 ἐμφασις μὴ ΤΙΜΩΝΤΕΣ, ὅτι εἰς ἐκείνους
 ἀσπείρομεν, οἷς τύποις εἰκέναι φαιδρὺ; καὶ
 οὕτως ἡ δοκῶσα δι' ἀπειθείας ΓΟΝΕΩΝ,
 ὅρα τὴν ἡμῖν ἀσκεῖσθαι, εἰς μᾶλλον κακὸν πε-
 ριήσεται τὴν ἀσπείραν; πεδόμενοι δὲ πάντα

hîc autem PARENTES, ET EOS QUI
 PROXIMI ILLIS SVNT, qualescun-
 que existant, propter eandem habitudinis
 necessitatem, HONORANDOS esse si-
 gnificat. Quod enim cælitres nobis præ-
 stantiores, cognatione sempiterna paren-
 tum loco habiti, apud nos sunt; apud co-
 gnatos autem, quibus HONOS compe-
 tit, ipsi etiam heroes: id ipsum nobis PA-
 RENTES, COGNATIQVE ipsi, &
 qui illis etiam PROXIMI SVNT, ob
 idque altero secundum parentes HONO-
 RIS gradu habendi, in hac mortali vita
 conferunt. Quomodo igitur eos etiam
 HONORABIMVS? Annon vitam no-
 stram ad illorum arbitrium ita dirigemus;
 vt quæ illis grata sint, eadem ipsi & sen-
 tiamus, & faciamus? At ita cesserit in
 vitium labor, si mali PARENTES existant.
 Verùm eosdémne etiam in omnibus, vitij
 despectu, afficiemus dedecore? qui deinde
 iam præsentî legi parebimus? Qui rur-
 sum Deo similem PARENTVM ima-
 ginem, aut etiam heroicam propinquo-
 rum similitudinem non HONORAN-
 TES; non in eosdém impiè agemus,
 quibus esse similes dicimus? eaque ra-
 tione, quæ virtus à nobis in PAREN-
 TVM negando obsequio exerceri putatur, in
 malum grauius, impietatem scilicet, abeat?
 Sin autem in omnibus morem gerimus

PARENTIBVS; qui rursus à pietate, aliâque virtute non aberrabimus; si nos illi propter morum prauitatem, ad ea quæ verè sunt honesta, nequaquam instruant? Si enim verum penitus, atque honestum, quod PARENTIBVS apparet, existeret; conueniret etiam & HONOR, qui eisdem debetur, cum iis, quæ præstantiora sunt. Sin autem diuinis legibus repugnat aliquando PARENTVM voluntas; quid eos aliud facere oportet, qui in istam legum contradictionem incidunt; quàm quod in multis etiam officiis, quæ pro circumstantiarum ratione sibi aduersantur, decet observare? honestis enim duobus propositis, quod maius est, minori decet antepone; cum utroque frui non licet. Verbi gratia: honestum quidem est Deo obedire: honestum verò & PARENTIBVS ipsis. Quòd si te ad eadem ducat vtriusque persuadendi vis; lucrum fuerit inopinatum, & sine controuersia maximum. Sin autem ad aliud quidem te trahat diuina lex; ad aliud verò PARENTES; in hac voluntatum dissensione meliora sequi præstiterit; & in iis solum PARENTVM iussa prætere, in quibus & ipsi etiam diuinis legibus non obediunt. Fieri enim non potest, ut qui virtutis regulas observare statuat, cum illis consentiat, à quibus illæ negliguntur. in cæteris verò omnib⁹ quàm maxime PARENTES

ΓΟΝΕΥΣΙ, πῶς ὅτε πάλιν τῆς βύσεβείας ἀ-
 ποπέσοιμεν, καὶ τῆς οἰκῆς ἀρετῆς, εἰ πόρριεν
 ἐκεῖνοι δὲ μοχθηρίαν ἔχου, μὴ πρὸς τὰ
 ἔντως καλὰ παιδαγωγουῦντες ἡμᾶς; εἰ μὲν γὰρ
 τὸ παῖτως ἡ ἀληθές, καὶ καλόν, ὃ τῆς
 ΓΟΝΕΥΣΙ παρὶστατο, σύμφωνος ἢ τῷ ΓΟ-
 ΝΕΩΝ ΤΙΜΗ τῇ τῷ κρείττονων ἐγί-
 γετο. εἰ δὲ ὅτιν ὅτε τῷ θεῶν νόμον ἀνῆκοός ²⁸ ἦν
 ὅτιν ἢ τῷ γονέων πρὸς αἵρεσις, ἡ δὲ ποιῆν εἰς ²⁹ αἴ.
 ἀνθρωπιάν ἐμπεσόντας ποιοῦνται, ἢ τὸ, ὃ καὶ
 ὅτι πολλῶν κατηκόντων ἐκ πειρασέως εἰς
 ἐναντίωσιν ἡθόντων πρὸς ἑκείνους φυλάττειν; μει-
 ζόνων γὰρ καὶ ἐλαττόνων πρὸς κειμένων καλῶν,
 τὰ μείζονα πρὸς τῷ ἐλαττόνων ποιεῖσθαι δεῖ,
 ὅταν μὴ ἀμφοτέρωθεν ἔξῃ διασώζειν. οἷον, κα-
 λὸν μὲν τὰ θεῶν ποιεῖσθαι, καλὸν δὲ καὶ τὸ
 ΓΟΝΕΥΣΙΝ. εἰ δὲ πρὸς ταῦτα ἢ ἀμ-
 φοτέρων ἄρσι πειθῶ, ὅμαρον αὖ εἴη, καὶ ἀμα-
 χον. εἰ δὲ πρὸς δῆλον ἡμῶν ὁ θεῶν νόμος, πρὸς
 δῆλον δὲ οἱ γονεῖς φέροιεν, μαχομένης τῆς αἵρε-
 σιως, τοῖς ἀμείνοσιν ἑπεσθαι δεῖ, πρὸς ταῦτα
 μόνον ἀπειθουῦντας ΓΟΝΕΥΣΙ, πρὸς αὐ-
 τὰ αὐτοὶ τοῖς θεῶν νόμοις ὅτιν ποιεῖν. τὸν γὰρ
 φυλάττειν βελόμην τοῖς τῆς ἀρετῆς κανόνας
 ὅτιν οἷον τε τοῖς ταῦτοις πρὸς ἀνθρώποις συμφω-
 νεῖν. εἰς δὲ τὰ δῆλα πάντα, ΓΟΝΕΑΣ

ΤΙΜΗΣΩΜΕΝ ὑποβαλλόντως, σέ-
 ματος ὑπηρεσίαν, καὶ χρημάτων χορηγίαν
 αὐτοῖς ὑπέχοντες ὅτι μάλιστα προθυμοτάτω.
 δίκαιον γὰρ χρῆσθαι αὐτοῖς, οὓς ἐγγύησάν τε, ἔ-
 ἔδρεψαν. ὁ δὲ τῆς ἀπ' ἐκείνων διαδοχῆς ὁκ-
 ῆρται, τὸτο ἐλδύθερον τῆς ἀπ' ἐκείνων δε-
 αουτείας ἀφίησιν ὁ νόμος, καὶ τὸν ὄντως πα-
 τέρα ζητεῖν ὡς κελεύεται, καὶ κείνους ἔχειν,
 καὶ τῆς πατρὸς ἐκείνων ὁμοιώσεως πλείστην ὁμι-
 λήσαν ποιῆσθαι. καὶ ὅπως ἀμφοτέρω διώ-
 νται συμβαίνει ταῦτα θεῖα ἀγαθὰ τηρεῖν, καὶ τὰ
 ἀνθρώπινα. καὶ οὐτὲ δὲ οἴησιν ἀρετῆς, ΓΟ-
 ΝΕΩΝ θεραπείας ὀλιγορῆσθον, ὅτε διὰ
 τὴν ἀρετὴν ὑπειξιν, τὸ μέγιστον τῆς κακῆς, ἀ-
 σίβηται εἰς δεξιόμεθα. εἰ γὰρ παρτινέαν δα-
 νατον μὴ παιδορῆμοις, ἢ βίαν ἀλοποιέωσιν, ἢ δὲν
 ἐκφοβῆσθαι δεῖ τῆς τοιούτης, ἀλλ' οὐ εἰδέναι
 πὶ τὸ ταῦτα πεισόρῆμον, καὶ ὅτι ὧς ἐγγύησαν ἀ-
 πειλοῦσι μόνω. τὸ δὲ ἀπαθὲς τούτων ἐλδύθερον
 παρσιήκει τηρεῖν, καὶ μόνω θεῶν ἀπειδές.
 ΤΙΜΗ αὖ ΓΟΝΕΩΝ ἡ ὄντως, ἡ
 δίδωσιν ὁ τῆς ἀρετῆς σκοπὸς, μήτε σωματίων
 φειδορῆμων ἢ μὴν, μήτε χρημάτων ἀλλ' ἐκόν-
 των αὐτοῖς ὑποταγῶν εἰς πάντα τὰ ποι-
 αῦτα. πρέπει γὰρ μήτε δὲ αὐτουργίας, θε-
 ρεῖαν ὅτι ΓΟΝΕΩΝ παρατεῖσθαι

possumus H O N O R A R E ; corporis nimirum obsequio , rerumque necessarium suppeditatione promptissima atque liberalissima . Iure siquidem iis uti possunt , quos pepererunt , atque aluerunt . Quod autem ab illorum successione non pendet ; id ipsum dominio eorum non subici lex voluit ; quam iubetur qui verè pater est , non solum quærere ; sed eidem adhærere , atque ad eius se imaginem studiosissimè componere . Atque ita utraque præstari posse contingit : seruare nimirum quæ diuina bona sunt ; & quæ humana . Neque verò virtutis opinione , P A R E N T V M C V L T V S nobis negligendus est ; neque etiam stulto obsequio amplectenda impietas ; quod est omnium malorū extremum atque summū . Si enim nobis ipsi morem non gerentibus mortem , vel status commutationem proponāt ; nihil istis oportet commoueri : sed meminisse , quidnam illud sit , quod ista patiatur ; ei que tantum illos minitari , quod peperūt : quod autem minis istis nequaquā obnoxium est , liberum seruare , deoque vni morigerū . Est igitur verus ille P A R E N T V M H O N O R , quæ exhibet virtutis scopus ; cum nec corporibus ipsis , nec pecuniis parcimus ; sed sponte nos illis ad eiusmodi omnia subiicimus . Decet enim nos ne propriis quidem necessitatibus à P A R E N T V M cura auocari ;

sed illa tantò magis delectari, quanto existit labore, & seruitute plenior. immò nec propter sumptuū magnitudinem fieri parciores: sed omnia prompto & alacri animo in illorum vsum afferre: lætari denique toleratis illorum nomine laboribus, atque impensis. Qui enim ista facit læto & grato animo, non solum virtutis legem obseruat; sed naturæ etiam rependit gratiam. Atque hic quidem HONOR est, qui debetur PARENTIBVS. Qui verò PROXIMIS tribuitur, altero post illum loco positus; cultu ipso cum naturæ propinquitate comparato, tantum cognatis singulis alterius secundum parentes HONORIS tribuet, quantum subindicabit obseruata cum illis proximitas.

5 FACITO VERO EX ALIIS AMICVM,
QVISQVIS SIT OPTIMVS.

Post alij sunt, virtus vt maxima, amici.

Post traditum de primo primæ cognationis honore, præceptum; & de altero eius etiam, (quæ primam sequitur) de FACIENDIS AMICIS ordine suo lex ponitur: quæ iubet PROBISSIMVM quenque, qui nobis minimè cognatus sit, in amicitiam

ἀνδραγαθμονεῖν δὲ μᾶλλον αὐτῇ, ὅσω αὖ μᾶλλον
 ὀπίπνον γγύηται, καὶ δουλοπρεπές· καὶ μήτε
 οὐσίας δαπανωδῆς φειδωλοὺς γυομῆδους,
 διὰ πάντα πρὸς πλὴν ἐκείνων χρεῖαν ἐπίμωσ
 παρέχεσθαι γαγγύοντας, καὶ ἡδονῆδους ὅπῃ
 τοῖς εἰς ἐκείνοις πόνοις τε, καὶ ἀναλώμασι. τὸ
 γὰρ οὐχ αἰσῶς ταῦτα ποιεῖν, καὶ πὺν τῆς ἀρε-
 τῆς δὴ αὐτῶς νόμον, καὶ πὺν τῆς φύσεως ἀπ-
 δίδωσιν ἔρανον. πιαύτη μὲν ἡ ΓΟΝΕΩΝ
 ΤΙΜΗ. ἡ δὲ τῆς ΑΓΧΙΣΤΕΩΝ δευτέρου
 μετ' ἐκείνῳ τεταγμένη πρὸς πλὴν τῆς φύσεως
 ἐγγύτητα ὡς αὐτῆς ἡσὶ πλὴν δευτερίαν, ὅ-
 σον τὸν τῆς ΓΟΝΕΑΣ ΤΙΜΗΣ ἐκάστω
 τῆς συγγενῶν νέμουσα, ὅσον αὖ ἡ πρὸς ἐκείνους
 ἐγγύτης ὑποφαίνει.

ΤΩΝ Δ' ΑΛΛΩΝ ΑΡΕΤΗ
 ΠΟΙΕΥ ΦΙΛΟΝ, ΟΣΤΙΣ
 ΑΡΙΣΤΟΣ.

Μετὰ πλὴν πρὸς πλὴν ἡμῶν τῆς πρὸς τῆς
 συγγενείας, καὶ πλὴν ἐπιδύλῳ ἐκείνῃ πλὴν πε-
 εὶ γονείας καὶ συγγενείας, ἀκολουθῶς ὁ ΦΙ-
 ΛΟΠΟΙΟΣ ὡς αὐτῆς δίδεται νόμος, πὺν ὅσω
 τῆς γῆρας ΑΡΙΣΤΟΝ εἰς ΦΙΛΙΑΝ

ἐκλέγεσθαι, καὶ πρὸς τὴν ἑστῶσαν κοινω-
 νίαν αὐτῶν συνάπτεσθαι κελεύων, ἵνα τὸν ΑΓΑ-
 ΘΟΝ αἰσθῶν, δι' ΑΓΑΘΗΝ αἰσθῶν, ἔ-
 χοιμῶν ΦΙΛΟΝ, καὶ μὴ κατ' ἀγῶνι χρείας
 αὐτὸν οἰκισθῶμεθα· ὥς εἰκέναι τὸ πρὸς ἑλ-
 μα τὸ τοῦ τῆς πρὸς τῆς μετὰ λαχόντων τῆς βίον απο-
 δαίνων ἀνδρῶν ὑποθήκη. ὥς γὰρ ἐκεῖ τοῖς ὅτι-
 στήμονας μόνοις ἀνθρώποις ἔλεγε δεῖν πρῶτον·
 ὅπως ἐν αὐτῶν τοῖς ἀγαθοῖς φιλοποιεῖσθαι πα-
 ραινῇ μόνοις, διδοὺς ὅτι μὴ τῶν δῶν ἐκλογῆν,
 ὅτι τῶν γενέων, καὶ συγγενῶν ἀρκούμενος τῆς φύσεως.
 ἀπλῶς γὰρ τὸ πρὸς τὸν τῶν πατρῶν, καὶ τῶν ἀδελ-
 φῶν, συνουσιάζει τὴν πρῶτον· ὅτι τῶν δῶν
 Η ΑΡΕΤΗ ΠΟΙΕΙ ἡμῶν, ὥς τῶν τῶν
 ὅτι τῶν τῶν βίον ἀπελθόντων. τὰ δὲ πρὸς τὴν
 τῶν κατ' αὐτὴν τὴν φύσιν ὅτι πρῶτον. ἐκεῖ μὲν
 θεοὶ, καὶ ἥρωες. ἐν αὐτῶν δὲ πατέρες, καὶ
 συγγενεῖς, ἐν δὲ τῇ φύσει τῆς ἀθανάτου συλ-
 ληθείας ἡμῶν εἰκόνας προτείνοντες. τῶν αὐτῶν μὲν
 ἡ τῶν πρὸς τῶν, καὶ ἡ κλήσις τῶν ΦΙΛΟΥ.
 ὡς δὲ ἡ τῶν αὐτῶν ἡ πρὸς κοινωνίαν τῶν ἀ-
 γαθῶν ἡμῶν συντελούσα, καὶ πῶς ἡ ἀπόθεσις,
 εἰ μὴ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβαλλόμενος φαίνεται,
 καὶ μὴ πειθόμενος πρὸς τὸ βέλτερον ἀγούσης
 συμβεβηχίας ὅτις λέγει.

diligere, & cum illo virtutum communi-
catione coniungi; vt probum virum caus-
sa non improba A M I C V M habea-
mus; non autem propter alios vsus atque
necessitates familiarem. quo fit, vt istud
ei videatur præceptum simile, quod de
præclaris hominibus vita functis traditur.
Vt enim ibi viros sapientes solos esse ho-
norandos dicebat: Sic & hoc loco eos
tantum, qui probi sint, in amicitiam esse
deligendos admonet; permittens quidem
in cæteris haberi delectum; in parentibus
verò, & consanguineis, naturæ satisfieri.
Ex se enim persona patris, & fratris e-
tiam, ad honoris exhibitionem compel-
lit: cùm cæteros virtus commendat;
quemadmodum & in illis etiam, qui vi-
ta decesserunt. At sunt, quæ ista præce-
dunt, natura honoranda. Sunt enim ibi
quidem dij, & heroes: hîc autem paren-
tes, & cognati; à quibus in mortali na-
tura sempiternas cognationis imagines
nobis suggeruntur. Sic igitur primùm
venari A M I C O S; sic comparare ad-
hortatur. Qua ratione autem eisdem
seruare oporteat, qui ad bonorum socie-
tatem nobis conferunt; & quomodo e-
tiam deserere, si in deterius mutari, ne-
que bonis consiliis obtemperare videan-
tur, deinceps adiicit.

6 CEDAS VERBIS LENIBVS, AT-
 QUE UTILIBVS FACTIS. 7 NE-
 QUE ODERIS AMICVM TVVM
 PROPTER LEVE PECCATVM:
 8 QVANTVM POSSIS. POTESTAS
 ENIM PROPE NECESSITATEM
 HABITAT.

*Utilibus factis cedas, verbisque modestis.
 Nec læsus paruo cōtemnas crimine amicū:
 Quod potes. Est quoniam fato vicina
 potestas.*

Disputat hoc loco, qualiter se cum ami-
 cis gerere oporteat. Et primū quidem,
 debere nos ipsis sponte credere, cū sua-
 dent quæ honesta sunt; & cū omnia, quæ
 faciunt, ad nostram vtilitatem referunt.
 In hoc enim quod commune bonum est
 lex amicitiae connectit; vt ad virtutis am-
 plicationem ab ipsis adiuuemur; illique
 vicissim à nobis. Decet enim eos, qui
 tanquam commune iter bene viuendi con-
 ficiunt, quod alius alio melius præuide-
 rit, id ipsum etiam in communem vti-
 litatem conferre: nec solū bene mo-
 nentibus amicis CEDERE LENI-
 TER; sed eodem animo illis etiam bona-
 rum rerum communionem porrigere: ne-
 que vnquam de pecuniis, aut gloria, aut re
 alia huius generis fluxa & caduca cum illis

6 ΠΡΑΞΙ Δ' ΕΙΚΕ ΛΟ-
ΓΟΙΣ, ΕΡΓΟΙΣΙ Τ' ΕΡΩ-
ΦΕΛΙΜΟΙΣΙ. 7 ΜΗΔ' ΕΧ-
ΘΑΙΡΕ ΦΙΛΟΝ ΣΟΝ Α-
ΜΑΡΤΑΔΟΣ ΕΙΝΕΚΑ
ΜΙΚΡΗΣ, 8 ΟΦΡΑ ΔΥ-
ΝΗ· ΔΥΝΑΜΙΣ ΓΑΡ
ΑΝΑΓΚΗΣ ΕΓΓΥΘΙ
ΝΑΙΕΙ.

Πῶς δὲ ὑποφέρειν τοῖς φίλοις ἐν αὐτῇ
ἀλλήλων· καὶ πρὸς τὸν μὲν, ὅτι τὰ καλὰ εἰ-
σηγούμενοις αὐτοῖς, καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ ἡ-
μετέρα προτιποῖν ὅπου, ἐκόντας δὲ πει-
θαρχεῖν. πρὸς γὰρ τὸ κοινὸν ἀγαθὸν ὁ
τῆς φιλίας συνάπτης νόμος, ὅπως ἡμεῖς γε ὠ-
φελώμεθα παρ' ἐκείνων εἰς ἀρετῆς ἐπίδο-
σιν, καὶ παρ' ἡμῶν ἐκεῖνοι. ὡς γὰρ κοινὴ ὁδὸν
τῷ αἰετοῦ βίου προθυμοῖς, ὅτι αὐτὸς ὁ δῆλος
ἄλλου προείδη μᾶλλον, τὸ καὶ εἰς κοινὸν
ὄφελος κατὰ πείθεσθαι δὲ, ΠΡΑΩΣ
μὲν ΕΙΚΟΝΤΑΣ τοῖς καλῶς ὑφη-
γούμενοις τῷ ΦΙΛΩΝ, πρὸς δὲ αὐ-
τοῖς τῷ καλῶν πρὸ κοινωνίας προτινόντας·
πρὸς δὲ χρημάτων, ἡ δόξης, ἡ τιμῆς δῆλος τῷ
ἐκ τῆς ἀρετῆς συστορίας μηδεπώποτε αὐτοῖς

διαφερομένοις. τὸτο γὰρ ἡ ἀμαρτα-
 δος εἶνεκα μικρῆς εἰς ἀ-
 πέχθειαν κατὰ τὰς τοῖς παρὰ μέγιστα ἀ-
 γαστὰ φίλοις ἡμῖν ὑπάρχουσιν. εἰς πάντα οὖν
 τοῖς φίλοις ἀνδρόμετα, ὡς ὑπὸ μεγίστης ἀ-
 νείκης τῆς φιλικῆς διαδέσεως πεζόμενοι,
 πλὴν ἑνός. ὃ γὰρ δὴ καὶ παρὰ τὸ χεῖρον ὑπο-
 φερομένοις αὐτοῖς εἰζόμεν, οὐδὲ μεταβαλλο-
 μένοις ἐκ τῆς παρὰ φιλοσοφίαν ἀπουδῆς, εἰς
 ἑτέραν πνὰ τῶ βίῃ παρὰ τῆς ἐπακολυθήσονται
 καὶ αὐτοὶ σιωπεκφερόμενοι τοῖς ἀποπίπτοις
 ἀπὸ τῆς παρὰ ἀρετῆς σκοποῦ. ἀλλὰ μάλιστα
 μὲν πάση μηχανῇ πειρασόμεθα τὸν φίλον ἐ-
 πανορθώσασθαι, μὴ πείθοντες ὃ ἡσυχίαν ἐξω-
 μέν, οὔτε ἐχθρόν ποιεῖμεν, δια τὴν παρὰ
 πηρμένῃ φιλίαν, οὔτε φίλον ἐπὶ, δια τὴν
 παρὰ τὸ χεῖρον μεταβολῇ. ὥστε τοῦτου χάριν
 τὸν φίλον ποτὲ ἀποστήσασθαι, ὡς μηκέτι δυ-
 ναμένον (ἢ) κοινωνόν ἡμῖν ἀρετῆς, ἥς ἐνεκα
 καὶ τὴν ἀρχὴν φίλον αὐτὸν ἐποιήσασθαι. ἢ
 δὲ ἀποθήσας φυλαχέτω τὸ μὴ εἰς ἐχθραν με-
 ταπεσεῖν. Δεῖ γὰρ, εἰ καὶ κείνος τῆς φιλίας ἐαν-
 τὸν ὑπεξήγαγν, ἡμᾶς γοῦν πλείστην ὀπιμέ-
 λειαν ποιεῖσθαι, ὅπως ἐπανακληθῇ παρὰ τὸ
 δεόν, ἐκ ἀγαπῶντας τὸ ἀποπίωσιν τὸ φίλον, ὃ δὲ
 ὑποφρονουῦντας τὸ κατὰ δέος αὐτῶ τῆς γνώμης,

contendere. Idipsum enim est PROPTER LEVE PECCATUM in ODIVM eorum incurrere, qui in rebus maximis atque honestis, amici nobis sunt. Sunt igitur nobis in omnibus amicitiae vinculo, tanquam maxima necessitudine constrictis, ferendi amici; præterquam in vno. Non enim illis cedemus, si ruant in deterius: nec sequemur etiam, si à sapientiæ studio ad aliud aliquod vitæ institutum, relicto virtutis scopo, transeant: sed totis viribus conabimur in viam rectam reducere. quòd si & id minimè assequemur: tum pacem amplexi, nec ad inimicitiam prouocabimus, propter familiaritatem, quæ præcessit: nec ad amicitiam adhuc, propterea quòd ad illa, quæ sunt deteriora, defecerint. Est igitur ob id amicus à nobis aliquando reiiciendus; tanquam virtutis, cuius gratia nobis necessarius fieri cœperat, particeps amplius esse non queat. Caueat autem qui reiicit, ne eo ipso incurrat in odium. Decet enim nos, quamuis ab amicitia seipsum quis subtraxerit, curare diligentissimè, vt ad id, quod decet, reuocetur; non amici casu lætari, ciúsque iudicij inopiam despiciere:

sed lugentes potius, atque flentes ipsius
vicem dolere, votisque subleuare: omnia
denique facere, & moliri, quibus ad sa-
lutem pœnitentia reducatur. Atque hæc
quidem fuerint, non de pecunis cum ip-
so, non de gloria contendere: non etiam
cum iniuria societate priuare: non pro-
priam denique ambitionem eius miseriam
ducere. Quoniam autem ad amicos o-
ptimè tuendos, iustaque ratione dese-
rendos; & ad reuocandos etiam, cum il-
los pœnitet; plurimum confert si iniurias
facile toleremus; sique de re nulla cum
amicis vel agamus anxie, vel exactè ni-
mis ad calculos aliqua reuocemus; sed
quantum ipsa ferre potest animi patientia:
ideò **QVANTVM POTES**, adiicit.
Ne quis deinde **POTESTATEM** vo-
luntatis ratione metiretur; sed naturæ vi-
ribus, quantum **NECESSITAS** ac-
cedens postulat; **VIRE** **IVXTA**
NECESSITATEM **HABITA-**
RE addidit. Maiora enim quàm arbi-
tratur, **NECESSITATE** præstare quis-
que deprehenditur. Sunt igitur tanto pe-
re ferendi amici, quantum nos docet pos-
se **NECESSITAS**: & quod repente
tolerari non posse videbatur, amicitiae **NE-**
CESSITATE tolerabile reddendum.

ὁ δὲ ὁμοῖός τις δὲ μάλλον, καὶ ἄρ' ἴσως οὐκ αὖτις τῷ γὰρ πᾶσι
 ἡμεῖς ἀντὶ τῆς καὶ ἡμεῖς ἀντὶ τῆς καὶ ἡμεῖς ἀντὶ τῆς καὶ ἡμεῖς ἀντὶ τῆς
 εἰς τὴν ποιεῖν τὰ πρὸς τὴν ἐκ μεταμελείας εἰς
 ὥστε αὐτὸν ἐπαναλίσσεται. ταῦτα δὲ ὅτι, τὰ
 τε πρὸς χρημάτων, ἢ δόξης αὐτῶν μὴ διαφέρει-
 σθαι, καὶ τὰ, μὴ ἐφ' ὅσῳ τὴν κοινωνίαν αὐτῶν ἀπο-
 στρέψιν, μηδὲ φιλοπρίαν τὴν αὐτοῦ * δυστυχίαν * ἐκείνῃ
 ἡγεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ τὴν πρὸς τὴν αἰετὴν τὴν φίλων
 τήρησιν, ἢ τὴν ὁλοκλήρον ἀπόθεσιν, καὶ πρὸς τὴν ἐκ
 μεταμελείας αὐτῶν ἐπαναλήψιν, πλείστα συμ-
 βάλλεται τὸ ἡμέτερον ἀνδρείον, ἢ πρὸς τὴν
 δυνάμει πρὸς τοὺς φίλους μικρολογούμενον, μηδὲ
 ἔκστατον πρὸς ἀκρίβειαν, ἀλλ' ὅσον οἰόντε
 ὑπομονηπρόν. ὅθεν τὸ ἐπὶ γὰρ ΟΦΡΑ
 ΔΥΝΗ. εἶτα, ἵνα μὴ τὴν ΔΥΝΑΜΙΝ
 τὴν τῆς πρὸς ἀντιθέσεως μέγιστον καλονόσηται, ἀλλ'
 αὐτῶν τῆς φύσεως φορητῶν, ὅσον ἡ ΑΝΑΓ-
 ΚΗ πρὸς ἀντιθέσεως ἔξουσίαν, ἐπὶ γὰρ
 ΔΥΝΑΜΙΣ ΓΑΡ ΑΝΑΓ-
 ΚΗΣ ΕΓΓΥΘΙ ΝΑΙΕΙ.
 ἕκαστος γὰρ ὡς οἶεται ΔΥΝΑΣΘΑΙ πλέον
 ΔΥΝΑΜΕΝΟΣ ὑπὸ τῆς ΑΝΑΓΚΗΣ
 ἐλέγχεται. ὅσον τὸν οὐκ ἀντιθέσθαι καὶ τὴν
 φίλων αἰετῶν, ὅσον ἡ ἀντίκλη δεικνύσιν ἡμᾶς
 ΔΥΝΑΜΕΝΟΥΣ, καὶ πόρῃ ἔξουσίαν ἀφορη-
 τὸν φανέν, τῇ τὴν φιλίας ἀντίκλη φορητὸν ποιεῖν

μὴ γὰρ δὴ πού τὰ πρὸς βίαν ὀπίσσω τὸν ἄνθρωπον
 να οἰόμεθα προσήκειν ἡμετέρας ὑπομνήσας
 δὴ αὖ καὶ πρὸς φυλακὴν τῷ ΦΙΛΩΝ, καὶ
 ἀνάγκησιν σωτῆροντα, μείζονος ὑπομονῆς ἀ-
 ξία δεῖ πρᾶξαι, ὡς τῆς θείας ΑΝΑΓΚΗΣ
 ὀπίσσω. διωαπτόμεθα δὲ πρὸς τοὺς ὁ-
 φρονοῦσιν ἢ τῷ ΑΝΑΓΚΗ, τῆς ἐξωθεν
 βίας· εἴτε οὖν πρὸς τὴν ἐκ πειρασμοῦ Α-
 ΝΑΓΚΗΝ ἀπὸ τοῦ, εἴτε πρὸς τὸ ἐκούσιον,
 ἢ ἐκ τῷ ὀπίσσω τῶν ὄντων συμπληρωθῆναι,
 καὶ ἐκ τῷ θεῶν νόμον καὶ δέχουσαν, ἐξουσίαν
 τὸ ἐνυπάρχον σοι τῆς ΔΥΝΑΜΕΩΣ μέγας,
 ὃ καὶ ὁ λόγος εἰσηγείτω δὲν τοὺς ΦΙΛΟΙΣ
 εἰσφέρειν, ἐν τῷ πρὸς τὰ πρᾶξαι μὴ πρὸς χεῖρας
 αὐτοῖς εἰς ἀπέχθειαν καὶ πρᾶξαι, ΑΜΑΡ-
 ΤΑΔΟΣ ΕἰΝΕΚΑ ΜΙΚΡΗΣ, τὰ ἐξωθεν
 ψυχῆς πάντα μικρὰ καὶ θείον, καὶ ἀπαγορεύων
 μὴ φεδοῖ πύτων τὸν ΦΙΛΩΝ ΕΧ-
 ΘΡΟΝ ποιῆν· ἀλλὰ φοβία τὸ μάλλον τῇ π-
 εἰ τὰ τοιαῦτα καὶ τὸν ἀποπεσόντα ΦΙΛΩΝ
 ἀνακαλεῖται, καὶ πανταχοῦ τὸ ἐαυτοῖς σωφ-
 ρεῖναι, ὅτι ὅσον ἐφ' ἡμῖν καὶ τοῖς ὄντας ΦΙΛΟΥΣ
 ἐτηρήσασθαι, καὶ τοῖς πρὸς τὸ χεῖρον ὑπενε-
 χθέντας ἀνεκτεῖναι, καὶ οὐτε τὴν ἀρ-
 χὴν εἰς ΕΧΘΡΑΝ πρὸς κατεπείσασθαι,
 οὐτε παρ' ἐαυτοῦ ἡμέτερον ΕΧΘΡΟΝ

Non enim profectò solùm quæ vi cogimur
 forti animo ferri debere arbitramur : sed
 ea etiam, quæ ad conseruandos, atque re-
 uocandos amicos conferunt, maiore pa-
 tientia digna esse debemus existimare, tan-
 quam diuinæ NECESSITATIS man-
 data. Est verò potentior apud eos, qui
 rectè sapiunt, mentis NECESSITAS,
 quàm quæ foris accedit. Siue igitur ad
 eam te conuertas, quam pariunt negotio-
 rum circumstantiæ ; siue ad eam etiam, quæ
 libera, disciplinæque terminis contenta,
 diuinis legibus congrua est : inueneris sa-
 nè quod in te est POTESTATIS ra-
 tione mensurari ; quam nunc versus ami-
 cis exhiberi postulat ; dum LEVIORIS
 PECCATI OCCASIONE in co-
 rum odium incurrere prohibet, omnia,
 quæ extra animum sunt, parui faciens, &
 verans, ne istorum cupiditate ex amico
 inimicum faciamus : sed vti potius rebus
 eiusmodi contemptis, amicum reuocce-
 mus, si defecerit ; & nobis vbique ipsi
 conscij simus, nullis eorum, quæ potera-
 mus, prætermisissis, non eos solùm, qui
 amici erant, conseruasse ; sed recuperasse
 etiam, qui se ad deteriora subtraxerunt :
 nullius denique odij principium dedisse ;
 nec ei, à quo primùm orta sit iniuria,

parem reposuisse. hæc enim subindicat amicitia diuina lex, maximæ perfectæ virtutis, & quæ cæteras, tanquam perfectissima, supereminet. Est enim virtutum limes ultimus amicitia: principium verò pietas. Est etiam nobis & pietatis ratio semen bonorum omnium: Amicitia verò habitus, perfectissimus virtutum fructus. Quemadmodum igitur iustitiæ nobis est habenda ratio non apud eos tantum, qui iuste nobiscum se gerunt; sed qui damnum etiam conantur inferre, ne iniuriam referendo, in eandem vitij prauitatem deueniamus: sic decet etiam amicitiam retinere; id est, humanitatem erga omnes, qui eiusdem nobiscum generis communionem vtuntur, colere. Optimè autem & conuenienter amicitia ordo seruabitur, si bonos, tanquam qui hominis perfectionem retinuerint; & propter naturam etiam, animique significationem, omnino amplectamur: malos autem amemus propter naturam solum; tanquam nihil ab animo ad amicitia susceptionem afferant. Vnde fit etiam, vt rectè dicatur virum bonum odisse neminem, solumque sibi amicum existere. Cum enim bonum diligit: non eum, qui malus sit, putat inimicum. Sin autem virtute præditum quærit ad societatem; ex omnibus eum deligit, qui probus sit; atque in amicitia legibus

τοῖς ἴσοις ἡμεῖς ἀμεῖδα. ταῦτα γὰρ ὁ τῆς ΦΙ-
 ΛΙΑΣ ὑπαγορεύει θεσμὸς μερίσσης ἕσης ἀρε-
 τῆς, καὶ ταῖς δὴ αἰς, ὡς τελειότητος ἐπιφαινομέ-
 νης. πέρας μὲν γὰρ τῶν ἀρετῶν ἡ ΦΙΛΙΑ. ἀρχὴ δὲ ^{δε} τελειο-
 ὑστερία. καὶ ὅτι ὁ τῆς ἀρετῆς λόγος ἀπέρμα ^{τάτης}
 τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων ἡμῖν. ἡ δὲ τῆς φιλίας ἕξις
 ὁ τελειότατος τῶν ἀρετῶν καρπός. ὡς παρ' οὐκ δι-
 καιοσύνης ποιεῖται δεῖν λόγον, καὶ μόνον πρὸς
 τοὺς δικαίους ἡμῖν προσφερομένοισι, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς τοὺς ἀδικεῖν ἐχειροῦντας, ἵνα μὴ τὰ ἀ-
 παδικεῖν εἰς τὴν ἰσὴν καχεξίαν αὐτοῖς ἤσταιν. ὅ-
 τω καὶ τῆς ΦΙΛΙΑΣ ἀντέχεσθαι δεῖ, πῦντι τῆς
 φιλανθρωπίας πρὸς ἀπαντας, οἳ τῶν ἡμῖν
 κοινωνοῦσιν. ἐν ταύτῃ δὲ τῇ προεπούση πᾶς τῆς
 ΦΙΛΙΑΣ μέτρα ποιησώμεθα, τοὺς μὲν ἀγα-
 θοὺς, ὡς ἀποσώζοντας πᾶν τὸ ἀνθρώπου πελὶ-
 ούμενα, καὶ δεῖ τῆς φύσιν, καὶ πᾶν γινώσκον, παντοίως
 ἀσπαζόμενοι τοὺς δὲ φαύλους, ὡς μηδὲν ἀπὸ
 γνώμης εἰς αἵρεσιν ΦΙΛΙΑΣ ὑπέχοντες, δεῖ
 τὸ μόνον πᾶν κοινὸν φύσιν ἀγαπῶντες. Διὸ καὶ
 λέγεται ὁρθῶς, ὡς ὁδεῖς ΕΧΘΡΟΣ ὅς πο-
 δαίω καὶ μόνος ὁ ἀγαθὸς αὐτῇ ΦΙΛΟΣ. εἰ μὲν
 γὰρ τὸ ἀνθρώπον ΦΙΛΕΙ, οὐδὲ πὺν κακὸν Ε- ^{δε}
 ΧΘΡΟΝ πῆται· εἰ δὲ τὸ ἀρετῇ κεκοσμημέ- ^{ἀγα-}
 νον ζητεῖ πρὸς κοινωνίαν, τὸν ἀγαθὸν ἐκ πάν- ^{δόν}
 των ἐκλέγει, μιμούμενος καὶ ἐν τοῖς τῆς ΦΙΛΙΑΣ

μέτρους τὸν θεόν, ὃς μιστὶ μὲν οὐδένα ἀνδρώ-
 πων, τὸν δὲ ἀγαθὸν δὲ φερόντως ἀσπαύζειται·
 τὸ γὰρ τῆς φιλανθρωπίας ἀγαθὸν κοινῶς τῇ γέ-
 νῃ παρτείνων, τῆς παροσηκούς μοίρας ἕκαστον
 ἀξιοῖ, τοῖς μὲν ἀγαθοῖς παρὲς ἑαυτὸν αἰάγων,
 τοῖς δὲ τῆς ἀρετῆς φυλάδας, τοῖς τῆς δίκης
 νόμοις παρὲς τὸ δέον ἀπειθύνων. τὸ γὰρ τοῖς
 ἑκατέρους σύμμετρον τε καὶ ὠφέλιμον· ὥτως καὶ
 ἡμᾶς παρτοίσῃ τιμῇ φιλίαν τηρεῖν παρὲς πάν-
 τας ἀνθρώπους μὲν τῆς παρὲς τιμῇ ἀξίαν ἀπε-
 νεμήσεως· καὶ γὰρ φροσιώλω καὶ δικαιοσιώλω
 παρὲς ἅπαντας ἔξομεν, καὶ ἔπαρὲς μόνους τοῖς
 δίκαιοις καὶ σώφρονας· ἔδὲ ἀγαθοὶ μὲν τοῖς ἀ-
 γαθοῖς ἐσόμεθα, κακοὶ δὲ τοῖς κακοῖς· ὥτω γὰρ
 ῥαδίως συμμεταβησόμενοι τοῖς παρτοίησι
 σιν, ἔδὲν οἰκεῖον ἔξομεν ἀγαθόν, ὃ δὲ παντὶς,
 καὶ παρὲς πάντας τηρήσομεν. εἰ δὲ ἔξιν τιμῇ
 ἀρετῇ κακῇ μεθα, ἔκ ἐστιν ὅτι τῇ βουλομέ-
 νῳ βούτης ἡμᾶς ἀποστήται· ἔδὲ τοῖς ἐντυχά-
 νοις τῆς δὲ θεῶς σιωδμοσιώσομεν τὸ μόνιμον
 τῆς ἀρετῆς διπλοχρῶτες. ὁ μὲν καὶ ὅτι τῇ ἀλ-
 λων ἀρετῶν, τὸ γὰρ καὶ ὅτι τῆς φιλίας δει-
 σῇ φυλάττειν· φιλανθρωπίας, ὡς ἔφαμεν,
 μετῆς ἡσὶς ἀρετῆς· φιλανθρωπίας ὃ κοινῶς
 μὲν παρὲς ἅπαντας, ἰδίως δὲ παρὲς τοῖς ἀγα-
 θοῖς θεωρημένης, ὅτε καὶ τὸ τῆς φιλανθρωπίας

καὶ
 φιλίας

Deum ipsum imitatur; qui nullum quidem solet odisse; sed eum maximè, qui bonus sit, amplecti, atque diligere. Amoris enim com-
moda vniuerso mortalium generi propo-
nens, parte sua quemlibet dignum existi-
mat: eosque, qui probi sunt, ad se euocat;
virtutis autem desertores, atque profugos,
iusticiæ legibus, ad id, quod rectum est,
dirigit, atque ducit. Est enim id vtrisque cō-
gruum, atque vtile. Sic etiam fuerit ope-
ræpretium amicitiam cum omnibus, adhi-
bita singulorum dignitatis obseruatione,
colere. Conueniat siquidem temperan-
tem, & iustum apud omnes existere; non a-
pud iustos & temperantes solùm: vt neque
bonos cum bonis; & improbos cum impro-
bis. Ita enim facile cum iis, quæ solent
accidere, mutationi obnoxij, nihil boni
ampliùs possidebimus, quo semper, & apud
omnes vtamur. Quod si virtutis habitum
nobis ipsi comparauimus; non est in alicu-
ius voluntate positum, vt ab eo nos remo-
ueat: neque vt virtutis firmamentum a-
depti, dispositiones certas cum quibuslibet
commutemus. Quod quidem cum in aliis
virtutibus fieri soleat; tum verò in ami-
citiâ præcipuè obseruandum est: quam
supra virtutem esse maximam diximus.
Est verò amicitia studium communiter
quidem in omnes, sed præcipuè erga bo-
nos ideo colendum, quod eidem humanitatis

nomen præcipuè inferuiat. Sed de istis ha-
ctenus : ad ea, quæ sequuntur, deinceps
pergamus.

9 ILLA QUIDEM SIC HABETO.
SED HIS ETIAM DOMINARI
ASSVESCE : 10 IMPRIMIS
VENTRI ; ATQVE SOMNO:
DEINDE LIBIDINI ; 11 AT-
QVE IRAE.

*Illa quidem teneas : sed & hæc compe-
re disce :*

*Imprimis ventrē, somnū, venerēq̃ ; deinde
Iram. —*

Coërcere oportet ista omnia, & regere;
ne rationem interturbent. Age igitur, per-
turbationes omnes rectis institutis in ordi-
nem cogamus, atque frænemus; quando
harum etiam partes aliæ alijs vicissim vitia
subministrant. Verbi gratia; Qui multo ci-
bo refertus est VENTER, SOMNVM e-
tiam multum inducit. Vtraque autem semi-
nis copiā: quæ ad res venereas immoderatè
& ipsa excitant; animique partem, quæ in
appetendo posita est, ad intemperantiam
prouocat. hæc autem IRAE rursus addita
nullū non certamē suscipit: partim quidem
cibum, & potū sectādo; partim verò scorto-
rū nomine depugnādo; & alias etiā aliquādo
voluptates pertinaciter venādo, atq; ample-
ctēdo. ISTIS igitur DOMINARI ASSVESCE,
ducto

ὄνομα αὐτῇ μάλλον ὅππῃς ἐπεῖ. ταῦτα δὲ περὶ
τούτων· ὅτι ὃ ἔκ' ἑξῆς περιώμερ.

ἘΓΑΥΤΑ ΜΕΝ ΟΥΤΩΣ
ΙΣΘΙ, ΚΡΑΤΕΙΝ Δ' ΕΙ-
ΘΙΖΕΟ ΤΩΝΔΕ· ¹⁰ ΓΑ-
ΣΤΡΟΣ ΜΕΝ ΠΡΩΤΙ-
ΣΤΑ, ΚΑΙ ΥΠΝΟΥ, ΛΑ-
ΓΝΕΙΗΣ ΤΕ, ¹¹ ΚΑΙ
ΘΥΜΟΥ.

Συσέλην δὲ ταῦτα πάντα, καὶ τάττειν, ἵνα μὴ
παρενοχλῇ τὸν λογισμόν. φέρε οὖν, ἀγορίαν ὁ-
λίαν ἐν ταῖς χαλινώσωμεν ὁρδαῖς παιδαγω-
γίας· ἐπεὶ καὶ τὰ ταύτης μέρη χορηγὰ βσι κα-
κίας ἀλλήλοις ἐφθῆς. οἷ, ΓΑΣΤΗΡ ἄ-
ραν πληρουμένη ΥΓΡΟΝ πολὺ ἐπά-
γεται. ἀμφοτέρω δὲ ἀφρονίαν παρέχεται
σπίρματος, ἥ τις ἀμέτρως ἐκείρῃ περὶ ἀ-
φροδίτα, καὶ τὸ ὀπιθυμητικὸν τῆς ψυχῆς
περὶ τὸ ἀκόλαστον ἐποξιών. τούτω δὲ τὸ θυ-
μικὸν συνεμφερόμενον ὅλα πάσης ἵεται μά-
χης, καὶ μὲν σιπία καὶ ποτὰ ἐκδιώκον, καὶ
δὲ περὶ ἐταίρας μαχόμενον, καὶ ἄλλοτε ἄλ-
λας ἡδονὰς φιλονικοῦν κλήσασθαι. ΚΡΑ-
ΤΕΙΝ οὖν ΕΘΙΖΟΥ ΤΟΥΤΩΝ,

ducto statim a VENTRE PRINCI-
PIO, vt quæ ratione carent animæ partes
ipsam sequantur; tūque etiam pietatem in
te, & honorem erga parentes, cæteraque
omnia, ad quæ prius hortatus est, tueri
semper atque seruare valeas. Possunt enim
quæ prius dicta sunt obseruari; si fiant quæ
sequuntur. Fuerint namque violata illa
omnia; nisi quæ perturbationibus obno-
xiæ sunt facultates rationi obtemperent.
Aut enim ira in parentes commouebit; aut
armabit cupiditas aduersus eorum consilia.
Et rursus aut ira ad blasphemiam prouo-
cabit; aut pecuniarum cupiditas ad periur-
rium. Nulla non denique, vt semel dicam,
ab istis facultatibus mala oriuntur; si minùs
ad id, quod decet, à ratione dirigantur.
Inde cuiuslibet generis impietas. Inde bel-
la inter consanguineos. Inde amicorum
proditiones; cæteraque flagitiorum genera.
quibus fit, vt exclamare cogatur illa;

—Non me latent quæ conor ego nunc ma-
la:

Sed ira maior est consilio mihi.
Et alius etiam, aut eadem aliàs;

—Non me latent quæ conor ego nunc ma-
la:

Sed mente fortior cupiditas mihi.
Nec absurdè sanè mihi videtur dicere;

-- Laboro valde communi malo.

Haud fermè suadeor. --

Quod enim rationis particeps genus est, cum benè se ad honestarum rerum perceptionem natura habeat, facile reminiscitur, & ad rectæ rationis disciplinā nullo negotio excitatur; nisi perturbationū vi, tāquam laminis quibusdā plumbeis, ad vitia deorsum rapiatur. Oportet igitur & nos etiā nosse quæ decet, ipsasque rationis expertes facultates (quantū possumus) ita regere, atque moderari; ut rationi, quæ in nobis est, obtemperent. quibus in ordinē ita coactis, tumdemū poterit ipsa ratio, nullavinquā facta distractione, prima præcepta, de quibus antea intelligit, cum, *ILLA QUIDEM SIC TENEAS*, dixit, observare. De cæteris autem, quæ sequuntur, illa usurpavit, quibus *DOMINARI ASSUESCENDVM* subiunxit; ut quod est ratione præditum, disciplina atque scientia regi debere significaret: quod autem ea destituitur, assuetudine & formatione quadā corporea indigere: qua ratione quæ bruta dicuntur, ab hominibus agi consuetudine tantū videmus. *VENTER* igitur, qui moderata appetere *CONSVENERIT*; non cæteras tantum corporis cupiditates præbebit præstantiores; sed *IRAM* etiam faciet remissiorē; ut de his placidè, quæ iusta sunt, consilium ineamus, neque perturbationibus internis exagitemur; unde & nosse ipsi quid verè simus; & reuereri quod nouerimus, discamus.

Τὸ γὰρ λογικὸν γένος πρὸς πλεὺν τῶν καλῶν
 αἰσθητῶν διφύει δὴ καὶ κέρδιον, διανομήν τε,
 καὶ διέχρετον πρὸς πλεὺν τῶν ὀρθοῦ λόγου δι-
 δασκαλίαν, ὅταν μὴ ταῖς παθητικαῖς ὁλκῆς,
 ὡς τῶν ἰσχυρῶν μολυσθῶσιν ὑποφέρηται πρὸς κα-
 κίαν. Δεῖ οὖν καὶ αὐτοῖς ἡμᾶς εἰδέναι τὰ δέον-
 τα, καὶ τὰς ἀλόγους διωάμεν ἐπίσται, ὅσον
 οἶόν τε, καὶ αὐταῖς τῶν ἐν ἡμῖν λόγων συνέπειαν.
 οὕτω δὲ ταχθέντων τῶν παθῶν, ἰκανὸς ὁ λογι-
 σμὸς γένετο ἀν' ἀπελευθέρως φυλάττειν τὰ
 πρῶτα πρὸς ἀγέματα, πρὸς ὧν εἴρηται
 ΤΑΥΤΑ ΜΕΝ ΟΥΤΩΣ ΙΣΘΙ.
 πρὸς δὲ τῶν ὁρίων, ΕΘΙΖΟΥ ΚΡΑ-
 ΤΕΙΝ εἶπεν, ἐνδεκνύμενος, ὅτι τὸ μὲν λο-
 γικὸν διδασκαλία καὶ ὁπισθήμη τάσσεται.
 τὸ δὲ ἀλογον ἐπισμοῖς καὶ πλάσει ἔσθον καὶ
 πνῆσθαι μαθητῶν. οὕτω δὲ καὶ τῶν ζώων ταῖς σωμα-
 τολογίαις μόνον ἐξ ἀγέται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἡκοῖς.
 ἐπιδείξαι οὖν ΓΑΣΤΗΡ ΖΗΤΕῖν μέτρα,
 τὰς τε ἄλλας ὁπισθυμίας τῆς σωματικῆς κοσμιω-
 πέρας παρέχεται, καὶ πὺν ΘΥΜΟΝ
 ἐμμελέστερον, ἢ ἐφ' ἡσυχίας τὰ πρὸς τῶν
 δέοντων βουλομένη μετὰ, μὴ σφόδρα ὑπὸ
 τῶν σωματικῶν παθῶν ἐλαυνόμενοι. ὅθεν
 καὶ τὸ εἰσὶν γινώσκειν ὅ ἐστιν τῇ ἀληθείᾳ,
 καὶ τὸ ἀνδρῶν οἷς ἐγνώμεν, διδασκόμεθα.

ἐκ δὲ τῆς γνώσεως ταύτης, καὶ τῆς συνειδήσεως
αὐτῇ αἰδοῖς ἢ τῇ αἰσχρῶν φύσιν ὁρίζεσθαι.
Τὰ γὰρ κακὰ, αἰσχρὰ λέγονται, ὡς ἀπερεπῆ, καὶ
ἀνάξια δρᾶσθαι ὑπὸ λογικῆς οὐσίας, περὶ ὧν
τὰ ἑξῆς ἐπιλέγει.

11 - ΠΡΗΞΕΙΣ Δ' ΑΙΣΧΡΟΝ
ΠΟΤΕ, ΜΗΤΕ ΜΕΤ' ΑΛ-
ΛΟΥ, 12 ΜΗΤ' ΙΔΙΗ.
ΓΑΝΤΩΝ ΔΕ ΜΑΛΙΣΤ'
ΑΙΣΧΥΝΕΟ ΣΑΥΤΟΝ.

Ἡ γὰρ κατ' ἑαυτοὺς ΠΡΑΤΤΟΝΤΕΣ
ἢ ΑΙΣΧΡΟΝ, ἀδράφορον αὐτὸ ἡγούμεθα,
ὃ μετ' ἑαυτοῦ αὐτὸ ΕΠΡΑΞΑΜΕΝ ποτε,
τὸν κοινωνὸν τῆς ΠΡΑΞΕΩΣ ΑΙΣΧΥ-
ΝΟΥΜΕΝΟΙ. ἢ αἰάπαλιν, συμπειφε-
ρόμενοί ποτε ΠΡΑΤΤΟΜΕΝ ἂ μὴ ποτ'
αὐτὸ κατ' ἑαυτοὺς ἐδράσαμεν, τῇ κοινωνίᾳ τῆς
συμπεριτιόντων εἰς παρρησίαν τοῦ ἔργου περ-
καλούμενοι. Διὰ τοῦτο περὶ κακῆς ἐκείρας
ὁδὸν τῆς εἰς τὸ ΑΙΣΧΡΟΝ, καὶ τὸ κακὸν
περεκβάσας. εἰ γὰρ τὸ ΑΙΣΧΡΟΝ τῇ ἀλη-
θείᾳ φθικτ', ὅχι ἀπαντες διὰ πείρασιν αἰρε-
τὴν ἡγοῖτο. Διὸ συνάψας εἶπε, ΜΗΤΕ
ΜΕΤ' ΑΛΛΟΥ, ΜΗΤ' ΙΔΙΗ.

28
ἐκ αὐ-
τοῦ

Nascitur verò ex cognitione huiusmodi,
atque pudore, qui ad eundem accedit, fū-
ga turpium. Turpia enim, quæ mala sunt,
nominantur; tanquam indecora & indigna,
quæ fiant ab homine: de quibus versus,
quæ sequuntur, adiicit.

II COMMITTE VERO NIHIL TUR-
PE VNQVAM, NEQVE ALIO PRÆ-
SENTE; 13 NEQVE PRIVATIM:
SED OMNIUM MAXIME TVI
TE PVDEAT.

—*Nec quidquam sociis aut testibus, aut te
solo, turpe geras. Sūmus pudor ipse tibi sis.*

Aut enim, cū TURPE aliquid SOLI
FACIMVS, indifferens illud arbitra-
mur; quod CVM ALIO nunquam FE-
CISSEMVS, communicationis PVDO-
RE deterriti: Aut contra, nonnulla ipsi
præsentibus aliis FACIMVS; à quibus o-
mnino abstinere, si sociorum com-
munionem non inuitaremur: quo fit, vt v-
tramque viam ad id, quod TURPE, &
malum est, statim amputarit. Si enim
quod turpe est, re vera fugiendum est;
nunquam certè circumstantiis assequetur,
vt eligatur. Quo fit, vt coniunctim dixerit,
NEQVE CVM ALIO; NEQVE PRIVATIM:

ut nec te ad id, quod minimè honestum est, inuitaret solitudo ; nec peccati defensionem præberet societas. Causam deinde subiungens, quæ sola à patrando scelere auocet, addit ; cùm OMNIVM VERÒ MAXIME TVI TE PVDEAT, ait. Si enim TVI PVDORE affici consueueris ; habebis vbique tui custodem, CVIVS TE PVDEAT, valdè commodum, & quem effugere non possis. Multi siquidem SOLI, semotis amicis, aut familiaribus, ea admisérunt ; quæ illis præsentibus antea facere erubuerant. Nullumne igitur testem habuerunt? Deum omitto. (Abest enim longiùs iste à vitiorum conscientia) annon seipso habuerunt, & conscientia testimonium? Habuerunt sanè quidem ; sed habere se ignorarunt, cùm cupiditatibus distinerentur. Qui autem eiusmodi sunt, quod in se habent rationis, probro afficiunt, & mancipio vilius reddunt. Te ergo tui curatorem familiarissimum adhibe : atque ad illum conuersus vitiorum auersionem exordire. Sui namque PVDORE fugam cuique rerum TVRPIVM, & à ratione alienarum, parit necessariò. Verùm quo pacto, qui ita vitia oderit, virtuti se adiungat, afferentem audiamus.

13 COLE DEINDE IVSTITIAM FACTIS, ATQVE VERBIS:

ἴα μήτε μόνωσις ἐπεγείρη σε πρὸς τὸ μὴ πρέ-
πον, μήτε κοινωνία διαπολόγητόν σοι ποιήσῃ ἢ
ἀνδρτίαν. εἴτ' ἐπήγαγε πῶς αἰπὴν πῶς μόνῳ
τῷ κακῶν ἄποτρεῖπον, ΠΑΝΤΩΝ ΔΕ
ΜΑΛΙΣΤ' Αἰσχυνέο σάυτον.
ἐὰν γὰρ ἐπαθῇς σαυτὸν Αἰσχυνεσθαι,
ἴξῃς πάντα χυδ' ὃν ἀνδραθήσῃ, οἰκειόταπεν φύ-
λαια, καὶ ἀνδραπόδων. ἐπεὶ πολλοὶ μοναχέν-
τες φίλων, ἢ οἰκετῶν, ἔδρασαν βῶτα, ἃ πρὸ-
τερον δὲ ἐκείνοις ποιῆσαι ἡσχυνάντο.
ἄρ' οὐκ ἔδρασαν εἶχον σωόντα; ἐὼ θεὸν (πρὸρ ἡ-
τέρω γὰρ εἴτ' τῆς τῷ κακῶν στωιδήσεως.) ἀλ-
λά ἑαυτοῖς ὅκ' εἶχον καὶ τὸ τῷ σωιδόπος κριτή-
ριον; εἶχον γὰρ οὐκ. ἀλλ' ἠγνόουν ὅτι εἶχον,
τοῖς πάθεσι κατατεινόμενοι. οἱ δὲ βίοντες τὸ
ἑαυτοῖς λογικόν, ἄπμον, καὶ ἀνδραπόδου φαι-
λότερον ἔχοντο. οἰκειόταπεν οὐκ ὀπίσθεσιν ἔ-
χε σαυτὸν. καὶ πρὸς τῷ πρὸς ὀπίσθεσιν κα-
τάρχου τῆς ἀποβροχῆς τῷ κακῶν. ἢ γὰρ ἑαυτοῖς
αἰδώς, ἐκείνου φυγὴ τῷ Αἰσχυρῶν, καὶ
ἀνὰ ζῶν τῆς λογικῆς οὐσίας ἴξ' ἀνὰ ζῶν γίνε-
ται. ὁ δὲ οὕτως ἀπαζιῶν τὰ κακά, πῶς πρὸς
δρὲ πῶς οἰκειόταπεν ἐπάγῃ.

ἜΙΤΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ Α-
ΣΚΕΙΝ ΕΡΓΩ ΤΕ, ΛΟΓΩ ΤΕ.

14 ΜΗΔ' ΑΛΟΓΙΣΤΩΣ
 ΣΑΥΤΟΝ ΕΧΕΙΝ ΓΕ-
 ΡΙ ΜΗΔΕΝ ΕΘΙΖΕ.
 15 ΑΛΛΑ ΓΝΩΘΙ ΜΕΝ
 ΩΣ ΘΑΝΕΕΙΝ ΓΕΓΡΩ-
 ΤΑΙ ΑΓΑΣΙ. 16 ΧΡΗ-
 ΜΑΤΑ Δ' ΑΛΛΟΤΕ
 ΜΕΝ ΚΤΑΣΘΑΙ ΦΙΛΕΙ,
 ΑΛΛΟΤ' ΟΛΕΣΘΑΙ.

Ο ἑαυτὸν ἀγχιωμόρος, φύλαξ ἑαυτοῦ γί-
 νεται μηδαμὸς κακία πείπειν. κακίας δὲ
 εἶδη πλείονα. καὶ μὲν τὸ λογικόν, ἀφροσύνη·
 καὶ δὲ τὸ θυμικόν, ἡ δολία. καὶ δὲ τὸ ὀπίθο-
 μηπικόν, φιληδονία, καὶ φιλοχρηματία· καὶ
 δὲ πάσας ὁμοῦ τὰς δυνάμεις, ἀδίκητα. πε-
 τράδος οὐκ ἀρετῶν ἐδέησεν ἡμῖν πρὸς τὴν
 τῷ βιούτων κακῶν ἀποτροπὴν· φρονήσεως
 μὲν πρὸς τὸ λογιστόν· ἀνδρείας δὲ πρὸς τὸ
 θυμοῦ· σοφροσύνης δὲ πρὸς τὸ ὀπίθο-
 μηπικόν· ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ δὲ πρὸς
 πάσας ὁμοῦ δυνάμεις τελειότητος οὗτης, καὶ
 ὅλας τῶν ἀρετῶν ἀντικειμένης τῷ ἄλλων, ὡς
 οἰκείαν μερῶν. διὸ καὶ ταύτης πρῶτης ἐμνη-
 μόνδυσεν ὁ λόγος. εἴτα φρονήσεως, καὶ ἐφ' ἧς
 τῷ ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἐπιχορμῶν ἀρίστον ἐ-
 πιτηδεύματων, καὶ εἰς τὴν τῆς δικαιοσύνης

14 NEQUE ASSVESCAS VLLA IN
 RE TE SINE RATIONE GERERE:
 15 SED NORIS FATVM ESSE MO-
 RI OMNIBVS: 16 FORTVNAS AV-
 TEM SOLERE ALIAS QVIDEM POS-
 SIDERI; ALIAS AVTEM PERIRE.

*Iura colas non ore tenus; sed rebus & ipsis.
 Nec prauis mentem suescas rationibus vti:
 Sed mortem fato subituros noueris omnes:
 Diuitias quandoq; dari; quandoq; perire.*

Qui sui pudore afficitur, cauet idem, ne
 usquam in vitium prolabatur. Existunt au-
 tem vitiorum genera permulta. In eo qui-
 dem quod rationis est capax, imprudētia: In
 quo autem excitatur animus, timiditas: In
 quo verò appetit, voluptatis & diuitiarum
 studium. In omnibus denique facultatibus
 simul, iniustitia. Quo fit, vt quatuor virtutū
 generibus ad eiusmodi malorum fugam o-
 pus fuisse videatur. prudētia quidem in eo,
 quod ratione vtitur: fortitudine autem, in
 quo versatur animi motus: continentia
 verò, in quo vis appetens: IUSTITIA de-
 inde, in quo simul habentur facultates o-
 mnes; tanquam perfectissima, ceterasque
 virtutes, vti partes proprias, in se conti-
 nens: vnde contigit, vt eius primū versum
 meminerit; deinde prudentiæ, & optimorū
 deinceps conatuum, qui sumpto à prudētia
 impulsione principio, in IUSTITIAM quoq;

absolutam atque perfectam desinunt. Qui enim recta ratiocinatione utitur, sociam sibi acquirit in laboribus quidem fortitudinem: involuptatibus autē tēperantiā: in vniuersis verò simul, IUSTITIAM. Atq; ita fuerit virtutum quidē initium PRVDENTIA; finis autem IUSTITIA: mediæ verò FORTITVDO, atq; TEMPERANTIA. Vis enim illa, quæ omnia discutit; & quæ semper quod rectū est in singulorū actionibus querit, vt rationi cuncta cōsentiant, PRVDENTIAE habitus est; optima nimirū naturæ nostræ rationis participis dispositio; cuius ope reliquis etiam facultatibus ita splēdor accedit, vt in FORTITVDINEM quidē euadat iracundia; in TEMPERANTIAM autē cupiditas. quæ verò IUSTITIA nominatur, nihil à ratione alienum patiatur, & illa mortalis noster homo, sed virtutis vbertate, quæ inest homini immortalī, exornetur. Primū enim à mente in animū ratione præditum splendorē virtutes emittūt, huiusq; sunt propria forma, & perfectio, vitæq; felicitas. In id autē, quod rationis expers est, inque ipsum mortale corpus, virtutū quēdam transit participatio: vt illa etiam, quæ rationali naturæ coniuncta sunt, pulchritudine, & mensura impleantur. Est verò diuinorū bonorū primum & maximum PRVDENTIA; cuius munere efficitur, cū bene in animo rationis particeps stabilita est, vt recta de rebus omnibus

ὁλότητα σωτελοῦντων· ὁ γὰρ ὁρθῶς λογισμῶ
 χρώμενος, ἐν μὲν τοῖς ἀγνοοῖς ἢ ἀνδρίαν σύμ-
 μαχον κτᾶται· ἐν δὲ τοῖς ἠδέσι, τὴν σωφροσύ-
 νην· ἐν πᾶσι δὲ ὁμοῖ, ἢ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ.
 καὶ ὅπως ἀρχὴ μὲν τῆς ἀρετῶν ἡ ΦΡΟΝΗΣΙΣ
 βεβήκειται· πέρας δὲ ἡ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ·
 δὲ μέσον δὲ ἡ ΑΝΔΡΙΑ, καὶ ΣΩΦΡΟ-
 ΣΥΝΗ· ἡ γὰρ πάντα ἐκλογιζομένη δυνάμεις,
 καὶ τὸ * ἐν ἑκάστῳ ταῖς πορεύεσιν αἰετίζουσα * οὐ
 σα, ἢ ὁλόγως ἑκάστα διαπετείνει, ἢ τῆς φρονή-
 σεως ὅθεν ἕξις, αἰετὶ διατεταμένη ὅσα τῆς логи-
 κῆς ἡμῶν οὐσίας, ἀφ' ἧς καὶ ταῖς ἄλλαις δυ-
 νάμεσιν ἡ βύκοσμία παρέπεται, ὡς ἀνδρίζε-
 σθαι μὲν τὸν θυμὸν, σωφρονεῖν δὲ ἢ ἐπιθυμίαν,
 καὶ τὴν δικαιοσύνην τῆς ἀλογίας ἀνέχεσθαι,
 καὶ ταύτη κοσμεῖσθαι τὸν θυμὸν ἡμῶν ἀνδρω-
 πον, ἐκ πολεμοσύνης δὲ ἐνούσης ἀρετῆς τὰ ἀτα-
 νάτω ἀνδρώπῳ· πορνηγοῦντος γὰρ αἱ ἀρεταὶ
 ἀπὸ τοῦ εἰς ψυχὴν λογικὴν ἐλλάμπονται, καὶ
 ταύτης εἶσιν οἰκεῖον εἶδος, καὶ τελείτης, ἢ βί-
 ζωία· εἰς δὲ τὴν ἀλογίαν, καὶ τὸ θυμὸν σῶμα
 μετοισία πρὸς τῆς ἀρετῶν ἔρχεται, ὅπως δὲ καὶ
 τὰ συμπεφυκότα τῇ λογικῇ οὐσία βύχημοσύνης,
 καὶ μετελότητος πληρωθῇ· τὸ δὲ τῆς γείων ἀγα-
 θῶν ἡγεμονοῦν ἢ φρόνησις αὐτὴ καλῶς ἐνυδρυ-
 αδεῖσα τῇ λογικῇ ψυχῇ δίδωσι πᾶσι πάντων

ὁ βυλόμενος, ὅς τ' ἰδὼν θάνατον ἀνδρείως φέ-
 ρειν, πῶς δὲ ἀποβελῶν τ' χειμάτων πρῶτος ὅς
 ἐμμελῶς. πάντες γὰρ πᾶσι μεταβολαῖς τῆς θνη-
 τῆς φύσεως, καὶ τῆς ἐπιμύτης τῶν πύχης, σω-
 φρόνως καὶ ἀνεκπλήκτως ἢ φρόνησις ὑπομέ-
 νην δυνάται. πῶς γὰρ φύσιν ἐκλελογίσται τῶν
 πρῶτων, καὶ οἶδεν, ὡς ἀνάγκη τὸ συμπλα-
 σθὲν ἐκ γῆς, καὶ ὕδατος, εἰς αὐτὰ πάλιν διαλυ-
 θῆναι, καὶ πρὸς πῶς ἀνάγκη ἐκ ἀειαίνεταρ
 οὐδὲ ἀπεριόνητα τῶν ἡδονῶν καὶ κατὰ ἡμᾶς,
 εἰς τὸ θνητὸν ἀποθνήσκει. γινώσκεις γὰρ ὅτι
 ΘΑΝΕΕΙΝ ΓΕΓΡΩΤΑΙ ΑΓΑ-
 ΣΙ, καὶ πῶς ὠλισμένος ὅτι χρόνος πρὸς
 διαμονὴν τοῖς θνητοῖς σώμασιν ἡμῶν, ὅς ἐνστα-
 πος ὅς δὲ χαλεπήνῃ, ἀλλ' ὡς νόμῳ θείῳ ἐκόν-
 τας ἐπεσθαι. τὸ γὰρ νῦν ἡ ΓΕΓΡΩΜΕ-
 ΝΗ δηλοῖ, ὅροις πῶς ἀνάγκη πειρατῶ-
 ναι τῶν θνητῶν ἡμῶν ζωῶν. ΦΡΟΝΗΣΕΩΣ
 δὲ ἰδὲν τῶν τοῖς τῶν κρητόνων ἐπεσθαι δόγμα-
 σιν, ὅς τὸ μὴ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ τὸ ὅς ἀποθανεῖν
 ζητούσης. ὁμοίως δὲ καὶ πῶς τῶν ΧΡΗΜΑ-
 ΤΩΝ φύσιν ἐκ ἀγνοεῖ, ὅτι νῦν ἰδὼν ἡλθε,
 νῦν δὲ ἀπῆλθε κατὰ πῶς ὠλισμένους ἀγίας,
 αἷς ἀντιπρὶν ἀβέλτερον. τὸ γὰρ ἐκ ἐφ' ἡμῖν τῆς
 κτήσεως ἡμεῖς ὅς κύριοι. ἐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σώ-
 μα, καὶ ΧΡΗΜΑΤΑ, καὶ ἀπλῶς

consilia capiamus; ut mortē feramus fortiter; ut facultatum amissionem quietē atque moderatē. Potest enim PRUDENTIA mortalis vitæ huius mutationes omnes, & fortunæ, quæ ipsam sequitur, prudenter, atque intrepidè sustinere. Considerat enim rerum naturā, videtque omnia necessariò, quæ ex terra, & aqua prodierūt, in eadē rursū dissolui; nec aduersus necessitatem exasperatur immaniter; nec habet pro ignotis eorum quicquā, quibus sumus obnoxij; nec dubitat quod mortale est, interire. Nouit enim FATVM ESSE MORI OMNIBVS, & quod sit corporum nostrorū durationi tempus definitum: quo instante, non decet egrè ferre; sed ipsum, veluti legem diuinā, amplecti nō repugnātes. Id enim ipsum est, quod FATI nomen hoc loco significat; ut terminis quibusdam necessarijs vitam mortālē hanc nobis definiri demonstret: esse autem PRUDENTIAE proprium instituta sequi meliora; quæ haud mori nequaquam, sed vita rectè defungi postulat. Pari verò ratione nec quæ sit DIVITIARVM natura ignorat; easque accedere quidem aliquando, aliquando autem recedere certis quibusdam rationibus; quibus reluctari stultum fuerit. Neque enim eorum domini sumus, quæ non sunt in nostra potestate. Non sunt autem in nostra potestate, nec corpus, nec DIVITIÆ: nec omnia denique,

quæ sunt à nostra rationis particeps natura separata. nec sanè imperium adipisci nostræ facultatis est; neque retinere, quandiu volumus: sed quod in ijs accedere potest, atque recedere, id demū nostræ facultatis est, & naturæ proprium, quæ rationis est particeps; si eam NON SINE RATIONE SEGERERE in ijs, quæ contingūt ASSUESCAMVS; sed diuinis cōtineri limitibus, quibus omnia nostra definiri conuenit. Habet igitur hoc loco quod in nobis sitū est, ideo potestatem maximam; quòd ijs, quæ non sunt in nobis uti rectè possit; & quòd istarū etiā rerū cupiditate arbitrij vires non opprimantur. Quænam est igitur PRVDENTIS iudicij sententia? Corpore quidem, & diuitijs, cū adsunt, rectè uti, & ad virtutis auxiliū adhibere; cū autem recedunt, nosse quid deceat, aliarūque virtutum præsidio doloris molestiam superare. Ita enim & pietas in Deos seruabitur, & IUSTITIÆ mensura, si quod rationis capax est, rerum euentis uti rectè atque honestè didicerit; ipsaque PRVDENTIÆ decreta illis opponere, quæ fortuitò, nullòque ordine solent contingere. Aliàs enim minimè virtus observari queat; si in natura rationis particeps non insit vis aliqua, quæ rectè sentiat. Præstantiora enim, quatenus eiusmodi sunt, nec ipsa sequi poterit; sed tanquam tyrannorum vi impulsæ, afficietur:

ὅσα τῆς λογικῆς ἡμῶν οὐσίας ἔξω κεῖται. οὔτε
 τὴν ἀρχὴν κλῆσασθαι ἐφ' ἡμῖν, οὔτε φυλάξαι
 ἐφ' ὅσον βεβλόμεθα. τὸ δὲ παροσινόμδρον, καὶ
 ἀπερινόμδρον αὐτῶν, μὲν ἀρετῆς ἀποδέχεσθαι,
 καὶ ἀποπίδεσθαι, τὸ τοιοῦτον ἐφ' ἡμῖν, καὶ τῆς
 λογικῆς οὐσίας ἴδιον, ἀλλ' ΜΗ ΑΛΟΓΙΣΤΩΣ
 ΕΧΕΙΝ παρὰ τῆς συμβαινόντων ἐαυτῶν Ε-
 ΘΙΖΗ, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς ἐπεσθαι μέτροις,
 οἷς πάντα τὰ παρὰ ἡμᾶς ὤρεται. ἐνταῦθα οὖν
 τὸ ἐφ' ἡμῖν δυνάμειν ἔχει μέγιστον, ἐν τῷ οὖν
 χεῖναι παρὰ τῆς ἐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ μὴ τῇ τούτων
 παροσπαθείᾳ τὴν αὐτεξουσίαν ἀρετῶν παρο-
 σαπολέσθαι. Ἰεοῦν ἢ ΕΥΦΡΩΝ κρίσις
 λέγει παρόντι μὲν τῷ σώματι, καὶ τῷ πλούτῳ κα-
 λῶς χρῆσθαι, καὶ παρὰ ὑπερεσίαν ἀρετῆς. ἀ-
 πιώντων δὲ εἰδέναι τὸ δέον, καὶ παρὰ ταῖς δόξαις
 ἀρετῆς ἀλυπτίαν κερδαίνειν. οὕτω γὰρ ὅτι καὶ γὰρ αὐτὸ
 ἢ παρὰ θεοῖς βύσσεια τηρηθήσεται, καὶ πᾶσι τῆς
 δικαιοσύνης μέτρα, εἰ πὴν λογικὸν ἐκμάδοι
 ταῖς παροσπάσεσιν οὖν καὶ καλῶς χρῆσθαι, καὶ τοῖς
 δὲ ΦΡΟΝΗΣΕΩΣ ὁροῖς ἀνπιπέναι τοῖς δο-
 κοῖσιν ὡς ἐπύχε, καὶ ἀτάκτως συμβαίνειν. ἀλ-
 λως γὰρ ἐκ αὐτῆς ἀρετῆς φυλαχθεῖν, ἀλλ' μὴ ὀρδο-
 δοξία πρὸς ἐνπαρξὴ τῇ λογικῇ οὐσίᾳ. ἔτε γὰρ τοῖς
 κρείττοσιν ἐπεσθαι δυνάται, ὡς κρείττοσιν, ἀλλ' οὐκ ἐν-
 λαῶς ὑπὸ τυράννων βιαζόμενος δόξα τεθήτε. ταῦτα

οὔτε τῷ ζώντων λόγον ἵνα ποιήσεται, οὔτε ὧ-
ματος, ἢ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ἢ αἰρίστην οἰκο-
νομίαν ἐξουρήσῃ ΑΛΟΓΙΣΤΩΣ ΕΧΕΙΝ

- ὡς ΕΑΥΤΟΝ ΕΘΙΣΑΣ. ὅρα γὰρ * οἱ δὲ ἀ-
παντες φθύνοντες τὸν θάνατον, ἢ τὰ ΧΡΗ-
ΜΑΤΑ τηρεῖν ὀπιθυμοῦντες, πολλὰς δὲ
ἀνάλκης ἀδικίας χρῆσονται, καὶ βλασφημίας,
ἀρώμενοι μὲν καὶ θεοῦ ἀνόσια, καὶ παροργίζον-
τες, ἀφαιροῦντες, ἐπειδὴν περὶ πάντων οἷς ἀνοή-
τως ἐφθύνον· ἀφαιδῶς δὲ τοῖς ἄλλοις ἀδικου-
ντες, καὶ τὰ πάντων ἀφαιροῦντες, πειρώμενοι πρὸς
τὸ ἑαυτοῖς λισιτελεῖν, ὡς οἶόντι· καὶ οὕτως ἐκ-
φανῆς ἢ τῇ ψευδοδοξίᾳ ἐν αὐτοῖς γίνεσθαι βλάβη,
ὡς τὰ μέγιστα τῷ κακῷ ἐκβλάσαν· ἀ-
δικίαν μὲν πρὸς τοῖς ὁμοίοις, ἀνοσιότητα δὲ
πρὸς τοῖς κρείττονας· ὧν καθαρῶς οἶον ὅτι τοῖς
παρακείμενοις ἐχθροῖς πειθόμενος, ὁ τῇ βύλογί-
σῃ κρίσῃ τὸν θάνατον ἡμετέρως ὑπομένων, καὶ
πλεονεξίας ΧΡΗΜΑΤΩΝ ἀποβολῇ ἐκ ἀ-
φόρητον ἡγεύμενος· ἐξ ὧν καὶ πρὸς ΔΙ-
ΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ἀφορμαὶ λαμβάνονται, ὡς
θεοὶ τῇ ἀμείνοισι ἀπέχεσθαι, καὶ βλάβην μηδέ-
ναι, μηδὲ ἀφείλγειν ἑαυτοῦ τὰς τῇ δυνάμει ποιέ-
σαι συμφορὰς. Τούτων δὲ οὐδὲν τηρῆσαι δυ-
νατὸς ἔστι ὁ ΘΝΗΤΗΝ ὑπολαμβάνων
τῇ πλεονεξίᾳ ψυχῇ, καὶ ΑΛΟΓΙΣΤΩΣ

nullamq; , nec vita prædiorū, nec corporis
 etiā rationē habebit; aut **FACULTATVM**
 distribuendarum viā, quæ recta sit, inueniet,
 cū **SINE RATIONE SE GERERE CON-**
SVEVERIT. Vide enim vt qui omnino mor-
 tem fugiūt, aut **DIVITIAS** cupidè venantur,
 multa necessariò contra ius faciant, multa
 blasphemēt; partim quidem nefarijs aduer-
 sus Deū execrationibus vtētes, eiusque pro-
 uidentia abnegātes, vbi in ea prolapsi sunt,
 quæ stultè fugiebāt; partim etiam alijs nul-
 lam non iniuriā, aut damnū inferētes, & cē-
 terorum omniū res in suū commodū atque
 vtilitatē, quacūque possunt ratione, cōge-
 rere atque vertere conātes. Atque ita planè
 manifestum est in illis falsæ persuasionis
 damnum, quæ mala omniū maxima produ-
 cat: iniustitiā quidem, aduersus eos, qui sunt
 generis eiusdem; impietatem autem, aduer-
 sus præstantiores. A quibus erit ille penitus
 immunis, qui superioribus versibus persua-
 sus mortem fortiter esse ferendam iudica-
 rit; neque **DIVITIARVM** amissione do-
 lendum. Sumit porrò ex istis **IUSTI-**
TIAE colendæ argumentum; cū ab alic-
 nis esse temperandum iudicat: cū nemini
 inferendam iniuriam. cū denique ex alio-
 rum damnis sua non esse comparanda com-
 moda. Quorum nihil ille quicquam obser-
 uare poterit, qui mortalem sibi esse ani-
 mū arbitratur, quique **SINE RATIONE**

quidnam sit illud, quod in nobis **MOR-
R I A T V R**; quidnam etiam, quod **D I-
V I T I I S** egeat; quidnam denique, quod
V I R T V T E M **COLAT**, & eadem
inuetur, **AGITARE** **CONSV-
RIT**. Sola enim istarum rerum di-
iudicatio studium **COLENDÆ** vir-
tutis pepererit, & ad honestatis compa-
rationem excitarit: ad quam, ex illo
NOSCE TE IPSVM; & ex illo e-
tiam, quo sui quenque pudere præcipi-
tur, diuinus motus est. Decet enim ex
nostra dignitate cæterorum etiam officia
INFAC T I S atque **VERBIS** pen-
derare. Fuerit autem officiorum non
violata ratio, si à **I V S T I T I A** non
recedatur: idcircoque cæteris virtutibus ea
præponitur; ut officiorum mensura exi-
stat. **I V S T I T I A M** enim, inquit,
COLITO **FACTIS**, **ATQVE**
VERBIS. Nihil igitur blasphemum
INDI V I T I A R V M **AMISSIO-**
NE, aut morborum doloribus dices; ne
VERBIS **I V S T I T I A M** violes.
Sed nec vicinis etiam bona eripies; aut
alijs damna molieris; ne **FACTIS** etiam
pecces contra **I V S T I T I A M**. Si enim
animum **I V S T I T I A** tueatur, debita præ-
stabimus erga Deos; erga homines; erga
nosmetipsos etiam. Est verò **I V S T I-**
T I A E mensura optima, **P R V D E N T I A**

ΕΧΕΙΝ ΕΑΥΤΟΝ ΕΘΙΣΑΣ, ἡ μὲν βε-
 το ἀποθνήσκον ἡμῶν, καὶ τὸ πῦρ ΧΡΗΜΑ-
 ΤΩΝ δέομενον, ἡ δὲ τὸ ΑΣΚΟΥΝ
 ΤΗΝ ΑΡΕΤΗΝ, καὶ τὸ ἐκ ταύτης ὠ-
 φελόμενον. μόνη γὰρ ἡ ταύτων διάκρισις παρ-
 ουμίαν εἰς ΑΡΕΤΗΣ ΑΣΚΗΣΙΝ αὐ-
 τῶν ἀφ' ἧς καὶ πρὸς πῦρ πῦρ καλῶν κίνησιν ἐπε-
 χειροῖ, ἐν ἧ ἐκ τῆς γῆς σπαιτὸν, καὶ ἀγχιμύεο εἰς τὸ
 πτωτὸν, ἐν θεοῦ ὁρμή. πρὸς γὰρ πῦρ ἡμετέραν
 ἀξίαν, καὶ τὰ τῶν ἄλλων κατὰ τὴν ἀρετήν αὐτῶν με-
 τέρειται δὲ ὁνέργοις τε καὶ λο-
 γοῖς. ἡ δὲ τῶν κατὰ τὴν κίνησιν τήρησις ἀφ' ἧς
 καταπὸς δικαιοσύνην αὐτῶν εἶναι· διὸ καὶ πρὸς τὰ καλὰ
 τῶν ἀρετῶν, ἵνα τῶν κατὰ τὴν κίνησιν γῆνται μέ-
 τρον. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ΓΑΡ
 ΦΗΣΙΝ, ΑΣΚΕΙ ΕΡΓΩ ΤΕ ΛΟ-
 ΓΩ ΤΕ. ἐκ οὗ οὐδὲν βλάσφημον ἐρεῖς ἐν
 ἀπωλείας ΧΡΗΜΑΤΩΝ, ἡ νόσων
 ἀγνοῶσιν, ἵνα μὴ ἀδικῆς ΕΝ ΛΟΓΩ.
 ἀλλ' οὐδὲ τὰ τῶν πλησίον ἀρπύσεως, οὐδὲ μηχαν-
 νήσιν δυστυχίας ἀνθρώποις, ἵνα μὴ ἀδικῆς ΕΝ
 ΕΡΓΩ. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ γὰρ ψυχῇ
 φρεσὶν καὶ πρὸς τὸν κατὰ τὴν ἀρετήν αὐτῶν
 ΜΕΝ καὶ πρὸς θεοὺς, καὶ πρὸς ἀνθρώπους,
 καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς. τῆς δὲ ΔΙΚΑΙΟ-
 ΣΥΝΗΣ τὸ ἀρετὸν μέτρον ὅστις ἡ φρόνησις·

ὅθεν τὸ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ΑΣΚΕΙ
 ἐπὶ γὰρ, ΜΗ Δ' ΑΛΟΓΙΣΤΩΣ Ε-
 ΧΕΙΝ ΣΑΥΤΟΝ ΠΕΡΙ ΜΗΔΕΝ
 ΕΘΙΖΕ· ὡς μὴ δυναδρὴς ὑποσῆναι ΔΙ-
 ΚΑΙΟΣΥΝΗΣ αἰὲν φρονήσεως. τὸ γὰρ
 ὅτι οὕτως δίκαιον, ὃ ἡ τελεία φρόνησις οὐκ εἶ-
 αὐτὴ δ' αἰὲν ἢ πᾶσι ΜΗΔΕΝΟΣ
 ΑΛΟΓΙΣΤΩΣ ΕΧΟΥΣΑ,
 ἀλλ' ἐπισκεμμένη μὲν πᾶσι τὸ ἐν τῷ σώμα-
 τος, ἐπισκεμμένη δὲ πᾶσι τῷ εἰς τὴν τύ-
 χεαν σωτελοῦσιν· πάντα δὲ ἀπὸ μὲν
 ΑΡΕΤΗΣ πηδύνη, καὶ μεγίστην ὠφέλειαν ἔ-
 αὐτὴν δὲ φέρει τῆς λογικῆς ψυχῆς, ἀφ' ἧς καὶ
 τὰ δὴ καὶ κοσμεῖται καὶ δυνάμει. τούτου μὲν ἔ-
 περικειμένων ἐπὶ σκοπὸς τὴν τετρατάκην τῶν
 περικειμένων ἀρετῶν ἀναφανίσαι καὶ περὶ τοῦ
 τῶν ἀκροατῶν μὲν τῆς ἀρετῆς τηρήσεως
 ἔπειτα φυλακῆς τῆς ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ
 ΚΑΙ ΕΡΓΟΙΣ ἀρετῆς. τὸ μὲν γὰρ
 φρόνησιν, τὸ δὲ ἀνδρίαν, τὸ δὲ φροσύνην δίδω-
 σι· τὸ δὲ περὶ τὸν αὐτὸν αὐτῶν, τὴν ἐπὶ πάσαις
 ταῖς ἀλλαις ἀρεταῖς κοινῶς ὅτι περὶ τοῦ
 ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ΑΣΚΕΙ-
 ΣΘΑΙ παραγγέλλει· τὸ δὲ ΧΡΗΜΑΤΑ
 ΑΛΛΟΤΕ ΜΕΝ ΚΤΑΣΘΑΙ
 ΦΙΛΕΙ, ΑΛΛΟΤΕ ΟΛΕΣΘΑΙ,

ipsa . quo fit , ut IUSTITIAM CO-
 LENDAM ESSE adiecerit ; NE-
 QUE committendum , ut INREVL-
 LA SINE RATIONE NOS
 GERERE ASSVESCAMVS ,
 tanquam sine prudentia non queat IUS-
 TITIA subsistere . Id enim re vera
 IUSTVM est , quod PRVDEN-
 TIAE finibus continetur . Fuerit verò
 PRVDENTIA , quæ NIHIL SI-
 NE RATIONE AGIT ; sed mor-
 tale quidem corpus , & quæ ad vsum ip-
 sius conferunt , diligenter considerat : om-
 nia autem virtute inferiora putans , vti-
 litatem etiam esse arbitratur maximam in
 optima animi rationis capacis dispositio-
 ne ; à qua & cætera etiam , secundum po-
 testatis rationem , exornantur . Atque is
 quidem eorum , quæ superius dicta sunt ,
 scopus est ; virtutes scilicet quatuor , quæ
 sunt in agendo positæ , cura diligenti , at-
 que iusta observatione IN VERBIS ,
 ATQUE FACTIS , auditoribus ape-
 rire , atque proponere . Præcipit enim de
 PRVDENTIA ; de FORTITVDINE ;
 deque TEMPERANTIA ; sed ante
 omnes de IUSTITIA COLENDAM ,
 quam in cæteris omnibus spectari com-
 muniter arbitratur . Quòd autem FORTV-
 NAS SOLERE QUIDEM ALIAS POS-
 SIDERI , ALIAS AVTEM PERIRE

adijcit; post **TEMPERANTIAM** sequi etiam liberalitatem demonstrat, quæ in virtutum numero posita circa **FACULTATVM** censum, atque sumptum versatur. Eas enim tantum cum ratio postulat, vel **POSIDERE**, vel expendere, sordium, atque prodigalitatis occasionem præcidit. At isthæc omnia ab eo, tanquam à fonte & capite primo, quod sui quæque pudore affici debere monuit, deriuantur. Sed & hoc etiam, quod hoc loco præcepit, illo ipso continetur, quo **SEIPSVM** NOSSE quiuis iubetur: quod præclaras actiones omnes, omnesque contemplationis atque cognitionis rationes debet anteire. Vnde namque perturbationes esse moderandas; & eorū, quæ sunt, notitiam habendam docebimur? Dubitatur enim de illis; primum quidē, vtrū ea in hominū potestate sita sint: deinde verò, vtrū prosint habentibus. Apparet enim fermè contrā, eo inferiore esse probi viri in hoc vitæ genere conditionem, quod iniuste non sumit, vnde non decet: & quod iuste sumpt⁹ facit, in quæ oportet. Est etiā in his, quæ corporis sunt, iniurijs omnium maximè opportunus; qui nec imperium affectet, nec imperantibus aduletur seruiliter. Quo fit, vt nisi natura quædam alia in nobis existeret, quæ virtute iuuaretur; vix diuitias aut principatum simus repudiaturi. Quamobrem & illi etiam, qui animum interire arbitrantur, cum de appetenda virtute

παύσῃσιν ὅτι ὅτι τῇ σωφρονικῇ δὲ αἰδέσθαι καὶ
 ἢ ἐλδοθευότης παρέπειαι, ΑΡΕΤΗ ὅσα
 πρὸ ΧΡΗΜΑΤΩΝ πρὸ σοφον, καὶ δα-
 πάντω. τὸ δὲ μόνον τότε αὐτὰ ΚΤΑΣΘΑΙ,
 καὶ ἀποκλιᾶσθαι, ὅτε δίδωσιν ὁ λόγος, μικρολο-
 γίας, καὶ ἀσωτίας πρὸ ἀναμρῆται ἀφορμάς. ταῦ-
 τα δὲ πάντα, ὡς ἀπὸ πηγῆς καὶ ἀρχῆς πρὸ-
 της, τὸ εἰ αὐτὸν αἰχμῶνεται πρὸ ἀνάγκῃ. τὸ δὲ
 τὸ πρὸ ἀνάγκῃ πρὸ εἰληφεν ὃν εἰ αὐτῷ, τὸ
 σαυτὸν γινώσκει, ὃ πασῶν μὲν ἀπουδαίων πρὸ-
 ζέων, πασῶν δὲ θεωρητικῶν γινώσκων πρὸ-
 κείσθαι δεῖ. ἐπεὶ πόθεν εἰσόμεθα ὅτι πρὸ σήκει
 ἡμῶν μετελᾶσθαι τῇ πασῶν, ὅτι γινώσκει τὰ ὄντα,
 ἀπορεῖται γὰρ πρὸ αὐτῶν, πρὸ πον μὲν, εἰ δὲ
 νατὰ ἀνθρώποις ταῦτα. ἐπειτα εἰ ἀφ' ἐλπίμα
 τοῖς ἔχοισι γίνεσθαι. φαίνεται γὰρ ὅτι πᾶν ποιῶν-
 ῶν, ἐλαττοῦ μὲν ὃν τοῖς ἔξ' τὸν εἶον ὃ ἀπο-
 δαῖος, τὰ μὴ λαμβάνειν ἀδίκως, ὅθεν ὁ δὲ, ὅτι
 τὰ ἀναλίσκειν δικαίως εἰς ἃ δεῖ. καὶ πρὸ τὸ
 σῶμα παντὸς μᾶλλον βυεπιχρήτως δὲ ἀκεί-
 νται, μὴτε ἀρχὴν αὐτὸς ὅτι πηδύων, μὴτε ἀνε-
 λδυθέρως θεωρεῦων τοῖς ἀρχοντας. ὥστε εἰ
 μὴ τις ἄλλη οὐσία ἐν ἡμῶν εἴη ἀπὸ τῆς ἀρετῆς
 ὡφελουμένη, ὅλην γὰρ ἀν' πλοῦτον, ἢ δυνάσειαν καὶ
 αὐτῶν πρὸ σεξόμεθα. ὅθεν καὶ οἱ θνητοὶ οἰό-
 μεθοι πῶς ψυχῶν, πρὸ τῶ μὴ πρὸ εἰσόμεθα.

πλὴν ἀρετῶν, κομψύονται μάλλον, ἢ ὅτι θεύου-
 σιν. εἰ γὰρ μὴ εἴς τι ὑποβδρόν ἡμῶν μὲν θάνα-
 τον, καὶ τὸ το φύσιν ἔχον ὅτι θεία καὶ ἀρετὴ κο-
 σμειῖται, οἷον δὴ φαίμεν εἶναι τὴν λογικὴν ψυχὴν,
 οὐκ αὖ ἐφ' ἑστίαις ἡμῶν καθάρα ἡμῶν τῶν καλῶν.
 παρελθόντες γὰρ ἡ ὑποψία τῆς φθορᾶς πλὴν
 πᾶσι ταῦτα παρὸν δὲ, καὶ πρὸς ἀπολαύσεως ἀγ-
 σμαπικας, ὅποιαι ποτὲ αὐτοῖς αὐταῖς, καὶ πό-
 θεν αὐτοῖς ποιεῖσθαι διωκόμεναι. πῶς γὰρ αὐτοῖς
 ἐμφοροῦσιν εἶναι κατ' αὐτοῖς, ἢ μετεώρως καθεστη-
 κότως, μὴ πάντα χαλεπὸν τῶν σώματι, δι' ὃ
 ἢ τῆς ψυχῆς ὑποστάσεις σώζεται οὐκ οὐδὲς
 μὲν κατ' αὐτὴν, ὅτι γινώσκουσι δὲ τῇ ποίᾳ ὁλ-
 πλάσας τὸ σῶματος; πῶς δὲ παρελθόντες δι'
 ἀρετῶν τὸ σῶμα, μέλλοντες καὶ πλὴν ψυχῶν αὐ-
 τῶν ἅμα τῶν σώματι ὁλβυφείναι, ὥστε μηδὲ
 μὲν εἶναι πλὴν ἀρετῶν, ἢς ἐφ' ἑστίαις τὸν θάνατον ὑ-
 περβαίνουσι; ἀλλὰ πᾶσι μὲν τούτων ἰκανῶς τοῖς
 θεοῖς ἀνδράσιν ὅτι δὲ δέχεται, ὅτι τε αἰσθάνεται ἢ
 ψυχῇ, καὶ ὅτι ὁλβυφείναι ἀρετῆς κοσμεῖται πέ-
 φυκε, καὶ δὲ τὸ παρὸν ὅτι σφραγισμένοι εἰ-
 ρμα, ὅτι τὰ ὁλβυφείναι μετὰ βάνωμεν, τοσοῦτον τοῖς
 παρελθόντες ἐπειπόντες, ὅτι ὡς πρὸς τῇ ἀγνοίᾳ
 τῆς οὐσίας ἡμῶν πᾶσι ἐπιδείκνυται κακία. ὅτι τῇ
 ἐαυτῶν γνώσει, καὶ ἀπαξιώσει τῇ μὴ παρεπόντων
 λογικῇ φύσει, ἢ τῇ κατηκόντων ἀποδείξει λόγιστος

virtute disputant, cauillantur potius, quàm veri quicquam asserant. Nisi enim aliquid nobis post mortem subsisteret, quod veritate atque virtute natura ornari cuperet; (cuiusmodi est proculdubio anim⁹ rationis particeps) haud inesset nobis pura rerū honestarum appetitio. Præfocat enim istarum rerum studium suspicio interitus, & auertit ad corporis voluptates, qualescunque tandē illæ sint, & vndecunque ministrari valeant. Quī enim ex eorum sententia, prudentis esse, aut moderati videatur, non omnia corpori indulgere, propter quod & ipse animus conseruetur; cum per se quidem non existat, sed corporis certæ conformationi accedat? Quī rursus virtutis nomine corpus proiciamus, si animus ipse nobis cum corpore ita pereat, ut ne virtus quidem ipsa subsistat, cuius studio mortem sustinimus? Sed de rebus istis satis multa diuini viri: quibus non solum animum esse immortalem, sed sola virtute ornari etiam demonstratur. Nunc autem huic disputationi finem imponentes, ad ea quæ sequuntur, transibimus; si prius & ista superioribus adiecerimus; non aliter quàm naturæ nostræ ignorance nullum non malorum genus in nos irrumpit: ita, si nos ipsi norimus, eaque reiiciamus quæ naturam rationis participem dedecent: ipsam officiorum nequaquam fallacem

obseruationē ubique reperiri posse; in quo singularum virtutum mensura posita est. Si enim ad naturam nostram, tanquam ad regulam, attendamus, id ipsum quod decet in omnibus, vitam ex recte rationis instituto, nostreque nature congruenter, agentes, inueniemus. Quicquid nanque est, quod animum meliorem efficit, id reuera virtus est, & philosophiæ lex. Quæ autem ad humanam solum speciem, atque venustatem spectant; serviles quædam astutiæ sunt, & virtutum umbræ, quæ laudē apud vulgus venantur, nihilque curant aliud, quàm ut probitatis famam consequantur. Atque hæc quidem de istis. Ex recta porro rerum cōsideratione sequitur necessariò, ut in his, quæ mortalibus sine ordine videntur cōtingere, NON SINE RATIONE NOS GERAMUS: sed excussis diligēter eorum causis, ipsa feramus fortiter; nec eos, à quibus nostri cura geritur, reprehendamus; qui pro dignitate singulis, quæ decet, tribuentes, non paribus omnes, quorū progressus essent inæquales, affecerint. Quī enim, cūm prouidentia mundus regatur: cūm sit etiā animus natura quidem sua corruptioni nequaquā obnoxius; sed voluntate ad virtutem, aut vitiū feratur; eos liceat æqua non æquis, qui pro meriti ratione legis custodes sunt, reddere: non autem conuenientem cuique fortunam tribuere, quam in lucem etiā homo prodians

τήρησις δ' εἰσκέ) πανταχοῦ. τὸ τοῦ τ' κ' μί-
 ρος ἀρετὴ γίνεται μέτρον. ὡς γὰρ πρὸς κανόνα
 πλὴν οὐσίαν ἡμῶν ἀπεβλέποιτες, πρὸ δέον ἐν πᾶ-
 σιν δ' εἰσκομδὴν κ' τὸν ὁρδὸν λόγον συμφώνως
 τῇ ἐαυτῶν οὐσίᾳ διαζώντες. πάν γὰρ ὁ ἀμείνο-
 να πλὴν ψυχῇ ποιεῖ, τὸ πρὸ ὄντως ἀρετῇ, καὶ φι-
 λοσοφίας νόμος. τὰ δὲ μόνον πρὸς ἀνδρωπίνῳ
 βύχημοσι πλὴν πείνοντα, δουλοφρεσὶν ὅτι βί-
 σματα, καὶ σκιαγραφία τῶν καλῶν τὸν πρὸς τ'
 πολλῶν ἔπαυτον θηρωδὴν, καὶ τὸ δοκεῖν μόνον
 αὐτῶν (εἰ) ἀγαθὸν τ' πᾶσαν ποιηδὴν φροντίδα.
 καὶ ταῦτα μὲν πρὸς τούτων. τοῖς δὲ ὁρδοῖς λογι-
 σμοῖς ἔξ ἀνάγκης ἔπεται καὶ πρὸς τὸ δοκοῦντων
 ἀτάκτως κ' τὸν βίον συμβαίνειν ΜΗ ΛΛΟ-
 ΓΙΣΤΩΣ ΕΧΕΙΝ, ἀλλ' εὖ καὶ ἡμετέρως ἀ-
 πολελογῆσαι τὰς τούτων ἀπίας, καὶ φέρειν αὐτὰ
 μηδὲν ἐγκαλοῦντες τοῖς ὀπιρρηταις ἡμῶν, οἱ
 πρὸς ἀξίαν ἀπονέμοντες ἐκάστῳ πρὸς πρὸς
 κίοντα, καὶ τῶν ἴσων ἡξίωσαν ἅπαντας τοῖς μὴ ὁ-
 μοίως πρὸς βεβηκότας. πῶς γὰρ πρὸς νοίας μὲν
 οὐσης, καὶ τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἀφ' αὐτοῦ μὲν καὶ
 οὐσίαν, πρὸς αἰρέσει δὲ αὐτοκινήτῳ πρὸς ἀρετῇ
 ἢ κακίαν ὁρμώσης, ὅτι πᾶσι ἴσα τοῖς μὴ ἴσοις
 τοῖς τῶν πρὸς ἀξίαν φύλακας νόμου ἀποδιδό-
 ναι· ἀλλὰ μὴ πλὴν πρὸς σήκουσαν ἐκάστῳ ἀπονέ-
 μειν τόχῳ, καὶ πρὸς τῶν εἰς ἡμέραν ὁ ἀμὸς

καηροῦσαι λέγεται· εἰ οὐκ μὴ μῦθος τὸ παρ-
νοϊαν εἶναι) ἀποτέμνουσαν ἐκαστὴν τὰ πρὲς ὅντα,
καὶ πλὴν ψυχῆς ἢ μὲν αἰδάναν (εἶναι)· ὁ δὲ λόγος ὡς
μετασῆται δεῖ πλὴν αἰπίας τῆς ἀγλάνων ἀπὸ τοῦ
δικοῦτος ἐφ' ἡμᾶς αὐτοῖς, ὅς ἐστι καὶ τὸ ἰα-
σαι τὰ δυσχερῆ διυάσαι δώσῃ ὁ λόγος. ἐν
ἐαυτοῖς γὰρ διυρόντες τὰς αἰπίας ὁσαύτης ἀνω-
μαλίας, παρὸν μὲν τῷ ὀρθῷ τῆς κρίσεως ἐ-
πελαφρυώμεν τῆς συμβαινόντων τὸ μοχθη-
ρόν· ἔπειτα ταῖς ἱεραῖς μεθοδῶν, καὶ ταῖς ὀρ-
θαῖς νομοθετήσεσι μεθορμίζοντες πλὴν ψυχῆς
παρὸς τὸ ἄμεινον, παντελῶς ἐαυτοῖς τῆς ἀγλάνων
ἐλδύτρωσόμεν. τὸ δὲ πάχοντα κακῶς
μὴ αἰδάνεσαι τὰς αἰπίας, μὴ δὲ καταμαν-
τεύεσαι τὸ εἰκότος συμβαινόντος, ΕΛΥ-
ΤΟΝ ΛΥΘΙΣΑΝΤΟΣ ΑΛΟ-
ΓΙΣΤΩΣ ΕΧΕΙΝ παρὸς πάντος, ὃν νῦν
ἀπὸ γένου ὁ λόγος. αἰαίτη γὰρ τὴν αἰζητήτως
ἔχοντα τῆς ἀγλάνων αἰπίας, ὅτι τὴν κρείττονα οὐ-
σίαν μεταφέρειν τὸ ἔκκλημα, ἢ ὅτι ἐκ εἰς παν-
τελῶς, ἢ ὅτι ἐκ ἐπιμύθεται ἢ μὲν ὀρθῶς. τὰ δὲ
τοιαῦτα δοξάσματα ἢ μόνον τὰ ἐκ παρὰ τοῦ
κακὰ ὁπτείνῃ, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν πονηρίαν
πλὴν ψυχῆς ἐπεμύθῃ, καὶ τῆς αὐτεξουσίας δι-
ραπίας αὐτῶν ἀποστερεῖ τὰ παρὰ τοῦ πέναι λα-
δάνουσαι τὰς αἰπίας τῆς νῦν δυσχερανομένων.

fortiri dicitur? Si ergo fabula non est, existere providentiam, quæ quod decet singulis retribuat; animûmque nostrum manere immortalem: perspicuum sanè est, eorum causas, quæ dolorem pariunt, ab eo qui regit, ad nos esse transferendas: vnde & sanari etiam molestiarum vulnera versus demonstrabit. Cùm enim in nobis ipsis tantæ inæqualitatis haberi causas deprehendimus; primùm quidem iudicij rectitudine ab eorum nos, quæ dolorem pariunt, gravitate subleuamus: sacris deinde artibus admotis, ipsum etiam animum suasionum rectitudine ad meliora prouocantes, omnino molestiis nos eripimus, aque liberamus. Cùm autem qui malè afficitur, nec ad causas aduertit; nec ex contingentis rei similitudine futuras coniecit: seipsum plane IN OMNIRE SINE RATIONE HABERE ASSVESCIT: quod hoc loco prohiberi videmus. Est enim eum necesse, qui veras causas nequaquam scrutatur, in naturam superiorem culpam transferre: nullamque omnino vel esse dicere; vel res nostras ab illa malè administrari. At verò quæ sunt eiusmodi opiniones, non vitæ solùm ante actæ mala amplificanti; sed animum etiam ad graviora scelera excitant, eumque arbitrij cultu eo ipso priuant, quòd præsentium malorum causas ignorare faciunt:

Verum, ut quo pacto de istis rebus sentire oporteat, intelligas; audi quod versibus significatur.

17 QVIBVSCVNQVE PORRO INFORTV-
NII DIVINITVS HOMINES ANGVN-
TVR; 18 PROVT SORS TVA FVERIT,
EAM FERTO MODERATE: NEQVE
INDIGNARI. 19 DECET VERÒ ETIAM
MEDERI; QVANTVM POTES. VERVM
SIC HABETO; 20 MAIOREM PAR-
TEM NON OMNINO BONIS FATVM
TRIBVERE.

*Mortales quæcunque Deis mittentibus an-
gunt;*

Vt tua sors tulerit, patiens ne ferre recuses.

*Nec spernenda medela tamen. Sed noris
et istud;*

Parcius ista viris immittere numina iustis.

Antequàm enarrare quicquam adgredia-
mur, monere oportet, ANGORVM nomi-
ne ea nunc intelligi, quæ laboriosam, &
difficilem vitæ viam nobis efficiunt; mor-
bum, verbi gratia, paupertatem, liberorum
amissionem, dedecus in ciuitate. Hæc enim
grauia quidem sunt, nec ad ferendum in vita
facilia: non mala tamen re vera, nec animo
pernitiosa; nisi illorum impulsu ad vitia de-
flectat: quod in iis etiam, quæ bona viden-
tur, ipse patietur, nisi illis vti rectè statuatur.

CARM. PYTHAG. 109

καὶ πῶς δὲ δεῖ περὶ τούτων φιλοσοφεῖν ἐπα-
κουσον αὐτῶν ὅτι ἐπών.

17 ΟΣΣΑ ΤΕ ΔΑΙΜΟΝΙΗ-
ΣΙ ΤΥΧΑΙΣ ΒΡΟΤΟΙ
ΑΛΓΕ' ΕΧΟΥΣΙΝ 18 ΩΣ
ΑΝ ΜΟΙΡΑΝ ΕΧΗΣ,
ΤΑΥΤΗΝ ΠΡΑΩΣ ΦΕ-
ΡΕ, ΜΗΔ' ΑΓΑΝΑΚΤΕΙ.
19 ΙΑΣΘΑΙ ΔΕ ΠΡΕΠΕΙ
ΚΑΘ' ΟΣΟΝ ΔΥΝΗ· ΩΔΕ
ΔΕ ΦΡΑΖΕΤ· 20 ΟΥ
ΠΑΝΥ ΤΟΙΣ ΑΓΑΘΟΙΣ
ΤΟΥΤΩΝ ΠΟΛΥ ΜΟΙ-
ΡΑ ΔΙΔΩΣΙ.

Πρὸ τῆς ἄλλης ἐξηγήσεως ἐκείνο παραπλήν
δεῖ, ὅτι ΑΛΓΕΑ νυν λέγεται τὰ ἐπιπλέον, καὶ
τραχυτέραν ἡμῖν πινὸν ὁδὸν τῆ βίης ἀνα-
στροφάζοντα, οἷον νόσον, πέναν, φιλτάτων ἀπο-
βολὴν, ἀδούξιν ἐν πόλει. ταῦτα γὰρ χαλεπὰ
μὲν ὄντι, καὶ διδιδάσκειται κατὰ τὸν βίον· ἐμὲν ὅ-
πως κακὰ, οὐδὲ αὐτὴ τῇ ψυχῇ βλαβερά τι-
θέντα, ἐὰν μὴ αὐτὴ ᾖ τῇ δυνάμει τούτων εἰς κα-
κίαν ἀποκλίνειν, ὁ δὲ ἐπὶ ὅτι δοκοῦντων πάντων
αὐτὴ μὴ βυλῆται καλῶς αὐτὰ μεταχειρίζεσθαι.

οἱοὶ ὑγείαν, καὶ πλοῦτον, καὶ διουασείαν. ἔστι γὰρ
καὶ ἐν τούτοις κακὸν θύειν, καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις
ἀρετὴν κηρύττειν. τὰ δὲ ὄντως κακὰ, πὰρ ἐκ
παραίρεσός ἐστιν ἀμάρτανόμους αἰσιν, σιωπῇ
σελγῆν ἀρετὴ φύσιν ἐκ ἑχθρῶν. ταῦτα δὲ ὅτιν ἀδι-
κία, καὶ ἀκολασία, καὶ πάντα ὅσα πλὴν τῆς καλοῦ
σύζευξιν ἐκ ὅτι φέρεται. ὅτι γὰρ ὅτιν οὐδὲν ἴδιον
ταύτων τὸ καλῶς ὅτι φέρεται. οἷον, ἀδι-
κεῖ καλῶς ἀκολασίαν καλῶς. ὡς γὰρ ὅτι
ἐκ τῶς κακῆς λέγειν, νοσεῖ καλῶς. πένεται
καλῶς. ὅταν οὖν, καὶ κτ' πὺν ὁρθὸν λόγον τὰ
τοιαῦτα φέρῃ ὁ ἀνθρώπος. ταῦς δὲ ψυχῆς πο-
νηρίαις ἐκ ὅτι φέρεται τὸ καλῶς, διότι ἀπο-
στροφῆς, καὶ ἀποτεύματα τῶ ὁρθοῦ λόγου,
ὅν φύσιν ὄντα καὶ ἐξέχραμμένον αὐτῇ, παρο-
ρᾷ ἢ ἀνθρώπου ψυχῇ ὑπὸ τῆς παραπαθείας
ἀποτυφλομένη. τεκμήριον δὲ τῆς εἰς τὸν ὁρθὸν
λόγον τοῖς ἀνθρώποις, τὸ, καὶ τὸν ἀδίκον, ἐν οἷς
μηδὲν αὐτὸ δὲ φέρῃ, κρίνεται δικαίως. καὶ τὸν
ἀκόλαστον, σποφρονικῶς καὶ ὁλῶς, πὺν κακὸν
ὁρθῶς ὅτι βολαῖς χεῖναι, ἐν οἷς ἀπαραπα-
θείας ὅτι. διὸ καὶ μετισταδαι δυνάται ὁ
φάυλος εἰς ἀρετὴν καταγωγῇ τῆς παρτε-
ρες κακίας. ὅτι μὲν δὲ πῶς ἀντιπαρῇ δὲ
καὶ τὸν μὴ ὁρθὸν λόγον, ἵνα ἀρχὴ τῆς κα-
κίαν. οὗτος γινώσκει, ὡς γὰρ ἐκεῖνος τῆς ἀρετῶν.

sanitate nimirum, diuitiis, atque domina-
 tu. Istis enim etiam licet malè agere; vir-
 tutemque adipisci contrariis. Quæ autè re
 vera mala sunt, ea ipsa sunt, quæ voluntate
 peccantur; quibuscum cōiungi virtus natu-
 ra non potest. Sunt autem ea, iniustitia, in-
 temperantia; cæteraque omnia, quæ recti,
 atque honesti cōiunctionem non admittūt.
 Neque enim huiusmodi quicquam rectè
 fieri dixeris. verbigratia; non rectè aliquem
 iniuriam facere: non honestè libidinari: si-
 cut de malis externis loquimur; cum rectè
 ægrètare, rectè item paupertate laborare
 dicimus; quoties bene atque iustè generis
 huius aliqua pati hominem significamus.
 At in animi vitiis ideò rectè non adhibetur,
 quòd auersiones sint, atque errata rectæ ra-
 tionis; quam natura sibi insitā atque inscul-
 ptam hominum animis, cum sunt perturba-
 tionibus occæcati, aspernatur. Inesse autem
 hominib⁹ rectā rationē eo euincitur, quòd
 qui iniustus est, ea etiam rectè iudicet, quæ
 ad se nihil attinent: & intemperans tempe-
 ranter: & malus denique (vt summam di-
 cam) rectis consiliis in eis rebus vtatur, ad
 quas nullis antè perturbationib⁹ accedit oc-
 cupatus. vnde fit, vt qui sit improbus, ad vir-
 tutem transire queat; si priorem malitiam
 auerferur. Neqtamen eam ideò existere etiā
 oportet, quæ praua ratio dicitur; vt vitiorū
 sit ista principium; sicut & illa virtutum.

Sufficit enim præsens recta ratio, tanquam lex in ciuitate, & ad ea, quæ sunt secundum se, & præter se, diffinienda; & ad probanda quidem alia; alia autem coercenda. Nec opus est quicquam malorum principio: siue intus lateat; siue foris malè agendi causam præbeat: sed bonorum autore primo maximè, atque solo, eoque à rationis participibus substantiis separato; Deo videlicet; recta deinde ratione, quæ illis inest; & quæ substantiæ attractu moderetur. Sic se habet igitur malorum distinctio: ex quibus non ea, quæ sunt voluntaria, **DIVINAE FORTVNAE** arbitrio hominibus distribui significat; verùm calamitosa & affligentia, non iam in nostra potestate posita; sed dudum peccata voluntaria secuta; quæ **DOLORE** quidem afficiunt, ut diximus; sed à virtute ornatum accipiunt. Nam & paupertatem exornat victus ratio temperans; & generis humilitatem erigit prudentia. Liberorum denique amissionem fert iustus moderatè; istaque potest usurpare; Obiit filius. Nonne redditus? Et; Sciebam me genuisse mortalem. Similiter verò & reliqua omnia, cum sunt virtutis pulchritudine cincta, fiunt pulchriora. Deinceps quærat oratio, quænam sint **DIVINAE INFORTVNIÆ**

ἀρχεῖ γὰρ παρῶν ὁ ὀρθὸς λόγος, ὡς περ νόμος ἐν
 πόλει, ταῦτε κατ' αὐτὸν περατόμῳ, καὶ τὰ
 παρ' αὐτὸν διορίζειν, καὶ τὰ μὲν ἀποδέχεσθαι,
 τὰ δὲ σφραγίζειν, καὶ οὐδὲν δεῖ κακῶν ἀρχῆς,
 οὔτε ἐνυποκειμένης, οὔτε ἐξώθεν κακοποιὸν αἰ-
 πῶν ἐνδιδούσης· ἀγαθῶν δὲ δεῖ ἀρχῆς μάλι-
 στα καὶ μόνης, καὶ τῆς μὲν κεχωρισμένης τῷ
 λογικῶν οὐσιῶν, οἷός ἐστιν ὁ θεός· τῆς δὲ ἐνυ-
 παρχούσης αὐταῖς, καὶ τῇ κατ' οὐσίαν ἐπαφῇ
 κυβερνώσης, οἷός ἐστιν ὁ ὀρθὸς λόγος· ποιαύτη
 μὲν ἢ τῷ κακῶν δῆκρσις, ὧν ἔτα περαιρε-
 ηκά φησιν ἐκ τῆς ΔΑΙΜΟΝΙΑΣ
 ΤΥΧΗΣ πῶς ἀνθρώποις ἀπονέμεται,
 ἀλλὰ τὰ περὶ ταῦτα, ἀνὴρ ἐν πῶς ἐκ ἐφ' ἡμῖν
 κείτα, πάλαι δὲ περαιρετικῆς ἀμδρπίας ἐ-
 πηκολούθησεν, ΑΛΓΕΙΝΑ μὲν ὄντα, ὡς ἐ-
 φαμεν, πῶς δὲ περὶ τῆς ἀρετῆς κόσμον ὁπιδε-
 χόμενα, καὶ γὰρ πινίαν ἐκόσμησε σφραγῶν δῖαιτα·
 καὶ ταπεινότητα γῆμοις ἐπινωρτώσατο φρόνη-
 σις· καὶ πᾶσαν ἀποβολὴν περὶ αὐτὸς ἠγάγεον
 ὁ δῖος βίος, ὁ δυνάμενος εἰπεῖν, τέτυκται
 τὸ παιδίον ἐκ οὐκ ἀπεδόθη, καὶ, Ἡδὲν θνητὸν
 γε γνηκός· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα
 τῇ τῆς ἀρετῆς καλῇ περικληθέντα, γίνετα
 βύχμονέστερα· ἔξῃς δὲ ζητεῖ ὁ λόγος πῶς
 ΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙΑΙ ΤΥΧΑΙ

καὶ ἂν οἱ βροτοὶ τὰς ἐκτὸς δυσχερείας ἔχουσιν·
 εἰ μὴ παρηγορηθῶσι ἢ θεῖα κρίσις δίδωσι τῶν-
 δε μὲν πλοῦτον, ἑτέρω δ' ἐπιείαν, ΔΑΙΜΟ-
 ΝΙΑΝ ἔδωκε τῷ τῶν παρὰ τὴν καλῆν, καὶ
 μὴ ΤΥΧΗΝ. εἰ δ' οὐ μὴδὲν ὁπσιταῖται τῷ
 τοῦτων λέξεων, ἀλλ' ὡς ἐπὶ καὶ αὐτῶν μαρτυ-
 ροῦν, τὸν μὲν εὐτυχῆ (εἶ), ὡς φασί, τὸν δὲ
 δυστυχῆ ΤΥΧΗΝ μόνον ἔδωκε καλεῖν τῶν-
 τῶν, καὶ μὴ ΔΑΙΜΟΝΙΑΝ ΤΥ-
 ΧΗΝ. εἰ δ' οὐ παρὰ τὴν ἐκείνων τῶν παρὰ τὴν
 κοινὰ ἀποδέχεται ὁ δὲ παρὰ τὴν θεῶν, καὶ τοῖς
 μὲν (εἶ) τοῖς δὲ ἡμᾶς οὐκ ἔστιν αἴτιος· τὸ δὲ τὰς
 ἀμοιβὰς δόξασθαι καὶ τοῖς θεσμοῖς τῆς δι-
 κῆς μόνον ὅτι κύριος· εἰκότως σιωπᾶσαι εἴπε
 ΔΑΙΜΟΝΙΑΣ ΤΥΧΑΣ τὰς τῆς
 κρίσεως ἀποφαντικὰς· εἰ μὲν θεῶν καὶ νοτῶν ὅτι
 τὸ κριτικόν, ΔΑΙΜΟΝΙΑΣ καὶ ὁπ-
 σημονικὰς αὐτὰς παρὰ τὴν· εἰ δ' οὐκ αἰετὰ παρὰ
 αἰρέσει κακύνεται τὸ κρινόν, καὶ δὲ τὸ τοῦ γί-
 νεται τῶν δυσχερῶν τοῦτων ἀξίον, παρὰ τὴν τὸ
 ΤΥΧΑΣ, ὅτι ὁ παρὰ τὴν τῶν τῶν πᾶσι
 κολαστικῇ, ἢ τιμωρικῇ παρὰ τὴν τῶν θεῶν, ἀλλ'
 αἰετὶ τὸν τοῦτον δὲ, ἢ τοῦτον δὲ γινώσκον· τίς περὶ δὲ ἢ
 αἰτίαν ἐν ἡμῶν κείσθαι· ἢ μὲν αὐτὸς παρὰ τὴν τῶν
 ἡμετέρας παρὰ τὴν τῶν, καὶ τὸ ἐκείνων κρίσεως,
 ΤΥΧΗΝ ἀποφάναι, ὡς περὶ (εἶ) τὸ ὅλον τὸ τοῦ

quibus homines externis molestiis afficiuntur. Si quidem per se alteri quidem diuitias; alteri autem paupertatem, diuinum iudicium tribuit: *DIVINAM* voluntatem nominari istud oportuit; non *INFORTVNIUM*. Sin autem nihil huiusmodi nominibus imperat; sed fortuito & temere accidit, vt felix iste sit, sicuti dicunt; ille autem infelix: *INFORTVNIUM* vocare tantummodo istud oportuit; non *DIVINUM INFORTVNIUM*. Sin porro Deus arbiter unicuique tribuit, quod meritis conuenit; neque in causa est, vt tales ipsi simus; sed eo fine tantum iustitiam possidet, vt ex præscripto ipsius, gestis paria referat: non immerito coniunctis nominibus iudicij decreta *DIVINA INFORTVNIAM* nuncupat: siue, (quia diuinum sit iudicium, atque intelligens) præponendum putarit quod *DIVINITATEM* atque scientiam demonstret: siue etiam (quod sponte malitiam id ipsum amplectatur, de quo agitur, vnde etiam calamitatibus istis dignum est) *INFORTVNIORVM* nomen adiecerit, tanquam non exprofecto certum hominem vel supplicio, vel præmio, afficere Deus statuat; sed cum semper, qui isto se, atque illo modo gesserit; cuius rei causa non sit extra nos inuestiganda. Itaque voluntatis nostræ, diuinique iudicij nexum *INFORTVNIUM* parere; nihilque aliud totum hoc

DIVINVM existere INFORTYNIUM,
quàm Dei aduersus peccata calculum. At-
que ita artificiosa vocabulorum inuen-
tione Dei curam, animique libertatem,
atque immortalitatem simul inducere; ne-
que fato, aut providentia fieri penitus;
neque rursus fortuito, & casu; neque e-
tiam in eodem instituto vitam totam no-
bis contineri: sed quæcunque potestate
nostra peccamus, ea ad voluntatem refer-
ri: quæcunque autem scelera sequuntur
secundum iustitiæ leges, fatum existere:
quæ verò bona à Deo potissimum mit-
tuntur, providentiæ assignari: nihil de-
nique eorum, quæ sunt, ad temerariam,
atque fortuitam causam referre: immò
nec eorum quidquam, quæ fiunt; nisi ex
euentu, atque nexu eorum, quæ provi-
dentia, & fatum, ipsaque voluntas per
se operantur, primis efficientibus causis
accedat, quod fortuitum nominatur. E-
xempli gratia: Vult iudex in eum animad-
vertere, qui eadem perpetravit; & non
in huncce hominem: sed eum etiam sup-
plicio afficit, quem nolebat, quoniam
homicidæ locum, atque conditionem si-
bi assumpsit. Et est quidem iudici ex
instituto in homicidam lata sententia; ex
euentu autem in huncce hominem, qui
spõte personam homicidæ subiuit. Et rursus:

ΔΑΙΜΟΝΙΑΝ ΤΥΧΗΝ, ἥ ὅπῃ
 τοῖς ἡμιδρημόροις θείαν ψῆφον, καὶ σωεστά-
 γαν ἔτω ἥ τ' ὀνομάτων τεχνικὴν δῦρεσιν πλὴν τε
 θείαν ὀπίσασιν, καὶ τὸ αὐτεξούσιον τῆς ψυχῆς,
 καὶ ἀθάνατον, καὶ μήτε κατ' εἰμιδρημόλιον, ἢ
 πρηνόισιν πανταχόθεν γίνεσθαι, μήτε ὡς ἔτυχεν
 καὶ ἀπὸ τυπμάτου, μήτε κατ' αὐτὴν πρηνό-
 ρετέον ἡμῖν τὸν βίον πῆθεσθαι πάντα * ἀλλ' ὅσα
 μὲν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέρωθεν, ταῦτα εἰς πρηνό-
 αῖρεσιν ἀναφέρεσθαι * ὅσα δ' ὅπῃ τοῖς ἡμιδρη-
 μένοις κατ' αὐτῆς δίκης ἐπὶ τὰ νόμοις, εἰμιδρη-
 μένῳ. τὰ δὲ πρηνόισιν ἀναφέρεσθαι τὸ θεοῦ
 ὁκδομήναι ἀγαθὰ, εἰς πρηνόισιν * εἰς δ' ὅπῃ εἰ-
 κῆ, καὶ ὡς ἔτυχεν, οὐδὲν ἢ ὄντων ἀναφέρειν
 πλὴν ἀπὸ τῆς ἀλλ' οὐδὲ τῆς γινόμενως, εἰ μὴ ἄρα
 κατ' συμβεβηκός, καὶ κατ' ἐμπλοκὴν ἢ ἀπὸ
 πρηνόιας, καὶ εἰμιδρημένης, καὶ πρηνόισιν
 πρηνόισιν ἀναφέρεσθαι ἐπακολληθήσθαι τὸ
 ὡς ἔτυχεν τοῖς πρηνόισιν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς
 ὁ δὲ δικαστὴς τὸν φονέα κολάζειν βούλει, καὶ
 ὁ πόνδε τὸν ἀνθρώπον * κολάζει δ' ὅτι καὶ τὸν, ὅν
 ἐκ ἐβούλετο, ὅταν αὐτὸς αὐτὸν εἰς πλὴν τῆς φο-
 νέως ἀναρμόζει τὰς. καὶ γίνεσθαι πρηνόισιν
 μένῳ ἢ κατ' αὐτὴν φονέως αὐτῶν ψῆφος * κατ'
 συμβεβηκός δὲ ἢ κατ' αὐτὴν τὸν ἀνθρώπου, ὅπ
 ἐκὼν ὑπὲρ τὸν φονέως πρηνόισιν καὶ πάλιν.

ὁ πονηρὸς ἀνδρῶπος φονεύσας μὲν ἐβόλετο, δοδ-
 ναι δὲ ἐπὶ τούτῳ δίκας ἐκ ἡτέλεν· ὥστε καὶ ἐπὶ
 τούτῳ γήγεσθαι θεωρησμένῳ μὲν φονικὴν
 δέχεσθαι, ὡς ἀπὸ τῆς αὐτεξούσιου τῆς ψυχῆς ἡρτη-
 μένῳ· καὶ συμβεβηκὸς δὲ ἐπακολυθεῖν ταῖς
 ἐπὶ ταύτῃ σφελώσεσσι τε, καὶ κακίας· πύτων δὲ
 πάντων αἴπος ὁ νόμος ὁ καὶ τῷ δικαστῇ δὲ θεω-
 αίρεσιν τὴν κολλάζειν τοῖς φαύλοις ἐνπιδίς, καὶ ὅ-
 φονεῖ τὴν τιμωρὸν ψήφον ἐπάγων. ταῦτ' οὖν δῆμοι καὶ
 ἐπὶ τῆς θείας οὐσίας λογίζεσθαι, τῆς θεωρητέως
 ἀνδρῶπινης δράσας κακὰ βεβηκίσεις, καὶ θεω-
 αίρεσως νομοφυλάκων δικαστῶν ἐπανορθοῦ-
 σαι τὰ κακὰ πάσῃ μηχανῇ πειραμένης, πλὴν
 στυδρομῶν ΔΑΙΜΟΝΙΑΝ ΤΥ-
 ΧΗΝ ἀποτελεῖν, καὶ τὸν οὗ τὰ τοιαῦτα εἰργα-
 σμένος τὴν τοῖωνδε γινέσθαι ἀξίος τιμωρίας· τῆς
 μὲν θεωρητέως τὰ φαῦλα εἰς τὸ αὐτεξούσιον τὴν
 κρινόμενον τὴν αἴψαν ἀναφέροντες· τὴν δὲ ἐπομένῃ
 τῇ ἀξίᾳ τιμωρίας εἰς τὴν κρινόμενον νομο-
 φυλακίαν ὁπισθήμεν· τούτων δὲ στυαγωγία
 τῇ πὴν νόμον πὴν ἀγαθὰ μὲν τῇ καὶ διωκτικῇ,
 φαῦλον δὲ μηδὲν τῇ δέχεσθαι μένον· ὅθεν
 γὰρ θεωρητέως ἐν τῇ τῆς θεοῦ ἀγαθότητι ἐκ
 ἐξ ἀνιδυνότοις τῇ τοῖς κακοῖς, ἵνα μὴ ἐμμένον
 τὸ κακὸν εἰς ἀναμνησίαν παντελῇ τῇ ἀγα-
 θῶν ἐλάσῃ, ὡς πλὴν ἀναγκάσαν ὑπόμνησιν

eadem facere sceleratus volebat quidem ;
 sed poenas hoc dare nomine , minimè . Ita-
 que & in ipso priùs extitit homicidij qui-
 dem institutum , tanquam ab animi liber-
 tate dependens ; sed inde postea contigit,
 vt tormenta etiam , atque molestia sub-
 sequerentur : quorum omnium lex ipsa
 causa est , quæ iudici voluntatem impro-
 bos atque homicidas damnandi , plecten-
 dique suggessit . Idem planè mihi in di-
 uina natura etiam ipse considera . nempe ,
 cum voluntas humana quæ mala sunt cu-
 pit admittere ; eorum autem animus , qui-
 bus seruandarum legum cura est , in sce-
 lera animaduertere toto conatu nititur ,
 ex eo concursu **D I V I N V M** creari **I N-**
F O R T V N I V M : cuius ratione qui ra-
 lia admisit , pari animaduersione dignus
 efficitur : Altero quidem iudicationis caus-
 sam ad arbitrij libertatem , quæ vitiosa
 prætulit , referente : altero verò ad le-
 galis disciplinæ rationem , quæ multæ gra-
 uitatem in damnatis sequitur . Amborum
 autem conciliatricem legem ipsam existe-
 re ; quæ bona quidem vt sint omnia (quan-
 tum potest) statuit ; mali autem nihil . Hæc
 enim cum antè in Dei bonitate subsistat ,
 non finit inultos esse malos : ne , si im-
 moretur malitia , boni penitus obliuionem
 inducat ; cuius necessariam recordationem

eorum iustitia, in quorum tutela leges ipse
sunt, omnibus suppeditat. Eodem igitur lex
ipsa eos cōpellit, uti dictū est, & qui iudices
agunt, & qui malorū sensu coërcendi sunt;
ut ex utrisque peculiare bonum cōficiat. Si
enim est pœnas dare, quā nō dare, vtilius:
siq̃ue, ut vitiorum coërceat immensitatem
damno pœna afficit: certū est legē, ut iuuet,
atque iuuetur, duo ista genera tradere: ip-
sumq̃ue, quod iudicat, tāquam legis curam
habeat, alteri prēposuisse: quod autem ita
natura comparatū est, ut peccet, atque iudi-
cetur; id ipsum, tāquam ab eo fiat legis vio-
latio, prēstantiori tradere, ut in ipsum ani-
maduertat pro meriti ratione; quo tandem
per ea, quæ patitur, in legis cogitationem
atque recordationem deueniat. Quam enim
malè agendo mortales denegant; eandem
appetunt, cū iniuriam patiuntur. Verbi
gratia; Cupit Deum non esse qui facit ini-
uriam, ut vindictam, quæ veluti Tanta-
li saxum semper imminet, minimè patia-
tur. At eundem vult esse qui iniuria affi-
citur; ut eius auxilio aduersus ea, quæ pa-
titur, potiatur. Oportet igitur eos, qui
iniuriam inferunt, iniuriæ calamitatem ex-
periri; ut quod in inferenda, avaritiæ mor-
bo occæcati non viderant; id ipsum patien-
do addiscant, detrimenti molestia edocti;
siquidem rectè multam subeant. Sin autem
proteruitate improbitatem tucātur adhuc;

ἢ πῶς ἂν νομοφυλάκων δίκη χορηγῇ. σιωά-
 ρη οὐδ' ὁ νόμος, ὡς εἰρήλια, τοῖς πεφυκότας κρί-
 νειν, καὶ τοῖς πεφυκότας κακύνεσθαι, δι' ἀμφοτέ-
 ρων τὸ οἰκείον ἀπαρταζόμενος ἀγαθόν. εἰ γὰρ τὸ
 δίδοναι δίκην, τῷ μὴ δίδοναί ᾧτις λισιτελέστερον,
 καὶ πρὸς σωφρονισμόν τῆς ἀμετείας τ' κακῶν,
 ἢ δίκη βλάβη, δῆλον ὅτι πρὸς τὸ ὠφελεῖν καὶ
 ὠφελείᾳ, δίδωσιν ὁ νόμος τὰ δύο ταῦτα γῆν'
 τὸ μὲν κριπκόν, ὡς νομοφυλακικόν, τὸ ἑτέρον
 πρὸς τὰς πρὸ ἡμῶν ἀμάρταναι, καὶ κρίνεσθαι πε-
 φυκός, ὡς πρὸς νομιμικόν, ὃ ἀμείνονι πρὸς
 τοῖς ἡμέτεροις πλεονεξίαν αὐτὸ μεταχρίσει,
 ὅπως αὖ εἰς ἀνάνησιν καὶ ἐννοίαν ἤλθη ποτὲ
 τὸ νόμου, δι' ὧν πάχρη κακῶς. Οὐ γὰρ ἐν ταῖς
 πρὸς τὴν κακῶς ἀπηνουῦτο, τῶν ἐν ταῖς πα-
 ρχῇ κακῶς ὅτι ποδοῦσιν οἱ ἀνδρωποιοῖον, ὃ ἀ-
 δικῶν ἢ βλάπται (εἰ) θεόν, ἵνα μὴ τὸ δίδοναι δί-
 κην, ὡς πρὸς πῖνα ταπάλου λίθον ὅτι κρεμά-
 μενον ἔχη. ὃ δὲ ἀδικούμενος βούλει (εἰ) θεόν,
 ἵν' ὅτι κουείας, ὧν πέπονθε, τύχη. διὸ τοῖς ἀδι-
 κοῦντας, εἰς τὸ ἀδικεῖσθαι πείσθηναι δεῖ, ἵν' ὃ
 μὴ ἐβλεπον ἐν ὧν δρᾶν, ταῖς τῆς πλεονεξίας πά-
 ρα μεθύοντες, ἐν ταῖς παρχῇ μεταμάτωσι
 ταῖς τῆς ἐλαττώσεως ἀνιάρῃ παρδευόμενοι,
 εἰ γὰρ καλῶς ὑπέχοιεν δίκας. εἰ δὲ τῇ
 ἰταμότητι τῆς παρπαρέσεως ἐπὶ κακύνουσιν,

αὐτοὶ μὲν ἴσως ἥτιον ὠφελοῦνται· ὡς δὲ δὴ
 μακάρεσσι γίνονται πάντως παμφανερῶν τοῖς
 δὲ φρονόδοι, καὶ ἀγαθάνεσσι δυναμύοις τὰς
 αἰτίας τῶν τοιούτων παθόντων. ταύτας τῆς κρίσεως
 ἀρχὰς κυριωτάτας ἀποδεχόμεθα τῇ ἀγα-
 θότητι τοῦ θεοῦ, τὴν ἀπὸ ταύτης νόμον τὸν ἐν ἡ-
 μῖν ὡς θεομομήτορον ὁρῶν λόγον, καὶ ὡς ὡς
 ἵνα ἐνοικον θεὸν πλημμελοῦμεν. ἀποτε-
 λεσμα δὲ τῆς κρίσεως, **Τ Α Α Λ Γ Ε Α**,
 ὡς φησὶ, ταῦτα, ὅσα τραχύτερον ἡμῖν ποιεῖ τὸν
 βίον τῆς ὡς οἶμα τε, καὶ τὰ ἐκ τοῦ λύματος·
Α Δ Η Γ Ρ Α Ω Σ Φ Ε Ρ Ε Ι Ν ὁ παρὼν εἰ-
 σηγνῆται λόγος ἐνδυμουμένοις τὰς αἰτίας αὐ-
 τῶν, καὶ ὅσων οἶόντε ὡς ἐκὸς πόντας, καὶ μετα-
 πέντας εἰς ὠφέλειαν τὰ δοκοῦντα βλαβερά·
 μάλιστα μὲν τῶν θείων ἀγαθῶν ἑαυτοὺς ἀξίους
 παρέχεσθαι διὰ τῆς ἀκροτάτης ἀρετῆς. εἰ δέ
 τις τούτων οὐκ ἔστιν ἐν ὁρέξει, τῶν γὰρ πολιτικῶν
 ἀγαθῶν διὰ τῆς μέσης ἀρετῆς τυχεράνεται. τῷ
 πορδῶν, ὁ ὡς τὸ παρὲν καλῶς τὰ **Α Λ-
 Γ Ε Ι Ν Α**, καὶ **Ι Α Σ Θ Α Ι**, αὐτὰ ὅπταλ-
 πόμεθα. ἵς οὐκ ἡ ἰσότης, ἡ τὰ ὡς εἰρημένα
 πάντα, ἀφ' ὧν καὶ ἡ βιολόγιστος τῶν ἀλφ-
 νῶν οὐδυνῶν, καὶ ἡ θεραπυτικὴ μέθοδος ὑπο-
 δείκνυται; κεφάλαιον δὲ τῶν εἰρημένων,
 ὅτι ὁ θεὸς νομοθέτης ὢν ἅμα καὶ δικαστής,

minus quidem ipsi fortasse proficiunt; sed exemplo suo, eos proculdubio, qui sapiunt, quique eiusmodi morborum causas nosse queunt, erudiunt. Esse autem ista iudicii principia maximè propria, Dei bonitatem arbitramur; & legem ab eadem manantem; rectam præterea rationem, quæ in nobis est, iniquè violatam, atque, veluti domesticum Deum aliquem, iniuria affectam, & impiè habitam: iudicii autem euentum, **ANGORES**, ut inquit, istos; quotquot asperiores nobis vitam corporis molestijs, atque externis efficiunt: quas ferre leniter versus admonet, & ad eorum causas advertere diligenter; easque, quantum possumus, amputare; & quæ noxia videntur, in usum nostrum atque utilitatem transferre: maximè verò celestibus bonis per summam virtutem dignos nos exhibere. Sin autem quis ista nondum appetit; vel saltem civilia bona, virtutis ope consequatur. Hoc enim ipsum fuit, quo nos ad **DOLORES** rectè **PERFERENDOS**, atque **SANANDOS** hortatus est. Quænam igitur alia fuerit **MEDELA**, præter illa, quæ antè dicta sunt; quibus & dolor ipse ærumnarum rationi consentaneus, & sanandi via demonstratur? Est verò eorum, quæ dicta sunt, caput; quòd Deus legislator simul, atque iudex,

eis fauet, quæ bona sunt; perdit autem quæ mala: unde fit, ut malorum culpa penitus careat. At eos, qui studijs volutarijs mali effecti sunt, rectæq; rationis, quam intus habebant, obliti; tãquam improbos quidẽ ex legis instituto vlscitur, quæ mala fieri caueat: tanquã homines autẽ, propter accedentem legis nexũ ad voluntatẽ, q̃ INFORTVNIVM nominamus. Non enim simpliciter hominem, quatenus homo est, lex ipsa vlscitur; sed qua ratione malus est. Vt autem talis euaderet, causam primam habuit in propria voluntate positam. Ex quo verò malus effectus est; (quod in nobis situm fuit, non autẽ in Deo) tunc pœnis afficitur; quod in voluntate diuina, nõ autem in nobis est positum. Fuerit porrò scopus legis vnus Deo congruus maximè, hominibûsque utilis; ipsa vitiorum amputatio, atq; purgatio, admotis quibuscumq; iustitiæ castigationib⁹: ipsa-que etiã animi ad praua dilabentis, in recte rationis viam reuocatio. Cũ igitur ita se lex habeat, eadẽque semper loquatur; nõ quilibet eadem semper consequitur, qui aliàs aliud, quod compensatione dignum sit, admiserit. Non enim iustum esset istud; neque nobis etiam conduceret. Sed parit iudicij mutationem rei mutatio, quæ iudicatur. Quĩ enim possit, qui similis non est, ijsdem dignus haberi? Sunt igitur

ÆQVO ANIMO FERENDA
DIVINA

ἔθεται μὲν τὰ ἀγαθὰ, αἰαρεῖ δὲ τὰ κακά.
 Διὸ καὶ πάντα κακῶν ὄντων αἰαίπος· πρὶς δὲ κα-
 κωθέντας αὐτεξοισίας ὁρμαῖς, καὶ τὸν ἐν αὐ-
 τοῖς ὀρθὸν λόγον ἀμνημονήσαντας, ὡς μὲν κα-
 κοὺς κολάζει καὶ τὸν νόμον τὸν ἀπαγορεύοντα
 τὰ κακά· ὡς δὲ ἀνθρώποις τῇ ἐπιστάσει ἡπι-
 πλοκῇ τοῦ νόμου πρὸς πλὴν παραίρεσιν, ὡς δὲ
 ΤΥΧΗΝ καλοῦμεν. ἔγδ' ἀπλῶς τὸν ἀν-
 θρώπων, ἢ ἀνθρώπος, κολάζει ὁ νόμος, ἀλλ' ἢ
 κακός. τοῦ δὲ κακὸν γνέσθαι, πλὴν παρὰ πλὴν αἰ-
 πῶν εἶχεν ἡ παραίρεσις. ἐπειδὴ κακὸς γνέ-
 σται (ὅπως ὡς ἐφ' ἡμῖν, ἀλλ' ἐκ βῆτι τῷ θεῷ) τό-
 τε δίδωσι δίκας, ὅπως ὡς ἐπὶ τῷ θεῷ νόμῳ,
 ἀλλ' ἐκ ἐφ' ἡμῖν. σκοπὸς δὲ τοῦ νόμου μόνος αὐ-
 τοῦ πρὸς τῷ θεῷ, καὶ ἡμῖν ἐπωφελεῖς, τὸ
 κόψαι πλὴν κακίαν, καὶ ἀποκαθάρσαι τοὺς παν-
 τοδαποῖς τῆς δίκης σταφρονισμοῖς, καὶ ἐπι-
 στρέψαι πλὴν ὑποπεσοῦσαν τῇ πονηρίᾳ ψυχὴν
 εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὀρθοῦ λόγου. καὶ οὕτως ἐστὶν
 τοῦ νόμου, καὶ τὰ αὐτὰ αἰεὶ φεγγόμενα, πλὴν
 αἰεὶ ἕκαστος δῆποτε διήλω ποιήσας ἐπὶ τῷ αὐ-
 τῶν αἰεὶ πυχάν. ἔγδ' δίκασιν τῇ πόλει, οὐδὲ
 ἡμῖν συμφέρον. πλὴν δὲ μεταβολὴν τῆς
 κρίσεως ἢ τοῦ κρινομένου μεταβολὴν δίδω-
 σι. τὸν γὰρ μὴ τοιοῦτον πῶς τῷ αὐτῶν ὄντι
 αἰετῶν; Κ Α Λ Ω Σ Φ Ε Ρ Ε Ι Ν οὐκ

τας ΔΑΙΜΟΝΙΑΣ ΤΥΧΑΣ δει,
 καὶ ΜΗ ΑΓΑΝΑΚΤΕΙΝ διδόντα
 δίκην, καὶ ὅσον ὅτι τῇ θείᾳ κρίσει καὶ ταυρό-
 μορον δὲ τῷ δοκωύτων ἐμπέδων εἶ) παρὸς
 δύπαξαν τὸ τῇδε βίον. ὁ δὲ τοιοῦτος λογισμὸς
 ΙΑΣΙΣ ΤΕ γίνεται τῷ παρημωρτη-
 μένων, καὶ ὁπισροφη παρὸς τὸν ἐνυπάρχοντα
 ἡμῖν λόγον ὀρθόν. πῶς γὰρ ὁ κακίας εἶ) καρ-
 ποὺς τὰ δὴ γὰρ ἡδέωρος, ἔφθύξεται πλὴν εἰς
 κῶτα κατάρχουσιν αὐτὸν αἰπῶν; καὶ εἰ δὲ χα-
 λεπαίνειν ὅν τοις λυπηροῖς, εἰ αὐτῷ μᾶλλον οἰή-
 σεται δεῖν χαλεπαίνειν, ἢ τῷ κολύοντι πλὴν πο-
 τηρίαν θείᾳ δὲ τῷ ὀργάνων τῆς δίκης, δι' ὧν
 ὁρᾷ σωεῖν καὶ ἀναμνησκέσθαι τῷ θείῳ
 νόμον, μηδὲ ἐκόντας κακύνεσθαι. ἔγδ' ὡς ἐ-
 τυχε τὰ δὴ γὰρ τοῖς ἀνθρώποις δὴ γὰρ μέλαι, εἴ-
 παρ θεός, καὶ δίκης ὅροι παρθεήκασιν ἡμῶν, ἢ
 αἰτίαν ΜΟΙΡΑΝ ἐφ' ἐκαστοῖς ἐπάρχοντες.
 διὸ καὶ τὸ ἔΓΑΝΤ ΤΟΙΣ ΑΓΑ-
 ΘΟΙΣ ΤΑ ΑΛΓΕΙΝΑ συμπύπλειν
 ὄλογον. παρὸν μὲν γὰρ ΟΙΣΟΥΣΙΝ
 αὐτὰ ΓΡΑΩΣ τῇ θύαρεσίᾳ τῆς θείας κρί-
 σεως, καὶ τῇ τῆς ἀρετῆς παρθεκλήσει, δι' ἧν
 παρὸν μὲν τὰ χαλεπα γίνεται. καὶ ὅτι
 δὲ τὸ λοιπὸν ὁ βίος μηδαμῶς ἐνοχλήσῃ
 ἡμᾶς τὰ πιαῦτα, εἴπαρ ἀγαθοῖς ἡμωμένοις

DIVINA INFORTVNTIA: NEC
 EI AEGRE FERENDVM, qui
 pœnas luit; quique, quantum diuino iu-
 dicio visum est, iis rebus purgatus est, quæ
 huius vitæ oblectationem morari vide-
 bantur. Fuerit verò isthæc ratiocinatio
 MEDELA quædam eorum, quæ antè
 peccata sunt; & ad rectam rationem, quæ
 in nobis est, conuersio. Quopacto enim
 qui vitiorum fructus esse calamitates ar-
 bitratur; non causas fugiet, quibus ad
 illas iter est? Præterea, si in rebus, quæ
 dolorem pariunt, æquum est exacerbari,
 sibi potius esse succensendum arbitrabi-
 tur, quàm Deo, qui malitiam iustitiæ
 armis repellat; quibus licet diuinas le-
 ges nosse, earumque recordari; nec nisi
 sponte malis affici. Non enim fortuito
 calamitates distribuuntur hominibus; si
 Deum nobis præesse, iustitiæque fines re-
 gere, atque meritam singulis SORTEM
 inferre verum est. quo fit, vt quod NON
 PENITVS BONIS CALAMI-
 TATE S accidere dixit, veritati consen-
 taneum sit. Primùm enim ista FERENT
 MODERATE iudicij diuini placito,
 deinde virtutis adeptione persuasi; cuius
 auxilio leuiores fiunt, quæ molesta fue-
 rant. Est præterea non vana spes vitam
 nostram deinceps talibus nequaquam
 perturbatum iri; si quidem bonis effectis

ipsa summæ virtutis adeptione diuina bona nobis recondantur; mediæ autem, humana. **SANABUNTUR** præterea & ista, quantum poterunt; si **LEVITER FERENDO**, ea curandi rationes didicerimus. Quî enim possunt sacris supplicationibus pro Dei dignitate vti, qui providentiam atque iustitiam humana negant intueri; animûmque nostrum immortalitate præditum externa ista quandoque sortiri, prout se voluntariis motibus dignum præbuerit? Quî enim ad ista **SORTEM** præsentem non retulerit; ubi eam **MODERATE FERENDI** occasionem queat invenire; ubi etiam **MEDENDI** artem; dici sanè non queat. Neque enim sanè talibus confestim datur acquiescere, tanquam sint indifferentia, aut contrariis præstantiora; quia per se ideò fugienda videantur, quòd dolorem pariant atque laborem. quæ autem sunt eiusmodi non solet natura nostra admittere, tanquam propter se amplectenda; nisi certè boni sit aliquid, quod ex doloris molestia expectetur. Est igitur ægreferre necessarium, & tedio multo affici, atque ex ea, quam ipsi natura habemus, ignorance dolores amplificari; & pœnas dare nihilominus: maximam autem nobis improbitatem accersere,

χτ' πλὴν ἀκροτάτῳ ἀρετῶν τὰ θεῖα ἀγαθὰ
 ἡμῖν ἀποκείλαι· χτ' δὲ πλὴν μέσῃν ἔξιν, τὰ ἀν-
 δρώπιναι· ἐπειτα καὶ **ΙΑΣΟΝΤΑΙ**
ΚΑΤΑ ΔΥΝΑΜΙΝ τὰ τοιαῦτα ἔξ
 αὐτῇ τῷ **ΦΕΡΕΙΝ ΠΡΑΩΣ**, ταῖς με-
 δούδοις τῆς χειραπείας αὐτῶν διδασκόμενοι.
 πῶς γὰρ οἰόντε ταῖς ἱεραῖς ἱκετείαις θεοπροπῶς
 χρῆσασθαι, μὴ παρόνοιαν καὶ δίκην ἐφορᾶν τὰ
 ἀνδρώπιναι ὑπεμύροις, καὶ πλὴν ψυχῇ ἡμῶν
 ἀδύνατον εἶναι ποιῶντας ἐκάστοτε πυχάειν τ'
 ἔωθεν, οἷον ἀπ' αὐτῶν ἀξίαν παρὰ τοιοῦτον οὐκ
 εἶναι παρορεπῶν κινήματων; ὁ γὰρ μὴ εἰς ταῦ-
 τα αἰαφέρων πλὴν παροδοῦναι **ΜΟΙΡΑΝ**,
 πόθεν που **ΠΡΑΩΣ ΦΕΡΕΙΝ** αὐτῶν
 ταῖς ἀφορμαῖς λήψεται; πόθεν δὲ τῷ **ΙΑΣΘΑΙ**
 πλὴν τέχνῃ; ἐκ εἶναι εἰπεῖν. διαρεπῶσαι μὲν γὰρ
 αὐτόθεν ποῖς τοιούτοις ἐκ εἶναι, ὡς ἀδύνατον οἷς,
 ἢ ἀμείνοσι τῷ ἀνθρώπῳ, ἐπειδὴ παρ' αὐτῶν
 φουχτὰ εἶναι φαίνεται ὁμολογῶντα, καὶ ὁπίποντα.
 τὰ δὲ τοιαῦτα ἐπαρσέναι ἡμῶν ἢ φύσις, ὡς
 ὁμολογῶντα αἰρετὰ, εἰ μὴ ἀεὶ ἀγαθόν τι παρὸς
 ἀνθρώπον εἶναι ὅτι τῇ πληπείᾳ τῷ δυσχερῶν. τὰ
 ἀνάγκη οὐκ ἀνδραγαθῶν, καὶ δυσδρεσίας ἐμπί-
 πλαισθαι, καὶ παρορεπῶν τὰ ὁμολογῶντα οὐκ τῆς
 παρὸς πλὴν οὐσίαν ἡμῶν ἀγνοίας, καὶ ὅθεν μὲν ἡπτόν
 διδόναι δίκας· ἢ μάλιστα τὸ ὁπικιᾶσθαι κακίαν,

ἐὰν ἀπεργόητον τὸ πᾶν, ἢ κακῶς φρονιζόμε-
 νον οἰηθῶμεν. τὸτο δὲ ταῦτ' ἐστὶ τὸ μὴ οἶεσθαι
 εἶναι θεόν· ἢ ὄντα μὴ παρονοεῖν· ἢ παρονοεῖν
 μὴ ἀγαθόν εἶναι, καὶ δίκαιον, ἀδὴ τῆς παντοδα-
 πῆς ἀδικίας ἐστὶ συνεκλικήματα, καὶ παρὰ
 πᾶσαι κακίαι συνεκλικήματα πᾶσι τοῖς τοιούτοις
 ἐαλωκότα δοξάζουσιν. ὡς γὰρ ἡ θυσία μὴ
 ἴσθ' ἀρετῶν ἀνεφανῆ, οὕτω καὶ πάσης κακίας ἡ-
 γμῶν ἢ τῆς θυσίας ἀποπλήρωσις. μόνος οὖν
 ἐξουρῆσθ' ἐτύπων πλὴν ΙΑ ΣΙΝ ΟΨΡΑΩ Σ
 αὐτὰ ΦΕΡΕΙΝ ἐκδιδασκόμενος. τὸτο δ' ἐστὶ
 φιλοσοφίας μόνης παρὰ γίνεται παρὰ πάντων τῶν
 ὄντων οὐσίας ἀκριβῶς ἐπισταμένης, καὶ παρὰ ἐπο-
 μέας τῆς οὐσίας αὐτῆς ἐνδεύσεως, ὡς εἰρμὸς
 ἐσώταξις ἐστὶν ἢ ἴσθ' ὅλων διοικήσεις, ἀφ' ἧς
 ἐπὶ παρὰ ΔΑΙΜΟΝΙΑΣ ΤΥΧΑΣ
 ἀπονεμεσθαι ἀνάγκη· εἶναι δὲ πλὴν ἐκάστω ἀπο-
 νεμηθεῖσιν ἀξίαν τῶν νῦν λεγόμενων ΜΟΙ-
 ΡΑΝ ἡρτημένω τῆς περὶ παρονοίας τῆς θεοῦ, ἐπὶ
 τῆς κοσμικῆς βιταξίας, καὶ τῆς ἀνθρωπίνης
 παρονοίας. εἰ μὴ γὰρ εἴη θεοῦ παρονοία, ὅτε
 αὐτὴ εἴη ταῖς ἐν κόσμῳ, ἢ καὶ ἐνδεύμεν αὐτὴν
 εἰποις. εἰ δὲ μὴ ταῦτα εἴη, δίκη, καὶ κρίσις τῶν
 κακῶν ἐκ αὐτῶν ἴσθ' οὐκ. ἀλλ' οὐδὲ ἡμῶν καὶ ἀποδο-
 χῆ τῶν ἀγαθῶν. παρονοίας δ' ὅσης, καὶ ταξέως, πάν-
 τας ἐδὲ τοῖς νῦν λεγόμενοις ἴσθ' ἴσθ' ἀγαθῶν

si mundum prouidentia carere, aut malè
 administrari existimemus. Fuerit verò i-
 stud idem planè, atque Deum non esse
 putare. vel, si sit, minimè prouidere: vel
 denique si prouideat, nequaquam bonum
 & iustum existere. quæ certè nullum non
 iniquitatis genus complectuntur; cùm-
 que, qui se talibus capi patitur opinionib-
 us, ad scelera quælibet impellunt. Vt
 enim virtutum mater est pietas in Deos:
 sic vitiorum omnium dux eiusdem con-
 temptus. Horum igitur MEDELA
 solus inuenerit, qui ea FERRE MODE-
 RATE didicerit. Id autem Philosophia
 vna præstiterit, quæ rerum omnium natu-
 ras & actiones, quæ naturas ipsas conse-
 quuntur, exactè nouerit: quarum series
 atque ordo ipsa est vniuersorum admini-
 stratio; à qua DIVINA INFORTVNIA
 necesse est distribui; nec esse aliud merce-
 dem cuique tributam, quàm SORTEM, de
 qua nunc sermo est, quæ à Dei prouidentia,
 mundanique ordinis præstantia, atque ho-
 minum voluntate depēdeat. Neque enim si
 non esset prouidentia, ordo ille in mundo
 existeret, quod fatū possit aliquis appellare.
 nec si ista deessent, vlla esset multa, vllūmq;
 aduersus sceleratos iudicium. Immò nec bo-
 norum præmium, nec cōmendatio. At verò,
 prouidentia atque ordine existentibus, om-
 nes oportebat, qui iā nascuntur eadē bona

SORTIRI; si nihil à seipsis ad inæqualitatē cōtulissent. Sed liquet imparē eorū SORTEM existere. Apparet igitur obstare volūtatis nostræ inæqualitatē, quæ puidētiæ iudicio subiecta est, quominus ipsis fiat æqua distributio; cū p meriti ratione SORTEM cadere necesse sit. Ceterū ne nos cōturbet, quod in brutis quoque animantibus, in plātis, in his etiā, quæ vita destituūtur, eandē, quā in hominibus inæqualitatem cernimus. Nō enim ppter ea res nostræ prouidētia nō regūtur, si in illis ista casu cōtingant: vel si in eisdē etiā pœna & iudiciū, virtutisquæ & vitij insit cōsideratio; cū exactē adeō fiāt quæ ad nos attingēt. Primū enim ita se habēt, quæ anima carent, vti cōmunis materia plātis, brutisq; ipsis, atq; hominibus. Sūt pterea animalia nōnulla in alimētū data ceteris, atq; hominibus. quo fit, vt eadem inter se faciant, non quod ad eorum meritū aduertant, quæ patiuntur, sed vt suā ipsa vel famem placēt; vel morbū curēt: vtq; omnino quod sibi deest, vndecunque facere liceat, consequantur. quo fit, vt cæteris animalibus inde nascatur infelicitatis occasio, quod ea, si quibus indigemus, vti sese offerunt, in vsum nostrum cōuertimus: felicitatis autem causā, quam habere videntur, nostra sit erga ipsa animi propensio, atque affectio. Si igitur vlteriū promouens oratio alios quosdam etiā non deesse præstantiores nobis opponat;

ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ, εἰ μὴδὲν παρ' ἐαυτῶν
εἰς τὴν αἰσούτητα συνετέλεσαν. φαίνονται δὲ ὅτι
τῶν ἴσων τυγχάνοντες. δῆλον οὖν, ὡς τὸ τῆς
παραμέλειως ἀνίστον ὑπεβλήθην τῇ τῆς παρ-
νοίας κρίσει, ὅτι καὶ τὴν ἴσων αὐτοῖς ἀποτέμεαζ
ΜΟΙΡΑΝ, εἴγε τῶν παρὰ ἀξίαν ἀνάγκη
τυγχανεῖν. μὴ παρατίετω δὲ ἡμᾶς τὸ, καὶ ὅτι
τῶν ζώων ἀλόγων, καὶ φυτῶν, καὶ αὐτῶν τῶν
ἀψύχων τὴν αὐτὴν ἀνωμαλίαν ὅτι φαίνεαζ,
ὡς καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ὅτι δὲ τὸ τοῦ κατὰ
ἡμᾶς ἀπορρόγητα, εἴγε ἐκείνοις ταῦτα, ὡς ἐτυ-
χε, συμβαίνει. ἢ ὅτι ἐπ' ἐκείνων δίκη καὶ κρίσις,
καὶ ἀρετῆς ὅτι κακίας ἐκλογισμοί. ἐπεὶ τὰ κατὰ
ἡμᾶς οὕτως ἡκρίβωται. παρὰ τὸν μὲν γὰρ τὰ ἀ-
ψύχα οὕτως ἔσκειται, ὡς κοινὴ ὕλη, φυτοῖς, ὅτι
ζώοις, καὶ ἀνθρώποις. κοινὴ ἔσφη παρὰ κεῖται
καὶ ἐν ταῖς ζώοις τε, καὶ ἀνθρώποις. Διὸ καὶ
ποιεῖ ταῦτα εἰς δὴ ἡλὰ ὅτι τὴν παρὰ τῶν ἀ-
ξίαν ὅτι σκεπτόμενα, δὴ καὶ τὴν αὐτῶν πέναν,
ἢ τὴν νόσον θεραπεύοντα, καὶ ὅλως τὸ ἐνδεές
αὐτῶν πληροῦντα, ὅθεν αὐτὸ τοῦ ποιεῖν ὅτι. ὥστε
δυστυχίας ἀφορμὴν εἶναι τοῖς ζώοις τὴν ἡμετέ-
ραν χρεῖαν ἐκ τῆς παρὰ τῶν ἀτυχόντων πληρεμύνει,
καὶ τῆς δοκούσης δυστυχίας αὐτοῖς αἶπον τὸ παρ'
ἡμῶν παρὰ παρὰ. εἰ μὲν οὖν παρὰ τῶν ὁ λόγος
καὶ δὴ τοῖς κρείττονας ἡμῶν ἵνας ἀντείστηναι

οὕτως ἀποχρωμίζοις ἡμῖν παρὰ πληρώσειν τῆς
 ἐαυτῶν ἐνδείας, ὥς ἡμεῖς πῶς δόξοις φανώ-
 μεθα χρωμίζοι· θνητοὺς ἐκείνοις ἔσθ' ὁμιλο-
 γεῖν, ἵνα φανέσθαι τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων εἰς
 πλὴν ἐκείνων χρείας ἀνδρισκόμεθα. εἰ δὲ μηδὲν
 τῷ παρὰ ἀνθρώπου θνητὸν, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἔχα-
 πος ὢν τῷ λογικῶν ἡμῶν, ἵνα δὴ τὸ αὐτὰν αὐτοῦ,
 εἰς σῶμα θνητὸν ἐκ παλαιότητος ῥήχεται, καὶ συλ-
 λήμεις πῶς δόξοις ἀμολγῶν ἡράκλειον ὅτι γῆς
 πολιτεύεται· ἔσθ' ἂν εἴη τὸ ταῖς ἡμετέρας δι-
 συχίαις εἰς τὸ ἐαυτοῦ δοῖν ἁπλοῦς ἀποχρωμίζον·
 ἔκωσι ἔσθ' ἂν τὸ ἀτάκτως χρωμίζον ἡμῖν παρὰ
 θυμῷ πληρώσεως· δίκην τοίνυν καὶ ταῖς πῶς
 παρὰ ἡμῶν ἀθανάτοις τοῖς ἔργοις τῷ παρὰ ἡμᾶς
 διοικήσεως νομοθετεῖ τῶντα μηχανάσθαι παρὰ
 ἡμᾶς, ἀπὸ τῶν ἐν τῷ σώματι κακίαις ἡμῶν ἐλαττοῖς,
 καὶ παρὰ αὐτοῖς ὅτις ἐφ' ἡμᾶς διώκεται. κη-
 ρόνται γὰρ ἡμῶν, ὡς συγγενῶν, ἐκ πεσόντων, ὅθεν
 αἰδῶς, καὶ νέμεσις, καὶ ἀγχιμῆ ἀποτρύπτουσαι τῶν
 κακῶν ἀνθρώπων μόνοις ὅτις ἐφεσθαι λέγον-
 ται ὁρθῶς. πρὶν γὰρ λογικὸν ζῶον μόνον σωματά-
 νεσθαι τῷ δίκης πέφυκε. πῶς μεγίστοις αὐτῶν ὅροις
 διεσώσας ἡμᾶς ἀπὸ τῶν δόξων, διεσώσῃ πάμπο-
 λιν καὶ τῇ διοικήσει χεῖρτα παρὰ σῆκει. σύμμετρος
 γὰρ πᾶσι νόμοις τῶν ὁλῶν καὶ ὁ τῷ παρὰ νομίας θεσμός.
 καὶ ὡς ἕκαστα ὑπέστη παρὰ τῶν δὲ τῷ δημιουργῶν θεῶν

qui nobis quoque ad eorum, quibus indigent, supplementum abutantur; non aliter quàm & ipsi ratione carētibz vti videmur: mortales illos esse probari oportuit; hominūque corpora in eorum vsum atque necessitatem impendi. Verū si nihil est omnīū, quæ homine superiora sunt, morti obnoxium: quoniam & ipse vltimus ex eorum genere, quæ sunt ratione prædita, & ob id immortalis in mortale corpus ex necessitate venit, ibique assumpto rationis expertibus cognatō organo in terra versatur; nihil esse queat quoddā miseris nostris ad suas epulas abutatur: nihil etiam certē quoddā nobis vtatur inordinatē ad cupiditatis expletionem. Fines igitur diis immortalibus, qui nobis præstant, suæ nostrī administrationis iustitia atque ordo præscribunt; vt ea nostro nomine moliantur, quibus hīc minuatur nequitia nostra; & quibus ad ipsos reuerti valeamus. Sunt enim nostrī solliciti, tanquam cognatorum, cū labi nos contigit. Quo fit, vt verecundia, diuināque vltione, atque dedecore homines tantū à vitiis reuocari rectē dicatur. Solū enim q̄ ratione præditū est animal iustitiā natura percipit. Nos ergo, q̄ intervallo lōgissimo à brutorū natura distamus, separata valde administrationis etiā ratione vti cōuenit. Est enim vniuersi naturis etiā prouidentię lex maximē cōgrua. Sigula deīde qua ratione à Deo opifice

edita sunt, eadem & ipsa prouidentiam sentiunt. Videtur porrò singulos quidē hominū animos ipse produxisse; brutorum autē sola genera; illis naturę fingenti commissis: vti Platoni, Timęoq; Pythagorico visum est; quibus placet nihil eorum, quę morti sunt obnoxia, à Deo immediatē conditū esse: animos autem hominum ex eadem temperatione, qua mūdani Dei, atq; dæmones, ipsi quę etiam illustres heroes, factos esse: ideo quę in singulis hominibus prouidentia elucere; quomodo ab istis euocetur; quomodo in illa propēdeāt; quomodo hīc degāt; quomodo isthinc aliō se conferant: quorū nihil in vita, quę ratione careat, effici oportuit. Neque enim ad Deum accedit; quę inuitari atque excitari nequeat. Nec potest in terris fungi administratione, quę tanquam planta cęlestis existat. Neque id habet à natura, vt ad astrum aliquod, quocum aptum sit, referatur. Atque hęc quidem in eos, qui casibus humanis indignantur, quique modis omnibus prouidentia destruunt, à nobis respōsa sint. Quib⁹ & ista iure possunt adiici, eo ipso videri hominū mores cū ratione cōsentire, quōd res aduersas FERANT MODERATE: nec ea tantū ratione fieri leuiora, quibus tum nos angī contigit; sed furoris etiam afferri remedium. Vos autem cū INDIGNAMINI, quid aliud ipsi proficitis; quā quōd impietatem, malorum omnium grauissimū.

ἔγω δὲ παρνοίας ἀξιοῦμαι. φαίνεται ὅτι μὴ
 τὸ ἀνθρώπων ψυχῶν, ἐκείνην αὐτὸς ὑποστή-
 σαι· ὅτι ὅτι τὸ δῖον μόνον ἦν, παρτείνων τῇ
 δευτερεσίᾳ αὐτὰ φύσι, ὡς Γλάτωνι δοκεῖ
 ὅτι Τιμαίῳ παρὰ Γυπαργρείῳ, ὅθεν μὴ παρσε-
 χὲς τὸ θνητῶν διμύρημα ἔστι τῷ θεοῦ διημέ-
 νοις· ταῖς δὲ ἀνθρώπων ψυχῶν γινώσκων ἐκ τῶ
 αὐτοῦ κρατῆρος τοῖς τε ἐγκοσμίσι θεοῖς, καὶ τοῖς
 δαίμοσιν, ὅτις ἀγαθοὶ ἦρωσι. Διὸ παρνοία
 ἐπὶ ἀνθρώπων ὅσιν καθ' ἑνα ἕκαστον, πῶς ἀ-
 φίσταται τὸ ἐκεῖ· πῶς παρὸς τὰ τῇδε νόμιμα· πῶς
 οὐκ αὐτὰ πολιτεύεται· πῶς ἀντεπείθεται ἀνακο-
 μιθεῖν ἐκεῖσε· ὡς ὅθεν δεῖ παρὰ τῆς ἀλόγου
 ζωῆς παραματεύεσθαι. οὐδὲ γὰρ ἦλθεν ἀδυνα-
 πύσασθαι ὅτι παρὸς αὐτὸν θεῶν. οὐτε ὅτι γῆς διύα-
 πται πολιτεύεσθαι, ὡς φυτὸν οὐσα οὐρανίον· οὐτε
 παρὸς τὸ ζώνονμον ἄστρον ἀνέχεσθαι πέφυκε. καὶ
 ταῦτα μὴ παρὸς τὸ παρὸν ἀπελελογισμένῳ ἡμῖν
 παρὸς τοῖς διλογιστικοῖς, καὶ πανταχόθεν τὸ
 ἀπαρνοήτον κατασκυλεύοντες· παρὸς οὐ καὶ
 ταῦτα εἰπεῖν δίκαιον, ὅτι ἐκ τοῦ ΓΡΑΩΣ
 τὰ διλογιστὰ ΦΕΡΕΙΝ ὁ ἀνθρώπινος ἔθ-
 νος διλογιστὸς ἀναφαίνεται, καὶ παρὸς τὸ παρὸν
 ἐπελαφριῶν τὰ διλογιστὰ, καὶ παρὸς τὸ μέλλον
 ἰώδης. ὑμεῖς δὲ ἀναγκασμένοι ἐστέ καὶ ὀνήσετε,
 εἰ μὴ μόνον παρδεινὸν τοῖς ποίοις τὸ μέγιστον

τῷ κακῶν ἀπέθειαν, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ χαλεπα
 τραχύτερα ἑαυτοῖς ἐνδράσασθαι τὰ πῶτα πλὴν
 αἰζίαν πάραν αὐτὰ δοκεῖν· ὃ γὰρ νοστῶν, ἐὰν ἀ-
 γανακτῇ ὅτι νοστῇ, δι' αὐτὸ τὸ το μᾶλλον νοστήσει·
 διὸ ὃ δὲ χαλεπαίνειν δεῖ πρὸς πλὴν αἰζίαν τῆς
 ἀποδόσεως ἡμοιότης, ἵνα μὴ καὶ χροόνων ἐν
 ἑξῆς ἡμώμεθα, διὰ τὸ ὅτι τοῖς παροῦσι βλά-
 σφημον δυσπροείαν· σκεψώμεθα ὅτι αὐτὸ καὶ
 τῇδε· εἴ τις πενίαν λαβὼν ΠΡΑΩΣ ΦΕ-
 ΡΕΙ, πρὸς τῇ ἀπὸ τῆς τραρότητος ἀγυπία,
 καὶ ἐξουρήσει διὰ τὸ βίον πρῶτα μὴ ἵαν· τὸ το μὴ
 τὸ λογιζομένου πόρον ἐξουείσκοντος διλόγου διὰ
 τοῦ φησὶ τὸ μὴ συγκεχῶται τῇ λύπῃ τὸ το ὅτι ἀγα-
 μῶν αὐτὸν τῷ πλησίον τῆς ἐμφρονος καρτε-
 ρίας, καὶ σιωπεκπορῶντων, ὅση δύναμις, τὰ
 ἀναγκάσια πρὸς τὸν βίον· ὃ δὲ ΑΓΛΑΝΑ-
 ΚΤΩΝ, καὶ γυναικείως πικρανόμορος,
 πρῶτον μὴ ἐκοισίως λύπας προσκτάται· ἐπει-
 τα πρὸς δεδεμόνος ὡς τὴν πενίαν πέντην, ἀπορος
 πιστελῶς γίνεται οὔτε παρ' ἑαυτοῦ πυχλά-
 ζων εἰς πόρον συμβάλλεται, οὔτε πρῶτα τῷ
 πλησίον σιωπελούμορος, ὅσον μὴ ἐλέει χάειν
 αὐτῷ τις πρὸς εἰρήνην· ὃ πάλιν ἐκ τῆς διὰ
 θέσεως τὸ διδόντος ὁπτιεῖν τὴν λύπην τῷ εἰς
 τοῦτο χρείας καταστάντι· ἐκ πάντων οὖν τῷ
 εἰρημόρων ΠΡΑΩΣ ΦΕΡΕΙΝ

laboribus vestris adiicitis; eoque dolorē vestrum maiorem efficitis; quod præter merita torqueri vos existimatis? Annō enim qui morbo afficitur, si eundē ferat acerbior, grauiorem faciet? Non est itaque ægreferendum, quod pro meritorum ratione reponitur, ne vrgentium molestiarum acerba reprehensione, deteriorum etiam habitum nobis contrahamus. Consideremus uerō & istud hoc loco: Si quis in paupertatem delapsus ipsam FERAT MODERATE: præterquā quod ita sibi dolorem adimit; vitæ etiam certam oblectationem nanciscitur: partim quidem, quod idoneam alimenterum suppeditationem meditando inueniet, si dolore non conturbetur: partim verō, quod eius prudentiam, animique robur qui vicini sunt admirantur; & suppeditant ad vitam necessaria, quantum possunt. At verō, qui INDIGNATUR, cum muliebri more exacerbatur, primū quidem dolores sponte sibi accersit: in luctu deinde paupertatis defixus non potest omnino efficere, ut sibi nec à seipso aliquid vacet ad subleuandam inopiam conferre, nec viciniorum contributionibus subleuari; nisi quantum stipis ergo alicui quis proiecerit: quod rursum pro largientis animo, ei, qui in tanta rerum penuria versatur, dolorem auxerit. Patet igitur ex iis, quæ dicta sunt, MODERATE FERENDOS

ESS **E** casus aduersos , & **A D H I-**
B **E** **N** **D** **A** **R** **E** **M** **E** **D** **I** **A** , quantum pos-
sumus , causâsque ipsorum prauis cogita-
tionibus esse adscribendas; neque ignoran-
dum , cum prouidentia sit , non posse eum
negligi , qui bonus nunc existat , quantum
libet antiquis diuinę irę notis compunctus
sit . Eadem enim opera , dum virtus ac-
quiritur ; & eorum vitatur molestia ; &
M **E** **D** **I** **C** **I** **N** **A** inuenitur , quę ex sese qui-
dem auxilium aduersus dolorem adferat ; à
prouidentia autem molestiarum liberatio-
nem . Calamitates enim inuexerunt no-
stra simul iniquitas , & iudicium diuinum;
cuius est in sceleratos animaduvertere : sed
tolluntur eadem percommode virtute no-
stra atque prouidentię lege , quę eos malis
liberet , qui sponte sua quod bonum est
amplectuntur . Tot tantaque aded ex
versibus istis possumus haurire pręcepta ,
quę ad virtutis institutionem primam
conferunt . Videntur enim & prouiden-
tię , & fati , libertatisque animi verissi-
mas rationes complecti ; quibus molestiam
illam , quę in eorum , quę cernuntur , dis-
similitudine versatur , oratio examinavit;
inque omnibus malorum causam Deum
nequaquam existere demonstravit . Quod si
quis ista superioribus coniugat , vna omnium
esse ratio videbitur , quę animi æternitatē
confirmet . Quod enim iustitiā esse colēdā;

δεῖ τὰ συμβαίνοντα. Ἐ Ο Σ Η Δ Υ Ν Α -
 Μ Ι Σ Ι Α Σ Θ Α Ι δέῃ, ταῖς δ' ἀφ' ὧν οἱ οὐ
 νοίαις τὰς αἰτίας αὐτῶν ἐκλογίζομενοι, καὶ
 σιωρῶντας, ὅτι περὶ νοίας οὐσης, ἐκ ἀμυγῆται
 ὁ ἀγαθὸς νῦν γινόμενος, καὶ παλαιῶν μινυ-
 μάτων ἐφέλκεται εἴσματα. κατ' αὐτὸ γὰρ κῆ-
 ρται πῶς ἀρετὴ καὶ τὸ ὁπίπνον αὐτῶν δ' α-
 φθύγῃ, καὶ πῶς Ι Α Σ Ι Ν ἔξδουρίσκει, παρ'
 ἑαυτοῦ μὲν βοήθειαν τῆς ἀλυπίας εἰσφέρων,
 πρὸς δὲ τῆς περὶ νοίας πῶς ἀπόλυσιν τῆς χα-
 λεπῶν κομιζόμενος. ἡ γὰρ ἡμετέρα κακία, καὶ
 κρίσις θεία ὑμῶν μὲν πῶς πονηρίαν, τὰ χα-
 λεπὰ σιωφρόνησεν. εἰκότως δὲ ταῦτα λύνεται
 πάλιν ἀρετῇ τε ἡμετέρᾳ, καὶ νόμῳ περὶ νοίας
 ἀπολύοντι τῆς κακῶν τοῖς παρ' ἑαυτῶν περὶ
 τὸ ἀγαθὸν ὁπίδεσθαι. ταῦτα αὖ λαβοί-
 μεν καὶ ἐκ τούτων τῆς ἐπὶ δόγματα περὶ
 ἀρετῆς τοιχίωσιν σιωπελοῦντα. πῶς γὰρ περὶ
 περὶ νοίας καὶ εἰς μὲν ὁμοῦ, καὶ τ' ἐφ' ἡμῖν, ἀλη-
 θεῖαι πῶς λόγοις περὶ ἐχόντα ἀναπύφιν, δι'
 ὧν τὸ τῆς τ' φαινομένης ἀνωμαλίας δύσκολον
 ἀπεύθυνεν ὁ λόγος, καὶ δ' αὖ πάντων ἀπέδραξε
 τ' κακῶν ἀλάπιον τὸν θεόν. εἰ δὲ πῶς ταῦτα τοῖς
 περὶ νοίαις ὁπίστωσιν, εἰς ἐκ πάντων αἰα-
 φανήσεται λόγος πῶς τῆς ψυχῆς αἰδιότητα
 βεβαιούμενος. τὸ γὰρ δικαιοσύνην ἀσκεῖν,

καὶ γυμνάσιος ἀποδύσκειν, καὶ πρὸς τὰ χεῖματα
 ἐλθούσιως διακείσθαι, ὥς μὴ σωμαποδύ-
 σκειν τῷ σώματι πλεονέχων ψυχῇ μάλιστα χεῖρ
 πρὸς κατασκευὴν, ὡς ἡδὴ εἴρηται. τὸ δὲ τὰς
 ΔΑΙΜΟΝΙΑΣ ΤΥΧΑΣ ΠΡΑΩΣ
 ΦΕΡΕΙΝ, καὶ ΙΑΣΘΑΙ ΔΥΝΑΣΘΑΙ,
 ἥ μὴ συγγενῆσθαι τῷ σώματι πλεονέχων
 ἐφάνη δέσποτον. ὅτι ὁ ἀμφοτέρων τὸ γένος καὶ
 φθορὰς κρείττονα ἔστιν ἡ ψυχῇ ἀποδείκνυται,
 καὶ ἐπεὶ οὐσίαν πρὸς τὸν σῶμα αὐ-
 τῷ κατ' ἐαυτὸν οὐσαν αἰδίου. ὃ δὲ οἰον-
 τὲς ἀπὸ χρόνου πρὸς ἐλθόντα εἰς γένος εἰς
 αἰὲς διαμένειν. ὡς πρὸς οὐδὲ τὸ αἰδίου πλεονέ-
 χοντασιν ἔχον ποτὲ φθορὰν ἀναδέχεσθαι. εἰ-
 πὼς οὐ μὴ πλεονέχων τῷ σώματι φθορὰν ἢ ἀνθρω-
 πίνην ψυχὴν διαμένουσα δίκης καὶ κρίσεως τυλ-
 χαν, καὶ τῷ ὁπτισηδευόντων ἐν τῷ βίῳ τὰς
 πρὸς αἰδίαν ἀμοιβὰς ἀποδέχεται. ὃ δὲ οἰον-
 τὲς εἰς αἰὲς διαμένει τὸ ἀπὸ χρόνου γένος ὁμόμοτον δῆλον,
 ὡς καὶ πρὸς τοῦτο πλεονέχων τὴν ἀπαντα χρόνον. καὶ
 οὕτως τῷ αἰδίων διμνησμάτων τῷ διμνη-
 σθαι καὶ ἡ ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἀνδρείσκεται, ὅθεν
 αὐτῇ καὶ τῆς θείας ὁμοιώσεως μέτεστιν. ἐπεὶ δὲ
 καὶ τὸ μετεῖας ὑπομνήσεως ἔπυχε, καὶ πρὸς
 αὐτὴν καὶ τὰ λοιπὰ ὁπτισκεῖσθαι.

quod fortiter occumbendum; quod etiam liberaliter utendum divitiis dixit: ad animi immortalitatem asserendam, nec eam simul cum corpore interire, sicuti dictum est, valde conducit. Ut autem DIVINA INFORTVNA FERREMVS MODERATE; VT ADHIBERI REMEDIA pateremur: iam desiderari videbatur, non esse cum corpore generatum animum. At verò ex utroque, generatione atque corruptione præstantiorem existere, & à corpore mortali differre, qui ex se æternus sit, demonstratur. Neque enim fieri potest, ut perpetuò maneat, qui sui à tempore aliquo ortus principium duxerit; quemadmodum neque corruptionem vnquam admittere, quod subsistat ab æterno. Si ergo post interitum corporis, eisdem superstes animus pœnæ sit atque iudicij particeps; sique eorum, quæ gessit in vita, mercedem pro meritorum ratione percipit; si denique stare perpetuò non valet, quod fieri cœpit aliquando: perspicuum est animum isto prius omni tempore extitisse. Quo fit, ut inter æterna opera, quæ sunt ob opifice Deo condita, animus esse reperiatur, diuinæque similitudinis particeps. Verum, quia de re ista abundè dictum est; tempus fuerit reliqua etiam considerare.

21 MULTI HOMINIBVS SER-
MONES MALI, ATQVE BONI
22 EXCIDVNT; QVIBVS IPSE
NEC COMMOVERI DEBES,
NEC 23 AVOCARI: SED CEDE-
RE AEQVO ANIMO, SI QVID
FALSI DICATVR.

*Multus saepe hominum sermo prauusque,
bonusque*

*Excidit. At terrere nihil: nec vertier illo
Tete permittas. Sin falsum dicat; id aequo
Sperne animo.——*

Voluntas humana quia nec virtuti, nec vi-
tio semper inhaeret, **SERMONES** etiam
voce edit vtrique inseruientes; tanquam
contrarijs suis affectionibus similes. Ideo
que fit, vt veri quidem sint alij; alij au-
tem **BONI**; alij vero mali; alij etiam
FALSI. Eget autem varietas ista, iu-
dicandi peritia; vt eos amplectamur, qui
sunt praestantiores; deteriores autem reij-
ciamus: vtque nec **SERMONVM** odio
penitus laboremus, malos improbando;
nec bonorum etiam studio quoslibet
sine discrimine amplectamur. Sequitur
enim **SERMONIS** auersionem ipsa
etiam eius priuatio, qui **BONUS** est:

21 ΓΟΛΛΟΙ Δ' ΑΝΘΡΩ-
ΓΟΙΣΙ ΛΟΓΟΙ ΔΕΙ-
ΛΟΙΤΕ, ΚΑΙ ΕΣΘΛΟΙ
22 ΠΡΟΣΓΙΠΤΟΥΣ,
ΩΝ ΜΗΤ' ΕΚΓΛΗΣ-
ΣΕΟ, ΜΗΤ' ΑΡ' ΕΛΣΗΣ
23 ΕΙΡΓΕΣΘΑΙ ΣΑΥ-
ΤΟΝ. ΨΕΥΔΟΣ Δ' ΗΝ
ΓΕΡ ΤΙ ΛΕΓΗΤΕ,
24 ΠΡΑΩΣ ΕΙΚΕ.

δη. ισχ.

Η ἀνθρωπίνη περ αἵρεσις μήτ' ἐν ἀρετῇ
αἰεὶ ἐστῶσα, μήτ' ἐν κακίᾳ, ἢ τοῖς διὰ φωνῆς
περϊόντας ΛΟΓΟΥΣ ἐπαμφοτερίζοντας
ἀπεγλήνησεν, ὡς εἰκότας ταῖς ἀνθρώποις αὐ-
τῆς διὰ θεοῖσι. διὸ τῶν ΛΟΓΩΝ ἐγέρνοντο
οἱ μὲν ἀληθεῖς, οἱ δὲ ΛΓΑΘΟΙ, οἱ δὲ
ΚΑΚΟΙ, οἱ δὲ ψευδεῖς. ἡ δὲ διὰ φωνῆς αὐ-
τῇ ὁπσημονικῆς δεῖται διὰ κρίσεως, ὅπως τοῖς
μὲν ἀμείνονας ἐκλεξώμεθα, τοῖς δὲ χείροις
ἀποβαλώμεν, καὶ μήτε μιστολογία νοσήσας
μὲν παντελῇ διὰ πῶν τῶν χρόνων ΛΟΓΩΝ
κατάγινωσιν, μήτε ἀδίκρως πάντας εἰς δε-
ξώμεθα διὰ πῶν τῶν ἀμεινόνων ἀποδοχῆς.
ἔπειτα γὰρ τῇ μὲν μιστολογίᾳ τὸ καὶ τῶν ἀγα-
θῶν ΛΟΓΩΝ ἑαυτοῖς ἀποσερεῖν.

τῇ δ' ἀκρίτῳ φιλολογίᾳ τὸ λαμβάνειν βλαπτό-
 μρον ὑπὸ τῆς κεκακουρημένων λόγων. φιλο-
 λογίαν γε αὐτὴν ἀπὸ τῶν μὲν κρίσεως αἰετῆς,
 ἵνα ἡ ἑστὶν φιλία* ἢ κη τὸ γένος τ' ΛΟΓΩΝ.
 ἡ δὲ κείσιν ἀπὸ τῆς τ' χείρονα. καὶ ἔτω τὸ Πυ-
 θαγορεῖον τηρήσῃ, ὡς ἀφ' ἑλμα, μήτε ἐκ-
 πληττόμενοι τοῖς πονηροῖς τ' ΛΟΓΩΝ, καὶ δι-
 αὐτὸ τῆτο, ὅπ' λόγῳ εἰσὶν, ἀκρίτοις αὐτοῖς εἰς-
 δεχόμενοι. οὐτε τ' ΑΓΑΘΩΝ εἰργόμενοι,
 διόπ' λόγῳ ἦσαν ὁμοίως τοῖς χείροσι. ὡς τὸν
 μὲν γὰρ οὐχὶ ἢ λόγῳ, μεταδιδώκειν το' ἀλλ' ἢ δὴ
 θεῖς. οὐδ' οἱ ἕτεροι καταγινώσκοντο, ὡς λόγῳ.
 ἀλλ' ὡς ΥΕΥΔΕΙΣ. ἔπειτα καὶ αὐτοὶ οὐδ' αὐτῶς
 αὐτὴν εἰποιμεν, ὡς μόνον λόγῳ εἰσὶν οἱ δὴ θεῖς. μό-
 νοι γὰρ τῆς λογικῆς οὐσίας τὸ ἀξίωμα τηροῦσι,
 καὶ εἰσὶ γνήματα ψυχῆς πρὸς τὸ αἰετον ἀνα-
 τεταγμένης, καὶ τὸν οἰκείον κόσμον κεκτημένης.
 οἱ δὲ ψευδεῖς τ' λόγων, οὐδὲ ΛΟΓΟΙ ὄντως
 εἰσὶ. πρὸς γὰρ κακίαν καὶ ψευδοδόξίαν φέροντες,
 καὶ πᾶσι δὴ γένεσιν τῶν ΛΟΓΩΝ ἡρνή-
 σαντο, καὶ εἰσὶν ἡ λογιμῆς ψυχῆς, καὶ πάρεσι
 συμπεφυρμένης φωνῆς. μήτε οὐ πάντας κα-
 ταδέχου, φησὶν, ἵνα μὴ καὶ τοῖς ΥΕΥΔΕΙΣ.
 μήτε πάντας ἀποβάλε, ἵνα μὴ καὶ τοῖς ἀλη-
 θεῖς. ἑκάτερον γὰρ ἄποπον, τοῖς τε ἀγαθοῖς μι-
 σῶται οὐ τοῖς χείροσι, καὶ τοῖς ψευδεῖς

& audiendi studium temerarium nefarie orationis minùs præuisa iniuria. Rectissimo igitur iudicio SERMONVM studium colendum nobis est; vt nos audiendi quidem cupiditas, ad nullum non genus SERMONVM pertrahat; iudicium autem eos reiiciat, qui sint deteriores. Atque ita Pythagoricū præceptum seruandum; vt NEQVE MALIS SERMONIBVS COMMOUEAMVR; neque ideò sine discrimine admittamus, quia SERMONES existunt: NEQVE simili ratione BONIS ABSTINEAMVS. Primùm enim non istos ob id amplectimur, quia SERMONES sunt; sed quia veri. nec illos etiam alia ratione, quàm quòd falsi, condemnamus. Ausim præterea confidenter asserere, SERMONVM nomine eos censerì tantùm, qui veri sunt. Soli enim naturæ rationis participis dignitatem retinent, animique fœtura sunt ad id, quod est optimum, comparati, suumque ordinem atque splendorem adepti: cōtrà autem, qui falsi sunt, ne SERMONES quidē verè existūt. Cùm enim ad vitia ducāt opinionisq̃ue falsitatem; à SERMONIS ingenuitate non ipsi tantùm defecerunt, sed sunt animi voces ratione destituti, perturbationibúsq; inuoluti, atque immerfi. Neque igitur omnes, inquit, amplectere; ne & MALOS etiā; neque omnes reiicere; ne & BONOS. Vtrumq; enim fuerit absurdū, BONOS odisse cum MALIS: & FALSO amplecti,

propter veros . At decet quidem laudare
B O N O S , & vbi admissi fuerint , opere
præstare , & quærere vbi , & quovsq̃
veritati consentiant : aduersus eos autem,
qui falsi sunt decertandi vim adhibere;
qualis ea fuerit , quæ à logica scientia pe-
titur ad veritatis distinctionem . Cùm au-
tem possumus euertere quæ falsa sunt , non
violenter , non superbè id facere ; sed
mansuetè veritatem persequi , lenibûsq̃
reprehensionibus improbare ; atque e-
tiam , vti versus ipse loquitur , **A E Q V O**
A N I M O C E D E R E ; S I Q V I D
A V T E M F A L S I D I C A T V R ,
non ita assentiri se habere , vti dicitur ;
sed sine iracundia audire . Neque enim
quia ei , quod **F A L S U M E S T** ,
A E Q V O A N I M O C E D E N-
D V M præcipit ; id nos debere amplecti
significat ; sed audire patienter , neque
C O M M O V E R I , si nonnulli , quam-
uis homines sint , veritate excidant inu-
tiliter . Pater enim hominum natura va-
rijs opinionum erroribus , cùm notitias
communes rectè non sequitur . Nil mi-
rum igitur , inquit versus , si qui nihil
verì vel didicerit , vel excogitarit , cò arro-
gantiæ deuenerit ; si quæ veritati contrarias
opinionem asserat : immò contrà , admi-
ratione dignum sit , si qui neque didicerit ,
neque,

παρσιέσθαι δὲ τοὺς ἀμείνους. δεῖ δὲ πρὸς μὲν
 ἀγαθοὺς ἐπαμνεῖν, καὶ εἰς δεξιὰ μὲν αὐτοὺς ἀ-
 σκείσθαι, καὶ ζητεῖν ὅππῃ, καὶ ἐφ' ὅσον τῆς ἀλη-
 θείας ἐφάπτονται· πρὸς δὲ τοὺς ψευδεῖς δὲ
 ἀγωνιστικὴν διωκμὴν κινήσασθαι. (αὕτη δὲ αὖ
 εἴη ἡ χορηγουμένη ἐκ τῆς λογικῆς ὁπισθήμης εἰς
 διακρίσιν ἀληθείας) διωκόμενοι δὲ ἀπατρε-
 πειν τῷ ΨΕΥΔΗ, μὴτε σφοδρῶς, μὴτε ὑ-
 βριστικῶς τὸ ποιεῖν· ἀλλὰ σὺν παύσει τῇ
 ἀλήθειαν διώκειν, καὶ μὲν διωκόμεν ἐλέγχων
 τὸ ΨΕΥΔΟΣ ἀπατρεπεῖν, καὶ ὡς αὐτὸ φησὶ
 τὸ ἔπος, ΠΡΑΩΣ ΕΙΚΟΝΤΑΣ ΨΕΥ-
 ΔΟΣ ΔΕ ΗΝ ΠΕΡ ΤΙ ΛΕΓΗΤΑΙ, ἔ-
 συγχωροῦντας οὕτως ἔχον, ὡς λέγεται· διὰ
 ἀοργήτως ἀκούοντας. ὃ δὲ συγκαταπίθεσθαι
 δεῖν λέγει τὸ ΨΕΥΔΕΙ τὸ ΠΡΑΩΣ
 ΕΙΚΕ· ἀλλ' ἀνεκτικῶς ἀκροῖσθαι, καὶ μὴ
 ἐκπλήττεσθαι, εἰ ἀνθρώποι ὄντες πνέουσι τῆς ἀ-
 ληθείας ἀποπεπλωμένον ἀλιστελῶς. φόβος
 γὰρ ἡ ἀνθρώπων φύσις πολλῶν διαστροφῶν δε-
 ξασμάτων, ὅταν μὴ ταῖς κοιναῖς ἐννοίαις ὀρ-
 γῶς ἐπιτηται. ὃ δὲν οὖν, φησὶν ὁ λόγος, θαυμα-
 σὸν, εἰ ἀνθρώπος μηδὲν τῶν ἀληθῶν μὴτε μα-
 θῶν, μὴτε διδόν, εἰς τὸ ποτὶς ὑπονοίας ἦλθε, καὶ
 ἔθετο δόξας ὑπεναντίας τῇ ἀληθείᾳ. τοῦ-
 ναντίον γὰρ ἰὼ θαυμασὸν, εἰ μὴτε μαθητῶν,

μήτε ζητῶν, ἢ τῶν αὐτομάτως τῇ ἀληθείᾳ πε-
 ριέπυχεν, ὥς ὅτε ἐκ πρᾶξωδίας Θ Ε Ω
 ΤΙΝΙ ὡρᾶ φανένπ. Δεῖ οὖν συγχνωμο-
 νικῶς ἀκούειν τῶν ψευδομένων, καὶ πείρα μαν-
 θάνειν οἷων ἡμεῖς ἐκ ἀδάρτην κακῶν, τῇ μὲν
 κοινωνίᾳ τῶν συχνοῦς ὑποκείμενοι τοῖς αὐτοῖς
 πάθεσι, τῇ δὲ ἀλλεξικαίᾳ τῆς ὁπισθήμης ὡς
 ὁναντίας αὐτῶν ἡρώδης. μέγα δὲ σπουδαίᾳ
 πρὸς παρότητα καὶ τὸ τῆς ὁπισθήμης θάρσος.
 ἢ γὰρ ἰκανῶς ὡρᾶ σκεδασαμένη ψυχὴ πρὸς τὸ
 καταγωνίσασθαι τὰς ἐκ τῆς αὐτῆς αὐτῆς αὐτῆς
 ἀπορύτως οἷος τὰς ψυδαῖς δόξας, ὥς πρὸς
 κλελογισμὸν πάντα τὰ ὡρᾶ πᾶσι ἀληθῆς ἐν αὐ-
 τῇ τῶ ἀληθοῦς κατανοήσῃ. ἢ οὖν τρεῖς τῶ-
 τον, ὡς ὅσον; ὅτι δὲ ἰσχυρὰ φαντασίαι παρέ-
 ξι πύτω, ἢ πρὸς καταγωνίσασθαι πᾶν τὸ ψυδαῖς
 ἢ μόνον οὖν ἐκ τῆς ἡθικῆς ἀρετῆς πᾶσι ἀταρ-
 ξία ἐξ ὁπισθήμων· ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶ θάρσους
 τοῖς τοιούτοις ἀγωνίας. Ταῦτα μὲν πρὸς τῆς τῆς
 ΛΟΓΩΝ ὁπισθημονικῆς διακρίσεως. πρὸς
 δὲ τῆς ἀπάτων ἀδισταπάτητος ἐξέως, ἢ
 δεῖ κεκλήσθαι τὸν ὁπισθημόνα, διὸς ὅτι
 σπασίῃ.

24 — Ο Δ Ε Τ Ο Ι Ε Ρ Ε Ω Ε-
 Γ Ι Π Α Ν Τ Ι Τ Ε Λ Ε Ι Σ Θ Ω.

neque
 eunta
 appa
 pia,
 disce
 qui g
 banou
 trana
 autem
 scienti
 strachu
 accedi
 nam e
 gitari
 sunt e
 tur ip
 plicare
 fir, cog
 quod i
 ergo e
 fira est
 sed ex
 di certa
 de prae
 discrimi
 vitanda
 ne, qua
 statim i

24 Q
 112

neque etiam quæsierit, veritati temerè occurrat, tanquam Deo alicui in tragœdia apparenti. Decet ergo eos audire cum venia, qui mentiuntur; & periculo factò discere quantis ipsi malis simus erepti; qui generis communione iisdem perturbationibus obnoxij, scientia vindice contraria conditione potimur. Non parùm autem ad lenitatem contulerit ipsa etiam scientiæ fiducia. Animus enim, qui satis instructus ad expugnanda veritatis diuerticula accedit, intrepidè tulerit falsarum opinionum congressus; tanquam omnia antè agitarit in veri consideratione, quæ possunt contra veritatem afferri. Quid igitur ipsum conturbabit, tanquam eo se explicare non possit? Immò ei, qui potens sit, cogitationes suggeret, quibus omne, quod falsum est, expugnetur. Non solùm ergo ex ea virtute, quæ in moribus posita est, non conturbari discet, qui volet; sed ex eo etiam, quòd intrepidè eiusmodi certamina subeat. Atque hæc quidem de prudenti s e r m o n u m habendo discrimine præcepta sint. Deinceps de vitandæ fraudis in rebus omnibus ratione, quam decet eum tenere, qui peritus sit, statim subiungit.

24 QVOD AVTEM TIBI DICAM
SERVETVR IN OMNI NEGOTIO.

35 N E M O T E N E C V E R B I S
N E C F A C T I S A D D V C A T , V T
Q V I C Q V A M 26 F A C I A S , A V T
D I C A S , Q V O D T I B I N O N
S I T V T I L E .

— *Serues sed et hoc, quod dixerō, semper:
Ne tibi vel verbo quisquam malè suase-
rit, aut re,
Ut facias, dicāsve, nocens quo tu tibi fias.*

Extenditur ad res omnes præceptum hoc;
& idem ferè significat, quod superius; v-
bi dixit,

— Nec quicquam sociis aut testibus, aut te
Solo turpe geras. Sūmus pudor ipse tibi sis.
Qui enim sui verecundia moueri didicerit;
neque in solitudine, neque in societate tur-
pe quid audere; atque etiam cogitationem
ab eo, propter internæ rationis custodiam,
auertere; ille ipse est, qui potest audire; NIL
T I B I V E L V E R B O Q V I S Q V A M M A -
L E S V A S E R I T , A V T R E . Solus enim
fraudibus non patet, neque potest à quo-
quam vlla ratione decipi, qui hominis in se
præstantiam agnoscens, nec se capi adulationi-
bus patitur, nec minis etiā deiici; quantū-
uis vel hostes, vel amici, horum proponant
quodlibet. Eo enī quod NVLLVS dixit, pso-
nas omnes significauit; & patrē, & tyrānū, &
amicū, & inimicū. Sunt verò auocādi modi,

25 ΜΗΔΕΙΣ ΜΗΤΕ ΛΟ-
ΓΩ ΣΕ ΠΑΡΕΙΓΗ, ΜΗ-
ΤΕ ΤΙ ΕΡΓΩ 26 ΠΡΗ-
ΞΑΙ, ΜΗΔ' ΕΙΠΕΙΝ,
Ο, ΤΙ ΤΟΙ ΜΗ ΒΕΛΤΕ-
ΡΟΝ ΕΣΤΙ.

Τοῦτο δὲ πάντων τείνῃ τὸ πρῶτον ἔλεγμα,
ἰσοδυναμοῦν τῇ αἰῶνι εἰρηδύῳ,
Πρῆξις δὲ ἀγρόν ποτε μήτε μετ' ὄψιν,
Μήτ' ἰδίῃ πάντων ᾧ μάλιστα ἀρχαῖοι σπανόν.
ὁ γὰρ ἐαυτοῦ ἀδεῖσθαι μεμαθηκός, καὶ μήτε
ἐν μονώσῃ, μήτε ἐν κοινωνίᾳ τίω τῆ ἀγροῦ
πρᾶξις ἀνεχόμενος, ἀλλὰ καὶ τίω φαντασίαν
αὐτῶν τῆ τοιούτου παραπομπῆς δὲ πὺν εἶπω
φύλακα λόγον, οὗ πῶς ὅστις ὁ δυνάμενος κῶ ἀ-
κούειν, ΜΗΔΕΙΣ ΜΗΤΕ ΛΟΓΩ
ΣΕ ΠΑΡΕΙΓΗ ΜΗΤΕ ΤΙ
ΕΡΓΩ. μόνος γὰρ ἀνέξαπότης, καὶ ἴσως ἔδει-
νός οὐδαμῶς δι' ὅσον λόγος ὁ τ' ἀξίαν ἐαυ-
τοῦ γνοῖς ἄνθρωπος, καὶ οὐτε κολακίαις ἰωπε-
υόμενος, ἔτε τοῖς ἐκδημαίνουσι ταπεινούμενος,
καὶ πολέμοι, ἢ φίλοι ὁποτέρωθεν τούτων
προτείνουσι. ὅν γὰρ τῷ ΜΗΔΕΙΣ, πᾶσι πρῶ-
τον κεῖται, καὶ πατήρ, καὶ πύρανος, καὶ φί-
λος, καὶ ἐχθρός. οἱ δὲ ἔσονται τῆς πρᾶξεως,

ἢ δὲ ΛΟΓΩΝ, ἢ ΕΡΓΩΝ γίνονται.
 λόγῳ μὲν θωπευόντων, ἢ ἀπειλούτων· ἔργῳ δὲ
 δωρεάς, ἢ ὑμωείας προτεινόντων. πρὸς πάν-
 τα δὴ ταῦτα τετειχισμένῳ δεῖ πλεονέχῳ ἐ-
 χῆν πρὸς ὁρθῶ λόγῳ πρὸς τὸ ἀμείλιχτον, καὶ ἀ-
 δούλωτον ὑπὸ τοῦ ὁπωσιῶν ἐξωγῆν προση-
 πιόντων ἡμῖν ἡδέων τε καὶ λυπηρῶν. ὁ γὰρ ὁρθὸς
 ἐνυπάρχων λόγος σωφροσύνῳ, καὶ ἀνδρείᾳ ἐ-
 κατέρωθεν ὠφελήσας τῇ ψυχῇ τοὺς ἀδελφάμα-
 ρίνοις φύλακας, ἀνδραπατήτοις ἡμᾶς διέστη-
 ρήσας καὶ ἀπὸ τῆς τῆς προσηνῶν θωπείας, καὶ
 ἀπὸ τῆς φοβερῶν καταπλήξεως, οἷς ἐπιγίνεσθαι
 δικαιοσύνην ἀκριβῆς, ἡμῶν παρήγγειλεν ἄνω που
 ἀσκεῖν ἔργα τε λόγῳ τε. οὐτω μὲν οὖν ἡδεῖς ἡ-
 δαμῶς ἡμᾶς ἀναπέσας ἢ ΛΟΓΩΝ προέ-
 δας, ἢ ΕΡΓΩΝ ἢ δὲ προεξάδας, ὁ μὴ
 πρὸς ὁρθῶ λόγῳ ὅτι συμφωνον. εἰ γὰρ πάντων μά-
 λισ ἀρχαυοίμεθ' ἑαυτοῖς, δῆλον ὡς οὐδεὶς ἡ-
 μῖν ἀδελφίμωτερος ἢ μὴ αὐτῶν φανήσεται, οὐ-
 δὲ φοβερώτερος ὡς προκαλέσασθαι πρὸς τὸ
 δεῖν εἰπεῖν, ἢ προεξάσαι. ὅτι βλαβὲς γὰρ τῇ ψυχῇ
 ἑκάτερον. τὸ δὲ ἐκείνη βλαβερόν, τὸ το καὶ ἡμῖν
 ἀσύμφορον· ἐπεὶ ὅτι ἡμεῖς ἢ ψυχῇ. ἀκριβῶς
 οὖν ἀκουτέον τὸ, Ο, ΤΙ ΤΟΙ ΜΗ ΒΕΛ-
 ΤΕΡΟΝ ΕΣΤΙ. κατ' ἐκείνη φέρον-
 τες πλεονέχῳ αἰτῶν ἡμῶν τὸ οἷος κυρίως ΣΥΕΙ.

aut VERBIS aut FACTIS. VERBIS
quidem, vel blandiendo; vel minitando.
FACTIS verò, vel munera, vel suppli-
cia proponendo. Decet ergo aduersus ista
omnia recta ratione bene munitum habe-
re animum; vt nec voluptatibus, nec do-
loribus, quæ nos modis omnibus ado-
riuntur, moueatur, atque in seruitutem
redigatur. Recta cum ratio, quæ intus
est, cum animo vtrunque temperantiam
atque fortitudinem custodes inexpugnabi-
les adhibuerit, imperterritos nos præstite-
rit; nec ab assentationum blanditiis im-
munes tantum; sed à terrorum metu etiam:
quibus efficitur exactum illud iustitiæ ge-
nus, de qua superius loquens, eam re at-
que verbo colendam esse monuit. Sic ergo
nullus omnino aut VERBUM emittere,
aut OPVS aliquod efficere nobis suaserit,
quod rectæ rationi non consentiat. Est e-
nim perspicuum: si omnium maximè no-
stri nos pudeat, nobis neque verecundio-
rem, neque timidiorē visum iri neminem,
vt ad aliquid DICENDVM, vel FACIENDVM
præter debitū inducamur. Est enim vtrunq;
animo NOXIVM. Quod autē ipsi damnosum
est, id ipsum & nobis etiā inutile; qui animus
ipse sumus. Est igitur ad illud aduertendū di-
ligenter; quod dixit, QVOD TIBI NON
SIT VTILE: vtque prouocabulum
ad id referatur, quod TV propriè existas.

Si idipsum est ergo, quod significatur, NEC
FACTIS, NEC VERBIS CUIVSQVAM
adduci debere nos, vt ALIQUID AVT FA-
CIAMVS, AVT DICAMVS, QVOD
INV T I L E NOBIS SIT: T V autem
animus es rationis particeps; haud eum pa-
tieris, si rectè sapis, qui tibi naturæ ratio-
nis participi damnum inferat. Es enim
I P S E animus; hoc autem corpus tuum:
illa autem extra corpus. Ita enim sepa-
rando, naturarum confusionem vitabis:
& quid sit humana natura inueneris: si nec
corpus, nec quæ extra sunt, tua existimaue-
ris; si quæ nec ipsorum nomine, tanquam
tuo, decertaueris; ne ad corporis, aut diui-
tiarum cupiditates pertraharis. Omnino
enim cum quid simus, ignoramus; & illa
etiam, quorum curam ipsi agimus, non in-
telligimus; quorumlibet magis, quàm no-
stri ipsorum curam gerentes; quorum pri-
ma atque præcipua cura deberet existere.
Si enim quod corpore vtitur, animus est;
si quæ instrumenti loco corpus habet; in-
strumenti autem gratia, alia etiam, pro-
pter fluxam eius naturam, in subsidium in-
uenta sunt: certum est eius, quod omnium
princeps sit, atque caput, curam primam, at-
que præcipuam, esse debere: secundam au-
tem, eius, quod primum sequitur. Quo fit,
vt valitudinis ratio sapienti minimè ne-
gligenda sit; non vt corpori primas tribuat:

εἰδὲν οὐδὲν τὸ λεγόμενον, ΜΗΔΕΙΣ ΜΗ-
 ΤΕ ΔΙ' ΕΡΓΩΝ, μήτε δ' ἄ' ΛΟΓΩΝ
 ᾧ δὲ λογιώτατό π ΠΟΙΗΣΑΙ, ἢ ΕΙ-
 ΠΕΙΝ ὅ,τι ΜΗ ΣΥΜΦΕΡΟΝ
 ΕΣΤΙ ΣΟΙ· ΣΥ δὲ ἥδ' αὖ ἡ λογικὴ ψυ-
 χή· οὐκ ἀνέξῃ, εἰδὲν δ' ὅφρωνῃς, τὸ ᾧ δὲ λογιώ-
 τος σὲ τὸν ὄντα λογικὴν οὐσίαν· σὺ γὰρ εἶ ἡ ψυχή·
 τὸ δὲ σῶμα σὸν τὰ δὲ, ἐκ τὸς τῷ σῶματος, ἐκ γὰρ
 τῆς διαστάσεως ταύτης καὶ τὸ ἀσύγχυτον τηρή-
 σης τῶν φύσεων· καὶ ἡ ἀνθρωπίνῃ οὐσίαν, ἢ
 τις ὅστις διήσῃς, οὐδέποτε τὸ σῶμα, οὐδὲ τὰ
 ἐκ τὸς αὐτῆς εἶ) ὑγρόν, οὐδὲ ὑπεραγωνίων
 τούτων, ὡς ἂν σαυτοῦ, ἵνα μὴ πρὸς φιλοσω-
 ματίαν, ἢ φιλοχρηματίαν κατεκλιθῇς· ὅπως
 γὰρ ὁ ἐσμὲν ἀγνοήσαντες, καὶ ὡς ὅτι μὴδὲν ποιεῖ-
 μεθα σιωπηροὶ, πάντων μᾶλλον ὅτι με-
 λούμενοι, ἢ ἐμὴν αὐτῶν, ὡς δὲ πρὸς ἡγεμονίαν
 ποιῶνται πρὸς ὅτι μὴδὲν ποιεῖ· εἰ γὰρ τὸ χρώμενον τὸ
 σῶμα ἢ ὅστις ἡ ψυχή· τὸ δὲ σῶμα ὁργανὸν τὰ εἶναι
 ἐπέχῃ πρὸς αὐτὴν· τὸ δὲ ὁργανὸν χάριν τὰ ὅτι
 λα πρὸς βνήθειαν τῆς ρεούσης αὐτῆς φύσεως
 ἔδωκεν· δῆλον ὡς τὸ ἡγεμονίαν, καὶ πρὸς
 πρὸς, πρὸς ἡγεμονίαν πρὸς, καὶ πρὸς τὴν δὲ ποιῶ-
 νται πρὸς ὅτι μὴδὲν ποιεῖ· δευτέρου δὲ πρὸς τὴν
 δευτέρου· ὅθεν οὐδὲ ὑγείας ἀμελήσῃ ὁ σο-
 φός, οὐκ ἂν πρὸς ἡγεμονίαν τὸ σῶμα δοξάζων·

διὰ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς χρείαν αὐτὸ παιδα-
 γωγῶν, ὅπως αὐτῆς ἐν ῥηταῖς αὐτῆς ἀνεμπο-
 δίστως ὑπακούη, καὶ ἐκ τείπου τῶν τείτων ὅπι-
 μδῆσεται, οἰκονομῶν τὰ ἐκ τῶν πρὸς τὴν τῶν ὁρ-
 γάνων σωτηρίαν. πρὸς οὖν τῆς ψυχῆς, τὰ χα-
 δὲ μόνῃς ὅπιμδῆσεται, εἴτε ἢ τῶν μετ' αὐτῆς ὅπι-
 μδῆσεται πρὸς τῆς αὐτῆς πρὸς κοπὴν τείνει. πάντ' δὲ
 τὸ πρὸς τὴν ἀρετὴν, τὸ πρὸς τὴν, Ο, ΤΙ ΤΟΙ
 ΜΗ ΒΕΛΤΕΡΟΝ ΕΣΤΙΝ. ὅ γ' συμ-
 φέρον ἢ ἀρετῇ, τὸ πρὸς τὸ παρ' ἐκείνῳ ἀσύμφο-
 ρον. κύκλον οὖν πρὸς ἀλλήλους συμβαλόντες τῶν
 ἀρετῶν φυλακτικὸν ὁ μὴ δὲν πείθεσθαι δεῖν λέ-
 γων τῶν πειρωμένων τῆς ἀρετῆς ἀπάγην, δι' οἷον
 αὐτῶν ῥῶν τῆς τῆς πρὸς τὸ χεῖρον ἐκτρεπούσης
 παιδοῦς πρὸς ἀπάγην τὴν πείραν. ὅ γ' μὴ ὑπο-
 χέσθαι πρὸς ἀγῶνι τυραννός, ἢ αὐτῆς Ε Ρ Γ Ω
 βεβαίων. μὴ ἀπειλῆς δορυβίων, ἢ ἀκρίας
 βιαζόμενος. μὴ φίλιον πρὸς σὺν τῇ οἰκειό-
 τητι τῆς ἀπάγῃς ὅπιμδῆσεται ἀπαγῆσθαι
 τῶν συμφέροντος τῆς ψυχῆς. ἡ δὲ ἀλήθεια καὶ
 ἀρετῇ τὰ αὐτῶν ὡφελουῦντα μόνον. ἀνδρα-
 πάτης δὲ εἴη εἰ τὴν οὐσίαν τῆς σωτηρίας γνοίς
 ἢ πρὸς τῆς, καὶ ὅ γ' φύσιν εἴη, τῆς πρὸς ἐκείνο
 ὁμοιωσεως αἰετὶ τὴν ὅπιμδῆσεται ἔχης. πάντ' δὲ τὸ
 ὅ γ' ὁμοιωσεως παρὰ μὴν μὴ γὰρ ζήμειαν.
 τὸ πρὸς τὴν, Ο, ΤΙ ΤΟΙ ΜΗ ΒΕΛΤΕΡΟΝ ΕΣΤΙ,

28'

τούτω

28' σέ

sed vs ipsum animi vsib' accommodet; quo
 ipsius operationibus nullo repugnante ob-
 temperet: tertio verò loco eorum curam su-
 scipiat, quæ tertia sunt; eaque præstet, quæ
 foris sunt, ad instrumenti ipsius cõseruatio-
 nem. Animi igitur, tãquam principis, atque
 adeò solius fortasse, curam habebit: si rerũ
 cura, quæ ipsam sequitur, ad eius commoda
 referatur. Est verò id omne, quod præter
 virtutem est, eo ipso significatum, quod TI-
 BI NON SIT VTILE, postulat. Cui
 enim emolumento virtus est; eidem fuerit
 & damno quod est à virtute alienum. Cen-
 set igitur orbem esse circumagendum ad
 virtutum custodiam, cùm nihil ei creden-
 dum præcipit, qui te à virtute conatur auer-
 tere, quibuscunque modis conetur ad ne-
 quiora pertrahere: verbi gratia; ne si pro-
 missis agat tyrannus, aut ea REBUS compro-
 bet; si minis terreat, aut cruciatibus vr-
 geat; si persona etiam amica familiarita-
 tis specie fraudem occultet; ab eo, quod
 conducit animus auocetur. Conducunt au-
 tem ipsi veritas tantùm atque virtus. Fies
 porrò qualibet fraude superior, si substan-
 tiam tuam minimè ignorans, quænam sit,
 & cui natura similis; imaginis eius, quã ge-
 rit, curam semper habueris: id autem omne,
 quod à similitudine auocat, damnum esse
 maximũ existimaueris. Est enim illud ipsũ,
 QVOD TIBI NEQVAQVAM VTILE EST;

per quod tu arceris à diuina similitudine. Quoniam verò id ipsum nobis **UTILIS** est, quod cōfert ad eiusmodi similitudinē; quid quisquā afferat, quod tāti sit, ut nos à studio diuinæ similitudinis auocet? Num pecuniarum largitionē? num ablationē? Atqui didicimus eas iusta ratione & appetere & reijcere. Neque nos latet, quā sit incerta ipsarum possessio. Quid enim; si isto modo non adimantur; & fortiter illarum tuleris amissionem; fur eas non auferet? At enim quā variis modis aliis diuitiarū contingit amissio? Horum ipsi vnā etiam rationem virtutis nomine agitemus, spontaneam paupertatem honestati coniunctam cum diuitiis commutantes, easque iusta de causa exuentes, & tanti virtutem redimentes, quantum nobis ille adferat detrimenti, qui ab ea dimouere nos conetur. Cæterum tormenta adhibebit, & mortem. At fuerit non difficile respondere; nos esse ista nequaquam passuros, si quod nostrum est, tueamur; sed corpus fore, quod iniuriam patiatur: & quia mortale sit, nihil præter naturam suam toleraturum. Est enim natura morti obnoxium, & sectioni, iniuriisque aliis innumeris; quas quilibet morbus magis, quā tyrannus potest inferre. Quid ea igitur fugimus, quæ vitare ipsi non possumus? Cur potius ea non seruamus, quæ seruandi potestatem habemus?

τὸ τῆς θείας ὁμοιώσεως ἀπάγον. ἐπεὶ δὲ
 ΒΕΛΤΕΡΟΝ ἡμῖν, τὸ πρὸς τῷ τῷ αὐτῷ
 ὁμοίωσιν, ἢ οὐκ ὡς πρὸς τὴν ἰκανὸν ἀποστή-
 σαι ἡμᾶς τῆς πρὸς θεὸν ὁμοιώσεως φιλοσο-
 φίας; χρημάτων δόσις; ἢ ἀφαιρέσις; ἀλλὰ με-
 μαθήκαμεν μὲν τὸ ὀρθὸν λόγον καὶ προσέ-
 δεικναι αὐτὰ, καὶ ἀπὸ πῆχυντα καὶ τὸ ἀσυντόν τῆς
 κτήσεως αὐτῶν ἡμᾶς ὅσον λαμβάνειν. ἢ γὰρ αὐτὴ
 οὕτως αὐτὰ ἀφείληται, καὶ ἡμεῖς αὐτῶν ὑ-
 πομείνωμεν τὸ ἀποβολῆναι, καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀφαι-
 ρήσεως πόσοι τῶν δὲ πόσοι δὲ ἀφαιρέσει χρημά-
 των ἐπὶ τῶν ὧν ἕνα καὶ τὸν ἕνα ἀρετῶν λογιού-
 μεθα λόγον, ἐκείνους περὶ αὐτῶν μὲν τὸ καλὸν
 ἀνταλλαττόμενοι, καὶ μετ' οὐλομένης αἰτίας αὐ-
 τὰ ἀποδιδόμενοι, καὶ τοσούτων τῶν ἀρετῶν ὧν οὐ-
 μενοι, ὅσον αὐτῶν βλάβη ὁ τῷ αὐτῷ πρὸς αὐ-
 νὴν ὁππότερον. ἀλλὰ σχεδὸν ὡς προσοίσει, ὅ-
 θινα πον. πρὸς χρόνον οὐκ ὡς τῶν ἀποκρίνε-
 σθαι, ὡς οὐχ ἡμεῖς τῶν πεισόμεθα, εἰ γὰρ
 τὸ ἡμῶν τῶν ὧν ἀλλὰ τὸ σῶμα ἐστὶν τὸ ὑπερ-
 ζόμενον. τὸ σῶμα τὸ ἀποθνήσκον, οὐδὲν ὡς
 φύσιν τῇ αὐτῇ πάσχει. φύσις γὰρ ὅτι θνητὴν,
 καὶ τμητὴν, καὶ μωρίοις ὑποκείμενον πάσχειν,
 ἢ πρὸς μᾶλλον ἢ πρὸς ὀλίγον νόσος ἐπὶ γὰρ
 γ. ἢ οὐκ ὡς φέρεται, ἢ ὅτι ἐστὶν ἐφ' ἡμῖν φέρεται
 καὶ τῶν ὧν δὲ μᾶλλον, ἢ ὅτι ἐστὶν ἐφ' ἡμῖν τῶν ὧν

• χη-
 μασι.

ἡμεῖς

τὸ γὰρ θνητὸν φύσιν καταδεδικασμένῳ θανά-
τῳ ἔκ' ἐστὶν ὅτι αὐτὸ ποιοῦντας ἐξῴσται τὸ τοιοῦτον· τὸ
δὲ ἀθάνατον ἡμῶν, ὅπως ὅστις ἡ ψυχὴ, καὶ ἡμεῖς,
διωκτὸν ἀρετῇ κοσμήσται μὴ μαλακισθέντας
παρὰ τὸν ἀπειλούμενον θάνατον, ὃν εἰ μὴ μετ'
βιολογίου ἀπίστας ὑπομείνομεν, κοσμήσταιμεν τῇ
ῥητῇ, θεωρήσας δὲ ἀνάγκην τῆς φύσεως. ταῦτα
δή ὅτι τὰ μεγάλα, ὧν αὐτὸς δῆλος δῆλῳ θεωρεῖ-
ν ἐν πειρατῇ, ἢ ἀποπίσαι· τὰ δ' εἶσθαι τῆς ψυχῆς
ἀδούλωτα δῆλῳ, καὶ ἐλδύθερα, εἰ μὴ ἡμεῖς θέλω-
μεν, εἰ μὴ πρὸς τὸ σῶμα, ἢ τὰ ἐκτὸς, ἀμέ-
τρῳ θεωροῦμεν· εἰ δὲ ἐλδύθειαν ἡμῶν ἐκόντες
δουλαγωγῶμεν, ζωῆς ἐφημέρους καὶ χημιά-
των τὸ ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς ἀποδιδόμενοι. ταῦ-
τα ἡμῖν εἰσηγείται τὸ προκείμενον, ὡς ἀγγέ-
μα ὅτι παντὶ πελεῖν· δι' ὧν τὸ μόνιμον, καὶ ἀ-
ποδείκνυται ἀρετῆς ὅτι σφραγίζεται, ἀλλὰ ὅτι
τὰ ἑξῆς μετὰ τὸ πρὸς τὰ αὐτὰ δόγματα
καὶ ἀποφορὰ ἔχοντα.

27 ΒΟΥΛΕΤΟΥ ΔΕ ΠΡΟ ΕΡ-
ΓΟΥ, ΟΡΩΣ ΜΗ ΜΩ-
ΡΑ ΠΕΛΗΤΑΙ· 28 ΔΕΙ-
ΛΟΥ ΤΟΙ ΠΡΑΣΣΕΙΝ
ΤΕ ΛΕΓΕΙΝ Τ' ΑΝΟΗ-
ΤΑ ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΟΣ.

Quod enim natura mortale est, id ipsū mortis decreto quibuscumque auxiliis liberare nō queas: sed possumus quod habemus immortale: (id est animum, atque nos) virtute exornare, si ad mortis minas non frāgamur; quā dum iusta ratione subimus, naturæ ipsi necessitatē voluntatis rectitudine illustramus. Sunt ista certè magna illa, è quibus aliquid alius alij, ut patiatur, aut luat, possit proponere. At verò quæ intus habet animus nulli sunt mācipata: sed libera, si ipsi velimus; nisi si corpori, vel rebus externis, immodicis que cupiditatibus obtemperantes sponte libertatem abiiciamus, animique bonavita momentanea atque diuitiis vendamus. Ista nos monet præceptum, quod antè positum est, in rebus omnibus efficere; quibus virtutis stabilitas, atque constantia confirmetur. Ad alia verò deinceps, quæ ad eadem dogmata referuntur, transeamus.

27 CONSILIUM ADHIBE PRIUS-
QUAM RES GERATUR; NE ABSUR-
DA FIANTE. 28 HOMINIS NEMPE
MISERI EST, EA FACERE, ET
LOQUI, QUAE STULTA SUNT.

Consilium præcedat opus, ne absurda sequantur.

Est miseri quod quis stultè loquiturque, facitque.

39 **HA** AVTEM PERFICITO, QUAE
TIBI MOLESTA DEINCEPS
MINIME FUTURA SINT.

Effice quin poti⁹ nequeat quæ facta dolere.

Consilij prudentia & virtutes parit, & perficit, & continet, parens simul earum, & nutritrix, & custos. Cum enim tranquillè quam vitæ rationem inire debeamus, agitamus; tū eligitur virtutum præstantia. Cum autem fortiter omnia virtutis nomine certamina obire consilium statuit, atque iam virtuti comparandæ assuevit, in calamitatū etiam perturbationibus mentem retinet incontaminatam; nec iis, quæ foris tumultuantur, ulla ratione adducitur, ut mutato instituto aliam existere felicem vitam existimet, præter eam, quam per se optimam iudicavit. quo fit, ut recti consilij opera tria reperiantur. Primum, vitæ optimæ delectus. alterum cultus illius, quam delegimus. tertium constans eorum observatio, quæ rectè instituta sunt. Est verò horum quidam primum, ratio illa, quæ **OPVS** anteit, à qua manant actionum principia. Medium verò, quæ cum opere existens, singula, quæ fiunt, principiis primis accommodat. Vltimum autem, quæ in **OPERE** res ipsas examinat, & iudicat an rectè **FACTA** **SINT**. Elucet verò in omnibus consilij boni præstantia, quæ virtutes modò pariat;

29 Α Δ Δ Α Τ Α Δ' Ε Κ Τ Ε -

ΔΕΕΙΝ Α ΣΕ ΜΗ ΜΕΤΕ-

FEIT' ANIHSI:

Η δὲ βελία καὶ ἡ γυνὴ ταῖς ἀρεταῖς, καὶ πλεῖστοις
 καὶ σωῆσαι, μήτηρ αἵμα, καὶ ἀδελφοὺς, καὶ φύλαξ
 αὐτῶν γινώσκῃ. βαλδουβρόν καὶ ἡμῶν ἐφ' ἡσυχίας
 ὅν τινα ἔσπον καὶ ζῶν, πρὸ τῆς ἀρετῆς παρ-
 αρεῖται κάλλος. ἐλοιδμήν τ' ὅλα δὲ εἶναι ἡγναῖως
 πάντας τοὺς ὑπὸ ἀρετῆς ἀγῶνας, καὶ συνεπαδεῖ-
 σαι τῇ κτήσῃ τῆς καλῶν ἡδονῆς, καὶ ταῖς τῷ πα-
 τέρει τὰς ἀρετὰς πρὸς τὴν γυναικὶ ἀκέραιον,
 οὐδὲν ὑπὸ τῆς ἐξωθεν δουροκουσίαν ἐκπλητί-
 σθαι πρὸς τὸ ματαδέσσει αἴσῃ δὲ δαίμονα εἶναι
 βίον, ἢ ἐκείνον, ὃν ἐφ' ἑαυτῆς ἐλογίσαστο κάλλι-
 σθαι. ὅθεν πείρα τῆς δὲ βελίας ταῖς ἔργα. παρῶτον
 ἐκλογὴ τῷ αἰεῖσθαι βίῳ. δεύτερον ἀσκησις τῇ
 παρὰρεθῆναι. τρίτον τῇ ἀμεταίεσθαι τῇ
 μετῃ γένων ὁρῶν. τούτων δὲ τὸ μὲν παρῶτον
 ὅστις, ὁ ΕΡΩ ΕΡΓΟΥ λόγος, ὁ ταῖς ἀρ-
 χαῖς τῆς παρὰξῆων ὑποπτεύδωρος. τὸ δὲ μέσον,
 ὁ σὺν τῷ ΕΡΓΩ λόγος, ὁ παρὰσυμβιβάζων
 ἑκάστον τῷ παρὰπόμενων ταῖς ἡγουμέναις
 ἀρχαῖς. τὸ δὲ πλείον, ὁ ὅτι τῷ ΕΡΓΩ λόγος ἀνα-
 λογιστὸς μὲν τὰ παρὰχρῆμένα, καὶ κρίνων εἰ δε-
 όντως πρὸς παρὰχρῆμα. ὅλα πάντων δὲ τὸ τῆς δὲ βελ-
 λίας καλὸν ἐπαυξάνει μὲν κούσης ταῖς ἀρεταῖς.

τιῶν ὅτι ἐκ τῆς ἐφύσεως καὶ φρενέσεως ἐκ περὶ πού-
 ῳς ἀρχήν τε, καὶ μέσσην καὶ τέλος τὴν ἡμῶν ἀγα-
 θῶν ἐν ταύτῃ ἡμῖν κεῖσθαι, πῶς τε ἀπαλλαγῇ
 τῇ κακῶν διὰ ταύτης μόνης ἡμῖν ἀναγίνεσθαι,
 καὶ πῶς τῇ ἀρετῶν τελείωσιν. λογικῆς γὰρ τῆς φύ-
 σεως ἡ μὲν οὐσης, καὶ διὰ τὸ το βυλδμπικῆς, σί-
 κεία ὅτι ἀρεταίρεσθαι πρὸς τὸ δὴ, ἡ κακῶς βου-
 λόμεσθαι ἀρεταίρεσθαι, ἡ μὲν καὶ φύσιν ζῶν
 σώζει ἢ οὐσίαν αὐτῆς· ἡ ὅτι ἀρετὰ τὸ δεῖον αἵρε-
 σις φθίρει ἐφ' ὅσον οἶόν τε. φθινοῦ ὅτι ἀθανάτου
 ἀρετῆματος κακία, ἡς ἀβουλία μήτηρ, ὡς ἐκ-
 φυγεῖν ὁ λόγος παραγνῆι, Ο ΦΩΣ ΜΗ
 ΜΩΡΑ ΓΕΛΗΤΑΙ. ΜΩΡΑ Δὲ
 ἀθλία, καὶ κακία. τὸ γὰρ ΛΕΓΕΙΝ Η
 ΠΡΑΣΣΕΙΝ ΑΝΟΗΤΑ ΔΕΙ-
 ΛΟΥ ΓΡΟΣ ΑΝΔΡΟΣ Ε-
 ΣΤΙΝ, ἀπὸ τῆς κακοδαίμονος ἰδίου ἀνθρώ-
 που. εἰ δὲ ΒΟΙΛΕΤΟΙΟ ΓΡΟ
 ΕΡΓΟΥ, ΟΥΤΕ ΕΡΕΙΣ ΤΙ,
 ΟΥΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΝΟΗ-
 ΤΟΝ, ἐφ' οἷς ἀνιᾶσθαι ἀνάγκη τοῖς τῇ ἀβου-
 λία ὑποβύτοις. τὸ γὰρ σαφὲς τῆς αἵρέσεως
 τῇ μετὰ μελέει· ἐλέγχεται πείρα δὲ ζῶν πῶς
 βλάβω, ὡς πρὸς αὐτὸ τῆς ἀβουλίας ἡμῶν
 πρὸς τὸ μόνιμον ἀγὰ τῆς ἐκλογῆς, ἐπ' αὐτῇ
 τῇ ΕΡΓΩΝ ἢ ὠφέλειαν ὅτι δὲ κινῆται

modò nutriat; & tertio tueatur. Vnde fit, ut in eo nobis & principium, & medium, & finis etiam bonorum sita sint; nosque vnum & malis liberet, & virtutibus augeat, atque cumulet. Quia enim natura nostra rationis est particeps, atque ideo deliberationis capax: cum propria voluntate ad consilia vel praua, vel recta ducitur; tum quidem quæ secundum naturam vita est, vim seruat ipse: corrumpit autem, quantum potest, quæ id eligit, quod non decet. Est verò sempiternæ rei lues malitia; huiusque parens consilij prauitas; quam euitare adhortatur versus, NE FIANTE QVÆ STULTA SINT. Sunt autem STULTA, quæ misera, & mala. Ea ENIM DICERE ET FACERE, QVÆ MENTE CARENT, MISERI HOMINIS EST, id est infelicitis, proprium. Sin autem ANTE OPVS CONSVLVERIS, nec ipse DICES quicquam, nec FACIES; QVOD STULTVM SIT: QVIBVS necesse est eos MOLESTIA AFFICI, qui temeritatis culpæ sunt affines. Arguit enim electionis futilitatem pœnitentia; cum experientia damnum indicat: non aliter quàm eiusdem soliditatem consilij probitas; cum in rebus ipsis vtilitatem ostendit.

utilitatem inquam, non corpoream, non
externam; sed nostram ipsorum, quibus
ANTE OPVS CONSULERE præ-
cipitur, atque EA PERFICERE,
QVÆ MOLESTIAM nobis (qui
animus sumus) NON PARIANT.
Quid enim profit periculis, cædibus, aut
aliis eiusmodi maleficiis, diuitias parare,
externisque opibus abundare: iis autem
bonis egere, quæ animo conferunt? Nec
ad id vel advertere, atque ita malum auge-
re vehementius; vel si admissorum con-
scientia in eorum sensum pertrahatur, ani-
mo distorqueri, & pœnas inferorū metuere,
solamq; in eo medicinam inuenire, quodd ef-
fugium nullum sit; vnde malū malo curare
ipsi pròptum est; dum animi interitu sceleri
suo adblanditur, dignūmq; se iudicat, cuius
nihil post mortē supersit, vt iudicij pœnas,
effugiat? nō enim vult qui mal⁹ est, esse sibi
animum immortalem; ne scelerum ultionē
patiatur. Itaque iudicē, qui apud inferos est,
præuertens, morte se ipse condemnat; tan-
quam ne sceleratum quidem animū subsi-
stere deceat. At iste quidem, tanquam consi-
lij inopia ad malitiam delatus, sententiam
aduersum se tulit non malè intemperantiæ
suæ respondentem. sed inferorum iudi-
ces tanquam ad veritatis normam iudicia
reuocantes, non statuent debere animum
minimè existere; sed sceleratum non esse;

ὠφέλειαν δὲ ἢ πλεονέκτημα, οὐδὲ πλεονέκτημα
 ἐκτός, δηλὰ πλεονέκτημα αὐτῶν, οἷς καὶ τὸ ΒΟΥ-
 ΛΕΥΕΣΘΑΙ ΠΡΟ ΕΡΓΟΥ πα-
 ραγγέλλει, καὶ ταῦτα ἐκτελεῖν, ἀλλὰ μὴ ΑΝΙΑ-
 ΣΕΙ ἡμᾶς ἢ ἡμᾶς ὅτι δῆλον ὅτι ἡ ψυχὴ. ἢ
 γὰρ ὁ φελοὺς ὁπορκίαις, ἢ φόνοις, ἢ ἄλλαις ἡσὶ
 κακοπραγίαις ληίσταται χρεῖματα, ἢ πλου-
 τεῖν τὰ ἔξω, πεινόμενον τῇ ψυχῇ τῷ ὁπιδιόν-
 των αὐτῇ καλῶν; καὶ πρὸς τὸ τοῦ ὁπιδιότητος
 ἔχον, καὶ ὁ γὰρ τῷ πλεονέκτημα ὁπιδιότητος
 εἰς ἀσέβειαν τῇ εἰργασμέων ὑπὸ τῆς συνειδή-
 σεως ὑποκείμενον σφραγίσας τῇ ψυχῇ, καὶ δαμά-
 νειν τὰ ἐν ἑαυτοῦ κολαπεία; καὶ μόνον ἴασι δὲ
 εἰσέκειν τῇ ἢ τὸ μὴ εἶναι κατὰ ψυχῇ, ὅθεν αὐτῇ
 παρίσταται καὶ τὸ κακὸν ἴασι, φθορὰ τῆς ψυ-
 χῆς τῇ κακίαν ὡς μὴ μὴ μὴ μὴ, ἢ τῇ μὴ δά-
 νατον ὑπὸ ἑαυτοῦ κατὰ ψυχῇ ὡς μὴ μὴ μὴ
 τῇ τῆς κρίσεως πόνων; ἢ βύλεται γὰρ ὁ κακὸς αἰ-
 δάνατον εἶναι τῇ αὐτοῦ ψυχῇ, ἢ μὴ ὑπομείνῃ
 ὑμωρῶντος. καὶ φθάνει τὸν ἐκεῖ δικαστὴν δά-
 νατον ἑαυτοῦ κατὰ ψυχῇ ὡς μὴ μὴ μὴ, ὡς ὡς
 πλεονέκτημα πονηρὸν ψυχῇ μὴ εἶναι. ἀλλὰ οὐκ ἔστι
 ὡς ἀλλοῖα πρὸς κακίαν ὑπενεχθεῖς, εἰκότως
 ἀμειψία πλεονέκτημα καὶ ἑαυτοῦ ψυχῇ ὡς μὴ μὴ
 ὅτι ἐν ἑαυτοῦ δικαστῇ, ὡς πρὸς πλεονέκτημα τῆς ἀλη-
 θείας κανόνα πλεονέκτημα κρίσιν ποιούμενοι, ἢ κρίνοισι
 μὴ εἶναι πλεονέκτημα ψυχῇ, ἀλλὰ πονηρὸν μὴ εἶναι,

καὶ ὅπως αὐτὴ μετεάσῃ τὸ κακὸν αὐτῆς τρα-
 ματεύσονται, ὅπῃ σωθεία τῆς φύσεως ταῖς
 κολάσεσιν ἐπάζοντες, ἰατρὸς δὲ δίκην, τομαῖς, ἔ-
 καύσεσι τὰ χάρωνια ἔλκεα θεραπεύοντες, καὶ τῷ
 ἡμδρτημύων δίκας εἰς πορεύοντες, μετανοοῖα
 ψυχῆς ἢ πονηρίαν ἀφανίζον πειρώμενοι, ὅτε
 αὐτῶν ἢ οὐσίαν ἔξιστάμετες τῷ ἔῳ, μᾶλλον ἐπα-
 ζόντες τῇ τῷ λυμαυνομύων πατῶν ὁκκα-
 θάρσι. κινδυνὸς γὰρ εἰς τὸ μὴ ἔῳ ὑποφέρειν
 ἢ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ δὲ τῆς εἰς τὸ μὴ πορεύε-
 σιν ὁκκλήσεως. τῇ δὲ εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἀνακλήσει
 πορεύεσθαι οὐσίαν τῶν αὐτῆς ἐπανάγκηται, καὶ ἀπο-
 λαμβάνει καθαρὸν τὸ ἔῳ, ὃ τῇ συμμιζῇ τῷ
 πατῶν ἐκκραίνεται. διὸ πειράσθαι δεῖ μάλιστα
 μὴ μὴ ἀμδρταῖν. ἀμδρόντας δὲ ἀπεύδην,
 ὡς ὅπῃ ἰατρικὴν τῆς πονηρίας ἢ δίκην, ἐπα-
 νορθομύμοις τῶν ἀβελήων τῇ κρείττονι βοη-
 θεία. ἐπεὶ γὰρ τῷ ἔῳ ἀγαθοὶ ὁκπεπώκαμεν, τῷ
 γίνεσθαι γοῶν ἀνπλαμβανόμεθα μεταμυθεῖα
 βλῆνόμενοι ἢ θείαν ἐπανόρθωσιν εἰςδεχόμενοι.
 ἢ δὲ μετανοοῖα αὕτη φιλοσοφίας ἀρχὴ γίνεται, καὶ
 τῷ ΑΝΟΗΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΕ
 ΚΑΙ ΛΟΓΩΝ φυγὴ, ἔκ τῆς ἀμεταμε-
 λήτου ζωῆς ἢ πορὶ τῇ πορὶ σκδύ. ὃ γὰρ κα-
 λῶς πορὶ τῇ πορὶ ζέων βουλομύμος ἢ πορὶ π-
 πὶς λύπης ἀκουσίως, ὃ δὲ λανθάνει τὰς ἀρχάς,

& dabunt operam, ut retundatur ipsius malitia, adhibitis ad naturæ salutem castigationibus, medicorum more, qui maligna hucera sectionibus atque vstionibus curant. Pœnas deinde scelerum exigent, pœnitundine animi nequitiam delere satagentes; non ipsam eius substantiam de rerum natura tollere: sed perturbationum potius, quibus corrumpebatur, purgatione, in pristinum statum reuocare. Est enim periculum ne esse desinat hominis animus, cum ad id, quod est præter naturam, diuertitur. Cum autem ad id, quod est secundum naturam, reuocatur; ad suam ipse naturam reducitur, puramque illam existendi rationem rursus assumit, quam cupiditatum mixtione corruerat. Itaque maximè quidem conari oportet, ne quid peccetur. Sin autem peccatum est, ad iustitiam statim, tanquam ad scelerum medicinam, confugere; ut prauum consilium præstantioris ope corrigamus. Cum enim probitate excidimus, quam habebamus; eam rursus iustæ pœnitundinis auxilio adipiscimur; cum diuinâ correctionem admittimus. Est vero sapientiæ principium pœnitentia ipsa, **STVLTORVMQVE SERMONVM**, atque **OPERVVM** fuga, primaque ad vitam, cuius pœnitere nō queat, instructio. Nō enim molestiis ille obnoxius est, quæ temerè accidunt, qui rectè consilium init, priusquam geratur aliquid: nec se rerū principia,

atque occasiones dare ignorat, quarum finem atque exitum reformidat: sed semper ei adstipulatur quod adest, eorum fortuitos euentus, quæ solent aliter contingere, rationibus expendens. Quò fit, vt nec eorum expectatione, quæ bona nuncupantur, quod verè bonum sit, contemnat; nec metu etiam contrariorum, mali quicquam admittat: sed mente semper ad diuinas leges intenta, suam ipse vitam ex earum instituto dirigit. Vt autem scias MISERI ESSE HOMINIS EA DICERE, ET FACERE, QUAE STULTA sunt: Medeam in tragœdia intueri, vt vicem suam lugeat; quæ ingenti amore correpta, cum suos inconsulte prodidisset, seipsam homini peregrino tradidit. postea verò, cum ab ipso negligeretur, indignaque pati se existimaret; ex ea persuasione, in has voces prorumpit.

Feriat caput hoc cæleste mihi

Fulgur. --

Pergit deinde ad nefaria opera; primùm eas STULTÆ exoptans infecta esse, quæ fierent: tum furenter malis mala curare tentans. Quòd si placet Homericum Agamemnonem intueri; audies & ipsum, cum dat pœnas iræ vehementis, eiulantem, & clamantem;

--Turbo, mihi nec iam cor sedet intus.

Ardorem

καὶ τὰς ὑποθέσεις διδοίς, ὧν τὰ συμπεράσμα-
τα, καὶ τὰς ἐκβάσεις ἐν ἀσμενίῳ, ἀλλ' αἰεὶ τὸ
παρὸν συνήτησι, τῷ δὴ ὡς ἔπαισιν συμβαλόντων
ταῖς πύχαις ἐκλογιζόμενος. διὸ οὔτε περὶ δο-
κίας τῷ λεγόμενῳ ἀγαθῶν τὸ ὄντως ἀγαθὸν
αὐτὸν παρίδουσι φόβῳ τῷ ἐναντίων πλὴν τ' κα-
κοῦ περὶ αἰρήσεται, ἐξώσῃ δὲ τῇ γνώμῃ
περὶ τοῖς θεοῖς κανόνας πῶς ἑαυτοῦ βίον ἀ-
πειθύνει. ἵνα δὲ γῶς, ὅπ' ΔΕΙΛΟΥ ΠΡΟΣ
ΑΝΔΡΟΣ ΕΣΤΙ ΠΡΑΣΣΕΙΝ ΤΕ,
ΚΑΙ ΛΕΓΕΙΝ ΑΝΟΗΤΑ, ὅρα Μή-
δξαν πλὴν ἐν τῇ τραγωδίᾳ τὰ κατ' αὐτὴν ὁ-
δυρομένην, ἥ τις ἀβελήτως τοῖς οικειοτάτοις
περὶ δοῦσα δ' ἔρωτα ἐκτοπον ἀνδρὶ ξείνῳ ἑαυ-
τὴν ἐνεχέλεισεν. ἐπειτα ὀλιγορρομένη ὑπὸ τοῦ-
του, ἀφορίτα πάσῃν οἶεται. καὶ ἐκ τῆς οἰήσεως
ταύτης ἀκούεις οἷα βοᾷ.

Διὰ μου κεφαλῆς φλόξ οὐρενία

Βαῖσι. — καὶ περὶ σὺν εἰς Σ-

γα πῶς ἔνομα. περὶ τὸν ΑΝΟΗΤΩΣ ἐπὶ
χορῶν μὴ γῆνῃ δαί τὰ γινόμενα. εἴτα μανι-
κὸς κακοῖς ἰάσεται τὰ κακὰ περὶ ὁρῶν. εἰ δὲ
βούλῃ τὴν Ἀγαμέμνονα δαΐσαι τ' Ομήρου, ὅς
τῆς ἀμελείας θυμὸν διδοίς δίκας οἰμώζων
ἀναφανεί.

— ἀλλ' ὀκνηταί, κραδίη δέ μοι ἔξω.

Η

ὁ
γὼ-
μῶν.

καὶ τὸ πυρᾶδες τῆς ὀμμάτων, ὅ παλαι ὑπὸ τῆς
δυμικῆς διατέσεως ὀξήπλετο, μεταπεσόντων
αὐτῶν τῆς πορευομένων πῆς τῆς δακρυῶν ὀμ-
βροῖς κατέψυχε. τοῦτο γὰρ πᾶς ΑΝΟΗΤΟΣ
βίος, τῇ δὲ καὶ κείσῃ τοῖς ἐναντίοις παῖδοι μετα-
πίπτων, ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ὀσμῇ, ἐν λύπαις ἐ-
λεφνός, καὶ διαρρῶν πορευτῆς, ἐξ ἐδιδῶς ἀπει-
κός, καὶ ὅλως τῆς τῆς οὐβελίας ἡμετέρας φρονήμα-
τος ἀμοιρῶν τῇ τύχῃ συμμεταβδής τῇ γῶ-
μῶν. ἵνα οὐ μὴ τοιούτων δραμάτων ἀναπιμ-
πλώμεθα, ΠΡΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΛΕ-
ΓΟΝΤΕΣ ΑΝΟΗΤΑ, τῶν ὀρθῶν λογι-
σμάτων δια πάντων ἡμεῶν χρισόμεθα, τὸ σω-
κρατικὸν ἐκείνο πληροῦτες, ὡς ἐγὼ οὐδὲν ὅιος
τέ εἰμι πείθεσθαι τῶν ἐμῶν, πλὴν τῶν λόγων, ὅς
αἱ μοι λογιζομένῳ ὀρθὸς φαίνεται. ἡμεῖς δὲ
ὅτιν, ἀλλὰ οὐχ ἡμεῖς, πάντα ὅσα πρὸς ὑπε-
ρεσίαν τῆς λογικῆς δίδωμι, οἷον θυμὸς, ὀπίθυμία,
αἰδῆσις, αὐτὸ τὸ σῶμα τὸ εἰς ὀργάνῳ χρεῖαν
ταῖς δυνάμει τῶν ταῖς περιλημμένων. ὡν ὅ-
θεν χρεῖ πείθεσθαι, πλὴν ὡς φησὶ, ὅ ὀρθῶ λό-
γῳ, τοῦτέστι τῶν λογικῶν καὶ φύσιν διαπένει. τῶ-
πο γὰρ καὶ διορᾶν δυνάσκει ΛΕΚΤΕΑ ΤΕ
Ἐ ΠΡΑΚΤΕΑ. λόγῳ δὲ ὀρθῶ πείθεσθαι,
καὶ τῶν, τῶν τὸν ὅτι. τὸ γὰρ λογικὸν ἡμῶν οὐμοι-
ρῆσαν τῆς οἰκείας ἐλαμψίως τῶντα βύλεται,

Ardorē deinde oculorum, qui pridem iracundiaē procliuitate accendebatur, immutatis rebus ipsis, lachrymarum imbrē restinxit. Eiusmodi enim omnis vita est *STULTORVM* hominum, propter contrarias affectiones alijs atq; alijs mutationibus obnoxia: in prosperis quidem rebus odiosa; in aduersis verò miserabilis; in spe autem præceps; in metu verò, detecta. Omnino denique, qui caret consilij boni & recti subsidio, mutat simul & mentem cum fortuna. Ne ergo huiusce generis dramatis repleamur, dum ea dicimus & facimus quæ *STULTA* sunt; recta ipsi ratione, tanquam duce, in omnibus utamur, & Socratis illud imitemur; quo se dicebat nulli suorum posse assentiri, nisi rationi, quæ recta monere videretur. Sunt verò nostra, non autem nos, omnia illa, quæ ad rationis ministerium data sunt, ira, cupiditas, sensus, corpus ipsum, quod instrumenti vice facultatibus istis in vsum conceditur; quarum nulli decet credere, ut ait, nisi rectæ rationi; id est parti illi ratione præditæ, quæ secundum naturam se habeat. Potest enim & illa perspicere quæ dicere & facere conveniat. Est verò idem rationi parere, atque Deo. Natura enim quæ rationis est particeps, cum splendorem suum, suamque lucem sortita est, ea ipsa amplectitur,

quæ diuina lex statuit: nec discrepat à Dei
sententia animus, qui secundum Deum se
habeat; sed diuinitati atque splendori in-
tentus ea facit, quæ facit. At nō ita qui con-
trā se habet; quippe qui Deum non agno-
scat, & in tenebris temerè, proūque fortè
contigit, peruageretur; mente scilicet, atque
Deo, tanquam sola bonorum regula, desti-
tutus. Tam multa aded, & varia existunt
consilij recti commoda. Sed hoc etiam ad
alia accedit; quòd **EX CONSILIO, QVOD**
OPERI PRAEMITTITVR, amputatis
incertarum opinionum caussis, ad scientiæ
notitiam reuocamur; vnde iucūdiſſima no-
bis, atque etiam optima vitæ ratio conci-
liatur: quod sequentibus demonstratur.

30 NIHIL AGE EORVM, QVAE
NE SCIS; SED DISCITO 31 **QVAE**
CVNQVE DECENT: ATQVE
ITA VITAM PERAGES IV-
CYNDISSIMAM.

*Nec tu quod nescis gerito; sed discere cura
Quæ fas. perincunda tibi sic vita futura
est.*

Nihil adgredi, quod non sciamus, id tan-
tū cauet, ne peccemus: at ea **DISCE-**
RE, quæ ad **VITAM** optimam confe-
runt; præterquàm quòd inculpatoſ reddit;

ἃ ὁ θεὸς οὐκ ἔχει νόμος. καὶ γίνεται σύμφητος
 θεῷ ἢ καὶ θεὸν ὁρακεῖν ἡ ψυχὴ, καὶ πρὸς τὸ
 θεῖον, καὶ τὸ λαμπρὸν ἀποβλέπουσα πρὸς τὴν
 ἃ δὴ πρὸς αὐτὴν ἢ ὅτι ἐναντίως ὁρακεῖν ἡ ψυχὴ, πρὸς
 τὸ ἄθεον καὶ σκοτεινόν, εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν, φερο-
 μένη, ἀπὸ τῆς μόνης τῆς καλῶν εὐδαιμονίας, νοῦ
 καὶ θεοῦ ἀποπεσοῦσα. ταῦτα μὲν καὶ ταῦτα
 τῆς βουλίας τὰ ἀγαθὰ. τὸ δὲ βουλευ-
 εσθαι προεργου πρὸς τοῖς ἀγ-
 λοις ἀγαθοῖς καὶ τῆς οἰήσεως ἐκκόπῃ τὰς ἀ-
 φορμας, καὶ πρὸς ὁπισθίαν ἀνάληψιν πρὸς
 καλεῖ, καὶ τὸν ἡδυστον ἡμῖν προξενεῖ βίον,
 ἢ πρὸς καὶ τὸν ἄριστον. Δηλούται δὲ ταῦτα ὁρα-
 τῆς ὁρᾶς.

30 ΠΡΗΣΣΕ ΔΕ ΜΗΔΕΝ
 ΤΩΝ ΜΗ' ΠΙΣΤΑΣΑΙ·
 ΑΛΛΑ ΔΙΔΑΣΚΕΤ 31 ΟΣ-
 ΣΑ ΧΡΕΩΝ, ΚΑΙ ΤΕΡ-
 ΠΝΟΤΑΤΟΝ ΒΙΟΝ ΩΔΕ
 ΔΙΑΞΕΙΣ.

Τὸ μὲν μὴ ὅτι χρεῖν οἷσις ἐκ ἴσμεν ἀνα-
 μνηστικῶς ἡμᾶς ὁρακεῖν ἡμῶν μόνον. τὸ δὲ δι-
 δασκεσθαι τὰ πρὸς τὴν αἰσθητὴν ζωὴν σωτεί-
 νοντα, πρὸς τῇ ἀμαρτητῇ καὶ ὅτι κατ' ὁρᾶσιν

ἐν ταῖς περιζέουσιν ἡμῖν παρέχεται. ἡ μὲν γὰρ
 συνήσις τῆς ἀγνοίας πῶς ἐκ τῆς οἰήσεως ἐξέ-
 ροιδόρῳ περιπέτειαν ἐκκόπτει· ἡ δὲ τῆς ὁπσι-
 μης κτήσις τὸ τ' ἐν ῥήτων ἀπαρέμποδιστον δι-
 δασιν. ἀμφοτέρω δὲ καλὰ, καὶ τὸ εἶδέναι ὅτι ἐκ
 ἴσμεν, καὶ τὸ γινώσκειν ὅτι ἴσμεν· οἷς ἐπιτα-
 βιος ὁ αἰστος ἄμα, καὶ ἡ διστοσ. ὅτι
 δὲ ὅτι οἰήσεως μὲν καθαρῶν, ἐπιστη-
 μης δὲ πλήρης. ὅτι μηδὲν μὲν ἐπαρόμοιος
 ὦν ἐκ οἷδε, μανθάνειν δὲ ἐθέλων ὅσα ἀξία μα-
 θήσεως. ἀξία δὲ ἐκείνα μόνα, ὅσα πρὸς πῶς
 θείαν ὁμοίωσιν ἡμᾶς ἀγὰ ὅσα ποιεῖ βελούεα
 πρὸ ῥῆου, ὅπως μὴ μωρὰ πέλῃται ὅσα ἐκ
 πρὸ ῥῆου ἴπῳ οὐδενὸς οὔτε λόγῳ, οὔτε ῥῆου
 ὅσα δὲ κρίνουν ἱκανοὺς ποιεῖ τῶν πρὸς πῶν
 τῶν λόγων τὸ δὲ φερὸν. ὅσα τὰς δαμονίας τῶ-
 χας πρὸς φέρειν, καὶ ἰατρὰς πείθει, καὶ πῶς θα-
 νάπτει, ὅσα πενίας διδάσκει, καὶ δικαιοσύνης ἀ-
 σκησιν· καὶ γαστρός, καὶ τ' ὅτι πῶς γαστέρα πῶς
 ἐκράπειαν. ὅσα πῶς τῆς φιλίας νόμοις ἐισηγί-
 ται, καὶ πῶς γυνέων ἡμιλύ. ὅσα τῶν κρείττωνων
 ἡμιλύ τὸ σέβας ὑποδείκνυσιν. ταῦτα καὶ τὰ ὅτι αὐ-
 τὰ ὅτι, ἀ ΔΙΔΑΣΚΕΣΘΑΙ ἡμιλύ φη-
 σιν ὁ παρὼν λόγος, οἷς ἐπιταβιος ὁ
 ΤΕΡΡΗΝΟΤΑΤΟΣ. ὁ γὰρ ἀρετῇ διατρέ-
 πων καὶ ἡδοναὶ ἀμεταμελήτους καρποῖται

efficit etiam, ut à nobis gerantur quæ præ-
 clara sunt. Excindit enim intelligentia te-
 meritatem ignorationis, quæ per opinio-
 nem excitatur; affert autem actionum liber-
 ratem scientiæ possessio. Est verò utrumque
 in bonis habendum, si **N E S C I R E** nos non
 ignoremus; si quæ noscimus quæ ignora-
 mus; ex quibus **V I T A** sequitur optima si-
 mul, atque **I V C V N D I S S I M A**. Fuerit
 autem eiusmodi, quæ opinione liberata
 scientia referta sit; nullisquæ attollatur, quæ
 ignorat; sed ea lubens addiscat, quæ scitu
 digna sunt. Sunt verò generis istius ea tan-
 tum, quæ Deo similes nos reddunt. quæ an-
 te opus consulere faciunt, ne stulta com-
 mittantur. quæ nos à nullo, neque verbis,
 neque factis, auocari sinunt. quæ reddunt
 idoneos ad occurrētium sermonum discrim-
 men faciendum. quæ diuinitus missas ca-
 lamitates ferre moderatè, iisquæ mederi
 persuadent. quæ mortem, quæ paupertatem
 pari equo animo; quæ iustitiam colere; quæ
 ventrem ipsum, & ea, quæ ventrem sequun-
 tur, continere. quæ leges tradunt amicitie, &
 debitum parēribus honorem. quæ denique
 superiorum generum cultum demonstrant.
 Ista sunt, inquā, eiusmodiquæ alia, quæ **D I-**
S C I oportere præsens innuit oratio; & quæ
 sequitur **V I T A I V C V N D I S S I M A**. Voluptates
 enim, quarum pœnitere nūquam potest, il-
 le etiam, qui virtute præditus est, percipit,

percipit, quæ virtutis stabilitatem imitatur. Ita siquidem natura comparatum est, ut voluptas omnis, actionis cuiuslibet comes sit. Non enim ita per se subsistit; sed nos alia atque alia gerentes comitatur. Vnde sit, ut deteriores actiones illæ etiā subsequantur voluptates, quæ malæ sunt; præstatiores autem, quæ bonæ: nec eo tantum, quod honestum est, homini nequā is præstat, qui bonus est; sed ipsa etiā voluptate, qua solum ad vitia duci videtur improbus. Quātō enim affectionem affectione præstatiorem esse cōtingit: tanto & voluptatem voluptate magis appeti. Quoniam igitur quæ secundum virtutem *V I T A* est, re vera diuina est; quæ autem vitia sequitur, belluina, atque à Deo aliena: nemini sanè dubium est, hominis virtute præditi voluptatem diuina gaudia imitari, quæ mentē, Deumque ipsū sequatur: improbi autem voluptatem (detur enim cōmune nomen) ad appetitus belluinos & vecordes esse referēdam. Sunt enim voluptates atque dolores in medio posita: ex quorum fontibus, vnde liceat, & quādo, & quārum qui hauriat, non potest non felix existere: miser autem, qui istorum modum nō teneat. Sic ergo tantum sine peccato vitata est, quæ se opinionis errore purgavit: felix autem & perfecta, quæ *SCIENTIAM* adepta; eadēque *I V C V N D I S S I M A*, atque optima. Nunquam igitur *Q V A*

μιμουμένης τὴν ἀρετὴν μόνιμον. πέφυκε γὰρ
 πάντα ἡδονὴ ἐνργείας ἡσυχαστικῆς ὡρακο-
 λούρημα. ὅ γὰρ αὐτὴ κατ' ἐαυτὴν τὴν ὑπόστασιν
 ἔχει, ἀλλ' ἐπακολουθεῖ τὰς ποιοῦσιν ἡμῖν, ἢ τὰς
 δε. διὸ ταῖς φανλοτίραις τῶν ἐνργησάντων αἱ χεί-
 ροις τῶν ἡδονῶν ἐπονται. ταῖς δ' αἰμείνουσιν ἡδο-
 ναῖς σιωπαστέροιαι ἀπουδαῖαι, ὥστε μὴ μόνον
 τὰ καλὰ φιλεῖναι πὺν ἀπουδαῖον τῆς φάουλῃς,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τῇ ἡδονῇ νικᾶν, δι' ἣν μόνον δο-
 κεῖ εἰς κακίαν ὁ φαῦλος ὑπάγεσθαι. καὶ γὰρ ὅσοι
 ἢ δ' ἄλλοις τῆς δ' ἄλλοις αἰμείνων ποσὺν καὶ
 ἢ ἡδονὴν τῇ ἡδονῇ ἀρετωτέρω. ἐπεὶ οὖν ὁ κατ'
 ἀρετὴν ΒΙΟΣ τῆς θείας ὁμοιώσεως αὐτεχέ-
 ρος, τὰ ὅντι θεῖος ὅστις ὁ ὅν κακία θηριώ-
 δης, καὶ ἄθεος. ὁ δὲ ὡς ἡ μὲν τῇ ἀπουδαίᾳ ἡδο-
 νὴν τὴν θεῖαν δι' ὁροσικῶν μιμεῖται καὶ καὶ θεῶν
 σιωπευδῆ. ἢ τῇ τῆς φάουλῃς ἡδονῇ λεγόμενῃ (δε-
 δότω γὰρ κοινὸν τὸ ὄνομα) πρὸς τὴν θηριώδη
 καὶ ἐμπληκτὸν ὁμοιοῦται κίνησιν. ἡδοναὶ γὰρ τῇ
 λῦται μετῴσιν. ὡν ὁ μὲν ἀρυσόμενος, ἔθεντε
 δεῖ, καὶ ὁ πότε, καὶ ὁ πόσον, διδάσκει. ὁ δ' ὅτι μέ-
 πρεα τούτων ἀγνοήσας, ὁ ἄθλιος. οὕτως οὖν ὁ
 μὴ οἰήσεως καὶ καρδύων βίος ἀναμάρτητος ὅστις
 μόνον ὁ δ' ὅτι πρὸς πληρωθεῖς, καὶ παρδου-
 μένος, καὶ τέλειος. ὁ δ' αὐτὸς ΗΔΙΣΤΟΣ
 ΤΕ ΑΜΑ, καὶ ἄριστος. οὐκοῦν ἂν μὲν

ΜΗ ΙΣΜΕΝ, ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΠΡΑ-
ΞΩΜΕΝ· ἂν δὲ ἴσμεν, ὅτε δεῖ. ἢ μὲν γὰρ ἀ-
γνοία πῶς κακίαν εἰσπράττει· ἢ δὲ γὰρ πῶς
δύσμεαν ζητεῖ. πολλά γὰρ ὄντα σπουδαῖα τῇ
μεταθέσει τῆς κακοῦ γίνεσθαι φάσκει. ἐν ταύτῃ οὐκ
ἀκούστοι μὲν τῷ πρῶτῳ φελεματος, ἐκ ἑκαστῆς ἐ-
ποχῆς τῶν πρῶτων πρὸς ἀναμνηστικὴν ἡμῶν εἰ-
σπράττει· ἐκ δὲ τῆς πρῶτης τῆς μετὰ τὴν
ἐκείνην, ἀλλ' ὅσα δεῖ, πρὸς τὰς ἀείτας πρῶ-
ξεις ἡμῶν καὶ ὑποαγόντων, ὅτι ἐν τῇ μὴ ἀ-
μνηστικῇ ὅτι τὸ κακοῦ, ἀλλ' ἐν τῇ τὰ δέ-
οντα εἰδέναι. καὶ τὸ μὲν ἢ καὶ παρὰ τῆς οἰήσεως·
τὸ δὲ ἢ τῆς ἐπιστήμης παροισία ἐργά-
ζεσθαι. εἰ δὲ τὸ μὴ ἀμνηστικῇ καὶ ἐν τῇ κακοῦ,
ὅρα ἡ συμβεβηκυῖαι σοι. ΤΕΡΝΟ-
ΤΑΤΟΝ ΒΙΟΝ ΩΔΕ ΔΙΑ-
ΞΕΙΣ. Ἦς δὲ δεῖ; ὁ δὲ τῆς ἀρετῆς τὸ ἡδύ
κεκτημένος· ὃ σπουδάζει μὲν ἀμα τὸ ἀγα-
θόν, καὶ τὸ ἡδύ. ὃ οὐκ ἀποδοῖ μὲν τὸ καλόν, ἀποδο-
μεν δὲ καὶ τὸ ἡδύ, σπουδάζοντα ἡ ἀνείη; τῆς τοῦ, ὃ
φισιν, Ο ΒΙΟΣ ΤΕΡΝΟΤΑΤΟΣ.
ὁ γὰρ τὸ ἡδύ μὲν τῷ αἰσθητῷ ἐλόμενος, εἰ καὶ πρὸς
ὀλίγον δέλεα δύνῃ τῷ ἡδονῇ, δὲ γὰρ γοῦν τὸ αἰ-
σθητὸν εἰς μεταμύθειαν ἐπώδυνον ἔρχεται. ὁ δὲ
τὸ καλὸν μὲν πόνει, πρὸς τὴν μὴ σπουδάζοντα
ἡ καὶ τῇ αἰσθητῇ βαρυνόμεναι, ἀλλ' ἢ τὸ καλὸν

N E S C I M V S F A C I A M V S : sed
 geramus, cum oportet, quę nouimus. Indu-
 cit enim in errorem iuseitia : Peritia verò
 tēpus quęrit opportunum. Sunt enim bo-
 na multa, quę temporum commutatione
 mala fiunt. Ordine ergo pręceptum intel-
 ligamus, & ipso quidem, quòd actiones
 nos iubet cohibere, peccandi licentiam tol-
 lere : eo autem, quòd non omnia discere
 adhortatur ; sed quęcunque oportet ; ad o-
 ptima agenda nos etiam inducere. Non e-
 nim in minimè peccando bene agere situm
 est ; sed in cognoscendo quę deceant. &
 illud quidem efficit stultę opinionis pur-
 gatio : istud autem S C I E N T I A E pos-
 sessio. Si verò non peccare habetur etiam in
 rectè agendo ; vide iam quid tibi futurum !
 I T A V I T A M E X I G E S I V C V N-
 D I S S I M A M. Verum, quęnam ista ? Quę
 ex virtute adepta sit quod delectat. In qua
 simul concurrat cum delectatione probi-
 tas. Si igitur boni cupiditate, si iucun-
 di afficimur ; quidnam illa fuerint, cum
 simul coiuerint ? V I T A, inquit, I V-
 C V N D I S S I M A. Qui enim de-
 lectionem cum turpitudine amplecti-
 tur, quantumuis exiguo temporis spa-
 tio voluptate inescetur ; turpitudine tamen
 in grauem poenitudinem agitur. Qui verò
 honestatem cum laboribus, potiorē ducit ;
 etsi primū infueta acerbitate grauetur, boni

tamen coniunctione dolorem facit mitiorem; puramque tandem cum virtute voluptatem percipit. Si enim cum voluptate, contra honestatem geratur aliquid; id ipsum quidem elabitur quod iucundum est, manet autem quod turpe. Vnde necessario vita fit acerbissima, quæ nequissima; IVCUNDISSIMA autem, quæ optima. Atque hæc quidem de istis. Quoniam autem ipsa etiam corporis moderatio ad animi perfectionem refertur, vide deinceps, quid adiungat.

32 NEQVE VIRO NEGLIGENDA
CURA EST VALITVDINIS;
33 SED MODVS ADHIBENDVS
POTIONI, ET CIBO, ATQVE
EXERCITATIONI. 34 FOR E
AVTEM OPTIMVM ASSERO,
QVI TIBI MOLESTIAM NON
PARIAT.

*Corporis haud spernenda iuuat quæ com-
moda cura.*

*sed potusq; cibiq; modus sit, & exercēdi.
Ipse modū statuo, qui te non læserit ipsum.*

Mortale CORPVS, quod nobis instru-
menti loco ad vitam in terris agendam,
datum est, nec decet immodicis curatio-
nibus saginare; nec vexare nimis necessa-
riorum subtractione. Officit enim ex-
quo utrumque, & vsum ipsius adimit.
Quò fit, vt mediocriter ipsi inservire,

σύζευξις ἐλαφρώς τὸν πίνον, καὶ τέλος πρὸς
τῇ ἀρετῇ καὶ ἡδονῇ καθάρεσθαι καρποῦται. εἰ
μὲν γὰρ πρὸς τοῖσι πόσι μετ' ἡδονῆς αἰχρὸν, ἡ μὲν
ἡδονὴ παρήλθε, τὸ δὲ κακὸν μὲν. ὅς ὢν λυ-
πρότατον δυνάσκει τὸν κακιστὸν ΒΙΟΝ.
ΤΕΡΓΝΟΤΑΤΟΝ δὲ τὸν αἰετον· καὶ
ταῦτα μὲν πρὸς τούτων. ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ τοῦ σώματος
παιδαγωγία πρὸς πλὴν τῆς ψυχῆς πελείωσιν ἢ
ἀναφορὰν ἔχει, ὅρα ὅπως πᾶσι ἐπάγῃ.

32 ΟΥΔ' ΥΓΙΕΙΑΣ ΤΗΣ
ΠΕΡΙ ΣΩΜ' ΑΜΕΛΕΙΑΝ
ΕΧΕΙΝ ΧΡΗ. 33 ΑΛΛΑ
ΠΟΤΟΥ ΤΕ ΜΕΤΡΟΝ,
ΚΑΙ ΣΙΤΟΥ, ΓΥΜΝΑ-
ΣΙΩΝ ΤΕ, 34 ΠΟΙΕΙ-
ΣΘΑΙ. ΜΕΤΡΟΝ ΔΕ ΛΕ-
ΓΕΤΟ Δ' ΟΜΗΣ Α-
ΝΙΗΣΕΙ.

Τὸ θνητὸν ΣΩΜΑ πρὸς πλὴν ὅτι τῆς
διδασκαλίας ὄργανον ἡμῖν δοθέν, οὔτε παύσειν
πρὸς τῇ πᾶσι ἀμέτρησις ὁμασκήσεως, οὔτε
καταστρέψαν ἐνδείας ὑπερβολῆς. ἐμπόδιον γὰρ
ἐπ' ἴσης ἐκάπερον, ὅς ἀναίρετον τὸ χρεῖας, αὐ-
τὸ πρὸς γένεσιν. διὸ μετρίως θεραπεύειν αὐτὸ.

εἰ μὴ παρορᾶν ἐλευθερίον, ἢ ὑπὸ νοσημάτων
 ἐνοχλούμενον ὁ λόγος παραγνέει, ὅπως δὲ ἐν ταῖς
 καὶ φύσιν σωζόμενον ἀποδίδωκε τῇ ἡγε-
 μόνῃ ψυχῇ τὰς ἐν ῥηίᾳ αὐτῇ παρέχεται, ταύτῃ
 διωάμενον ἀγασθῇ, ἢ αὐτὴ ἐκείνη ἀγῇ. τὸ γὰρ χρώ-
 μενον ἢ ψυχῇ, τὸ δὲ ὧς χεῖται τὸ σῶμα, ἢ ΤΗΝ
 ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ ΕΧΕΙΝ ΔΕΙ
 πὲν περὶ τὴν . ἢ γὰρ χεῖται δεῖ μόνον ἐθέλει
 αὐτῇ· ἀλλ' ὅπως δὲ ἔχον ἡμῖν ὑπηρετῆται, ἢ
 ἐνδεχομένῳ ποιεῖται παρνοῖαν. ἐπεὶ γὰρ φύ-
 σις αὐτῇ ἐν ῥηίᾳ καὶ φθορᾷ σιωεχεῖ κατέστηκε,
 καὶ πλήρωσις καὶ κένωσις αὐτὴ πιδύοισι, νῦν
 μὲν ἔσθῃς τὸ ἀπορρέον ἀναπληρούσης, νῦν δὲ
 γυμνασίῳ τὸ πλεονάζον ὑπεξαίρουσιν,
 ΜΕΤΡΟΝ ὁρίσεται δεῖ τῇ ἡμῇ εἰσαγαγί-
 μον πληρώσει, εἰ τῇ ἡμῇ ἀφαίρουσιν κενώ-
 σι. τὸ δὲ ΜΕΤΡΟΝ ὅστις ὁ λόγος ὁ σωμα-
 τολόγος τὴν τῶ σῶματος ἐξιν πᾶσι διανοητικῇς
 ἐν ῥηίᾳ τῆς ψυχῆς, καὶ διὰ τὸ πᾶσι τῶ φιλο-
 σοφῶν περὶ τῆς ΥΓΙΕΙΑΣ ὁρίσεται μέ-
 τος. οὗτοί οὖν ΓΥΜΝΑΣΙΑ, καὶ ἔσθῃς ἐ-
 κλέξεται, ἢ μὴ πᾶσι πᾶσι ὑπερβολῶν τὸ
 ΣΩΜΑ, μὴ δὲ ὑπερ-ΜΕΤΡΟΝ αὐτὸ τῇ
 νοεῶν κινήσεων ἀπορρᾶζει. ἢ γὰρ ΣΩΜΑ-
 ΤΟΣ ἀπλῶς ΕΠΙΜΕΛΕΙΤΑΙ· ἀλ-
 λά ΣΩΜΑΤΟΣ διανοῖα ὑπηρετιμὴν·

καὶ
 ἀπείρ-
 ξεται.

neque negligere, cum insultat; aut morbis etiam agitur, versus adhorretur: ut, cum secundum naturam constiterit, operam suam, nullo auertente, animo nauet principatum gerenti; eoque duci queat, quod ipse voluerit. Est enim animus ipse, qui utitur; **CORPVS** autem, quod sui præbet vsum; cuiusque artifici **CVRA** esse debet. Neque enim eo tantum velle uti necessarium est: sed iustam etiam dare operam, ut rectè se habeat, quod nobis inseruiat. Quoniam autem natura ipsius in assidua generatione, atque corruptione versatur; ipsumque nutricantur repletio, & inanitio, partim quidem alimento refundente quod effluxit; partim verò exercitationibus quod abundat expellentibus; **MODVS** eorum, quæ cum ingesta, egestaque sunt, impletionem atque vacuationem faciunt, statuendus est. Fuerit verò **MODVS** iste, ratio illa, quæ corporis habitum cum animi operationibus, ad cogitationem, cōmentationemque pertinentibus coniungit, & ob id **VALITVDINIS** curam habet, quæ sapientiæ studiosum deceat. Eliget igitur iste & **EXERCITATIONES**, & alimenta, quæ nec immodicè saginent **CORPVS**; nec ipsum supra **MODVM** ab animi cogitationibus auertant. Non enim **CORPORIS CVRAM** gerit simpliciter; sed **CORPORIS** animi cogitationibus inseruietis.

quò fit, vt Athleticam victus rationem aspernetur; quæ CORPORI famulatur, neglecto animo: omnemque fugiat corporis curationem, quæ *σωματικῆς* dicitur, tanquam intelligenti animi luci contrariam. Verùm, quantum potest ad disciplinarum tractationem, & ad præclara opera bonus inservire CORPORI: habitus; cum ille adipisci conabitur, qui prudenter vitam agere instituit. Ad eum siquidem referuntur quæ habentur, vbi MODVM SE DICERE, ait, QUI TE NON LAEDAT. Quasi dicat; TE (qui animus es rationis particeps) damno non afficiat HABENDI CORPORA MODVS: TE inquam, eorum, quæ superius præcepta sunt, obseruatorem atque custodem, CIBO eiusmodi, ET PORTIONES, ATQVE EXERCITATIONES adhibere oportet, quæ docile CORPVS ad virtutum opera efficiant: quæque quod est rationis expers ad respondendas moderantis animi habenas nequaquam impellant. Est verò magna attentione CURANDI CORPORA expendenda ratio: tanquam motuū, qui ab ipso procedit causam sustineat. Ingrauescit enim vitij particeps equus, non simpliciter; sed si ab ijs male educatus fuerit, à quibus regitur. In MODI autem ratione circa CORPVSA assignanda, CIBO PORTIONEM idèd

CARM. PYTHAG. 185

ὅθεν τινὲς ἀθλητικὴν ἀγωνίαν παρατήσεται, ὡς
 αὐτὸ ψυχῆς ΣΩΜΑ θεραπύεσθαι. καὶ πῶς τὰ
 τινὲς λεγόμενα σωμασκήσαν φέρεται, ὡς ἐπα-
 νισταδρῶν τῇ νοερῇ φωτὶ τῆς ψυχῆς. ὅση δὲ τῇ
 αὐτῇ τὰ μαθήματα θεωρεῖται, καὶ τῇ αὐτῇ
 καλὰς ἰατρικὰς αὐτορῆας ὑποκρίνεται διδά-
 σκει τῇ τῷ ΣΩΜΑΤΟΣ διδασκαλίᾳ, αὐτῷ 25
 αὐτοκρίνεται αὐτῷ ὁ τὸν τῷ φρενὲν βίον ἐλόμε-
 νος ~~πρὸς~~ τῷ τὸν γὰρ εἶρηται, ΜΕΤΡΟΝ
 ΛΕΓΩ ΤΟ Δ', ΟΜΗΣ' Α-
 ΝΙΗΣΕΙ. ΣΕ φησιν, πῶς ὄντα λογικὴν
 ψυχὴν μὴ βλαπτέτω τὸ ΜΕΤΡΟΝ τῆς τῷ
 ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ. ΣΕ
 πῶς τῷ αὐτοκρίνεται αὐτῷ αὐτοκρίνεται αὐτῷ
 αὐτὰ ΣΙΤΙΑ, ΕΡΟΤΑ, ΚΑΙ ΓΥ-
 ΜΝΑΣΙΑ ἐκλέγεσθαι χρὴ, ἃ τὸ ΣΩ-
 ΜΑ παιδύειν πρὸς τινὲς τῶν ἀρετῶν χρῆσιν
 αὐτοκρίνεται αὐτῷ μὴ ἐκφέρειν τὸ ἀλογον πρὸς ἀ-
 φροσύνην τῇ ἡγεμονοῦντος λόγου. μὲν πλείους
 δὲ αὐτοκρίνεται αὐτῷ ποιεῖν δεῖ τῷ αὐτοκρίνεται αὐτῷ
 ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ,
 ὡς καὶ τῷ αὐτοκρίνεται αὐτῷ αὐτοκρίνεται αὐτῷ
 πᾶν ὑφ' ἑξέσσαν βεῖν γὰρ ὅτις κακίας ἵππος, * μετέ-
 οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' ὅτε μὴ καλῶς εἴη πεδραμ- * ὑπὸ
 μένος τῷ ὑπὸ ἡγεμονοῦντος λόγου. ἐν δὲ τῷ ΜΕΤΡῳ ὡς πε-
 εἰ τὸ ΣΩΜΑ, τὸ ΕΡΟΤΟΝ τῷ ΣΙΤΙΟΥ

παρ' ἐταξεν, ὅτι μᾶλλον ὅτι δυσφύλακτον, καὶ
 δυόλιον εἰς κατὰ πον, ἔτι δὲ κινήτικόν τῆς
 τ' ΣΩΜΑΤΟΣ δὲ ξίας. λάδοι γὰρ αὖ πρὸς
 πολλαπλάσια τῆς ΜΕΤΡΟΥ πίων, ἢ φα-
 γών. ἔτι δὲ ΓΥΜΝΑΣΙΑ τεῖτα τέτακται,
 ὡς ἐπανορθοῦν μὲν πῶς ἀπὸ τῆς ἑφῆς πλήρω-
 σιν, ἔτι παλιν παρὰ τὸ ΥΓΙΕΙΝΩΣ τρέ-
 φεσθαι παρὰ σκεδύζοντα. κύκλω γὰρ οἷον αἰπα-
 πιδίδοιαι ταῦτα δὴ ἡλοῖς, ΤΡΟΦΗ, ΓΥ-
 ΜΝΑΣΙΟΝ. ἔτι ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ,
 καὶ ΤΡΟΦΗ. χορηγία γὰρ τῶν μὲν διδάσκει
 γυμνάζεσθαι, τὸ δὲ πεδράφει. τῶν δὲ δὲ εκ-
 κῶς τρέφεσθαι, τὸ γυμνάζεσθαι συμμείτρως.
 ΜΕΤΡΟΝ δὲ τούτων δὴ οὐ δὴ παρὰ τὸ οἰ-
 κεῖον ὅτι πηδύμα τῆς τῆς ΣΩΜΑΤΟΣ Ε-
 ΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ἐκείτω πεινούσης. παρὰ γὰρ
 τῆς ἐαυτοῦ παρὰ εἰσεως ὅργανον αὐτὸ ποιεί-
 σθαι παρὰ δὲ ὅ μὲν παλαῖστικός, τῶν δὲ πα-
 λιν κινήματων ὁ δὲ γεωργικός, τῶν δὲ γεωρ-
 γίαν πόνων. καὶ δὴ οὐ παρὰ δὴ οὐ γίγνεται, καὶ μετὰ
 μύξεται πῶς τῆς ΣΩΜΑΤΟΣ ὑπεργίαν.
 ὅ μὲν οὐ φιλόσοφος; παρὰ πῶς βλέπων ἐξελή-
 σθαι τὸ ΣΩΜΑ παρὰ δὲ γὰρ καὶ πῶς ὅργανον
 αὐτὸ παρὰ δὲ πῶς ποιήσεται, ἢ δὴ λον ὅτι φι-
 λοσοφίας, καὶ τῶν ταύτης ἐργων; οἱ οὐ οἰόν-
 τε φρονήσεως ὅργανον γυμνάζει τὸ σῶμα,

καὶ ὡς

premisit, quòd difficiliùs ab ea caueatur;
quòdque in procliui magis sit; & quod bo-
nam corporis habitudinem conturbet. Im-
prudens enim supra modum **POTIONI**
faciliùs quis indulserit, quàm **CIBO**. Addi-
dit autem tertio loco **EXERCITATIO-**
NI s præceptum, tanquam ea repletionem,
quæ sit ab alimentis, corrigi, & rursus ad sa-
lubrem nutritionem viam præparari signifi-
cet. Circulo enim veluti quodã in sese mu-
tuò redeunt **ALIMENTVM & EXERCITATIO**:
EXERCITATIO & ALIMENTVM. Vires nanque ad exerci-
tationem nutritio suggerit, quæ idonea est:
ad nutritionem autem, quæ firmum cor-
poris habitum efficiat, exercitationis tem-
peratio. Sed est istorum **MODVS** alius a-
lij, pro cuiusque **CVRANDI COR-**
PORIS ratione, quæ spectat ad institutu-
tum. Dant enim operam omnes, vt ipsum ad
id commodum efficiant, quod amplexi
sunt. Palæstricus quidem ad luctæ motus:
agricola verò ad labores agriculturæ susti-
nendos. Et alius denique ad aliud, **COR-**
PORIS obsequium trahit, atque fingit.
Quidnam igitur Philosophus? Ad quid in-
tentus volet **CORPV** s dirigere? Cu-
ius instrumentum potius, quàm philoso-
phiæ, atque operum ipsius, studebit effi-
cere? Qua ratione igitur prudentiæ in-
strumentum **CORPV** s potest euadere:

fic ipsum modis omnibus educabit, atque instituet; animi imprimis curam habens; **CORPORIS** autem propter istum. Neque enim illud ei prætulerit, qui vitur, neque omnino eius curam rursus negliget, propter vitentem; sed suo loco eius, tanquam organi, **CURAM** geret, ad ipsius virtutem, qui vitur **CORPORIS** etiam valetudinem referens. Itaque non quibuslibet rebus ipsum educabit; sed quibus solis oportet. Sunt enim nonnulla quibus vesci non decet, tanquam illis corpus ingrauescat, & qui animo cognatus est spiritus ad viliores affectiones pertrahatur; de quibus postea sermo futurus est, cum à cibis (de quibus est locutus in lustrationibus, atque expiationibus animi) adhibito iudicio temperandum monebit. Significat enim quæ sunt eiusmodi penitus esse reiicienda. Quorum autem vesci licet, quantitatem, & tempus metietur; &, ut inquit Hippocrates, diligenter considerabit anni tempestatem, regionem, ætatem; cæteraque huius formæ omnia: neque, nisi excussa ratione, ijs impleri concedet, quibus vesci fas est: nec eandem iuveni, atque seni vitus rationem temerè præscribet; aut sano atque ægroto: aut tyroni in philosophia, atque in eadem maximè prouecto,

οὕτως αὐτὸ δὲ παύτων θρέψαι τε καὶ παιδεύειν,
 ψυχῆς μὲν θεωρητικῶς ΕΠΙΜΕΛΟΥ-
 ΜΕΝΟΣ, δὲ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ΣΩΜΑ-
 ΤΟΣ. οὐτε γὰρ θεωρητικῶς αὐτὸ τῆς χρωμέ-
 τῆς οὐτε παιτελῶς ἀμεινῶς αὐτὸ πάλιν. δὲ ἡ
 χρωμὴ αὐτὴ ἐν τῇ αὐτῇ περὶ αὐτὴν ὡς ὁρ-
 γανὸν ποιήσεται ἡ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ περὶ
 τὴν ἡμετέραν ἀρετὴν καὶ τὴν τὸ ΣΩΜΑ-
 ΤΟΣ ΥΓΙΕΙΑΝ ἀναφέρειν. διὸ καὶ παιτα-
 χόθεν αὐτὸ θρέψαι, ἀλλ' ἀφ' ὧν δεῖ μόνον. ἐστὶ
 γὰρ ἀμὴ δεῖ θεωρεῖσθαι, ὡς βαρύνοντα τὸ
 ΣΩΜΑ, καὶ καθέλκοντα τὸ συμφυὲς πνεῦμα
 τῆς ψυχῆς πρὸς ὑλικωτέρας ἐμπειρίας, περὶ
 ὧν ἕτερον ὁ λόγος φησὶν· ΑΛΛ' ΕΙΡΓΟΥ
 ΒΡΩΤΩΝ, ΩΝ ΕΙΠΟΜΕΝ,
 ΕΝ ΤΕ ΚΑΘΑΡΜΟΙΣ, ΕΝ
 ΤΕ ΛΥΣΕΙ ΨΥΧΗΣ ΚΡΙ-
 ΝΩΝ. ταῦτα οὖν παιτελῶς παραθήσε-
 ται ὧν ἡ ἕξις θεωρεῖσθαι τὴν πόσότητα, ἡ
 τὴν κατὰ μέτρον, καὶ ὡς φησὶν Ἰππο-
 κράτης, ὥρην, ἡ χόρεαν, καὶ ἡλικίαν θεωρεῖσθαι
 σεται, καὶ πάντα ὅσα τῷ σώματι τύπου, καὶ ἀνε-
 ξετάως ὅτι βέπων ἐμπίπλασθαι ὧν ἡ ἕξις με-
 ταλαμείναι, καὶ ἀκρίτως νέον, καὶ θεωρεῖσθαι
 ὁμοίως διατάσθαι. ἡ ὑγιανόν, καὶ νοσήσῃ. ἡ δὲ ἔρ-
 μιν φιλοσοφίας, καὶ εἰς ἄκρον αὐτῆς ἵκοντα.

170 HIEROCL. IN

ταῦτα δὲ πάντα σιμείληφε τὸ Γυθαρχεῖκόν
 ΜΕΤΡΟΝ, τῇ περὶ ἀθήκη μὴ Σ' ΑΝΙ-
 ΗΣΗ. πάντα γὰρ εἰς τὴν φιλόσοφον βύζωσαν
 σιμωπίνοντα πρὸς τὴν ΣΩΜΑΤΟΣ Ε-
 ΠΙΜΕΛΕΙΑΝ ἐπέτρεψε τῷ βραχί τῷ-
 τω ῥήματι, καὶ τοῖς περὶ ῥημάτων πρὸς Υ-
 ΓΙΕΙΑΣ ψυχῆς ἐπήγαγν, ΟΥΔ' Υ-
 ΓΙΕΙΑΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΣΩΜ' Α-
 ΜΕΛΕΙΑΝ ΕΧΕΙΝ ΧΡΗ, ὡς ἐκεῖ μὲν
 τὸ πρὸς χρωδὸν ἀρετὴν πρὸς ἀδιδόδαται· ἐν ταῦτα
 τὸ τὸ ἰργαῖον σιμωπείαν. σιμωπείαν οὖν ταῦτα
 ἐκείνοις, καὶ βύρσις, ὅς τις εἴ, ὃ πρὸς ἀγέμεται,
 πρὸς τὸ δεῖν ποιεῖται τὸ ΜΕΤΡΟΝ τῆς
 πρὸς τὸ ΣΩΜΑ ἄλλως, Ο ΜΗ Σ' Α-
 ΝΙΗΣΕΙ, ὃ μὴ ἐμποδίζει τὴν φιλόσοφον
 πρὸς τὴν ἐπιφελήσῃ τῇ σιμωπείᾳ τὸ πρὸς
 ἀρετὴν ὁδεύσαν ψυχῇ. ΡΟΤΟΥ δὲ τὸ
 ΣΙΤΟΥ ΜΕΤΡΟΝ εἶπε, καὶ ἰσχυ-
 ρολαί, καὶ τὰς ἐκλείψας ἀπαγορεύαν ὁ λόγος,
 τὸ ὅ μισον τὸ σύμμετρον ἀσπαζόμενος· ὅθεν τὸ
 τὸ γαστρὸς κρατεῖν, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε, τὸ συ-
 μοδ, βύκόλως πρὸς ἀγνέλαι. τὸ γὰρ νῦν λεγόμενον
 ΜΕΤΡΟΝ τὴν ἐν ἐκείνοις ἀμετεῖαν κο-
 λαῖς, καὶ ἰσχυραίνεται τὸ λυποῦν, καὶ κατέλ-
 κον τὴν πρὸς νοῦν δὸν ἐπειρημένῃ ψυχῇ.
 δεῖ γὰρ αὐτὴν αὐτοῖς πρὸς νοῦν γαλιῶν

Hæc verò omnia MENS VRA Pythagorica complexa est; cū NE TIBI MOLESTIAM PARIAT, adiecit. Cuncta enim, quæ ad vitæ felicitatem sapientiæ studio conferūt, verborum ista breuitate ad CORPUS CVRAM retulit: & ad ea, quæ antè dicta fuerant, CORPORIS etiam VALITVDINEM NE QVAQVAM ESSE NEGLIGENDAM adiecit: vt ibi vtentis virtutem significari demonstraret; hic autem instrumenti incolumitatem. Ista igitur illis coniunge, & inuenies, quisquis sis, cui præcipitur; eum debere MODVM existere regendi corporis, QVI TIBI MOLESTIAM NON ADFERAT: qui rectum vitæ institutum non remoretur: sed qui animum ad virtutem contententem opera sua adiuuet. Quod autem PORTIONIS, ATQVE CIBI MODVM dixit; excessum atque defectum vetare se versus innuit; amplecti autem quod medium sit, atque temperatum; vnde & gulæ moderari, & somno, & veneri, & iræ nullo negotio conceditur. Quod enim hoc loco MODI nomine significatur, excessum reprimat, qui in illis existit; dolorēque non adimit tantum, sed illud etiam, quod festinantem ad Deum, qui mens est, animum retrahit, atque deprimat. Decet enim ipsum, cū ad mentem ascendit, tranquillum

existere, nec perturbationum ventis agitari; sed habere recte composita quæ inferiora sunt, ad quietam superiorum contemplationem. hic ipse **MODVS** est, **QVI DOLOREM NON PARIET**. Hoc ipsum, quod & ventrem simul continebit, & organi incolumitatem præstabit. Oſtendet præterea animi virtutem; nec **CORPORIS** soluet habitum. Pars enim virtutis est, & seruandi organi rationem non ignorare, & commodum reddere ad vsum, qui sapientiæ studioſo conueniat. Quoniam autem non in **ALIMENTIS** tantum, atque **EXERCITATIONIBVS**, verſatur **CORPORIS** cultus, sed multis etiam rebus alijs indiget, cuius generis vestimenta sunt, & calceamenta, & supellex varia; atque domus, qua continentur ista omnia: opus autem est in istis etiam **MEDIOCRITATE**, quæ luxum atque immunditiam à tota vitæ ratione remoueat, non immeritò subiecit.

35 **VTERE VICTVS RATIONE**
NE MVNDA, QVAE DELI-
CIIS CAREAT: 36 **ET CA-**
VE EA FACERE, QVAE
SYSTINUNT INVIDIAM:
 37 **NEC SVMPTVS ALIE-**
NO TEMPORE; VT QVI
RECT IGNARVS EST.
 38 **NEQVE**

ἔχον ὑπὸ τῆς παθητικῆς κινήματων, καὶ τετά-
 χθαι αὐτῇ τὰ κατὰ καλῶς πρὸς τὸ ἀδύρου-
 βον τ' αὐτῶν θεωρίας. τὸ τοῦ λῶ τοῦ ΜΕΤΡΟΝ,
 Ο ΜΗ Σ' ΑΝΙΗΣΕΙ. τὸ τοῦ κραπιῶ γα-
 ρρὸς ἅμα, ἔτι τὸ τ' ὄργανον ὁρμητικῶν ποιήμα-
 νον, τὸ δρετῶ ψυχῆς ὁποδηνύμενον, καὶ τὸ τοῦ
 σώματος ἔξιν μὴ καταλύον. μέρος γὰρ ὅταν ἀ-
 ρετῆς καὶ τὸ εἶδέναι σώζειν τὸ ὄργανον, καὶ συ-
 ναρμύζειν αὐτὸ πρὸς τὸ φιλόσοφον χεῖσιν.
 ἐπὶ ὃ ὁ μόνον ὄν τροφαῖς καὶ γυ-
 μνασίοις ἐστὶν ἡ τ' ΣΩΜΑ-
 ΤΟΣ κρατεία, δηλὰ ἔτι δὴ πολλῶν πρὸς
 δεῖται, οἷον ἱματίων, ὑποδημάτων, σκευῶν
 παντοδαπῶν, καὶ τῆς πάντα ταῦτα ὑποδέχο-
 μένης οἰκίσεως· δεῖ δὲ καὶ ὁ τύπος τοῦ Μ Ε-
 ΤΡΟΥ, ὁ πρυφῶ, καὶ ἀκαθαρσίαν ἔχει-
 ζει τῆς ὅλης ἡμῶν διαίτης, εἰκότως ἐπήγαγν.

35 ΕΙΘΙΖΟΥ ΔΕ ΔΙΑΙΤΑΝ
 ΕΧΕΙΝ ΚΑΘΑΡΕΙΟΝ Α-
 ΘΡΥΠΤΟΝ. 36 ΚΑΙ ΓΕ-
 ΦΥΛΛΕΟ ΓΕ ΤΑΥΤΑ
 ΓΟΙΕΙΝ, ΟΓΟΣΑ ΦΘΟ-
 ΝΟΝ ΙΣΧΕΙ. 37 ΜΗ ΔΑ-
 ΓΑΝΑΝ ΠΑΡΑ ΚΑΙ-
 ΡΟΝ, ΟΓΟΙΑ ΚΑ-
 ΛΩΝ ΑΔΑΗΜΩΝ.

18 ΜΗΔ' ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
ΙΣΘΙ· ΜΕΤΡΟΝ Δ' ΕΠΙ
ΠΑΣΙΝ ΑΡΙΣΤΟΝ.

Οὐ μόνον, φησὶν, ἐν σιπίοις, καὶ ποτίς, ΜΕ-
ΤΡΟΝ καλόν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις Α-
ΓΑΣΙΝ, ὡς τῶν δὲ ὑπερβολῶν, καὶ ἐλλείψεων
ἀμάρτυμάτων καθαρόν. ἤρσιτο γὰρ αὐτὸ ἐν
ΠΑΣΙΝ, οἷς εἴ ποτε, ἀμετεία πολλή· ἢ μὲν
πρὸς τὸ πολυτελές ἔξαχυσσα· ἢ δὲ πρὸς τὸ ῥυ-
παρόν σιωπῶσα. ἐκάτερον δὲ μεμπτόν, καὶ
ἐ* φιλόσοφον ἦτορ, ὃ δὲ σοχαζόμενον τῆς στω-
ματικῆς ἀμετείας. ὅππεινορμή γὰρ καθα-
ρειότης, θρύψις καὶ μαλακία δύνειται· ὅπ-
πεινορμή δὲ λιπότης ἀκαθαρσία καὶ ῥύπος γί-
νεται. ἴν' οὐκ μὴτε ἐκείνο πάτωμα δὲ ἀκαθα-
ρειότητα, μὴτε τὸ δὲ λιπότητα, ΜΕΣΟΙ
βαίνωμεν, τὰς πρὸς ἀκρότητας ἐκαστέρω κακίας
ἐκκλίνοντες, καὶ τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ σφαιροει-
σμοῖν ποιοῦμεν, λιπὼν οὕτως ὅππεινορμους
ΔΙΑΙΤΑΝ, ὡς μὴ ἀκαθαρτόν· καὶ
ΚΑΘΑΡΕΙΟΝ οὕτως, ὡς μὴ ΤΡΥ-
ΦΗΛΗΝ. διὸ τὸ ΜΕΤΡΟΝ πρὸς μὴ-
στορ ἐν πάσῃ τῇ ψυχῇ τὸ σῶμα κατασκήν,
ἱμάποι ἐλεγχόμενοι ΚΑΘΑΡΕΙΟΝ
ΑΘΡΥΠΤΟΝ· καὶ πᾶν ὁποῦν τῶν ψυχῇ

38 NEQVE TAMEN ESTO SORDIDVS. IN OMNIBVS AVTEM MODVS ERIT OPTIMVS.

*Sit mūdus victus; sit lux⁹ sed tamen exsors.
Quæcūque inuidiā pariūt, vitāda putato;
Et sumptus vanos, recti quos nescius audet,
Et sordes. Præstat quauis modus optimus
in re.*

Non solūm, inquit, in cibo, & potu, M O D V S bonus est; sed Q V I B V S LIB E T etiam alijs in rebus; tanquam iis liberet, quæ vel excessu, vel defectu peccantur. Possunt enim in omnibus, quæ diximus, multa fieri præter M O D V M; partim quidem, cū ad luxum abducimur; partim verō, cū ad sordes compellimur. Est verō vtrumque vituperandum, nec philosophi moribus congruum: immō verō à recta etiam corporis moderatione alienum. Abit enim in luxum atque mollicitiam munditia, quæ nimia est: in sordes autem atque spurcitiam, tenuitas, quæ summa. Vt illa igitur minimè patiamur, propter munditiam; nec ista etiam, propter tenuitatem: medijs incedamus adiacentia vtrique vitia declinantes; & altero in alterius remedium vtentes: ita nimirum V I C T V S tenuitatem amplexi, vt sordibus careat: ita rursus M V N D I T I A M, vt à D E L I C I I S remota sit. M O D V M igitur in rebus omnibus, quæ

corporis nomine molimur, imprimis adhibeamus: non vestitum solum eligentes, qui **MUNDVS** sit, **ATQVE DELICIIIS CARENS**; sed quodlibet etiam aliud, quod ad ipsum pertineat. Decet enim, quia rationis princeps animus corpori moderatur, omnia etiam, quę corporis sunt, cum duce ratione congruere; quę nec **LXVS**, nec **SORDIVM** patiens, omnia iudicat suę dignitati cōsentanea esse debere. Ne ergo ad sumptuosorum usum pertrahatur; quod **DELICIIIS** caret amplectitur. Ne deinde sordibus, rerumq; deformitati assuescat, **MUNDITIAM** eligit. Verbi gratia, vestimēta quidē nequaquam vilia, sed **MVND A**. Supellectilem nō auream; non argenteam: sed ex parabili materia cōfectam. Non domum fulgentem lapidibus exquisitis; non eximia pulchritudine atque magnitudine constructam; sed corporis vsui congruam, atque respondentem. Omnino autem **MUNDITIE S** in tota **VICTVS** ratione, **DELICIAS**, tanquam præter usum sint, respuit: admittit verò quod deliciis caret, tanquam necessitati subseruiat. Nam & vestimenta, & domus, & supellex omnis, tumdemum sui usum præbent optimè, cum apta, mundaque sunt. Quid enim magna lance opus est, si parum sit obsonij? quid immunda, si obsonium labefactet? Quid domo etiam illis ampliore, quàm vsus postulat:

τὸ σῶμα ΚΑΘΑΡΕΙΟΝ ΛΘΡΥ-
 ΡΤΟΝ ΕΧΕΙΝ ἐθέλοντες. πρέπει γὰρ
 λογικῆς ψυχῆς τὸ σῶμα πῶς ἡγουμένης, καὶ τὰ
 πρὸς τὸ σῶμα πάντα συμπετάχθαι πρὸς τὸν
 ἡγουμένον λόγον, ὅστις οὔτε ΤΡΥΦΗΣ, ἔτι
 ΑΚΑΘΑΡΣΙΑΣ ἀνέξειλαι, τῇ κατ' αὐ-
 τὴν αἰσία πάντα δεῖν εἶναι λογισμὸς ΣΥΜ-
 ΜΕΤΡΑ. ἢ οὐ μὴ πρὸς ἐλκοίτο ἢ χέσιν τ'
 πολυτελῶν, τὸ ΑΤΡΥΦΟΝ ὅππῃ θεύει. ἢ α'
 ἢ μὴ ῥύπω καὶ ὑλικῇ ἀμορφία σιωοικῇ, τὸ
 ΚΑΘΑΡΕΙΟΝ ἐκλέγεται οἶον, ἱμάτιον
 ἢ λεπτὸν μὲν, ΚΑΘΑΡΕΙΟΝ δὲ. σκῶν
 ἢ χρυσῶν, οὐδὲ ἀργυρῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑπολείπων
 ὑλῶν ΚΑΘΑΡΕΙΑ. οἰκίαν ἢ πολυτελέσι
 λίθοις κατεσκευασμένην, ἢ δὲ πρὸς τῶν εἰς καλ-
 λος, ἢ μέγας ἐξάρχασμένην. ἀλλὰ σύμμε-
 τρον τῇ τ' αἰσίας χρεία. ΚΑΘΑΡΕΙΟΝ
 ἢ ὅλας πρὸς ΠΑΣΑΝ ἢ ΔΙΑΙΤΑΝ
 τὸ μὲν ΤΡΥΦΗΛΟΝ, ὡς ἐξω τ' αἰσίας, ἢ
 ἀρνεῖται. τὸ δὲ ΚΑΘΑΡΕΙΟΝ ὡς μάλιστα πρὸς ΛΘΡΥ-
 ΡΤΟΝ, ἢ α'
 χρεία ἀποπληροῦν ἐκρίναι. ἢ γὰρ ἱμάτιον, ἢ
 οἶκος, ἢ σκῶν ἀπαν τὸτε πρὸς αὐτὴν χρεία κα-
 λῶς παρέχειται, ὅταν σύμμετρον ἢ καὶ τὸ ΚΑΘΑ-
 ΡΕΙΟΝ. πρὸς γὰρ μέγας δέεται πίνακος εἰς μικρὸν
 ὄψον; ἢ δὲ ῥυπαροῦ μέλλοντος ἀφανισθῆναι τὸ
 ὄψον; οἴκου ἢ ὑπὸ τ' αἰσίας ἢ δὲ τοῖς μέλλουσιν

ὡς μὲν γὰρ αὐτὸ καὶ δεικνύει· ὅτι δὲ ἀκαθάρτου
 πλὴν τῆς οἰκίας αὐτῆς χρεῖαν ἔχει· παρέχοντες· τὸ δὲ
 αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ὀφειλῶν ὁμολογῶν ἐκατέρωθεν ἄχρη-
 στον ὄν, τὸ μὴ μὲν τὸ ΑΤΡΥΦΟΥ ΚΑ-
 ΘΑΡΕΙΟΝ. ἅμα γὰρ ὑπάρχει τὸ ΜΕ-
 ΤΡΟΝ τῆς χρεῖας, καὶ εἰς τὸ ἀπείρον προήλ-
 θε τῆς ὀφειλῆς. Διὸ πάντα ταῦτα εἰς τὸ βίον
 μεμετρημένα· οἱ τὰς μεσότησι πᾶσι διαφου-
 ρύσας τὰς ἀκαθαρσίας· αἰτίας. ΕΙΘΙ-
 ΖΟΥ ΔΕ ΔΙΑΙΤΑΝ ΕΧΕΙΝ
 φησὶ, ΚΑΘΑΡΕΙΟΝ. εἴτα ὁρῶν
 πλὴν εἰς ΤΡΥΦΗΝ ἐκπίπτει, προσέθηκεν
 ΑΘΡΥΓΤΟΝ. καὶ εἰ ΑΘΡΥΓΤΟΝ
 προσέθηκεν, εἶδεν ὅτι εἰς ῥύπον ἀποπίπτει,
 ἐπήγαγε ΚΑΘΑΡΕΙΟΝ, αἰετὶ τὸ πῶμα-
 πος ἀνέχων τῇ τῷ ἑτέρῳ πρὸς τὸ ἕτερον ἀντή-
 σης, ἢν ὅτι ἀμφοτέρων ἀνδρώδης ἡ ΔΙΑΙΤΑ
 ἢ καὶ λογικῶς ζῶντες ἐπὶ οὕτω δὴ τὰς αἰ-
 τίας τὸ βίον, καὶ διὸ καὶ ἐπὶ μὲν μέγα ἀγαθὸν
 ἔξοικον. τὸν γὰρ ἐπιφύλον τὸν ὑπὸ τῶν ὀφειλῶν
 φθόνον διαφύλον αὐτῶν, τὰ μὴ μὲν ἄλλαν κι-
 νῶντες κατὰ τὴν αὐτῶν τὴν συμπολιτευο-
 μένους, ὥς τε καὶ μὴν μεμετρημένους, ὥς ΤΡΥΦΩ-
 ΣΙΝ ἡμῖν· καὶ δὲ μέμψαντες, ὥς ῥύπον· ὅ-
 οὐ τὸ μὲν, ὥς ἀσώπεις ἐκκαλεῖν, ὅτι δὲ, ὥς μικρο-
 λόγους. πᾶσι γὰρ τοῖς τοιούτοις ἐπεται ὁ ῥύπος

qui vnico eius angulo capi possunt? Quid
 sordida, quæ habitationis vsum nō præbeat?
 Id ipsum verò in ceteris etiam vtrinque in-
 utile reperias, quod **SORDES** cum **LXXV** non
 vitat. Simul enim **MODVS** in vfu præteri-
 tus est, & ad cupiditatum immensitatem
 delatus. Quò fit, vt omnia in vita eiusmodi
MEDIIS tibi metienda sint, quæ vitia decli-
 nent adiacentia. **ASSVESCE AVTEM VI-**
CTVI MVNDO, inquit. Postea verò, cum
 procliuiratem ad **DELICIAS** animadu-
 teret; qui **LXXV CAREBAT** adiecit. Quòd
 si **LXXV CARENTE** priùs dixisset; quia
 videbat etiam ad **SORDES** deueniri faci-
 le; **MVNDVM** quoque addidisset, alterius
 oppositione, procliuiratem alterius perpe-
 tuò retinens, vt ex ambobus præstans **VI-**
CTVS RATIO, & homine digna con-
 staret. Ita ergo si vitam nostram institua-
 mus, & aliud quoddam ingens bonum ipsi
 consequemur. **INVIDIAM** enim, quæ
 summis rebus adnascitur, hac ratione vi-
 tabimus, si **NE QVID NIMIS** intuen-
 tes eos, quibuscum degimus, ita aduersum
 nos non excitemus; vt nunc quidem nobis
 indignentur; tanquam **LXXV** difflua-
 mus: nunc verò arguant; tanquam sordes
 amplectamur: Reprehendant etiam ali-
 quando; tanquam nequiter profusos; & ali-
 quando etiam, tanquam in minima inquirē-
 tes. Tales enim omnes excessus nomine ab

iis, quibuscum degunt, argui certum est. Nam hoc ipsum est, quod nunc INVIDIAE vocabulo significat: tanquam EA FACE-RE prohibeat, QVAE INVIDIAM SV-
STINEANT; id est, quae iustam habeant, vulgò reprehensionem. Sunt verò non im-
meritò ex vulgi etiam sententia vitupera-
tione digna LVXVS & SORDES INVI-
CTV: in pecuniarum autem vsu profusio,
atque tenacitas. Ostendant igitur in rebus
externis omnibus prudentem animi habi-
tum, ET MODVM IN OMNIBVS
OPTIMVM liberalitas, atque mediocri-
tas. Decet enim, quantum potest, ab iis, quae
INVIDIAM pariunt, eum abstinere, qui
tranquillitatis amator est: nec illam, tan-
quam feram, prouocare: quò in iis liceat,
quae honesta sunt, nulla perturbatione pro-
mouere. Vitam autem sine INVIDIA
degemus; si tenuem, & sordibus carentem
amplectamur; si quae fastum illum repri-
mamus, qui ex decori ignorance pro-
ficiscitur; vnde mala duo nascuntur, rerum
profusio scilicet; atque parcimonia intem-
pestiua: quorum alterum dissoluti quidem
animi est; alterum verò angusti atque
parui. Sed vtrumque declinat liberali-
tas, quae in dandis, accipiendisque pe-
cuniis occupata, eo quod decet in faculta-
tibus atque impensis reperto, externa om-
nia recte rationi subiecit, atque copulauit.

τῷ συζώντων ἢ ἐπὶ τῇ ΑΜΕΤΡΙΑ μέμ-
 ψις. τὸ γὰρ νῦν ὁ ΦΘΟΝΟΣ δῆλον, ἢ ἡ
 τὸ λεγόμενον περὶ λαζο τοιαῦτα ποιῇ, ὅπως
 ΦΘΟΝΟΝ ΙΣΧΕΙ, ἢ γὰρ μέμψιν βύ-
 λογον ἔχει, ὡς τὰ τῶν πολλῶν, μεμψιὰ δὲ καὶ τὸν
 λόγον, καὶ τοὺς πολλοὺς ἐν μὲν τῇ ΔΙΑΙΤῃ
 ΤΡΥΦῃ, καὶ ῥύπος, ἐν δὲ τῇ δαπάνῃ χημά-
 των, ἀστυπία, καὶ μικρολογία. διὸ ἐλθὺς εὐεχέως
 ἘΣΥΜΜΕΤΡΙΑ δακνύτω δὴ τὸ ἐκ πρὸς
 πάντων πλεονέμφορα τῆς ψυχῆς κτῆσι, ἔτι γὰρ
 ΜΕΤΡΟΝ τὸ ΕΠΙ ΠΑΣΙΝ ΑΡΙΣΤΟΝ.
 Δεῖ γὰρ, ὅσον ἐφ' ἡμῶν, τῷ ΕΠΙΦΘΟΝΩΝ
 ἀπέχεσθαι τὸν ἡπυχίας ἐρώντα, καὶ μὴ ἐρεθίζον,
 ὡς τὸ πηλείον, τὸν ΦΘΟΝΟΝ, ἢ ἀδορυ-
 βως ἔξῃ παροχόπῃ τοῖς καλοῖς. ΑΝΕΠΙ-
 ΦΘΟΝΟΝ δὲ ζῶντι ἐπιτηδεύσασθαι,
 ΛΙΤΗΝ ΚΑΙ ΑΡΥΗΟΝ ΔΙΑΙΤΑΝ
 ΕΧΟΝΤΕΣ, καὶ τὴν ἀπειροκαλίας τύφον
 ἐκκλίνοντες, ὥς ἔστι ἀποβλαστὰς δύο καὶ καὶ δα-
 πανή τε, ἔτι φειδῶ χημάτων ἀκαμρος. ὦν τὸ μὲν
 εἰς ὑπερηφανίαν δὴ βλάπτει· τὸ δὲ εἰς μικρο-
 πρέπειαν. ἐκάτερον δὲ τούτων ἢ ἐλθὺς εὐεχέως
 ἐκφύγει, ἀρετὴν δὲ χημάτων δόσιν καὶ λη-
 ψιν ὑπάρχουσα, καὶ τὸ δέον ἐν παροσδοίᾳ,
 καὶ δαπάναις δεισκούσα, καὶ πρὸς τὸν
 ὀρθὸν λόγον πάντα καὶ ὁκλὸς συνάπτουσα.

τοῦτα καὶ πρὸς τῆς τοῦ σώματος καὶ πρὸς τῆς
τοῦ ἐκλῶς αἰείας χρήσεως περιλοσφνταί ἐν
τοῖς ἑποσιν, ὅπως δὲ δὴ τοῦτων τὸ τῆς ἀρετῆς
ἴδιον φανήται καίλλος. κεφάλαιον δὲ τῶν πάντων
ποιεῖται τὸ ἑξῆς ὡς ἀγέλημα.

Ἱ9 ΠΡΑΣΣΕ ΔΕ ΤΑΥΘ' Α
Σ Ε ΜΗ ΒΛΑΨΗ. ΛΟΓΙ-
ΣΑΙ ΔΕ ΠΡΟ ΕΡΓΟΥ.

Πολλάκις ἐχρήσατο τῇ τοιούτῳ λόγῳ, ὅτε
μὲν εἰπὼν.

Ἀλλὰ τὰς ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μὲν εἰπὼν ἀνείησθαι.
ὅτε δὲ,

—Μέτρον δὲ λέγω πόλις, ὃ μὴ σ' ἀνείησθαι. καὶ
Μηδεὶς κητέ λόγῳ σε παρείη, μητέ πρὸς
Γρηῆσαι, μηδ' εἰπὼν, ὃ, π τοι μὴ βήτερόν ἐστι.
τοῦτων οὐδ' ἀπάντων σιωπῆν ποιεῖ. ἐν αὐτῷ
καὶ μίαν συγκεφαλαίωσιν ὁ λόγος, ἀπαγορεύων
μὲν τῶν βλαβερῶν πλὴν ὡς ἀποδοχῆς. τῶν δὲ
ἐπωφελέων εἰσηγηρῆμας πλὴν ἐν ῥῆσαν γίνεσθαι
δὲ καλῶς πλὴν τοῦτων ἰσχυρίζονται ἐν τῷ Λ Ο -
Γ Ι Ζ Ε Σ Θ Α Ι Π Ρ Ο Ε Ρ Γ Ο Υ Ζ
προαίεον, καὶ δὲ μὴ προαίεον. ὃ δὲ τῆς δι-
ουσίας κατὰ ἐν τῷ ἀπογλήπῳ τῶν Γ Ρ Α -
Σ Ε Ω Ν ὡς ἀγίνεται. καὶ αὐτὰ δὲ πάλιν τῷ,

Atque hæc quidem sunt, quæ de corporis, externarumque rerum usu optimo in verbis philosophatus est; ut virtutis pulchritudo per ea nota sit. Omnia deinceps præceptum quod sequitur, vno capite complectitur.

39 EA PORRO FACITO, QUAE TIBI NON NOCEANT: ET CONSIDERA, PRIUS QUAM FACIAS.

Fac quæ non lædant: consulto resq; geratur.

Eiusmodi verbis sæpe usus est. eo quidem loco, ubi dixit;

Effice quin potius, nequeant quæ facta dolere.

Et alibi;

Ipse modum dico, qui te non læserit ipsum.

Et alibi etiam;

Nil tibi vel verbo quisquam malè suaserit, aut re,

Ut facias, dicāsque; nocens quo tu tibi fias.

Ea igitur hoc loco in vnum collecta ante oculos ponit, suadens ab his abstinere, quæ damnoſa sunt; facere autem quæ utilia: quorum eo tempore recta distinctio futura sit, quo ANTE OPVS quid FACIENDVM sit, vel non FACIENDVM, AGITABITVR. Est enim tum cōsiliij tempus idoneum, cum res sunt adhuc integræ. Cæterum & hîc quod dixit, QUAE TE NON LAEDANT; eadem ratione explicabimus, atque illud,

Tibi quę nil facta dolebunt: τ ɀ illud, de vero homine, atque rationis particeps natura, intelligentes; de quę eo, qui sapientię studium amplexus sit; & qui Deo fieri similis contendat. Quem nihil fugiat, quod sit præter rectam rationem, quod præter legem diuinam; quod Deo similes fieri prohibeat. Solent verò quę sunt eiusmodi, nobis augeri eorum familiaritate, quibuscum viuimus: corporis præterea moderatione, cum quo sumus copulati: & facultatibus etiam ipsis, quę auxiliij causa repertę, idēd *χρηματα* nuncupari solitę sunt, quod corporis vsui subseruiant. Significat ergo huic esse diligenter cauendum, qui diuinorum bonorum cupiditate ducitur, ne eò adducatur, vt quicquam ipse faciat, quod in suam vtilitatem non cedat: nec corpori indulgeat aliquid, ex quo postea dolorem percipiat: nihil denique amplectatur, quod à sapientię studio animum auocet; cuiusque ipsum paulò post pœniteat. Decet enim hęc omnia præmissa ratiocinatione nos propellere, vt eorum, quę fecimus, commemoratio iucundissimam illam nobis pariat recordationem; ad quam deinceps adhortatur.

40 N ɀ C SOMNVM MOLLIBVS O-
CVLIS PRIVS ADMITTAS,

Α ΣΕ ΜΗ ΜΕΤΕΠΕΙΤ' ΑΝΙΗΣΕΙ,
 Π' Σ Ε Κ' Τ' Π' ὄντος ἀνθρώπου, καὶ τῆς λογικῆς
 οὐσίας ἀπὸντες, καὶ κ' τ' φιλosophεῖν παρη-
 ρημύς, καὶ πλὴν παρὲς θεὸν ὁμοίωσιν κλίστα δὲ
 ἀπὸ οὐδὸς. τῶν δὲ βλέπειν παῦ τὸ παρὰ τὸν
 ὀρθὸν λόγον παῦ τὸ παρὰ τὸν θεὸν νέμον· παῦ
 τὸ παρὲς πλὴν θεῶν ὁμοίωσιν ἐμποδίζον. πέφυ-
 κε δὲ τὰ τοιαῦτα ἡμῖν, ὅτι πίνεσθαι ἐν τῇ κοινω-
 νίᾳ τῶν συζώντων, καὶ τῇ διοικήσει τῶν σιμε-
 ζουμένων σωματός, καὶ τῶν παρὲς βοήθειαν
 ἐξυρρημένων χημάτων ἅδη χηματα κα-
 λῆν ἔτος, ὡς παρὲς πλὴν τοῦτου χεῖραν ἐκκεί-
 νω. διδύλαβ' ἔσται δὲ χεῖρ αἰφροσιν ὁ λό- γος οὐκ
 γὰρ τὸν ἐρωπικὸν τ' θεῶν ἀγαθῶν, μήποτε αἰα-
 πιδῇ παρὰ τὰς αἰ, ὅ μὴ βῆτερον αὐτῶν, καὶ ὅπως
 μὴ χεῖρ ἔσται τῇ σώματι, ὅς ὢν αὐτὸς ἀνιά-
 σεται, μηδὲ παρὲς δέξεται π βλάπτον πλὴν φι-
 λόσοφον ὀριμὸν, ἐφ' ὃ μικρὸν ὑστερον μεταμε-
 λήσεται. ταῦτα γὰρ πάντα τῇ παρολογομῶ δὲ
 θεῶν ἡμῶν παροσέκει, ἵν' ὁ ὀπλοχισμὸς τῶν
 ἐργασμένων ἡμῖν ἡδύσῃν ἔχη πλὴν ἀνάνησιν,
 ἐν ᾧ ἔξῃς ποιῆσθαι παρὰ κελεύειαι.

40 ΜΗ Δ' Τ Π Ν Ο Ν Μ Α-
 Λ Α Κ Ο Ι Σ Ι Ν Ε Π' Ο Μ.
 Μ Α Σ Ι Π Ρ Ο Σ Δ Ε Ξ Α Σ Θ Α Ι,

4¹ ΠΡΙΝ ΤΩΝ ΗΜΕΡΙ-
 ΝΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΡΙΣ ΕΚΑ-
 ΣΤΟΝ ΕΡΕΛΘΕΙΝ. 4² ΓΗ
 ΠΑΡΕΒΗΝ; ΤΙ Δ' ΕΡΕΞΑ;
 ΤΙ ΜΟΙ ΔΕΟΝ ΟΥΚ
 ΕΤΕΛΕΣΘΗ; 4³ ΑΡΞΑ-
 ΜΕΝΟΣ Δ' ΑΓΟ ΠΡΩ-
 ΤΟΥ ΕΡΕΞΙΘΙ· ΚΑΙ
 ΜΕΤΕΡΕΙΤΑ 4⁴ ΔΕΙΝΑ
 ΜΕΝ ΕΚΓΡΗΞΑΣ ΕΠΙ-
 ΓΛΗΣΣΕΟ· ΧΡΗΣΤΑ ΔΕ,
 ΤΕΡΡΟΥ.

Ἐνταῦθα ἡρόκλητος τῷ λόγῳ, τῷ ὅλῳ πα-
 ραχελμάτων ἀφροισίν μοι πῶ γνῶμι, ἵνα
 τῷ ἴσῳ τῆς ψυχῆς δικαιοσύνη, πρὸς ταῦτα, ὡς
 πρὸς θείοις νόμοις, ἀπελέπων, ποιῇ τῷ δὲ,
 ἢ κακὸς πεπραγμένων πῶ ὁπικρίσιν. πόθεν
 γὰρ ὁ ὁπλοισμὸς ἔξ δεινὰ μὲν εἰργασμένοις
 ἡμῶν ὁπικωπείν, χρηστὰ δὲ περὶ ζαντας ἐπα-
 γέν, εἰ μὴ ὁ περλοισμὸς νόμοις ἵνας λάβοι,
 καὶ οὐκ ἀποσέκει πῶ ζαλιὸς τῆς, καὶ πρὸς
 τύπας τὸ τῆς σωφροσύνης ταμείον, ὡς πρὸς
 ζαλιὰ σκοπὸν ἀπιδυεῖν πᾶν ὅλον ἡμῶν βίον;
 ὁσμήρας δὲ περὶ ταῦτα ἢ ταῦτα πῶ κρίσιν εἰσι-
 γῶνται, ἵνα τῷ συνεχῇ τῷ μὲν μὲν πᾶν τῷ κρίσιν

41 QVAM DIVINA OPERA SIN-
GULA TER RECENSVERIS. 42 QVA
SYM TRANSGRESSVS? QVID
FECI? QVID NON FECI, QVOD
IPSE DEBVI? 43 INCIPIENS AV-
TEM A PRIMO, ILLA PERCVR-
RE; ET TURBARE 44 POSTEA
MALIS ADMISSIS: LAETARE
AVTEM BONIS.

*Mollia nec prius admittant tua lumina
somnia,*

Exactæ quàm ter reputaris cuncta dici:

*Quæ prætergressus? quæ gessi? quæ malè
omisi?*

*Singula percurrès à primo facta, quibus tu
Vel prauis doleas, capias vel gaudia iustus.*

Hoc loco mentem omnium, quæ superius
præcepta sunt, mihi colligito; ut in ea, tan-
quam in diuinas leges, intuens, interiore a-
nimi iudicio, eorum, quæ bene, vel malè ge-
sta sunt, examē facias. Vnde enim malis ad-
missis, mordere nos queat commemoratio;
vel laudare patratis bonis: nisi meditatio,
quæ præcessit, leges quasdam admittat, ex
quarū instituto vitam deceat cōponere, &
ad eas cōscientiæ abdita, tanquā ad scopum
aliquem, toto vitæ nostræ spatio dirigere? I-
dèd autem singulis diebus examē istud fie-
ri postulat; ut assidua recordatione iudicij

certitudo seruetur incolumis. Ided etiam
vesperi, S O M N I Q V E appetente tempo-
re; V T D I V R N A R V M actionum extremū,
conscientiæ tribunal constituamus, Deo-
que ipsi affectionum examen in canticum
edamus, quod lectum petentibus eidem
par est recitari: Q V O V E N T V M M I-
H I? Q V I D G E S S I? Q V A E D E B I-
T A T E M P S I? Ita enim vitam nostram
regulis, quæ superius traditæ sunt, metie-
mur, si ad legislatricem mentem iudicem
rationem adiungamus. Quid igitur iubet
legislatrix? Eos honorare, qui naturæ sunt
prestantioris, pro cuiusque ordine. Paren-
tum, cognatorum, permagnam habere ra-
tionem. Probos viros amplecti, atque ama-
re. Corporeis viribus superiorem se præ-
bere. Sui ipsius ubique pudore affici. Iu-
stitiam colere. Diuitiarum, vitæque quo-
ridianæ proclivem amissionem prænosse.
Sortem amplecti, quæ diuino iudicio ceci-
dit: letari autem spiritibus Deo convenien-
tibus; & ad id, quod prestantius est, men-
tem conuertere. Sermonis studium cole-
re, qui verè sermo sit, non patère fraudi-
bus; non fracto esse animo in virtu-
te seruanda. Nihil nisi consulto age-
re; vt foris non sequatur pœnitentia.
Temerarias opiniones purgare. Vitæ
persequi rationem, quæ scientia rega-
tur. Corpus ipsum, & quæ externa sunt,

ἀπλαινὲς δ' ἀσώσῃαι. πρὸς ἐσπέρην δὲ, καὶ εἰς
 ΥΠΝΟΝ τρεπόμενον, ὅπως αὖ περὶ τῶν
 μετρημενῶν παρὰ ζῶν τὸ τῆς σιωπῆς
 κατὰ ζοιῶν δικαστήριον, ὅπῃ κοῖπον ἄσῃαι θεῶν
 πῶ τῶν δ' ἀθέτων ἀνάκρισιν ποιοῦμεν, ΠΗ
 ΠΑΡΕΒΗΝ; ΤΙ Δ' ΕΡΕΞΑ; ΤΙ
 ΜΟΙ ΔΕΘΝ ΟΥΚ ΕΤΕΛΕΣΘΗ;
 οὐτὼ γὰρ ὡς μετρησόμεν πῶ ἐαυτῶν ζῶν
 τοῖς ὡς διδόμενοις κανόσι, τῶ νομοθετηγὰ
 πὴν κριτῶν λόγον ὅπῃ σιωπῶντες. ἔτι εὖ ὁ νο-
 μοθέτης λέγει; ἡμᾶν τοῖς φύσιν κρείττονας, καὶ
 πῶ οὐσιώδη αὐτῶν ἔξιν. γονέων, καὶ συγγενῶν
 πλείστον ποιεῖσθαι λόγον. ποῖς ἀγαθοῖς ἀνδράς
 ἀσπάζεσθαι, ἔτι φιλεῖν. τῶν ὡς μακρὸν δυνά-
 μειων ἰσπερὶ χάν. ἐαυτὸν αἰδέεισθαι πάντα χρόν. δι-
 καροσύνης ὅπῃ μνησθαι. χρηματίων, καὶ τῆς ἐφη-
 μέρας ζωῆς ὡς μετὰ κέναι τὸ ὡς φθαρτον. τὸν
 ἀπὸ τῆς θεῆας κρίσεως ἀπονεμηθέντα κληρον
 ἀσπάζεσθαι. θεοφρεπῆ δὲ χαίρεισθαι φρονή-
 ματι, καὶ πρὸς τὸ βῆπον μετισταίαι πῶ γῶ-
 μῳ. φιλολοθίαν ἀσκεῖν τῶ ὄντως λόγων. ἀνέ-
 ξαπάτητον ἔτι, καὶ ἀδύλωτον πρὸς πῶ τῆς ἀ-
 ρετῆς τήρησιν. ὡς ἐλπίς πρὸ τῶν ἔργων χρε-
 ῖσθαι, ὅς ἡς τὸ ἀμεταμνήστον ὅν τοῖς ἔξω πα-
 ραγίνεται. οἰήσεως καὶ φαρδύειν. τὸν ὅπῃ σιμονι-
 κὸν μετὰ διώκειν βίον. τὸ σῶμα, καὶ τὰ ὅκλως

28
 τρεπο-
 μένοις, ἢ
 τρεπο-
 μένοις

πρὸς πλὴν τῆς ἀρετῆς ἐνέρχαι μεταειμίζειν.
 ταῦτα ὁ νομοθέτης τοῖς δὲ θεομοθετῇ τῆς
 ψυχῆς. ὁ δὲ ὑποδέξαιδρος αὐτὰ λογισμοῦς,
 δικαστὴς ἄχρυστος ἐαυτοῦ γίγεται. ΠΗΡΑ-
 ΡΕΒΗΝ; ΤΙ Δ' ΕΡΕΞΑ; καὶ ἐν
 ταῖς πλὴν μνήμῃν ἀναλαμβάνων ἀρετῆς εἶνε-
 χα. εἴτα θύρων ἐαυτὴν συμφώνως τοῖς περὶ κει-
 μένοις ὅροις διημερδύσαντα, τῆς θείας διφρο-
 σιώνης τοῖς καρποῖς ἀναδύ. ὅρα μὲν δὲ τὴν
 περὶ ἄλλα φωρῶσας, ὡς ὅρα σοι φαρμάκοις
 τῆς ἐκ τῆς μετανοίας νεοθεήσεσιν ὅπισθ' ἐστι.
 Διὸ πὴν ΥΠΝΟΝ ἀπεκρούσασθαι δεῖν φησὶ
 τῇ περὶ θυμῶν τῶ λογισμοῦ ἀνέξει. ὅτι πὴν σῶμα
 μὴ κατασπράννον ὑπὸ τῆς τῆς δαρδαινῆς ἀ-
 ναλκῆς δὲ πλὴν ὁφρονεῖ διατῆν, διὸ καὶ τὰ
 ἀναλκῆα πάθῃ τῇ λογισμοῦ ἡγεμονίᾳ σιωπῇ-
 πται. μὴ ΠΡΟΣΔΕΞΑΣΘΑΙ γὰρ φησὶ
 ΤΟΝ ΥΠΝΟΝ, ΠΡΙΝ ΤΩΝ ΗΜΕ-
 ΡΙΝΩΝ ΕΡΓΩΝ ΛΟΓΙΣΑΣΘΑΙ
 ΕΚΑΣΤΟΝ. καὶ τίς ὁ ΛΟΓΙΣΜΟΣ; ΠΗ-
 ΡΑΡΕΒΗΝ. ΤΙ Δ' ΕΡΕΞΑ. ΤΙ
 ΜΗ ΔΕΟΝ ΟΥΚ ΕΤΕΛΕΣΘΗ;
 διχῶς γὰρ ἀμφοτέρωθεν. ἢ πὴν μὴ δεῖν ποιήσαι-
 περὶ δὲ τῆς ΠΑΡΕΒΗΝ δηλοῦται. ἢ πὴν
 ΜΗ ΔΕΟΝ ΠΟΙΗΣΑΝΤΕΣ, ὡς ἐπ'
 αὐτῆς κεῖται λέξεως. δηλὸν γὰρ ἀργία τὸ καλὸν

ad virtutis actiones idonea reddere. Leges
 ista sunt, quæ à mente in animis hominum
 fanciuntur: quæ cum ratio admisit, iudex
 ipsa sui vigilantissimus efficitur; eaque or-
 dine virtutis nomine memoria repetens,
 QVA SIT PRAETERGRESSA,
 QUID QVE FECERIT, disquirat.
 Postea, si seipsam agnoscat iuxta superio-
 res regulas diem exegisse, diuinæ lætitiæ
 corona donat. Sin autem præter rationem
 factum deprehendat aliquid; monitis se
 post pœnitudinem, tanquam pharmacis,
 reprimat. Quò fit ut rationis auctoritate
 SOMNUM repellere oportere significet. Id
 autem facillimè corpus esse toleraturum,
 si dormiendi necessitate non urgeatur per
 victus temperantiam; per quam & ipsi e-
 tiam necessarij affectus imperio rationis
 subijciuntur. NON enim, inquit, SOM-
 NUM EXCIPIAS, PRIUSQVAM
 DIURNA OPERA SINGULA
 examinaris. Verùm quod fuerit examen.
 QVASM TRANSGRESSVS.
 QUID FECI. QUID FACERE
 DECUIT, QVOD NON IPSE
 FECERIM. Peccamus enim duplici
 ratione: vel cum FACIMVS QVOD
 NON DECET; quod TRANSGRES-
 SIONIS verbo significatur: vel CUM
 NON FACIMVS QVOD
 DECET: sicuti verbis exprimitur.

Aliud enim est ab eo cessare quod honestū est; & aliud, id facere, quod turpe. Ibi quidem prætereūdo; hīc autē admittēdo peccatur. Verbi gratia; decet bene precari; nō autem cōiuriis afficere. Decet item parentes alere, non arcere contumeliis. Præstat igitur *QVÆ DECET*, qui facit quæ priora sunt: facit autē *QVÆ NON DECET*, qui altera: licet utraque ratione quadā, ad idem peccādi genus referātur. Hortatur autē ut operū nostrorū examen à principio, nullis eorū, quæ media sunt, prætermisissis, ordine faciamus; quod *PERCVRRENDI* verbo significavit. Fallit enim iudiciū sēpissimē ordinis perturbatio; & efficit, ut quod malè patratū est, memoriæ cōfusionē libēter excuset. Affert præterea *DIVINAE* vitæ recordatio ea, quæ gestimus antē cōmemorandi sollicitudinē, nostræque sensum immortalitatis. Est deinde admiratione dignū, quod, cū expendenda singula præcipiat; quid rectè, quid eorum, quæ decuit, gestum sit, perpendendum non monuit: sed ad id, quod tumoris minus haberet, memoriam traduxit; ut eorum, quæ peccata iunt, iudicium faceret. Iudicem præterea adhibuit æquissimum simul, atque commodissimum; conscientiam nimirum, rectāque rationem, atque etiam seipsum; cuius omnium maximè pudere superiūs quemque voluit. Quis enim ita alium alius, atque se quisque commonefacere valeat?

καὶ δῆλο ἐνέργεια τὸ αἴθερόν. καὶ τὸ μὲν τῇ ᾤσσει
 λείψα κακίζεται. τὸ δὲ τῇ ᾤσσει δοχῇ. οἷον, οὐχ
 εἶται δέ, καὶ βλασφημεῖν ὅ δέ. τρεῖς φανερὰς
 δέ, ᾤσσει λακίζειν ὅ δέ. ὁ οὖν τὰ πρῶτα
 ποιῶν, τὰ ΔΕΟΝΤΑ ποιεῖ. ὁ δὲ τὰ δεύτερα
 ποιῶν, ΤΑ ΜΗ ΔΕΟΝΤΑ ποιεῖ. εἰ καὶ
 ἀμφοτέρω ἔποινα πρὸς τὴν ἴσιν ᾤσσει νο-
 μίαν ἔρχεται. τὴν δὲ ἀναμέτρῃσιν τῇ ἡμετέ-
 ρων ἔργων παραγνῆ ποιῆσθαι ἀπὸ πρῶτου, ἕως
 τελευτῆς ἐν τῇ ἴσιν ᾤσσει λακίζοντα τὴ μέ-
 σων. ὁ δὲ τὸ ΕΠΕΞΙΘΙΝΟΕΤΑΙ. πολλάκις γὰρ
 ἡ μετὰ τῆς ᾤσσει λακίζεται τὴν κρίσιν, καὶ
 ἀναπόλητον ποιεῖ τὸ κακὸς εἰργασμένον τῇ
 ἀταξία τῆς μνήμης. καὶ δῆλως δὲ ἡ τῆς ΚΑ-
 ΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ζωῆς ἀνάμνησις μνηστῆ-
 ρινεται τῆς τῇ πρὸς βελωδίων ἀναπολησεως,
 καὶ τῆς ἀθανασίας ἡμῶν συνάμνησις. καὶ τὸ
 θαυμαστόν, λογισαδάμ ΕΚΑΣΤΟΝ Εἰπόν
 ἐκ ἐπὶ γὰρ, ἡ κατὰ τῶσα. ἡ μοι τῇ δέοντων
 πρὸς ἀκρίαν; ἀλλὰ εἰς τὸ ἀπυρότερον τὴν μνή-
 μιν μετρήμοσε, τῇ ἡμῶν τῶν τὴν κρίσιν
 ποιούμενος. καὶ διχασθὲν ἐπέσῃσιν τὴν διχασθῆ-
 τον ἅμα, καὶ οἰκειότατον, τὸ σιωπῆδος αὐτὸ,
 καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον. ἔα αὐτὸν ἑαυτῷ, ὅν πάντων
 μάλιστα ἀνέειδεν πρὸς παλαιότητα. ἡς γὰρ δύ-
 καταται νῦν τῇσιν δῆλος δῆλον, ὡς αὐτὸς ἑαυτῷ;

τὸ γὰρ αὐτεξούσιον τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς φύσεως
 ἀποχρώδρον ἀποσείεται τὰς παρὰ τὴν φύσιν διήνων
 συμβεβηκός, ὅταν μὴ ἐθέλῃ πείθεσθαι. ὁ δὲ οἰκο-
 δεν λογισμὸς αὐτὸς ἑαυτοῦ κατακούειν ἀνάγκη
 ἔχει. τῶν ὁπίτροπον ἡμῖν ὁ θεὸς ἐπέστησε.
 τῶν παιδαγωγῶν καὶ διδασκαλῶν. τῶν καὶ
 νῦν δικαστῶν ὁ λόγος τῷ ΗΜΕΡΙΝΩΝ
 ΕΡΓΩΝ περὶ ταῦτα, καὶ περ' αὐτὸ ὅτι κρίσιν ἐκ-
 δέχεται, ἵν' αὐτὸς ἑαυτοῦ ἡμφίση τὸ ἀποδοχῆς,
 ἢ ὁπιπλήξεως ἄξιον. ὅταν γὰρ, ὡς ἐν χειρὶ μα-
 τῶν, τῇ μνήμῃ διαγνῶ τὰ πεπραγμένα, τότε
 πρὸς τὸ παρὰ δόγμα βλέπων τὸ νόμον, ἡμφί-
 ζεται ἑμῆς, ἢ ἀτιμίας ἑαυτὸν ἄξιον. ἢ δὲ τῶν
 αὐτῶν κατ' ἡμέραν παρὰ ἀκολουθήσεις θεοειδὲς
 ἀγαθὰ τῷ χρωδρῶν ἀποτελεῖ, παροδηκῆς,
 καὶ ἀφαιρέσει πρὸς τὸ ἄρετῆς κάλλος παι-
 δαγωγῶν, καὶ, ὡς οἶόντε, ἀνδραπον ἀγαθὸν
 ἀποτελοῦσα. εἰς τὸ γὰρ ἐκπέληξεν ὁ λόγος
 μέλλων μεταβαίνειν ὅτι τὰ θεοποιὰ παρὰ δό-
 γματα.

45 ΤΑΥΤΑ ΓΟΝΕΙ. ΤΑΥΤ'
 ΕΚΜΕΛΕΤΑ. ΤΟΥΤΩΝ
 ΧΡΗ ΕΡΑΝ ΣΕ. 46 ΤΑΥΤΑ
 ΣΕ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΡΕΤΗΣ
 ΕΙΣ ΙΧΝΙΑ ΘΗΣΕΙ.

Quod enim sui iuris est, si naturæ liberrate
 utatur, aliorum consilia facilè respuit; cùm
 illis parere non statuit. At non potest non
 audire se necessariò quæ intus est ratio-
 nandi vis. Istam Deus esse voluit, quæ nostri
 curam gereret. Istam ducem, atque magi-
 stram. Istam etiam nunc iudicem **DIVR-
 NORVM OPERVM** ratio efficit; & fa-
 ctum ab ipso iudicium amplectitur; ut suum
 ipsa calculum adijciat, quidnam in se vel
 laude, vel reprehensione dignum iudicet.
 Cùm enim in memoria, tãquam in tabella,
 quæ fecit descripta legit; tum legem in exē-
 plari intuens, seipsam vel honore, vel infam-
 ia dignā pronuntiat. Efficit verò studium
 istud, si singulis diebus excolatur, divinam
 in iis imaginem, qui illud amplectuntur;
 dum eos vel additionibus, vel subtractioni-
 bus, ad virtutis decus perducit; &, quan-
 tùm fas est, probum hominem perficit. In
 hoc enim versus ipsi desinunt; ut ad ea præ-
 cepta, quæ diuinitatem pariunt, oratio
 transferatur.

45 **IN HIS ELABORA. HAEC
 MEDITARE. HAEC TE A-
 MARE OPORTET.** 46 **HAEC
 TE DVCENT IN DIVI-
 NA E VIRTVTIS VIAM.**

*Hæc facito. hæc satage. Istorum tibi cura
 geratur.*

Hæc te virtutis diuinæ ad limina sistent.

47 VTIQVE, PER EVM, QVI ANI-
MO NOSTRO QVATERNARIVM
TRADIDIT, 48 FONTEM PEREN-
NIS NATVRÆ.

*Iuro te, qui nos docuisti tetrada, fontem
Naturæ æternum. —*

Idem hic, quod nobis in præfatione, dici-
tur, philosophiā, quæ versatur in agēdo, vir-
tutum vi hominem probū efficere: quæ au-
tem in contēplando, illustratione mētis, at-
que veritatis, Deo similem reddere. præire
deinde necessariò (quod ad nos attinet) mi-
nora maioribus. Est enim facilius humanā
vitam ad vsum aliquē moderatū reuocare;
quā eandē omnino dimittere: quod integra
ad contēplationem cōuersione effici possit.
Fieri deinde alias nō queat, vt veritas securē
possideatur, si quæ sunt rationis expertes po-
tentia morū virtutibus ex mentis instituto
nobis non subiiciātur. Cū enim medius
sit hominis animus inter mentē, & rationis
priuationem: tunc solū mēti, quæ ipsum
præcedit, nullo auellente, potest adhærere;
cū eorū contagione liberatus, quæ ipso
posteriora sunt, eadem purē attigerit. Erit
autem purus tum demum, cū nihil auersæ
rationi, nihil etiam mortali corpori indul-
gens, agi se cum eo minimè patietur: sed
tāquam alius aliorum curam geret, tantum
ipsis curæ tribuēs, quantum diuina lex præ-
cipit, quæ vi ipsum expelli non permittit;
sed

47 ΝΑΙ ΜΑ ΤΟΝ ΗΜΕ-
ΤΕΡΑ ΨΥΧΑ ΠΑΡΑΔΟΝ-
ΤΑ ΤΕΤΡΑΚΤΥΝ 4⁸ ΓΑ-
ΓΑΝ ΑΕΝΑΟΥ ΦΥΣΕΩΣ.—

Ταυτὸν, ὃ καὶ ἐν προοιμίῳ ἐλέγχετο, ὅτι ἡ
μὴ προακτική φιλοσοφία διὰ τῆς τῆς ἀρετῆς
φύσεως ἀνθρώπων ἀγαθὸν ἀποτελείται· ἡ δὲ
θεωρητικὴ εἰς ὁμοιότητα θεοῦ κατὰ τὴν φύσιν
καὶ ἀληθείας ἐλάμψι. προηγουμένη δὲ, ὡς
πρὸς ἡμᾶς, τὰ ἐλάττωνα τῶν μειζόνων ἐξ ἀ-
νάγκης. ῥᾶον γὰρ ὁπρὸς μετρήσασθαι τὸ ἀνθρώπινον
βίον τῇ διλογικῇ γήσιν, τὸ παντελὲς αὐτὸν
μετρίσαι. ὃ γὰρ αὐτὸ, διὰ τῆς πρὸς θεοειδίαν
παντελοῦς ὁπισθοφύας. καὶ ἄλλως δὲ ἀδυνατῶν
ἀπορρίψας κινήσασθαι πρὸς ἀλήθειαν, μὴ τῶν ἀ-
λόγων διωάμενων ἡμῖν τῆς ἡλικίας ἀρετῆς
καὶ τοῦ τεταγμένων. ἡμεῖς γὰρ οὐσα ἡ λογικὴ ἡ μέση
ψυχὴ τοῦ, καὶ ὁμοίας, τότε μόνον ἀπελευθερώσας
διώσασθαι σιωπῆσαι τῶν πρὸς αὐτῆς γὰρ, ὅταν κα-
ταρὰ γήρυφῃ τοῖς τὸ μὲν αὐτὸ προακτικῆς,
καταρὰς ἐφάπτην ἐκείνων. ἔτι καὶ καταρὰ, εἰ
μηδὲν τῇ ὁμοίᾳ. μηδὲ τῶν θνητῶν σώματι συ-
νεκφέρουσιν, ὡς διὰ τὴν ὁμοίαν ὁπρὸς μετρήσασθαι, τοῦτον
αὐτοῖς ἀπονεύουσιν φρονήσας, ὅσον ὁ θεὸς κε- ἡ
λεύει νόμος, ὡς ἀγὰρ αὐτὸ πειρᾶσθαι μὴ συγχω- αὐτῶν

ρων, ἀλλὰ περὶ μὲν, ἕως αὖ ὁ θεὸς αὐτὸς ἀ-
 πολύσῃ ἡμᾶς. διττῆς οὖν ἀρετῆς τῇ τοιαύτῃ ψυ-
 χῇ δεήσει, πολιτικῆς μὲν πρὸς τὰ κατὰ πλὴν
 ἀγορίαν ταπεινότητος· θεωρητικῆς δὲ πρὸς τὰ ἀ-
 νω πλὴν τῆς κρεττόνων σπουδαίας προξενίας.
 ἥνδ' ὅτι διπλῶν τούτων ἀρετῶν μεδόμενον ἔλκει
 οἱ τοιοῦτοι τίχῃ. τὸ μὲν, ΤΑΥΤΑ ΠΟΝΕΙ
 ΤΑΥΤ' ΕΚΜΕΛΕΤΑ· ΤΟΥΤΩΝ
 ΧΡΗΕΡΑΝΣΕ, ὡς οἰκεῖον συμπέρα-
 σμα τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς. τὸ δὲ, ΤΑΥΤΑ
 ΣΕ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΡΕΤΗΣ ΕΙΣ
 ΙΧΝΙΑ ΘΗΣΕΙ, ὡς ἀρχὴ καλλίστη τῆς
 θεωρητικῆς ἐπιστήμης. τὸν γὰρ ἀπαλαγνύτα τῆς
 θηελώδους ζωῆς, καὶ τῆς ἀμειρίας τῆς παθῶν,
 ὅση δυνάμεις, καθαρδύσαντα, καὶ διὰ τὸ οὗ
 ἐκ θηελῶν ἡνέμενον ἀνδρῶπον, τὰ ὅσων ἀπαλ-
 γίμεται, ΘΕΟΝ ὅς ἀνθρώπου ποιήσῃ, ἐφ'
 ὅσον οἰόντε ἀνθρώπῳ ΘΕΟΝ ἡνέδει. ὅπ-
 δὲ τὸ τῆς θεωρητικῆς ἀληθείας τὸ τέλος, δι'
 αὐτῶν δηλοῦται τῆς ἐπὶ τῶν, ἐν οἷς πρὸς τὰ τέ-
 λει τὸ καλλίστον, καὶ ἀκρότατον συμπέρασμα
 ἐπαχθ'.

Ἦν δὲ ἀπολείψας σῶμα, ἐς αἰθέρ' ἐλθόνταρον
 ὧν,

Εσται ἀθάνατος θεός, ἀμβρόσιος, ἐκ ἐπ'
 ἀνθρώπων.

sed tamdiu permanere, donec nos Deus ipse
 dimittat. Duplici ergo eiusmodi animo
 virtute opus erit: politica quidem, quæ re-
 gat insaniam in res inferiores: contem-
 platiua autem quæ præstantiorum coitio-
 nem cum superioribus conciliet. Existunt
 verò duarum virtutum istarum limes qui-
 dam intermedius versùs isti: alter quidem;
 IN HIS ELABORA, HAEC ME-
 DITARE. HAEC TE FACERE
 OPORTET; tanquam virtutis politicæ
 idonea conclusio: alter autem; HAEC
 TE DEDUCENT IN DIVINAE
 VIRTUTIS VIAM; tanquam con-
 templatiuæ scienciæ principium aptissi-
 mum. Significant enim quæ sequuntur,
 cum, qui belluinam vitam deposuerit; qui-
 que se, quantum potest, immodicis affe-
 ctibus liberarit; & ita tanquam ex fera
 homo factus sit, ex homine Deum eua-
 surum; quantum patitur humanæ condi-
 tionis ratio. Esse autem hunc contem-
 platiuæ veritatis finem versibus ipsis si-
 gnificatur, quibus optimè tandem hoc
 modo concludens ait;

Atque vbi deposito purus te ceperit æ-
 ther

Corpore, viuus ages semper, semper-
 que beatus.

Ostendit autem sacer ipse liber, ut paulò post demonstrabitur, rebus nos antè præclarè gestis, ipsa quæ adeò veritatis, quæ ex virtute sequitur, agnitione, restitutionem in pristinum statum (quod idem planè est, ac si in Deos relatum iri significes) adepturos. Sed iam ad proposita carmina regredi, consideremus nunquid **LABOR & MEDITATIO**, **ATQUE AMOR**, hoc ipso præcepto allata, velint aliud; quàm ut animus totus ad virtutis studium exercitationemque conuertatur. Est verò triplicis quodammodo facultatis & ipse secundum se consideratus. Habet enim certè aliquid, quo discimus; quod **ISTA** nunc iubet **MEDITARI**. Habet verò & aliud etiam, quo ea retinemus, quæ didicimus; quod **IN HIS ET LABORARE** adhortatur. Habet denique & quiddam; quo ea diligimus quæ novimus, & quæ sumus adepti; quod **ISTA AMARE** præcipit. Ut igitur humani animi vires omnes ad virtutum præcepta nobis contendantur; ab eo, quod valet meditari, **MEDITATIONEM** flagitat. **LABOREM** verò ab eo, quod servat, quæ sunt meditata. **AMOREM** denique ab eo, quod honesti studio ducitur; ut ex omnibus bonorum nobis accedat possessio cum firma retentione; cum cognato nobis etiam erga illa amore: quæ divina spes sequitur, veritatis

τυχαίαν δὲ τῆς ἀποκαταστάσεως ἡμᾶς (ταυτὸν
 δὲ εἶπεν τῆς ἀποθέσεως) διὰ τῆς πορασικῆς ἰσ. ἀπο-
 θεΐσεως ΑΡΕΤΗΣ, καὶ τῆς ἐπὶ ταύτῃ γω-
 γήσεως δὴ θεΐας, ὅτε ὁ ἱερός ἀναφαίνεται λό-
 γος, ὡς εἰσόμεθα ἕτερον. νῦν δὲ ἐπὶ ταῖς πορεί-
 ας μὲν ἔτι πάλιν ἐπανήδοντες ὅπισκεψόμεθα
 εἰ πὶ βίβεται ὁ ΓΟΝΟΣ, καὶ ἡ ΜΕΛΕ-
 ΤΗ, καὶ ὁ ΕΡΩΣ ἐπὶ ταῖς πορασικαῖς
 ὑποθήκαις, ἢ πὸ πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ἀσκη-
 σιν ὅλῳ ὅπιστρέψαι τὴν ψυχὴν. περὶ δὲ αὐ-
 τῆς δὲ πῶς ὅτι καὶ αὐτὴ, καὶ καθ' αὐτὴν λογικὴ
 ἔσα, τὸ μὲν π' ἐχευσα, ὡς μανθάνομεν, ὃ ταῦτα
 ΕΚΜΕΛΕΤΑΝ νῦν πορασάγεται. τὸ δὲ
 π' ὡς τὰ γινώσκοντα κρατοῦμεν, ὃ ΤΑΥΤΑ
 ΓΟΝΕΙΝ πορασάγεται. τὸ δὲ π' ὡς ἑρ-
 γομεν τὰ γινώσκοντα, καὶ κρατοῦμεν, ὃ ΤΟΥ-
 ΤΩΝ ΕΡΑΝ νοθεύεται. ἵνα οὖν πάσας
 ταῖς δυνάμεις τῆς λογικῆς ψυχῆς συντεταμέ-
 νας ἔχωμεν πρὸς τὰ τ' ἀρετῶν πορασάγεμα-
 τα, ὅκ μὲν τὸ νοεῖν πεφυκότος, τὴν ΕΡΙΜΕ-
 ΛΕΙΑΝ ἀπαυτεῖ. ὅκ δὲ τὸ τηροῦν τὰ
 νοηθέντα, τὸν ΓΟΝΟΝ. ὅκ δὲ τὸ φιλοκα-
 λῆν, τὸν ΕΡΩΤΑ. ἵν' ὅκ ἀπάντων ἡ κτήσις τ'
 ἀγαθὸν ἡμῖν πορασάγεται μὲν τῆς ἀποκατά-
 στου τηρήσεως, καὶ συμφυοῖς ἡμῖν πρὸς ἐκεῖνα
 εὐργίας. οἷς ἔπεται ἡ θεΐα ἐλπίς τὸ τῆς ἀληθείας

ἐπεισάγουσα φέγος, ὡς αὐτὸς ὑπαρχέται
 λέγων, ΤΑΥΤΑ ΣΕ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ
 ΑΡΕΤΗΣ ΕΙΣ ΙΧΝΙΑ ΘΗΣΕΙ
 τούτῃ, ταῦτά σε ὁμοιώσῃ τῇ θεῇ διὰ τῆς τῆς
 ὑλῶν ὁπσημονικῆς γνώσεως. τὸ γὰρ ταῖς αἰτίας
 ὁκλογίσταται τῷ ὄντων, ταῖς ἐν τῇ διμικρῷ
 θεῇ παρῶτα κεκομίας, πρὸς τὴν ἀκρίτητα ἀ-
 γὰ θεογνωσίας, ἢ σιωπῆς ἐρχεται καὶ ἡ πρὸς θεὸν
 ὁμοίωσις. τὴν δὲ ὁμοίωσιν ταύτῃ ΘΕΙΑΝ
 ΑΡΕΤΗΝ ὁ λόγος καλεῖ, ὡς ἐπὶ ἀνθρω-
 πίνῳ τὴν πρὸς τῆς καλῶς ἐποχουμένην.
 εἰς ΕΡΩΤΑ οὐδὲ φιλοσοφον καὶ φιλόκαλον
 ἀποπερατῶντα τὰ παρῶτα ἐπι. τοῦ περὶ ἡγου-
 μένης, ἢ τῆς ἀληθείας γνώσεως ἐπέδωκε πρὸς ὁ-
 μοίωσιν ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΡΕΤΗΣ
 ἀνάγουσα, ὡς ἐν τοῖς ἑκῇς ὁπιδηλούται. τὸ δὲ
 ἀναλκῆτον τῆς σιωπῆς τούτων καὶ ὅριον περὶ-
 ται. τὸ γὰρ καλῶς κτηθεῖσιν τὴν ἀνθρωπίνῳ
 ἀρετῇ πρὸς τὴν θείαν ὁδεύειν ὁμοίωσιν, οὗ
 μάλα διατεταγμένως ὁμνῶσι. ὁ δὲ σέβας ὅρκον
 ἐν ἀρχῇ παρὰ θείας, τὴν ἀποχρῶν τῷ ὁμνῶν
 παρῶτα τῇ θεῇ ἐνδεχομένων, καὶ ἀόριστον
 τῆς ἐκβάσεως ἐχόντων τὸ πέρας. ταῦτα γὰρ τὰ
 μικρὰ καὶ μεταπίπτοντα διὸ ἔτε αἴτιον ἐπ' αὐ-
 τῷ ὁμνῶν, οὐτ' ἀσφαλές. ὃ γὰρ ἐφ' ἡμῖν εἰς
 πέρας αὐτὰ ἀγαγῇ. πρὸς δὲ τῇ παρόντων,

splendorem inducens, quemadmodum ipse pollicetur, cum ait, HAEC TE IN VIRTUTIS DIVINAE VIAM DEDUCENT: quasi te Deo similem reddituram istam dicat materiarum notitiam certam atque indubitaram. Eo ipso enim, quod, eorum, quæ sunt, causas expendimus, quæ primùm in opifice Deo habentur; ad divinæ cognitionis fastigium ascendimus, quo pertingit & ipsa etiam cum Deo similitudo. Vocat autem similitudinem istam VIRTUTEM DIVINAM, tanquam supra humanam ista iure euehatur, quæ præcedit. Desinant ergo in AMOREM, qui studium sapientiæ atque honestatis habeat, versus primi: cōque primùm posito sequatur deinde veritatis cognitio, quæ ad DIVINAE VIRTUTIS cognitionem deducit: quemadmodum ijs, quæ sequuntur, demonstrabitur. Confirmat porro cōiunctionis istorum necessitatem etiam iureiurando. Iurat enim valde appositè virtutem humanam, quæ bene possideatur, ad DIVINAM similitudinem viam STERNERE. Quòd autem iusiurandum colere initio præcepit, ab eo, in dubijs rebus, & quæ euentus finē habent incertum, abstinere voluit. Esse enim parui momenti, mutarique facile: itaque neque iustū in ijs iurare, neque tutū; cū eas ad finem perducere nostræ non sit facultatis. In his autem, quæ præsentia sunt,

& necessariò copulata, maximique momenti, iurare tutum esse, atque decorum. Neque enim nos negotiorum euentus vnquam fefellerit (vinciuntur enim inter se necessitatis lege, in quibus hoc loco iusiurandum adhibetur) nec rei etiam vilitas atque abiectio numinis testimonium recusauerit. Sunt enim non in hominibus tantum, veritas atque virtus; sed in dijs etiam maximè. Est porro & iusiurandum ipsi in dogma; quia veritatis magistro tantum decet honoris tribui, vt Per ipsum iuretur, si quando ad placitorum confirmationem opus sit: nec tantum **I P S E D I X I T**, de eo usurpare; sed ita se rem habere, Per ipsum affirmare. Eadem verò opera de optimorum habituum coniunctione, adhibito iureiurando theologatur, & **Q V A T E R N A R I V M S E M P I T E R N I** rerum ordinis **F O N T E M** eundem cum Deo significat existere. Cæterum quo pacto Deus ille sit, ex sacro libro, qui Pythagoræ tribuitur, facilè ipse didiceris, in quo numerorum numerus Deus ipse celebratur. Si enim omnia, quæ sunt, sempiternis ipsius consilijs subsistant; certum est etiam & numerum in quaq; eorū specie, quæ existunt, ab illorum causâ depēdere; primumque ibi numerū reperiri. Inde enim etiā apud nos. Est porro numeri interuallū finitū denari⁹.

ἀναγκάως τε στυμημένων, καὶ μεγίστων οὐτων, 28' οὐπ
 ἀσφαλές τὸ ὁμνῶναι, καὶ πρέπον. οὕτω γὰρ τὸ
 μεταπίπτον τῶν πραγμάτων ἡμᾶς αὖ ποτε
 σπῆλη (δέδειται γὰρ πρὸς δῆμιλα θεσμιῶ ἀδρα-
 σείας πειλῶν ὅρκος νυκὶ γίνεσθαι) καὶ οὔτε τὸ τα-
 πεινόν αὐτὸ καὶ χαμαιπετὲς τὸ θεῖον πλὴν ὅπι-
 μδρπείαν ἀρνήται. δῆμιλα γὰρ καὶ ἀρετὴ ἕμ-
 νον ὅτιν ἀνθρώποις, δῆμι καὶ ἐν θεοῖς τὰ μέγιστα.
 ἐπιτα καὶ ὁ ὅρκος αὐτῶν γίνεσθαι δόγμα, ὅτι τ
 διδάσκαλον τῆς ἀληθείας οὕτω δέοι τιμᾶν, ὡς
 καὶ ὁμνῶναι αὐτὸν, εἴπου δέοι πρὸς βεβαίωσιν
 τῶν δογμάτων, καὶ μὴ μόνον τὸ ΑΥΤΟΣ
 ΕΦΑ μὲν πρὸς αὐτὸν λέγειν, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 οὕτως ἔχον Νη πὺν αὐτὸν. ὁμοῦ δὲ πρὸς τῆς τῶν
 καλλίστων ἔξεων σιωφῆς ὁμνύων θεολογῶν, ὅτι
 πλὴν ΤΕΤΡΑΔΑ ΓΗΓΗΝ ΤΗΣ
 ΑΙΔΙΟΥ δὲ κοσμήσεως ἀποφαίνεσθαι ἢ
 αὐτῶν οὖσαν πρὸς δῆμιλα θεῶν. πῶς δὲ ΤΕ-
 ΤΡΑΣ ὁ θεός, ὅτι ἐκ τῶν εἰς Πυταγόραν 29' αὐτὸς
 ἀναφερομένης ἱεροῦ λόγου σαφῶς εὐρήσθης, ἐν
 ᾧ ἀειθμός ἀειθμῶν ὁ θεὸς ὑμνῆται· εἰ γὰρ τὰ
 ὄντα πάντα ταῖς αἰδίαις αὐτῶν βυλῆσιν ὑφέ-
 σθηκε, δῆλον ὅτι καὶ ὁ ἀειθμὸς ἐν ἑκάστῳ εἶδεν
 τῶν ὄντων τῆς ἐκείνων ἀπίας ἡρτῆται, ὅτι πρὸς
 τοῦ ἀειθμοῦ ἐκεῖ. ἐκεῖθεν γὰρ καὶ ἐνταῦθα. τὸ δὲ
 ἀειθμὸς τὸ πεπρασμένον δὲ γῆμα ἢ δεκάς.

ὁ γὰρ ὅτι πλέον ἀριθμεῖν ἐθέλων ἀνακάμπτει
 πάλιν ὅτι τὸ ἐν, καὶ δύο, καὶ τρία. καὶ δευτέ-
 ραν ἀριθμῶν δεκάδα πρὸς πλὴν τῆς εἰκοστά-
 δος συμπλήρωσιν. καὶ τρίτῳ ὁμοίως, ἵνα
 τετράκοντα εἴπῃ· καὶ τὸ τοῦ ὀκτὸς, ἕως αὐτῆς δεκά-
 τῳ ἀριθμῶν δεκάδα εἰς ἑκατὸν παρέλθῃ.
 καὶ πάλιν ἑκατὸν τὸ αὐτὸν ἔσπον ἀριθμῶν. καὶ
 οὕτω μέχρις ἀπείρου πρὸς τῆς δεκάδος διαστή-
 ματι ἀνακυκλωθῶν περὶ χωρεῖν διωάται. τῆς
 δεκάδος δὲ δεκάδος διωάμεν ἢ ΤΕΤΡΑΣ. πρὸς
 γὰρ τῆς δεκάδος διέξοδον τελευτήτος τῆς ἐν τῇ δεκά-
 δι, ἡμιμέρη ἕως τελειότητος ἐν τῇ ΤΕΤΡΑ-
 ΔΙ θεωρεῖται· καὶ γὰρ συνήθως τῆς ἀπὸ μο-
 ναδος ἕως ΤΕΤΡΑΔΟΣ, δεκάς τὸ πᾶν
 ἀριθμοῦμα γίνεσθαι. α' γὰρ, καὶ β', καὶ γ', καὶ δ', πλὴν
 δεκάδα πληροῖ. καὶ ἐστὶ μεσότης ἀριθμητικῆς
 μονάδος καὶ ἐξομαδος ἢ ΤΕΤΡΑΣ. καὶ
 ἴσῳ γὰρ ἀριθμῶν, ὑπερέχει, καὶ ὑπὲρ ἑχέται, τετράδι
 μὲν ἐξομαδος λήπομένη, τετράδι δὲ μονάδα
 ὑπερέχουσα. μονάδος γὰρ καὶ ἐξομαδος ἰ-
 διώματα κάλλιστα εἰσι, καὶ ἀεὶς. ἡ μὲν γὰρ μο-
 νὰς, ὡς ἀρχὴ πάντων ἀριθμῶν, τὰς πάντων δυ-
 ναμεις ἐν ἑαυτῇ συνέχει. ἡ δὲ ἐξομας, ὡς ἀ-
 μήτωρ, καὶ παρθένος, πλὴν τῆς μονάδος ἀξίαν
 δευτέρως ἔχει. οὕτε γὰρ ἡμιᾶται ὁ ἀριθμὸς ὑ-
 πὲρ τῆς ἐν τῇ δεκάδῳ ὡς καὶ ὁ δ', ἐκ τῆς δ' ὀκτὸς.

Qui enim ulterius numerare statuat, ad unum iterum, duoque, & tria regreditur, secundamque decadem ad viginti usque complet; & tertiam rursus, ut ad triginta perueniat: idemque facit deinceps, donec expleta decade decima, progrediatur ad centum. A quo rursus numero ad superiorem pariter ascendit. Atque ita ad infinitum usque, decadis intervallo repetito, licet procedere. Est verò denarij vis **QVATERNARIVS**. Antequam enim ad denarij perfectionem perueniatur, vnita quædam perfectioprehenditur in **QVATERNARIO**. Compositione siquidem, quæ sit ab vnitæ ad **QVATERNARIVM**, denarius totum est, quod consurgit. Implent enim decadem, vnum, & duo, & tria, & quatuor. Est præterea arithmetica medietas vnitatis, & septenarij **QVATERNARIVS**. Superat enim æquali numero, atque superatur; cum ternario quidem distet à septenario; vnitatem verò etiam ternario superet. Sunt namque vnitatis, atque septenarij proprietates pulcherrimæ, atque optimæ. Vnitas enim, tanquā numeri cuiuscunque principiū, vires omnium in se cōplectitur. Septenarius verò, tanquā matre carēs, atque virgo, vnitatis dignitatē habet secundariā. Nō enim ab vlllo numero gignitur, q̄ denario cōtineatur: vti quatuor ex his duob⁹!

& sex, ex bis tribus: & octo, ex bis quatuor:
& nouem, ex ter tribus: & decem, ex bis
quinque. Nec gignit etiam eorum aliquē,
qui sunt intra denarium: vt binarius qua-
ternarium: vt ternarius nouenariū: vt qui-
narius denarium. Cū sit autem *QVATER-
NARIVS* inter vnitatem ingenitam, atque
septenarium matre carentem medius; eo-
rum vires, qui gignunt, & gignuntur solus
ex ijs, qui decade continentur, simul acci-
pit, productus ipse ab aliquo, idēque pro-
ducēs aliquem. Binarius enim, si duplicetur
parit *QVATERNARIVM*: & octonarium
QVATERNARIVS, si geminetur. Accedit,
quod prima solida figura in quaternario
reperitur. Punctus namque respondet vni-
tati: linea verò binario; quæ ab aliquo fera-
tur ad aliquid. Ternari⁹ verò superficiēi cō-
uenit. Est enim figurarum, quæ rectis lineis
constant, simplicissimus triangulus. Est &
quaternario propria soliditas. Prima namq;
pyramis in quaternario cōspicitur: cuius ba-
sin triquetram ternarius efficit numerus; ve-
rticem verò vnitās ipsa. Sunt præterea in ijs,
quæ sunt, facultates iudicādi quatuor: mens,
sciētia, opinio, atque sensus. Fit enī omniū,
q̄ sunt, iudiciū, vel mēte; vel sciētia; vel opi-
nionē, vel sēsu. denique, vt semel dicā, quic-
quid est, id omne colligauit quaternari⁹: ī e-
lemētis; ī numeris; in tēpestatib⁹ anni, in ceta-
tū cōtuberniis. Nec quicquā potest adferri,

καὶ ὁ ἕξ, ἐκ τῶ δίδυ γ'. καὶ ὁ ἑπτά, ἐκ τῶ δίδυ δ'. καὶ ὁ
 ὀκτώ, ἐκ τῶ γ' γ'. καὶ ὁ ἑννέα, ἐκ τῶ δίδυ ε'. οὐτε γυνᾶ
 ἑνὰ τῶν ἐκ τῶς δεκάδος· ὡς ὁ δύο πέντε αὖτε. καὶ ὁ πέντε
 ἑκα. καὶ ὁ γ' πέντε. καὶ ὁ ε' πέντε. τῆς δὲ ἀγνή-
 του μονάδος, καὶ τῆς ἀμήτορος ἐβδομάδος ἡ
 ΤΕΤΡΑΣ μέση κειμένη, ταῖς τῶν γυνών-
 των, καὶ γυναικῶν διωάμεις ἀμα συνείλη-
 φε μόνη τῶν ἐκ τῶς δεκάδος καὶ γυναικῶν ἀπὸ
 ἑνὸς ἀριθμοῦ, καὶ γινώσκει ἑνὰ. ἡ γὰρ δυὰς
 εἰς αὐτὴν διπλασιάζουσα τὴν ΤΕΤΡΑΔΑ
 γινᾶ. ἡ δὲ ΤΕΤΡΑΣ δύο γυναικῶν, πέν-
 τεκτὴ ἀποτελεῖ. καὶ σφραγίσθη ἐμφασις ἐν
 τῇ πετράδι διείσκειται. τὸ γὰρ σημεῖον ἀνάλο-
 γον ὅτι μονάδι. ἡ δὲ χαμμηὴ δυάδι. ἀπὸ πέντε
 γὰρ ὅτι πέντε. καὶ πετράδι σφραγίσκει ἡ ὁπτιφάνεια,
 σοιχίω δέσταιον γὰρ τὸ δύθυγρὰ μμων πέντε γυν-
 των. τὸ σφραγίσθη οἰκείον τῇ ΤΕΤΡΑΔΙ. ἡ γὰρ
 σφραγίσθη πυραμὶς ἐν τῇ ΤΕΤΡΑΔΙ θεω-
 ρεῖται. πειλῶντα μὲν βάσεως ἀπὸ τεθείσης τῆς
 πείας, κορυφῆς, ὅτι αὐτῆς ὁπτιφάνειας τῆς ἐνός. καὶ
 κριπκὴ δὲ διωάμεις ἐν τοῖς οὐσι τέσσαρες,
 τοῖς, ὁπτιφάνεια, δόξα, καὶ ἀφᾶσις. κρίνεται γὰρ
 πάντα τὰ ὄντα ἢ νῶν, ἢ ὁπτιφάνεια, ἢ δόξα, ἢ ἀ-
 φᾶσις. καὶ ἀπλῶς, τὰ ὄντα πάντα ἢ ΤΕΤΡΑΣ
 αἰεθῶντα, σοιχίων, ἀειμῶν, ὡρῶν τῶ ἐπὶ,
 ἡλικίων συνοικισμῶν. καὶ ὅτι ἐστὶν εἰπεῖν,

ὁ μὴ τῆς ΤΕΤΡΑΚΤΥΟΣ, ὡς ρίζης, καὶ
 ἀρχῆς ἡρτυται. ἔστι γὰρ, ὡς ἔφαμεν, διμικρὸς
 τῷ ὅλῳ, καὶ ἀπὸ αὐτῆς ΤΕΤΡΑΣ, θεὸς γεν-
 νῆς, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀδελφεὸς θεοῦ.
 ΠΑΡΑΔΕΔΟΤΑΙ δὲ ἡ τούτῳ γνώσις
 πρὸς Πυθαγόρειοις δι' αὐτὸν τῷ Πυθαγῶνι, ὃν ἔ-
 φησιν *•* νῦν ἐπὶ λόγος ὁ τῶν ἐπὶ τούτων συλζεφθὺς*,
 ὅτι τῆς ἀρετῆς ἡ τελείωσις πρὸς πλὴν τῆς ἀλη-
 θείας ἐλλαμψεν ἡμᾶς ἀνάξει· ὥστε καὶ κατ' τὴν
 εἰκοσιαν πρὸς, ἰδίᾳ μὲν τηρεῖσθαι τὸ σέβας ὅρκον
 ὅτι τ' αἰεὶ καὶ ὡσαύτως ἐχόντων θεῶν· ἰδίᾳ δὲ
 νῦν ὁμνύσθαι κατ' τὴν ΠΑΡΑΔΟΝΤΟΣ
 ἡμῖν πλὴν ΤΕΤΡΑΚΤΥΝ διδασκάλῳ,
 ὅς ἐστι νῦν τῶν ἀθανάτων θεῶν, οὐδὲ τῶν φύσιν
 ἡρώων, ἀλλ' ὁμοῦ ὁμοιωσὶ θεοῦ κοσμη-
 θεῖς, καὶ πρὸς τοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ θεῖαν ἰσοποσώ-
 ζων εἰκόνα. ὅθεν καὶ ἑνορκεν αὐτὸν ὅτι τῶν οὐτῶ
 μεγάλων ποιεῖται, λεληθότως ἐπεμβάλλων τὸ
 πρὸς Πυθαγῶνι τῶν ἀκροατῶν σέβας, καὶ τῷ
 ἀξίαν αὐτοῦ δεικνύς, δι' ὧν πρὸς δέδωκε μαθη-
 μάτων· μέγιστον δὲ πύτων ἡ τῆς διμικρῆς
 ΤΕΤΡΑΚΤΥΟΣ γνώσις. ἀλλ' ἐπεὶ τα-
 μὲν πρὸς ταῦτα ὁπτιέτμνται· ταῦτα δὲ δεύτερα ὅν ὑ-
 ποχρίσθαι κεῖται βέλεια, καὶ ἀψευδέϊ ὑπὸ τῆς
 ΤΕΤΡΑΚΤΥΟΣ ἱεροφάνειας ἐγνωσται,
 καὶ ἕως αὐτῆς ἡ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ,

quod à QVATERNARIO, tanquam ra-
dice, atque principio, non dependeat. Est
enim ipse (quemadmodum diximus) om-
nium opifex, atque causa; Deus men-
te perceptibilis; celestis, sensumque mouē-
tis Dei, autor. Est autē istorum TRADITA
Pythagoreis per Pythagoram ipsum cogni-
tio; quem insecutus qui versus istos conscri-
psit, virtutis perfectionem ad splendorem
veritatis nos esse perducturam significat.
Quo fit, vt ista ratione dicat aliquis, pecu-
liariter quidem seruari praeceptum de co-
lendo iureiurando in dijs, qui semper, co-
demque modo existunt: peculiariter autem
iurari hoc loco, PER magistrum, QVI
QVATERNARIVM NOBIS TRADI-
DIT; qui nec erat ex Deorum immortalium
numero, nec ex heroum genere; sed vir,
Dei similitudine praeclitus, diuinæque
imaginis auctoritatē apud suos retinens. vn-
de fit, vt in magnis adeò rebus ipsum adhi-
beat in iuramentum; tacitè innuens qua ra-
tione à suis auditoribus coleretur Pythago-
ras; quantumque disciplinis, quas tradidit,
sibi dignitatis peperisset. Est verò earū lōgè
maxima QVATERNARII opificis cognitio.
Verū quoniā quæ prima erant, breuiter ex-
plicata sūt: quæ secūda autē vanā nequaquā
habēt promissionē: quia deinde spe certa fa-
ceret QVATERNARII interpretes innotuit: docui-
mus autē quānā esset iste QVATERNARIVS

quantum presenti scripto conducirer: age, etiam ad ea, quæ præcipit versus, transcamus, primumque, qua ratione id adgredi, & quid parare, utque præstantiorum ope implorata, ad ista conueniat accedere, demonstramus.

48 PORRO ACCEDITO AD OPUS,
49 VBI DEOS PRECATVS FVERIS, VT CONFICIAS.

— *Finem dein fausta precatus
Numina, opus facito.* —

Omnia paucis, quæ ad bonorum acceptionem faciunt, describit versus, animi scilicet impulsione propriam, diuinumque auxilium. Quanuis enim ipsa etiam honestorum electio penes nos sit: quia tamen vires istas à Deo etiam habemus; eius opera, rerumque PERFECTIONE, quæ sensus mouent, omnino ferè indigemus. Videtur enim quod conamur, manui quidem non absimile, quæ ad bonorum acceptionem exporreota sit: quod autem à Deo cõfertur, suppeditationi atque fonti, unde fluit bonorum largitio: ita deinde natura comparatum esse, ut illud quidem inuestiget quæ bona sunt; hoc verò illi indicet, qui rectè quæsiuerit: PRECES autem litem medium existere inter querendi studium, largitionemque diuinā, quæ nostri causæ in hæretes (à qua id habemus, ut simus,

ὅσον τοῖς παροῦσι προσήκει λόγους, ὑπομνή-
σεως ἔτυχ'· φέρε, καὶ ἐφ' ᾧ παρελθεῖν ὁ λόγος
παρακελεύει, μελιώδης, πρῶτον μετ' οἷας ὀρ-
μῆς ἔπειτα σκεδύης, καὶ σωρῆγας τῇ κρείττο-
ναι ἵκταιν ὅτι ταῦτα προσήκει ὑποδείξαντες.

48 — Α Λ Λ' Ε Ρ Χ Ε Υ Ε Γ'
Ε Ρ Γ Ο Ν 49 Θ Ε Ο Ι Σ Ι Ν
Ε Ρ Ε Υ Ξ Α Μ Ε Ν Ο Σ Τ Ε -
Α Ε Σ Δ Ι. —

Πάντα τὰ πρὸς πλὴν κτήσιν τῶν ἀγαθῶν
συντελούμενα διὰ βραχέων ὑπέγραψαν ὁ
λόγος, πὸ τῆς ψυχῆς αὐτοκίνητον, καὶ πλὴν τῶ
θεοῦ σωρῆζαν. εἰ γὰρ καὶ ἐφ' ἡμῖν αἵρεσις τῶν
καλῶν, ἀλλὰ ἔτι αὐτὸ πρὸς ἡμῖν θεοθεν ἔχον-
τες, τῆς παρ' ἐκείνῃ σωρῆγας, καὶ τελειώσεως
τῆ ἀειδητῶν πάντως πεν χεῖροισιν. εἶσθε γὰρ πρὸ
μὲν παρ' ἡμῶν ἀποδυαζομένην ἐκτεινομένην χε-
ρὶ πρὸς ἀνὴν τῶν καλῶν· πρὸ δὲ πρῶτα θεοῦ
συντελούμενον χορηγία ἐστίν, καὶ πηγὴ τῆς δό-
σεως τῶν ἀγαθῶν. καὶ πρὸ μὲν ἑξελείσκειν πε- ἐκζητῆ
φυκέναι τὰ καλὰ. πρὸ δὲ ἐκφαίνειν τῶν ζητιῶν
ὀρθῶς. ἡ δὲ Ε Υ Χ Η μεθύειον ἐστίν τῆς τε παρ'
ἡμῶν ζητήσεως, καὶ τῆς πρῶτα τῆ θεοῦ δόσεως,
ἐχομένη τῆς αἰτίας ἡμῶν, τῆς εἰς πρὸ ἐξ

παραγούσης ἡμᾶς, καὶ πρὸς τὸ εὖ εἶναι τελούσης.
 πῶς δὲ ἂν λάβοι τις τὸ εὖ, μὴ δίδοντας θεοὶ;
 πῶς δὲ ἂν δοῖν ᾧ πρὸς ταῖς ὁρμαῖς αὐταῖς οἰσίν;
 μὴ αἰτιῶντι ὁ δίδοναι πεφυκὸς θεός; ἢ οὐκ
 μήτε λόγῳ μόνῳ τιῶν ΕΥΧΗΝ ποιούμεθα,
 ἀλλὰ καὶ ΕΡΓΩ. ταύτῃ κρατυώμεθα, μήτε
 τῇ ἐαυτῶν ἐνδεχίᾳ μόνῃ θαρρῶμεθα, ἀλλὰ καὶ
 ΕΡΓΩ θεοῦ σωρηίας ΕΥΧΩΜΕ-
 ΘΑ, καὶ ὡς εἶδος ὁπὶ ὑλῆς, ἢ ΕΥΧΗΝ
 τῷ ΕΡΓΩ συνάπτωμεθ' καὶ τὸ ὅλον τῷ τῷ, ὅ-
 πως ἀεὶ ῥαζόμεθα καὶ ΕΥΧΩΜΕΘΑ,
 καὶ ἀεὶ δι' ἔχόμεθα ΕΝΕΡΓΩΜΕΝ,
 συνάψας εἶπεν· ΑΛΛ' ΕΡΧΕΥ ΕΝ ΕΡ-
 ΓΟΝ ΘΕΟΙΣΙΝ ΕΠΕΥΞΑΜΕΝΟΣ
 ΤΕΛΕΣΑΙ. οὐτε γὰρ μόνον προσευμῶμεθ' αὐτῶν
 τὰ καλά, ὡς ἐν ἐαυτοῖς ὄντα κατεργῶμεθα, καὶ
 χωρὶς τῶν ΘΕΟΥ σωρηίας· οὐτε ψυχῆς τῆς
 ΕΥΧΗΣ πῶς λογισμοῖς ἀρκεῖσθαι, μηδὲν
 πρὸς τιῶν κτήνιν ἢ αἰτιθύντων προσφέρον-
 τας. οὕτω γὰρ ἢ ἄλλοι ἀρετῶν, εἰ οἶόντε τῷ εἰ-
 πῶν, ὅτι τῇ θεῷ σομῶν· ἢ ἀνένεργον ΕΥΧΗΝ·
 ὡν τὸ μὲν ἄλλοι ὄντα παραναρῆι τῆς ἀρετῆς τιῶν
 οὐσίαν· τὸ δὲ ἀρῶν ὁκλύσας τῆς ΕΥΧΗΣ
 τὸ δραστήριον. πῶς γὰρ ἔσται π χαλόν, ὃ μὴ
 πρὸς καλὸν τὸν θεῖον προσπίπτει; πῶς δὲ τὸ
 πρὸς ποῦντα προσπίπτει ἢ τῆς ἐκείνῃ σωρ-
 ρίας πάντως δεῖται πρὸς ὑπόστασιν; ἐν γὰρ

edò etiam tandem nos promouent, vt benè
simus. Quì possit præterea quòd bonum est
accipere, Deo ipso non largiēte? quì rursus
cupiendi libertatem habenti, nec poscenti,
Deus ipse natura liberalis, donare statuatur?
ne igitur aut verbis tantum **PRECES** fa-
ceremus; sed opere etiam illas firmaremus:
aut nostris solùm actionibus consideremus;
sed vt agendo etiam diuinum auxilium
PRECAREMVR, & tanquam formam
materiæ, **PRECES OPERI** adiunge-
remus: idque totum, vt quæ ipsi **AGERE-**
MVS, **PRECAREMVR**, & quæ **PRE-**
CAREMVR, **AGEREMVS**, adiungens
monuit, vt **NONNISI DEOS PRECA-**
TI AD OPVS ACCEDEREMVS. Ne-
que enim quæ honesta sunt ita solùm de-
bemus suscipere, tanquam ea ipsi per nos,
nulla Dei ope possimus gerere: neque rur-
sum ita nuda **PRECVM** ratione contenti esse,
vt nihil ad ea paranda, quæ petuntur, adiciamus.
Ita enim aut virtutem, quæ Dei sit ex-
pers (si fas id dicere) amplectemur; aut **PRE-**
CES inefficaces: quorum quidem alterum
eo ipso, quòd Deo careat, virtutis na-
turam præfoca: alterum autem, quia iners,
PRECVM resoluit efficaciam. Quì enim ho-
nestum esse queat, quod secundum diui-
nam regulam non geritur? quì rursus
quod ex eius ratione sit; non eiusdem au-
xilio penitus egeat, vt subsistat? est enim

virtus ipsa, Dei imago in animo rationis
participe. Eget autē exemplari imago quę-
libet, vt subsistat. Frustra deinde adplicaris
aliquid, si eò non spectet, ad cuius similitu-
dinem partum est id, quod honestum est.
Decet ergo **P R E C E S** eos adhibere, qui ad
virtutis **O P V S** se accingunt; & operari, qui
huius adeptionem precantur. Est verò hoc
ipsum, quod ad diuinitatem atque splen-
dorem intuentes facit, etiam ad sapientię
studium, adiuncta bonorum causa prima,
sele applicare. Fons enim perennis naturę
quaternarius ille, non solum existendi, sed
bene etiam existendi omnibus perpetua
causa est; bonum proprium per orbem vni-
uersum, tanquam lucem incorruptibilem,
atque intelligibilem expendens. Cui cum
animus inhæret, sibi que, tanquam ocu-
lum ad acuendam visus aciem perpurgat;
ipsa etiam honestorum cura ad **P R E C E S**
excitatur: & rursus voti adeptione stu-
dium intendit, verbis **O P E R A** adiun-
gens, **O P E R A Q V E** bona diuinis allo-
cationibus confirmans. Alia rursus cum
quidem inuenit; alijs autem illustratur;
ea ipse **S A T A G I T**, quę **P R E C A-**
T V R, & **P R E C A T V R**, quę **S A-**
T A G I T. Atque hæc quidem est dili-
gentis **O P E R A E**, atque **P R E C V M**, con-
iunctio. Quęnā autem sint, quę ope vtriuf-
que præclare geruntur, deinceps audiamus.

ἀρετὴ εἰκὼν θεοῦ ἐν ψυχῇ λογικῇ. εἰκὼν δὲ πᾶ-
 σα τὸ πῶς δείγματος δέϊται πρὸς ὑπόστα-
 σιν. καὶ εἰκὴ τὸ κτώμενον, εἰ μὴ ἐκεῖσε βλέ-
 πῃ, ὅ πρὸς ὁμοίῳ σιν τὸ καλὸν κτήσεται. ἀπεύ-
 δοντας οὐκ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἀρετῶν, ΕΥΧΕ-
 ΣΘΑΙ παρορῶνται, καὶ ΕΥΧΟΜΕΝΟΥΣ
 τὴν κτήσιν ταύτης ΕΡΓΑΖΕΣΘΑΙ. τὸ πρὸς δὲ
 ὅ πρὸς τὸ θεῖον καὶ λαμπρὸν βλέποντας παρορῶ-
 νται, ὅ πρὸς φιλοσοφίαν ἑαυτοὺς σιωπῶντες. μὴ
 τῆς παρορῆς αἰτίας τῶν ἀγαθῶν. ἡ γὰρ πηγὴ τῆς
 αἰνῆος φύσεως ἡ τετρακτύς ἐκείνη, ὅ μόνον τῷ
 εἶναι τοῖς πᾶσιν, ἀλλὰ καὶ τῷ εἶναι αἰώνιος αἰτία
 κατέστηκε, τὸ οἰκτεῖον ἀγαθὸν δὲ παντὶς ἐφα-
 πλώσαται τῷ κόσμῳ, οἷον φῶς ἀκέραιον καὶ
 νοερὸν. ἡ δὲ ταύτης ἐχομένη ψυχὴ, καὶ ὡς ὁμ-
 μα πρὸς ὀξυωπίαν ἑαυτῆς διασμήξασα, ἐκτε-
 τῆς ὀπιδείας τῶν καλῶν πρὸς πᾶσι ΕΥ-
 ΧΗΝ ἐνεργεῖται. καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς ΕΥ-
 ΚΤΙΚΗΣ πληρώσεως τὴν ἀποδιδόν ὀπι-
 τεῖν λόγους ΕΡΓΑ σιωπῶσα, καὶ ΕΡΓΑ
 ἀποδῶν χάριτος διαλέξεσι βεβαιωμένη. καὶ
 τὰ μὲν διείκυσσε, τὰ δὲ ἐλαμπεύει, ἀπο-
 δίδει αὐτῇ ΕΥΧΕΤΑΙ, ὅ ΕΥΧΕΤΑΙ
 αὐτῇ ἀποδίδει. ταύτη μὲν ἡ τῆς ἀποδότης, καὶ τῆς
 ΕΥΧΗΣ ἐννοίας. ὅ δὲ δέι τὰ δι' ἀμφοτέ-
 ρων τούτων κατορθούμενα εἶναι ἀκευώμενα.

49 — ΤΟΥΤΩΝ ΔΕ ΚΡΑ-
ΤΗΣΑΣ, 5^ο ΓΝΩΣΕΑΙ
ΛΘΑΝΑΤΩΝ ΤΕ ΘΕΩΝ,
ΘΝΗΓΩΝ Τ' ΑΝΘΡΩ-
ΠΩΝ 5^η ΣΥΣΤΑΣΙΝ·
Η ΤΕ ΕΚΑΣΤΑ ΔΙΕΡ-
ΧΕΤΑΙ· Η ΤΕ ΚΡΑΤΕΙ-
ΤΑΙ.

Πρῶτον μὲν ΘΕΟΓΝΩΣΙΑΝ, καὶ θεο-
λογικὴν ὁπσημίαν παρέσθαι τοῖς οὕτως ἀ-
χθεῖσι προλέγει, καὶ πάντων τῶν ἀπὸ τῆς ἱε-
ραῆς πετρακτίος ὑποστάτων ἢ ΕΡΙΓΝΩ-
ΣΙΝ, μὲν τῆς καὶ ἡμῶς αὐτῶν διακρίσεως,
καὶ ἢ εἰς ἓνα κόσμον ἐνώσεως. πῶς μὲν γὰρ
συνάξει αὐτῶν ἀνταῶς τὸ τῆς ΣΥΣΤΑ-
ΣΕΩΣ ὄνομα δηλοῖ. τὸ δὲ, Η ΔΙΕΡΧΕ-
ΤΑΙ, πῶς κατ' εἶδος διαφορᾷ. καὶ τὸ, Η
ΚΡΑΤΕΙΤΑΙ, πῶς καὶ ἡμῶς κοινωνίαν.
φύσις γὰρ διεσώπει τῶν λογικῶν οὐσιῶν τὰ ἡμῶν
καὶ ταῦτα πῶς διακρίσιν εἰς μίαν κοινωνίαν
συνέρχεται. τὰ γὰρ εἶναι τὰ μὲν προῖτα, τὰ δὲ
μέσα, τὰ δὲ ἔχατα, διακρίνεται ἅμα, καὶ λύω-
ται. οὔτε γὰρ τὰ προῖτα ἡμῶν μέσα, ἢ ἔχα-
τα. οὔτε τὰ ἔχατα, μέσα, ἢ προῖτα· ἀλλὰ τοῖς
δημιουργοῖς ὁροῖς αἰδίδως μὲν διακρίνεται

49 POSTQVAM VERO ISTA ADE-
PTVS FVERIS; 50 NORIS DEO-
RVM ETIAM IMMORTALIVM, AT-
QVE MORTALIVM HOMINVM
51 CONSTITVTIONEM: QVO QVE
SINGVLA PROGREDIANTVR,
ET QVO CONSISTANT.

— *Quæ tu si gesseris, idem*

*Noris qua cōstet natura hominēsq; Deiq;.
Sīgula quò pergāt, sistēt quò singula rursū.*

Primūm quidē Dei notitiā, theologicā-
que scientiam eos esse adepturos, qui ita se
gesserint, pollicetur: nec ea etiā ignoratu-
ros, quæ sacro autore quaternario subsistūt;
cū eorū per genera distinctione, ipsaq; etiā
in mundum vnū vnitione. Significat enim
hoc loco CONSTITVTIONIS nomi-
ne, coniunctionem eorum. Quòd autem
QVO PROGREDIANTVR dixit, dif-
ferentiam indicauit, quæ sit secundum spe-
ciem: vt communionē generis, cū, QVO
CONSISTANT, addidit. Natura enim
alioqui distincta essentiarum genera, quæ
ratione prædita sunt: hac distinctione tamē
coeunt in societatem vnā. Eo ipso nan-
que, quòd sunt alia quidem prima; alia verò
media, alia etiā vltima; distinguūtur simul,
etque vniūtur. Nō enim quæ prima sūt, me-
dia esse queant, vel vltima. Neque quæ vlti-
ma, media, vel prima: sed genere distincta,

terminis ab opifice constitutis manent perpetuò. Atque ita quidem QVO PRO-
GREDIANTVR, intelligimus. Quo au-
tem CONSISTANT; ita rursus consi-
derabimus. Nihil verò huiusmodi perfectū
esse queat, quod primas, medias, atque vl-
timas partes in seipso tanquam principium,
medium, atque finem totius coagmenta-
tionis, non habeat. Nec prima fuerint, quæ
prima sunt; nisi sequantur quæ media, & vl-
tima. Nec media rursus id ipsum, quod di-
cuntur; si extremis vtrinque careant. Con-
ducunt ergo mutuò ad vniuersi perfectio-
nem. Atque id ipsum est, quod CONSISTE-
RE inter se ipsa significantur, quæ specie-
rum quidem varietate distincta sint: sed
tanquam mundi vnius partes coeuntia, vt
ipse fiat, distinctione simul atque vnitione
totam diuini ornatus implent CONSTI-
TUTIONEM, atque coagmentationem:
quam TECOGNITVRVM significat, si
bonis, quæ superius dicta sunt, POTIA-
RIS. Extremorum porro generum men-
tione, ea etiam intelliguntur, quæ media
sunt. Quod significauit cum IMMOR-
TALIUM DEORVM, MORTALIUM-
QUE HOMINVM CONSTITUTIONEM dixit. Coniunguntur etiam vtri-
mis quæ prima, mediorum interuentu.
Protenduntur deinde quæ vltima ad prima
vsque, heroum illustrium interpositione.

Sunt

ἔ' ἦμος· καὶ ἔτω μὲν Ἡ ΕΚΑΣΤΑ
 ΔΙΕΡΧΕΤΑΙ νοοῦμεν· πὸ δὲ Ἡ ΕΚΑ-
 ΣΤΑ ΚΡΑΤΕΙΤΑΙ, πάλιν αὖ τῇδε
 θεωρήσομεν· πᾶν πόδε ἔκ αὖ εἴη τέλος, μὴ
 πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ ἔχατα μέρη ἐν ἑαυτῷ
 κεκτημένον, ὡς ἀρχὴν, καὶ μέσα, καὶ πλοῦτιον
 τὸ ὅλον συστήματος· καὶ πᾶν πρῶτα ἔκ αὖ εἴη
 πρῶτα, μὴ μέσων καὶ ἔχατων αὐτοῖς ἐπομέ-
 νων· οὐδὲ τὰ μέσα τῷ αὖ εἴη, ὁ λέγειν, μὴ ἀ-
 κρων ἐκατέρωθεν αὐτοῖς πρῶτα καὶ ἔχατων· ἀλλ'
 οὐδὲ τὰ ἔχατα εἴη αὖ ἔχατα, μὴ πρῶτων ἐ
 μέσων θεωρουμένων· συνιστάζου δὲ δήμινα
 πρὸς τὴν ἑαυτοῦ παντὸς τελειότητα· καὶ τὸ τ' αὖ, πὸ
 ΚΡΑΤΕΙΣΘΑΙ αὐτὰ ὑπὸ δέμινων· ὡς
 μὲν ἐπεροῖν δὲ φροῖντα· ὡς δὲ ἐνός κόσμου
 μέρη συνεισόντα αὐτῷ, πὸ δευτέρου αἶμα καὶ
 ζωῶν τῆς θείας δὲ κοσμήσεως τὴν ὅλην
 ΣΥΣΤΑΣΙΝ, καὶ συντάξιν πληροῦ-
 τα· αὖ ΓΝΩΣΕΑΙ, φησὶν, εἰ ἐκκρατῆς
 ἦμοιο τῷ πρῶτα καὶ ἔχατων καλῶν· τῷ δὲ ἀκρων
 ἦμοιο τῷ μὴ μὴ συνεισέρχεται ἐὰν μέσα· Α-
 ΘΑΝΑΤΩΝ γὰρ φησι, ΘΕΩΝ, ΘΝΗ-
 ΤΩΝ Τ' ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΣΥΣΤΑ-
 ΣΙΝ· τὰ δὲ πρῶτα τοῖς ἐχάτοις δὲ τ' μέ-
 σων συνάπτονται ἐ τὰ ἔχατα πρὸς τὰ πρῶ-
 τα τῇ μεσότητι τ' ἀγαθῶν ἡρώων ἀνατείνεται.

τῶν αὐτῶν δέ, καὶ ἡ ταῖς ἡλικίαις λογικῶν ἡμῶν, καὶ
 ὅν περὶ οἰμίους τῶν δίδονται, ὡς εἴην μὲν περὶ
 τοὺς ὅν τῶν δέ τῶν κόσμῳ οἱ ΑΘΑΝΑΤΟΙ
 ΘΕΟΙ· ἐπεὶ δὲ ἡρώες ἀγαθοὶ καὶ πλούτῃσι
 δαίμονες καταχθόνιοι, οὗς ΘΗΝΤΟΥΣ
 ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ καλεῖ. πῶς δὲ ΕΚΑ-
 ΣΤΟΝ τούτων δεῖ νοεῖν ἡδὴ εἴρηται· τὸ δὲ
 ΓΝΩΣΙΝ τούτων λαβεῖν ὑπὸ πημονικῆν, ὡν
 οὐκ ὡς δίδονται πλὴν ἡμῶν περὶ ἐκείνων, ἡμῶν
 περὶ ἐκείνων ἀρετῶν ἀμείνων θεωρητικῆν κο-
 σμοποιῶντων, ἡ καὶ ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης διέξεως
 ὅτι πλὴν ἡμῶν ἀρετῶν μετὰ τῶν. τὸ γὰρ ἔγωγε
 ΓΝΩΝΑΙ ταῦτα, ὡς παρ' αὐτοῦ τῶ θεοῦ
 * ὅτι ὑπὸ τῶν οἰμῶν ἔχον κλήσασθαι. ἐπεὶ δὲ δὲ
 μὲν πλὴν ἀθάνατον ὡς κόσμον ἡ θεοματικῆν
 φύσιν ὑποκείται πῶς ἐμφανῆ τῶν συμπλη-
 ροῦσα κόσμον, καὶ περὶ πλὴν ἡμῶν λογικῶν ὅ-
 σιων ἡγεμονίαν σιωπεταμένη, ἔχῃς τὸ τῆς φυ-
 σιολογικῆς ὑπὸ τῆς ἀγαθῶν ἐπακολούθησιν
 πλὴν ὅς τῶς ταῖς περὶ τῶν ὅτι τὰς γνώσεως.

52 ΓΝΩΣΗ Δ', Η ΘΕΜΙΣ
 ΕΣΤΙ ΦΥΣΙΝ ΠΕΡΙ ΓΑΝ-
 ΤΟΣ ΟΜΟΙΗΝ· 53 ΩΣΤΕ
 ΣΕ ΜΗΤ' ΑΓΑΓΤ' ΕΛΠΙ-
 ΖΕΙΝ, ΜΗΤ' ΕΤΙ ΑΝΘΕΙΝ.

Sunt verò ista, ordoq; ipse naturarum rationis
 participum, initio à nobis explicata; cum dixi-
 mus primas in mundo hoc occupare Deos im-
 mortales; secundas autem heroas illustres;
 ultimas verò terrenos demonas; quos MOR-
 TALES HOMINES appellat. Significatum
 est præterea qua ratione esset istorum quodq;
 intelligendum: si nempe eorum ipsi NOTI-
 TIAM scientiæ effectricem adipiscamur, ex
 quorum traditione, de illorum honore antea
 attigimus, qui virtutem actiuam veritate cō-
 templationis exornarunt: aut etiam qui ab
 humani habitus bonitate ad diuinam virtu-
 tem transierunt. Ita enim nosse quæ existunt,
 ut sunt à Deo ipso in naturam producta, Dei
 similitudinem adipisci est. Quoniam autem
 post æterna ornamenta sequitur ipsa etiam
 inferior corporum natura, quæ patentem
 huic mundum complet, quæque ad natu-
 rarum rationis participum stabiliendū im-
 periū, ordinata est: significat deinceps philo-
 sophicæ sciētiae bonū eos esse secuturū, qui
 ordine ad illorum cognitionē accessuri sunt.

SI NOVERIS PORRO, QUATENUS FAS
 EST, NATURAM IN VNIVERSO SI-
 MILEM: SI VT NEC IPSE SPERES,
 QUAE SPERANDA NON SVNT; NEC
 TE FUGIAT ALIQVID.

*Noueris et mundi naturā, quapote, eandem:
 Ut te nec spes vana angat, lateant quoque nulla.*

Mundū hunc aspectabilem cū NATV-
RA ad diuinę mensurę rationem effingeret;
eundē sibi proportionē vbique varijs mo-
dis respondere voluit; diuināque pulchri-
tudinē ita formis omnibus, quę in eo sunt,
aliter atque aliter expressam spectari; vt cę-
lum quidem motus haberet perpetuitatem;
terra vero stabilitatē: horum autem utrū-
que diuinę similitudinis vestigium ostēde-
ret. Dedit præterea cælesti corpori, VNIVER-
SATIS ambitum: terrarum verò orbi, vm-
bilicum. Est verò in orbe aliter quidē princi-
pium umbilicus; aliter autē eius finis, quod
ambit. Vnde fit, vt quę suprà sunt, astris qui-
dē varijs, intelligibilibusq; præterea animā-
tib⁹ referta sint: terra autem plātis ornata, &
animātib⁹, quę sensu rātūm vtūtur. Sed ho-
rū medi⁹, quę distāt ad eò, apparet homo, ve-
luti vtriusque vitę particeps aliquis. Vltim⁹
quidē, si ad superiora aduertat: primus autē,
si ad inferiora. Quo fit, vt primum quidē cū
dijs cōsētiat, suāque ipse sortē recuperet, cū
ad mētē cōuertitur: aliquādo etiā cū mortā-
lib⁹ formis societātē ineat; ipsaque diuinarū
legū trāsgressione, sua dignitate excidat. Fit
enī quia sit generū rationis participū vlti-
mus, vt nec eodē modo, nec sēper intelligat.
Alias enī nō homo, sed natura De⁹ existeret.
Nec potest rursū sēper intelligere, licet istud
eodē modo nō faciat. Hoc enim angelorū
ordini ipsum ascriberet; cū nūc homo sit

Πρὶς πλὴν θεῖαν ὀμειτείαν ἡ ΦΥΣΙΣ
 τὴν ἐμφανῆ κόσμον ἀπὸ τυτυμῶν, δι' ἀνάλο-
 γίας τε αὐτὴν ἐαυτῇ πανταχοῦ διαφόρως
 ὁμοιωπε, καὶ τὸ θεῖον κάλλος ἐνεκαίνισατο δι'
 ὅλων τῶν ἐκκοσμίων εἰδῶν ὁμῶς καὶ ὁμῶς·
 ὥστε ἔχοντες μὲν ἀποδοῦναι τὸ αἰκίνητον γῆν
 τὸ μόνιμον· ἐκάπερον δὲ τοῦτων θεῖας ὁμοιώσεως
 ἵχνος ἀποφρεσθαι. καὶ τῇ μὲν ἑρμηνείᾳ ὥμαπ
 τὸ πέλξ τῷ ΠΑΝΤΟΣ ἀπένειμε· τῇ δὲ
 ποιήσει τὸ κέντρον. ὃν δὲ σφαίρα ὁμῶς μὲν τὸ
 κέντρον ἀρχή· ὁμῶς δὲ ὁ τῷ περιέχοντος ὅρος.
 ὅθεν τὰ ἄνω μὲν ἀστροῖς πεπύκνεται, καὶ τοῖς
 μετ' ἐκείνα ζωοῖς νοσσοῖς· γῆ δὲ φυτῶν ἐκο-
 σμήθη, καὶ ζωοῖς ἀνθρώποις μόνῃ χρωμένους. με-
 σότης δὲ τῇ ἔτιω διεσπρότων ὁ ἀνθρώπος ἐνο-
 εῖται ἀμφισβητοῦς τις ὢν, καὶ ἔχων μὲν τῇ
 ἄνω, περὶ δὲ τῇ κάτω. διὸ περὶ τὸν μὲν
 τοῖς ἀθανάτοις συμφέρεται, καὶ τῇ περὶ τοῦ
 ὀπίσθοφιν πλὴν οἰκείαν λήξιν ἀπολαμβάνει· ποτὶ
 δὲ τοῖς θνητοῖς εἰδέσι σωμαγελάζεται, καὶ τῇ τῇ
 θεῶν νόμον ἐκβάσει τῆς περὶ σπουδῆς αὐτῇ
 ἀξίας ἀποπίπτει. ὥς γὰρ ἔχων τῇ λογικῶν γέ-
 νων, ἔπε ὡσαύτως, καὶ αἰετὶ πέφυκε νοεῖν· ἔπε γὰρ
 ἡ ἀνθρώπος, δηλὰ φύσις θεός· ἔπε αἰετὶ νοεῖν
 δυνάται, εἰ καὶ μὴ ὡσαύτως· τὸτο γὰρ αὐτὸν
 εἰς τὴν ἀγέλην κατήστηκε τῶν νοῦν δὲ ἔχειν ἄνω

ἐμοιῶσθ' ἰδὲ πρὸς τὸ βέλπον ἀγγεῖλαι δυνά-
 μως, ΦΥΣΕΙ δὲ ὑποβέβηκός τ' ἔστι ἀδα-
 κάτων θεῶν, καὶ τ' ἄνθρωπων ἡρώων, ὡς ἐκκο-
 μίων πρῶτων, καὶ μέσων γυνών. ὡς γὰρ δὲ τοῦ-
 των ὑπέβη τὴν μὴ εἰς νοεῖν, ἀλλ' ἐν ἀγνοίᾳ ποτὶ
 καὶ λήθῃ γίνεσθαι τῆς ἐαυτοῦ ὕσεως, καὶ τῆς
 θεοῦ κατὰ φύσιν εἰς αὐτὸν ἐλάμψας ὅπως τὴν
 μὴ μόνον αἰεὶ ἐν τῇ ἀγνοίᾳ, ὑπερέχῃ ζώων ἀγρό-
 των, καὶ φυτῶν, καὶ ὅλης τῆς δημιουργίας, καὶ θε-
 τῆς φύσεως διαβέβηκε κατ' ὕσιν, ὡς ὅτι-
 σ' ἔφην πρὸς τὸν θεὸν πεφυκός, καὶ ἀμυνέσθαι
 τὴν λήθην ἀφανίζον, καὶ διδασκαλίᾳ πρῶτα
 λαμβάνον αὐτὴν ἀπέβαλε, καὶ τὴν αὐτὴν φυγὴν
 τῇ ἀντιστροφῇ φυγῇ ἰσάσθαι. πρὸς οὗτοι αὖτ' ἡ
 ἀνθρωπίνη ὕσις γινώσκει, τὴν οὐρανὸν τ' ἄδα-
 κάτων θεῶν, θεῶν τ' ἀνθρώπων. τοῦτο δὲ τ' ἔστι
 λογικὸν γυνὴν τὴν διδάσκειν. ΓΝΩΝΑΙ
 ΔΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΤΗΝ
 ΠΕΡΙ ΓΑΝΤΟΣ ΟΜΟΙΗΝ,
 τοῦτο δὲ, τὴν ὁμοιωμένην ὕσιν τὴν αὐτὴν μέ-
 χρι τ' ἔστι περὶ ταύτης δι' ἀναλογίας καὶ ἐμφά-
 σιως θείας κοσμηθεῖσθαι. ΓΝΩΝΑΙ δὲ τοῦ-
 τα πάντα ἢ ΘΕΜΙΣ ΕΣΤΙ, νόμος, ὡς
 λέγεται, ὅπως, ὡς ὑπέβη πρὸς τὸν θεόν,
 καὶ ὃν ἔχον τῶς ἐκείνης νόμοις ὅτι δι-
 δασκαλικά, ἢτε ὁμοιωτά, ἢτε ἀσώματα.

similitudine quidem ad id, quod præstan-
tius est, duci idoneus; sed natura tamen diis
immortalibus, ipsiſque adeò Heroibus illu-
ſtribus, tanquam primas in mundo, atque
medias occupantibus, inferior. Vt autem
iſtis ideò minor eſt, quòd non ſemper intel-
ligit; ſed ignoratione aliquando, ſuæque
ipſius etiam naturæ, atque lucis, quæ diui-
nitus in eum labitur, obliuione capitur: ſic
bruta etiam, & plantas, totamque adeò
terrenam, mortalemque naturam, eſſentia
ſua ideò ſuperat, quòd non ſemper in igno-
ratione hæreat; tanquam natura id habeat,
vt ad Deum cõuerſi queat, & recordatione
obliuionem pellere; doctrina deinde ea re-
cuperare, quæ amiſit; fugæ denique rerũ ſu-
pernarum fuga mederi contraria. Decet er-
go mortales **N O S S E** Deorum immorta-
lium, atque hominum, conſtitutionem; id
eſt, generum ratione vtentium diſtinctione-
nem, atque ordinem. **N O S S E** præterea
NATVRAM IN VNIVERSO IPSO
SIMILEM; id eſt, corpoream ſubſtantiam;
in qua, ducto à ſuperioribus principio, ad
ultima vſque, diuinæ ſimilitudinis relucet
imago. Verùm ita **N O S S E** iſta omnia,
VT LICET: nimirum,

— Sicuti lex eſt data cuique; id eſt,
vt ſunt à Deo edita; & legib⁹ ipſi⁹ ordinata;
ſiue corpora exiſtāt, ſiue corporis expertia.

De vtrisque siquidem communiter, quod
NOSSE dixit oportere QVATENVS FAS
EST, intelligendum est: haud enim decet
nos nostris sine ratione cupiditatibus indul-
gendo, rerum dignitatem ad id torquere,
quod placet: sed veritatis limites sectando,
NOSSE omnia, QVATENVS EAS EST;
eoque modo, quo lex opificis singula di-
stinxit. Confert porro diuini operis duplex
ista cognitio (corporeorum scilicet, atque
incorporeorum) beneficium maximum; VT
NEQVE SPERENTVR QVAE SPE-
RANDA NON SVNT, NEQVE VLLA
IGNORENTVR. Eo ipso enim quod
rerum natura IGNORATVR, accidit; VT
EA etiam SPERENTVR, QVAE SPE-
RANDA NON SVNT; & agitentur rur-
sum, quæ fieri non possunt. VT, si quis, cū
HOMO sit, immortalium Deorum natu-
ram, vel heroum illustrium SPERET:
nescit iste quibus terminis NATVRA
distinguat: neque rursum, quæ prima
in rebus, quæ media, & quæ vltima.
Et rursum: si quis animum suum cum
mortali corpore, ignorance immor-
talitatis, quæ inest animis nostris, arbitra-
tur interire: ea expectat, quæ nec debent fie-
ri, nec possunt. Similiter etiam, qui fe-
ræ corpus induturum se SPERAT; & fore,
VT malitiâ rationis expers animal euadat;

καὶ κοινὸν γὰρ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πειρήσεων τὸ
 ΓΝΩΝΑΙ δεῖ, ἡ ΘΕΜΙΣ ΕΣΤΙΝ,
 ἀκουστέον. ἡ γὰρ ἀγορῆς περὶ θυμίας ἐκόντας
 μεταφέρειν δεῖ πλὴν ἀξίας τῶν πραγμάτων
 πρὸς τὸ ἡμῖν δοκοῦν. διὰ τοῖς τῆς ἀληθείας
 ὅροις ἐπορδοῖς ΓΙΝΩΣΚΕΙΝ ΤΑ
 ΠΑΝΤΑ ΟΝΤΑ, ἡ ΘΕΜΙΣ ΕΣΤΙ,
 καὶ ὡς ὁ τῆς δημιουργίας θεσμός ἀείσιν ἐκα-
 στα. ὅκ δὲ τοῦτων τῶν δύο ΓΝΩΣΕΩΝ, τῆς
 περὶ πλὴν ἀσώματων ποίησιν τοῦ θεοῦ, καὶ τῆς
 περὶ πλὴν σώματικόν, κάλλιστον ἐπανδρῶ πέρι-
 σμα, τὸ ΜΗΤ' ΑΕΛΡΤ' ΕΛΠΙ-
 ΖΕΙΝ, ΜΗΤΕ ΤΙ ΛΗΘΕΙΝ. ὅκ
 γὰρ τὸ λανθάνειν ἡμᾶς πλὴν ὕψους τῶν πραγ-
 μάτων, ἐπιγίνεται καὶ τὸ ΑΕΛΡΤ' ΕΛ-
 ΠΙΖΕΙΝ, καὶ τὸ ἀδυνάτα περὶ τοῦ ὄντος
 εἶς ὁ ἄνθρωπος ὢν, τῶν ἀθανάτων θεῶν ΕΛ-
 ΠΙΖΕΙ ἡμέδα, ἢ τῶν ἀγαθῶν ἡρώων. ὅκ
 οἷδε ὅροις τῆς ΦΥΣΕΩΣ, ὅτε τῶν διὰ τὸ
 περὶ τα, καὶ μέσα, καὶ ἔξωτα διετείλατο. καὶ
 πάλιν, εἶς ἐαυτοῦ ψυχῇ σωμαποθήσκον
 οἶεται τῷ θνητῷ σώματι, ἀγνοῖα τῆς περὶ σού-
 σης ἀθανασίας τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ, περὶ δεκά
 ἀ μὴ δεῖ, μηδὲ οἰόντε ἡμέδα, ὁμοίως ὅ καὶ ὁ
 θνητὸς μεταμφιάσασθαι σῶμα ΕΛΠΙ-
 ΖΩΝ, καὶ ζῶον ὄντων ἡμέδα ὅκ κακίαν,

ἢ καὶ φυτὸν δι' ἄρ' ἵαν ἀνὰ δὴ σεως· καὶ ὅτ' ἀν-
 σρόφως τοῖς εἰς τὰ ἀνὰ γῆν μεταβάλλοισι πλὴν
 τοῦ ἀνθρώπου ὕσιν, πρὸς τὰ κατὰ αὐτὴν συ-
 γωγῇ πεπληγημένος, καὶ ἀγνοῶν τὸ ἀμετάβλη-
 τὸν τοῦ κατ' ὕσιν ὑπάρχοντος εἶδος τῇ ἀνθρώ-
 πινῃ ψυχῇ. αἰεὶ γὰρ μὲν ἄνθρωπος, τῇ τῆς
 ἀρετῆς, καὶ κακίας ἀνὰ μέρος κλίσσῃ, θεός, ἢ
 θηρίον γινέσθαι λέγεται· φύσις δ' ἐκδέτερον, διὰ
 ὅσον τῆς πρὸς ἐκάτερον ὁμοιωσεως. καὶ ὅπως
 ὁ πλὴν προσοδῶν ἀξίαν· ἐκάστῳ τῶν ὄντων μὴ
 εἰδώς, ἀλλ' εἰς π' ὑπερβάλλων αὐτῆς, ἢ ἐλλεί-
 πων, πλὴν ἀγνοίαν ταύτῃ ἀφορμὴν τῆς ὑπο-
 κένου δόξης, καὶ ΔΕΛΗΤΟΥ ΕΛ-
 ΠΙΔΟΣ πεποιήται. ὁ δ' ἐν τοῖς δημιουργικοῖς
 μέτροις ἐκαστα ἀφορίζων, καὶ ΓΙΓΝΩΣΚΩΝ
 τὰ ὄντα, ἢ γέγονε, καὶ πᾶσα μετρώων πρὸς θεόν
 τῇ ἑαυτοῦ ΓΝΩΣΕΙ· ὅτ' ἐπὶ τοῦ Επου θεῶς μά-
 λιστα τηρεῖ, καὶ τὸ Δείκον μέτρον οἶδε, καὶ τῆς
 ἀνέξαπατήτου ἀπάτης τυγχάνει.

ΓΑ ΓΝΩΣΗ Δ' ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΑΥ-
 ΘΑΙΡΕΤΑ ΠΗΜΑΤ' ΕΧΟΝΤΑΣ,
 Μ ΤΑΗΜΟΝΑΣ, ΟΙΤ' ΑΓΑΘΩΝ
 ΠΕΛΑΣ ΟΝΤΩΝ ΟΥΤ' ΕΣΟΡΩ-
 ΣΙΝ,

aut planta, sensus ignavia: idem quoque cō-
traria illis ratione, qui hominis naturam, in
superiora genera commutāt, eam trudit ad
inferiora deceptus & ipse, atque ignarus for-
mę essentialis, quam habet hominis animus
mutationis expertem. Semper enim homo
permanens, virtutis atque viti vicaria pos-
sessione, Deus, aut fera, fieri dicitur; cū na-
tura neutrum existat; sed similitudinis habi-
tudinē cū utroque. Et re vera, qui singulo-
rum quę sunt, pręstantiā ignorat: sed ipsam
vel superat in aliquo; vel nō assequitur; vanę
sibi opinionis, aut FALSÆ SPEI occasiōē
istam amplectitur. Qui verō de singulis ita
sentit atque iudicat, ut sunt ab opifice edita;
quique pręterea cognoscit quę existunt,
qua ratione facta sunt; qui Deum denique
sui ipsius COGNITIONE meretur: ille ma-
ximē & Deum sequitur, quod iubetur; &
mensuram novit optimam; nec fraude vlla
vinci potest, atque superari.

54 NOVERIS ETIAM HOMINES
SPONTE MALA AMPECTI, SE MISE-
ROS: VICINA'QUE BONA NEC VIDERE,

*Noris mortales sponte in sua damna
mentes;*

*Infelix, stultūque genus: quod com-
moda præsens*

56 NEC AUDIRE. PAUCOS DEINDE
EXISTERE, QVI MALIS NORINT
LIBERARE. 57 SORTEM HVIVSMO-
DI MORTALIVM MENTES VEXARE.
58 QVI INFINITA DAMNA PA-
TIENTES CYLINDRIS AGANTVR
AD ALIA ATQVE ALIA. 59 EXI-
TIOSAM ENIM CONTENTIONEM
COMITEM, 60 CONGENITAM ILLIS
ESSE, QVAE NON ANIMADVERSA DAM-
NUM INFERAT; QVAM MINIME DECET
PROVOCARE; SED CEDENTES FUGERE.

*Non oculus, nō aure capit, rarōq; medetur.
Sic miseris fors mētē agitat: variūq; cylindris
Huc illuc rotat, immensis versatq; periclis.
Hoc comes improuisa ciet cōtētio damnum
Insita; cui certare nefas, sed cedere pulchrū.
Corporeorū, atq; incorporeorū generū or-
dine rectē perspecto; sequitur, vt HOMINIS
naturā exactē cognoscamus; qualibūsq; sit,
& quib⁹ obiecta p̄turbationib⁹: vti deīde me-
dio loco posita inter ea iaceat, quæ nunquā
prolabuntur in vitia, & quibus ad virtutem
feri natura negatum est: vnde fit, vt in vtra-
que propēdeat; ibiq; aliquādo intelligibilē
vitę felicitatē sequatur; hīc autem sepe affe-
ctionū sensus amplectatur. qua ratione nō
malē quoque cēluit Heraclit⁹; cū nos illorū
mortē viuere, mori autē istorū vitā pronūtia-
uit. fertur enī homo deorsū, & felici regione
excidit; cū, vt inq; Pythagore⁹ Empedocles,*

56 ΟΥΤΕ ΚΛΥΟΥΣΙ· ΛΥΣΙΝ
ΔΕ ΚΑΚΩΝ ΠΑΥΡΟΙ ΣΥΝΙΣΑΣΙ.
57 ΤΘΙΗ ΜΟΙΡΑ ΒΡΟΤΩΝ ΒΛΑ-
ΠΤΕΙ ΦΡΕΝΑΣ· ΟΙ ΔΕ ΚΥ-
ΛΙΝΔΡΟΙΣ 58 ΑΛΛΟΤ' ΕΝ
ΑΛΛΑ ΦΕΡΟΝΤΑΙ ΑΠΕΙΡΟΝΑ
ΡΗΜΑΤ' ΕΧΟΝΤΕΣ. 59 ΛΥΓΡΗ
ΓΑΡ ΣΥΝΟΡΑΔΟΣ ΕΡΙΣ ΒΛΑ-
ΠΤΟΥΣΑ ΔΕΛΗΘΕ, 60 ΣΥΜ-
ΦΥΤΟΣ, ΗΝ ΟΥ ΔΕΙ ΠΡΟΣΑ-
ΓΕΙΝ, ΕΙΚΟΝΤΑ ΔΕ ΦΕΥΓΕΙΝ.

Τῆς τῆς ἀσσημάτων καὶ ῥωμαπῆων γῆρων
καλῶς γωθεύσης δὲ παζέως, ἐπεται καὶ τὴν
ΑΝΘΡΩΠΟΥ ὑπὸν ἀκριβῶς ΓΝΩ-
ΡΙΞΕΣΘΑΙ, οἷα τε ὅσα πλῆξαν καὶ οἷων
δεχλὴ καὶ πατημάτων καὶ ὅτι ἐν μεσοείῳ ὅτι τῆς
π ἀπώτοι εἰς κακίαν, καὶ τῆς πρὸς ἀρετὴν ἔ-
πεφυκῶτων ἀναχέσται· διὸ καὶ ἐπαμφοτερίζ-
ταις ὁμοίαις, ὅτε ἄνθρωποι ζῶν τὴν ἰορὰν δι-
ζώαν, ὅτε δὲ ἐν αὐτῇ τὴν ἀποθηπικὴν ἐμπά-
σαι πρὸς λαμβάνων· ἐν δὲ καὶ λέγεται ὁρθῶς
ὑπὸ Ηρακλείπυ, ὅτι ζῶντες τὸν ἐκείνων δά-
νατον, πρὸς ἡμέραν δὲ πρὸς ἐκείνων βίον. κατεστ-
τὸρ καὶ ἀποπῆς τῆς οὐδαίμονος χώρας ὁ
ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ὡς Εμπεδοκλῆς φησὶν ὁ
Πυθαγόρειος,

— Φυγὰς θεόθεν, καὶ δήτης.

Νείκει μαγοιδῶν πῖσιμος. —

ἀνέσι δέ, καὶ τὴν ἀρχαίαν ἔξιν ἀπολαμβάνει.

Εἰ φύξῃ τὰ πειγνύει, καὶ τὸν ἀπερπία χώρος,
ὡς αὐτὸς λέγει.

Εντα φόρος τε, κότος τε, καὶ δῆλων ἔθνεα κηρῶν
εἰς ὃν οἱ ὀκπεσύντες, ἄτης

— ἀλλὰ λειμῶνα τε καὶ σκότος ἠλάσκεισιν.

ἡ δὲ ἔφεσις τῷ φύγοντος τὸν τῆς ἄτης λειμῶ-

να, πρὸς τὸν τῆς ἀληθείας ἐπείγεται λειμῶνα,

ὃν ἀπολείπων, τῇ ὁρμῇ τῆς πῖρορρύνσεως εἰς

γῆινον ῥχταί σῶμα ὀλβίον, — αἰῶνος ἀλγυθείς.

Τούτοις δὲ καὶ ὁ Γλάτων δέει σύμφωνος πρὸς μὲν

τῆς κατὰ δόξαν αὐτὴν λέγων ὅταν δὲ ἀδυνατή-

σασα ὀπισπείδαι μὴ ἴδῃ, καὶ τὴν σιωπὴν χίαν

χρησαίμην πῖρορρύνῃ τε, καὶ ὅπῃ τὴν γλῶ

πείσῃ, πῖτε νόμος αὐτὴν εἰς ζῶον θνητὸν εἰσι-

κίττειται. πρὸς δὲ τῆς ἀνὰ δόξαν αὐτὴν ὅτι τὸν

* πρὸς πρῶτον ὑπερὸν ὀκ γῆς, καὶ ὑδατος, καὶ

ἄλλου, καὶ πυρὸς θερμῶς, καὶ ὁμογενὸντα λό-

γῶ κρατήσας ὁ ἀνθρώπος, εἰς τὸ τῆς πρῶτης

καὶ αἰετῆς ἀφικνεῖται εἶδος ὁξεως. ὅπ καὶ εἰς

ζῶον μοι ἄσπον ἀγεται ὑγίης καὶ ὀλοκληρος

ἡμῶν. ὑγίης μὲν τῇ τῶν παθῶν, ὡς νοσημά-

των ἀπαλλαγῇ ὁ δὲ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς

* ὅχλον

— Diuinitus exsul, & errans,
Lite furente agitur. —

Sed reuertitur, atq; primū habitū resumit;
Terrea si fugiens, tristē dispexerit oram;
ut idem ait;

Quò cædēsque, iræque, & cætera turba
malorum.

in quam qui ceciderint, Atæ

— per pratum, tenebrasque vagantur.

Desiderium autem fugientis Atæ pratum
ad veritatis pratum properè deducit; eoque
relieto, pennarum defluentium impetu in
terrenum corpus venit, felicitis

— priuatus munere vitæ.

Neque verò istis sunt dissentanea, quæ
Plato de descensu loquitur, hoc modo; Si
verò assequendi impotens (animus) Deum,
minimè viderit, & damnum passus aliquod,
pennarumque defluuium, in terram etiam
labatur; tum lex ipsum iubet in mortale
animal induci. De ascensu autem ista;
hominem postea, cum illa ratione supe-
rauerit, quæ sibi ex terra, aqua, aëre,
& igne turbulenta, & rationis exper-
tia insederint; ad prioris, atque optimi
habitus formam rediturum. Esse præte-
rea ad astrum, quocum aptum fuerat,
sanum, atque integrum reuersurum. Sa-
num quidem; quia perturbationibus, tan-
quā morbis, liberatū: quod virtute politica

efficitur: integrum autem; scientiæ, tanquã
proprium partium, recuperatione: quod
contemplatiua virtute fieri natura compa-
ratum est. Docet præterea appetere, eorũ auer-
sione, quæ hîc sunt, meliorum iacturam,
quàm ab illis recedentes fecimus, esse sar-
ciendam: dum malorum fugam, quæ hîc ha-
bentur, sapientiæ studium esse definit. Esse
enim homines solos morbis istis natura ob-
noxios significat: immò, nec perire mala
posse; nec in dijs existere, sed in his locis, cir-
câque naturam humanâ versari necessariò.
Sequitur enim, ut qui ortui, atque interitui,
penitus sunt obnoxij, affici etiam præter na-
turam valeant; in quo malorum principium
situm est. Caterùm quo pacto ista fugere
oporteat, subiungit; cum inde eò confugere
oportere dicit. Fugam autẽ, similitudinem
cum Deo, quatenus fas est, existere: simili-
tudinem verò; iustitiam, sanctitatem cum
prudencia adipisci. Decet enim in primis hu-
manam naturam cum auersari, qui mala cu-
piat euitare: cum non possint qui cum illa
commiscentur, non malis illis impleri ne-
cessariò, quæ ipsam sequuntur. Ut igitur
fuga à Deo, & pennarum defluuio, qui-
bus ad superiora ipsi attollebamur, in mor-
talium locum, quos mala comitantur,
decidimus: sic certe humanarum affectio-
num reiectione, ipsa quæ etiam virtutum,
tanquam pennarũ quarũdã productione, ad

πῶς γίνεται· ὁλόκληρος δὲ τῇ τῆς ὁπσιμίας,
 ὡς οἰκείων μερῶν, ἀλλὰ λήψις ὁ δὲ τῆς θεωρητι-
 κῆς ἀληθείας καπορθοῦται πεφυκε καὶ πάλιν,
 ὡς δέοι τῇ ἐντελέει φυγῇ ἀπὸ τῆς κρείττοιν
 ἡγεμονίᾳ ἀποστασιν ἐκείνου ἀφ᾽ ὧς παύση-
 σθαι τυγχείῃ τῇ δὲ κακῶν φιλοσοφίαν ἐκεί-
 νος. συμπεφυκέναι γὰρ τὰ πάθη μόνοις τοῖς
 θνητοῖς ἀποφαίνεται ὅτι τούτων· ἀλλ' ὅδε ἀπο-
 λείπει τὰ κακὰ δυνάτον, ὅτε ἐν θεοῖς (ἔϊ), πῶς
 δὲ πῶς πῶς πῶς, καὶ τὴν θνητὴν φύσιν πῶς
 πλεῖν ἐξ ἀνάγκης. τοῖς γὰρ ἐν γῆ ἐστὶ καὶ φθο-
 ρᾷ πάντως πῶς καὶ τὸ πῶς φῶς ὁρᾷ τὴν αἰ-
 δυνάδα παρέπται. ὁ πῶς τῇ κακῶν ἀρ-
 χῇ πῶς δὲ δέῃ τῶτα φυγῇ ἐπαύξει. διὸ δέῃ ἐν-
 θεῖ δὲ ἐκείσε φυγῇ. φυγῇ δὲ ὁμοίως θεῶν καὶ
 τὸ δυνάτον ἀνθρώπων ὁμοίως δὲ, δίκαιον καὶ
 ὅσιον μὲν φρονησεως γῆ ἐστὶν. πῶς γὰρ ἀποδρά-
 σθαι βυλόμην τὰ κακὰ, τὴν θνητὴν φύσιν
 πῶς ἀπὸ ἀπὸ ἀφ᾽ ἑαυτῆς δέῃ. ὅ γὰρ οἰόντε τῶν
 συμπεφυκένων μὴ καὶ τῇ ἐπὶ μὲν αὐτῇ
 κακῶν ἐξ ἀνάγκης ἀπαπλεῖσθαι. ὡς πῶς
 οὐκ ἢ θεῶν φυγῇ, καὶ ἢ πρὸς ὁρᾷ τῆς κου-
 φισθῆναι ἡμᾶς πῶς τὰ αὐτὰ εἰς τὴν τῇ θνητῇ
 λυγρὰ πῶς, οἷς τὰ κακὰ σιμωσίνεσθαι ὅπως
 οὐκ ἢ τῆς θνητῆς ἀποστασίας ἀποβολῇ, καὶ
 ἢ τῇ ἀρετῇ, οἷον πρῶτον ἐκείσε πῶς

πὴν τῶν καλῶν καὶ θαρρὸν πόπον, εἰς τὴν θείαν ἀ-
 ζωίαν ἡμᾶς αἰτᾷ· μέση γὰρ ἔσται ἡ τοῦ ἀνθρώ-
 που ὕψια τῶν τε αἰεὶ νοουμένων τὸν θεόν, καὶ τῶν
 μηδέποτε τοῦ πεφυκότων, ἀρεταῖς πρὸς ἐκεῖνα,
 καὶ κατέπειτα πρὸς ταῦτα, καὶ κλήσι, καὶ ἀποβου-
 λῇ πρὸς τὴν θείαν ὁμοίωσιν καὶ τὴν θήρειον,
 ὅθεν τὸ τῆς φύσεως ἀμφίβιον ἀναμέρος οἰκισ-
 μόν. ταῦτ' οὖν ὁ πρὸς τῆς **ΑΝΘΡΩΠΙ-**
ΝΗΣ ΕΙΝΩΚΩΣ ὕψιας, οἶδε πῶς
ΑΥΘΑΙΡΕΤΑ ΠΗΜΑΤ'
ΕΧΟΥΣΙΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ,
 καὶ πῶς **ΤΑΗΜΟΝΕΣ,** καὶ τελευτῶντες τῶν
 ἐαυτῶν αἰρέσει γίνονται. ποτὲ γὰρ ἐπὶ δυνάμε-
 νοι μόνον ἐκεῖ, πρὸς πετρεῖα ὁρμῆς εἰς ῥέεσιν
 κατασύρονται. ποτὲ δὲ δυνάμενοι εἰς αἰθέρα ὄν-
 τεσσι γίνονται, καὶ ἐπὶ ταῖς αἰετῶν ἀμετα-
 μύτησιν τῶν πετρεῶν καταπλέκουσι. καὶ τὸ τοῦ
 τῶν **ΑΓΑΘΩΝ ΠΕΛΑΣ ΟΝΤΩΝ**
ΜΗΤΕ ΟΡΑΝ, ΜΗΤΕ
ΑΚΟΥΕΙΝ, ἵνα **ΑΓΑΘΑ** μὴ δρε-
 τῇ, καὶ ὁρᾷν καὶ ἀκούειν. τὸ δὲ **ΜΗ**
ΟΡΑΝ ΠΕΛΑΣ ΟΝΤΑ, τὸ μὴ εἶ-
 ἰναι τὸ ἀκινεῖσθαι πρὸς ὁρᾶσιν τῶν καλῶν· καὶ
 τὸ **ΜΗ ΑΚΟΥΕΙΝ,** τὸ ταῖς παρ' ἑαυτῶν
 διδασκαλίαις μὴ ὑπὸ κροῖον γίνεσθαι. διπλὴ γὰρ
 ἡ τῆς ὁπισθίας ἀνάληψις· ἢ ἢ μαθήσεως,

purum bonorum locum, diuinamque fœ-
licitatem ascendemus. Cùm enim me-
dia iaceat hominis natura inter eos, qui
Deum semper contemplantur; & quibus
id natura negatum est: eadem ascendit
ad illa; & descendit ad ista, mentisque
possessione atque reiectione, diuinam si-
militudinem, atque belluinam, propter
naturæ propensionem ad vtramque, vicif-
sim induit. Qui igitur ista de HOMI-
NIS NATURA PERSPECTA HA-
BEAT; nouit idem, cur dicantur homines
SPONTE MALA AMPECTI: cur e-
tiam INFELICES, & miseri suis ipso-
rum consiliis euadant. Cùm enim aliàs
adhuc ibi manere queant; desiderij per-
necitate ad ortum pertrahuntur. Aliàs e-
tiam cùm hinc valeant soluere maturius,
ipsi se perturbationum curis, atque inuo-
lueris implicant. Atque illud est, quod
significare voluit, cùm VICINA BONA
NEC VIDERE, NEC AUDIRE dixit:
VT BONORVM nomine, virtutem
atque veritatem intellexisse videatur: eo
autem, quod NON VIDERE, QVÆ
VICINA sunt; per se non incitari
ad querenda honesta: quod deinde NON
AUDIRE; monentium doctrinæ ne-
quaquam attendere. Est enim scientiæ
reparandæ via duplex. Aut disciplinæ

tanquam **A V D I T V S** : aut inuentio-
nis; tanquam **V I S I O N I S**. **S P O N-**
T A N E A igitur **D A M N A P A T I** dicun-
tur, qui neque ab alijs discere, neque per
se inuenire studentes, tanquam bonorum
sensu carentes manent, & ob id prorsus
inutiles. **Q u i** enim neque per se sapit;
neque alio monente animum aduertit, ipse
etiam homo est inutilis. **Q u i** autem in di-
scendo, atque inueniēdo quæ honesta sunt,
operam collant; ij sunt, qui se **M A L I S**
N O R V N T L I B E R A R E; quiq̃ue
laborum fuga, quos hic patimur, ad
liberum athera commigrant. Sed pau-
ci sunt eiusmodi. Sunt enim mali per-
multi, & perturbationibus inferiores;
immo & vecordes assidua in terram pro-
pensione: qui hoc mali sibi ideò vi-
dentur peperisse, quòd à Deo fugere, se-
que ab ipsius familiaritate, qua tum
fruebantur, cū in pura luce dege-
rent, subtrahere voluerant. Disces-
sum enim à Deo, qui mentem contur-
bet, atque lædat, ipsa arguit in ter-
ram propensio. Non potest siquidem vel
non insanire, qui Deo vacuus sit; vel Deo
vacuus non esse, qui in dementiam inci-
derit. Est enim necesse & dementem
Deo carere; & Deo carentem insanire.
Vtrique autem, tanquam bonorum studio

ὥς δὲ ἀκοῆς· ἢ δὲ δὴ ῥέσας, ὥς δὲ ὀρέσας.
 ΑΥΘΑΙΡΕΤΑ οὐκ ἔστιν ἡ ΜΑΤΑ
 ΕΧΕΙΝ λέγονται οἱ μήτε μανθάνειν παρ'
 δῆλων, μήτε διείσκειν δι' ἑαυτῶν ἐθέλοντες, ὥς
 τῆς σωμασθῆπας τ' ἀγαθῶν ἀμοιρουῦτες, καὶ
 διὰ τὸ πᾶντι ἀχρεῖοι. ὅς γὰρ αὐτὸν μὴ τ' αὐτὸς
 νοεῖ, μὴ τ' διὰ λέγοντος ἐν θυμῷ βάλλεται,
 ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ ἀχρήσιος ἀνὴρ. οἱ δὲ πᾶσι τ'
 ἀγαθῶν μανθάνειν τε καὶ διείσκειν ῥῶν πε-
 ποιημένοι, ἔστι εἰσὶν οἱ τ' ΚΑΚΩΝ ΤΗΝ
 ΛΥΣΙΝ ΣΥΝΙΕΝΤΕΣ, καὶ φυ-
 γῇ τ' τῇδε πόγων εἰς τὸ ἡδύθερον ἀθέερα με-
 τοικιζόμενοι. ΟΛΙΓΟΙ δὲ εἰσιν οἱ τοιοῦ-
 τοι· οἱ γὰρ πλείοσι κακοί, καὶ τῆς πᾶσι παθείας
 ἡπιοι, καὶ φρενοβλαβεῖς ὑπὸ τῆς εἰς γλῶ-
 νύσεως ἡμύδροι, ὥς καὶ τὸ παρ' ἑαυτῶν τὸ
 ΚΑΚΟΝ ἔχον, διὰ τὸ βυλιδύσαι φυγῇ
 ἀπὸ θεοῦ, καὶ ἀπομείσαι αὐτοῖς τῆς τούτου
 ὀμιλίας, ἧς ἐπύχου ἐν αὐγῇ καθάρα διὰ-
 ροντες. τὸν γὰρ ἀπὸ θεοῦ χειρισμὸν ΒΛΑ-
 ΠΤΟΝΤΑ ΤΑΣ ΦΡΕΝΑΣ ἢ
 πᾶσι γλῶνύσις δηλοῖ· ἔστι γὰρ ὅστις ἢ μὴ ἀνοη-
 τάνειν τὸν τῷ θεοῦ ἡμύδρον ἔρημον· ἢ μὴ ἔρη-
 μον (ἔῃ) θεοῦ τὸν εἰς αἰοίαν ὀκπεσύντα. τὸν γὰρ
 αἰόητον αἰάτλη καὶ ἄθεον (ἔῃ), καὶ τ' ἄθεον αἰόητον.
 ἀμφοτέρω δὲ, ὥς μὴ πᾶσι τὸν ἔρα τε τ' καλῶν

ἑξηγούμενοι ΑΠΕΙΡΟΝΑ ΓΗΜΑΤ'
 ΕΧΟΥΣΙΝ, οἷον ΚΥΛΙΝΔΡΟΙΣ
 πῶς καταγώγους περὶ ἑξίσιν ΑΛΛΟΤΕ
 ΑΛΛΟΙΣ ΚΑΚΟΙΣ συμφρόνδοι,
 ἔ μὴ ἔχοντες ὅ, ἡ χεῖρονται ἑαυτοῖς, ὅθεν τὸ
 πάσης τῆς τύχης ἀπαίδευτος προσφέρει
 δαίμων μὲν ἐκβερίζοντες ἐν πλῆτῳ. νῦν δὲ ἐν
 πένια κακουργεῖντες, ἔ πρὸς λησιάν μὲν
 ὑπὸ ῥώμης θώματος ἐκφρόνδοι, πρὸς δὲ
 βλασφημίαν ὑπὸ ἀδυνείας, ἡ νοσημάτων, τῶν
 π ἀπαίδας ἐδυρόνδοι, ἔ τῶν πολυπαρίαν
 ἀφορμῶν ποθέμων ἡ ἀγροκερδείας ποιόνδοι.
 ἔ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὅτι ἐστὶ ἔ ἐν τῇ βίῳ, ὅ μὴ
 πρὸς κακοῦ τοῖς αἰσθητοῖς γίνεται, πανταχόθεν
 σενοχωρεμένοις ὑπὸ τῆς ΑΥΘΑΙΡΕ-
 ΤΟῦ κακίας, ἔ τῶ μὴ ΑΝΑΒΛΕΨΕΙΝ
 πρὸς τὸ θεὸν φῶς, μὴ δὲ ΕΓΓΑΙΕΙΝ ἐθέ-
 λην ἔ ὅντως ἀγαθῶν δὴ καὶ καταδεδυκότας εἰς
 τῶν θνητῶν προστάθαι, ὡς ἐν κλύδωνι τῇ
 βίῳ φέρεσθαι. Τούτων δὲ ΛΥΣΙΣ μία ἡ
 πρὸς θεὸν ὁπισθοφῆ, ἡ ἐκβερίσκοισιν οἱ τὸ
 ΟΜΜΑ τῆς ψυχῆς, ἔ τὸ ΟΥΣ πρὸς ἡ
 ἔ ἀγαθῶν ἀνάληψιν ἐπεγείροντες, ἔ τὸ παρ-
 πόδμον τῇ ἐσῆα ἡ μὲν ΚΑΚΟΝ τῇ ἀνα-
 γαγικῇ δυνάμει κραπεύσαντες. ἡ δὲ
 ΣΥΜΦΥΕΣ αἶμα, ἔ ὁ πικρὸν ἡμῶν

nequaquam excitari, INNVMERA DAMNA PATIUNTUR; facinoribus deorsum rapientibus, TANQVAM CYLINDRIS AD ALIA ATQVE ALIA delati; nec habentes in quo seipsis utantur, qui in omni fortuna se gerant intemperanter: nunc quidem propter opes contumeliosi; nunc verò penuria rerum improbi; & ad latrocinia corporis viribus, ad blasphemias autem earundem imbecillitate, atque morbis, conuersi; liberorum præterea orbitatem moleste ferentes; eorum autem numerum, si copiosus sit, bellorum prætextum, atque sordium, facientes. Denique ut semel dicam; nihil est in vita, quod amentibus in damnum non cedat, qui SPONTANEA E malitiæ angustijs premantur vndique: neque ad lucem diuinam INTENDANT OCULOS; neque ea AUDIRE velint, quæ verè bona sunt: sed ita in mortales affectiones ruant; ut in vita tanquam procella raptantur. At istorum VNA LIBERATIO est, reuersio ad Deum; quam soli nanciscuntur, qui animi OCVLVM, atque AVERTEM, ab bonorum recuperationem excitant; quiq. malo, quod naturam nostram comitatur, ea virtute medetur, quæ ad superiora deducit. Est verò nobiscum NATVM SIMVL, & studio nostro accersitam

MALVM, liberæ voluntatis motus præ-
 ter naturam; per quem cum diuinis legibus
 CONTENDERE, eisque aduersa-
 ri audemus; nihil aduertentes quantum
 eo ipsi LAEDAMVR, quod Deo
 repugnare non dubitemus; hoc tantum,
 cæcorum more VIDENTES, quod
 illius placita spernere potuimus. Est præ-
 terea in eo liberæ voluntatis multa, &
 nimia licentia; quod à Deo recedere non
 dubitat, & PERNITIOSAM CON-
 TENTIONEM aduersus eum am-
 plecti; qua pertinaciter cum eo ratione
 quadam libenter decertamus; cum vetan-
 te illo istud committere, hoc ipsum ma-
 ximè volumus efficere. & rursum; cum,
 iubente eodem fieri aliquid, parere re-
 cusamus: vt miseria se vtinque illi cumu-
 lent, qui diuinam legem prætergrediuntur,
 dum ea non faciunt, quæ iubentur; & faciunt
 quæ vetantur. Quid ipsi igitur aduersus E-
 XITIOSVM istum COMITEM simul,
 atque CONGENITVM, CONTENTIONEM
 nomine, inueniemus; quæ ab eo, quod est in
 nobis præter naturā depositum, excitatur; &
 quæ idè hoc habet à natura, vt tanquā ma-
 lū domesticū, SENSIM SINE SENSU DA-
 MNVM INFERAT? quid isti decet opponere?
 quodnā — infanz litis reperire iuuamen?
 quod deorsū agentis potestatis impedimē-
 tū, nisi vt ista agamus, meditemur, amemus,
 quæ

ΚΑΚΟΝ ἢ τῷ ἀντιπείσοισιν ὡς αὖ φύσιν κί-
νησις, καὶ ἡ ὡς ΕΡΙΖΕΙΝ τε καὶ ὅταν ποδ-
ῶται τοῖς θείοις νόμοις πειρώμεθα, οὐδὲν ἐπα-
δανόμοιοι ὅσον ἑαυτοῖς βλάβη οἶμαι, διὰ τὸ δο-
κεῖν ἀντιπείνῃν θεῷ. διὰ μόνον τὸ τοῦ τυφλῶς
ΟΡΩΝΤΕΣ, ὅπ' ἐδυνήθημεν ἀφωσάσθαι
τῷ ἐκείνῃ θεσμῶν. καὶ τὸ τοῦ ὡς τὸ πολλῶν τῶν
ἀντιπείσοισιν χεῖρα δαμάσθαι, καὶ ἀμέτρω, τὸ ὅλμα
ἀφίστασθαι θεοῦ, καὶ πῶς ΛΥΓΡΑΝ
ΕΡΙΝ πρὸς αὐτὸν ἀνιδέχεσθαι, καὶ ἡ ὡς
ΕΡΙΖΟΜΕΝ ὅπ' οὐκ ἐνὰ καὶ φιλονεικοῦ-
μεν, ἐκείνῃ λέγοντος, μὴ ποιήσῃς τὸδε, τὸ τοῦ
μάλιστα ποιεῖν ἐθέλῃν. καὶ πάλιν αὖ, εἰ ἐκείνος
λέγει, ποιήσον τὸδε, αὐτὸ τὸ τοῦ μὴ ποιεῖν, ἵνα
ἐκαστέρωται τῆς ἀνιδέκτητος ἑαυτοῖς πληρώσω-
σιν οἱ τὸν θεῶν νόμον ὁκθαίνοντες τῶν τε μὴ ποιεῖν
τὰ προσεταγμένα, καὶ τῶν ποιεῖν τὰ ἀπηγορευ-
μένα. ἡ οὖν πρὸς ἡ ΛΥΓΡΑΝ ΤΑΥΤΗΝ
ΤΗΝ ΣΥΝΟΡΑΔΟΝ ἅμα καὶ σύμ-
φυτον* λεγόμενον ἡ δυνάμεως, ἡ ὅτι τὸ ἐν ἡμῖν * ΕΡΙΝ
ὡς αὖ φύσιν διὰ τὸ πέντος ἐχθρομένῳ, καὶ διὰ τῶ-
τος, ὡς οἰκεῖον ΚΑΚΟΝ, λεληθοῦτως βλάβη
πεφυκῆσθαι, ἡ πρὸς αὐτῷ ἀππηγῆναι δεῖ, ἡ τῶ

— Μαγομενός νεύκοις ἄκος θύρειν;

ἡ τῆς καταγωγῆς δυνάμεως ῥῆμα, ἡ τὸ πονεῖν ἔργμα
ταῦτα, καὶ ὁκμολογεῖν, καὶ ὅτι ἔρωπ ἡ ἡσυχία,

ἔκτῃ τῆς θείας δρετῆς εἰς ἵχτια θῆσι· ταῦτα γὰρ
 ὡς ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ, ὡς
 οἱ ΓΑΥΡΟΙ ΣΥΝΙΣΑΣΙ· ταῦτα ἢ
 ΤΩΝ ΠΕΛΑΣ ΟΝΤΩΝ ΑΓΛ-
 ΘΩΝ ΑΚΟΗ ΚΑΙ ΟΥΙΣ· ταῦτα ἢ
 ὧς ΑΥΘΑΙΡΕΤΩΝ ΓΗΜΑ-
 ΤΩΝ ἀπαμαγή· ταῦτα τῆς ἀπειρίας τῆς
 παθῶν ἢ ἑμῆ· ταῦτα οὖν καὶ τῆς ἀθῆς ΕΡΙ-
 ΔΟΣ ΑΓΟΦΥΓΗ γίνονται, καὶ ὁμη-
 ρεία ψυχῆς, καὶ ἀποκάθαρσις τῶ μαγνητικῶν νεύ-
 ροις, καὶ ἀνάκλησις τῆς θεοῦ φυγῆς. πλὴν γὰρ
 κατὰ ζωὴν ῥοπήν τῇ αἰαζώῳ διευάμει μό-
 νως ἀΐασαίμεθα, εἰ μὴ ὁρατὴρ ὡς ἀνέροι-
 μόν αὐτῶν, μηδὲ ὅτι κακοῖς κακὰ σιωπῆ-
 ηδον, ἀλλ' ὅτι περὶ τῆς γῆς ὁμοῖοι τῶ ὀρθῶ λόγῳ
 ΦΕΥΓΟΙΜΕΝ ΤΗΝ ΛΥΓΡΑΝ
 ΕΡΙΝ, τῇ ἀγαθῇ ΕΡΙΔΙ, οὐ φιλονει-
 κοῦντες ἀπειρῶν τῶ θεῷ, ἀλλὰ φιλονεικοῦντες
 ὅτι μάλιστα αὐτῶν πείθεσθαι· ὡς οὐδεὶς ΕΡΙΝ
 καλεῖν, ἀλλὰ θεοπαθῆ ὑπακοῦν, καὶ ὁπισθοφύ-
 πτερος τὸν θεὸν νόμον, καὶ ἐκούσιον ὑποτάξιν
 παρὰ ἀρρομας ὡς ἐκκόπτεται τῆς αἰσχύνης ἀπει-
 ρίας· ταῦτα γὰρ οἶμαι διὰ τῆς περὶ κειμένων
 ἐπὶ τῶν δηλοῦν τὸ μὲν τῆς αὐτοῦ πονη-
 ρίας διὰ τῆς, ΓΝΩΣΗ Δ' ΑΝΘΡΩ-
 ΠΟΥΣ ΑΥΘΑΙΡΕΤΑ ΓΗΜΑΤ'

quæ virtutis nos in vestigia ponant? hæc enim sunt malorum REMEDIA PAUCIS COGNITA. Hic VICINORVM BONORVM INTUITVS; hic AUDITVS. Hæc MALORVM SPONTANEOORVM LIBERATIO. Hæc infinitatis perturbationum amputatio. Fuerint ergo isthæc non impiæ CONTENTIONIS vitatio tantum; sed animi salus etiam, furentisq; litis purgatio, & exilij à Deo, reuocatio. Propensionem siquidem ad inferiora, ea tantum virtute sanare valeamus, quæ sursum impellit; si illam non ultra pergere patiamur; neque malis mala addamus: sed rectæ rationi parentes, EXITIOSA CONTENTIONE deuitata, eam quæ bona est, amplectamur; non Deo repugnare, sed illi quammaximè obsequi certantes: quod non licet CONTENTIONIS nomine donare; sed diuinæ auscultationis, & conuersionis ad Dei legem, atque etiam voluntariæ subiectionis; quæ stultæ incredulitatis causas amputet. Hæc enim arbitror propositis versibus significari: liberæ quidem potestatis nequitiam, cum NOSSE iubet HOMINES SPONTANEA DAMNA

A M P L E C T E N T E S ; quos
 ideò M I S E R O S atque infelices li-
 cet appellare , quòd sponte malitiam fi-
 bi adsciuerunt : eos autem quæ honesta
 sunt, nolle A V D I R E, cùm VICI-
 N A B O N A N E C V I D E R E cu-
 pere , N E C A V D I R E pronuntiat.
 Significat porrò S P O N T A N E I S
 M A L I S posse nos L I B E R A R I,
 cùm eorum S O L V T I O N E M P A V-
 C I S E S S E C O G N I T A M ideò
 interfert; ut cùm L I B E R A T I O N E M
 penes nos existere demonstrarit , spontè
 etiam istis nos obstrinxisse clarum sit. Po-
 stea adijcit quibus de causis animis, qui
 in vitia inciderint, C A E C I S esse, at-
 que S V R D I S contigerit; cùm T A-
 L E M S O R T E M V E X A R E H O-
 M I N V M M E N T E S ait. Fit enim,
 cùm à præstantioribus deficiamus, ut amen-
 tiam ipsi, temerariamque opinionem se-
 quamur: quòd malæ S O R T I S no-
 mine intellexit, quæ nos ipsa ad particu-
 lare & mortale animal inclinatione, à di-
 uino choro reijcit. Ostendit præterea quæ-
 nam consilij temeritatè sequantur, & quo-
 modo, quæ peccantur, simul voluntate
 fiant, atque præter voluntatem; dum C Y-
 L I N D R O in planitie rotato similem facit

ΕΧΟΝΤΑΣ, οὐδ' ΤΑΛΗΜΟΝΑΣ
 δεῖ καλεῖν, καὶ ἀθλίοις, ὅπ' ὡς αὐτοῖς ἀν-
 ρετον κακίαν εἰλκίσθησαν· τὸ δὲ ΜΗΔΑ-
 ΜΩΣ τύποις ΕΡΑΙΕΙΝ ΤΩΝ
 ΚΑΛΩΝ ΕΘΕΛΕΙΝ, ὅτ' αὖτε ἀνείχῃ,
 ΟΙΤ' ΑΓΑΘΩΝ ΠΕΛΑΣ ΟΝΤΩΝ
 ΟΥΤ' ΕΞΟΡΩΣΙΝ, ΟΥΤΕ ΚΛΥΟΥ-
 ΣΙΝ. καὶ ὅπ' ἀνὰ πόντον ἀπολυθῆναι τῷ ΑΥ-
 ΘΑΙΡΕΤΩΝ ΚΑΚΩΝ δηλοῖ τὸ
 ΛΥΣΙΝ ΔΕ ΚΑΚΩΝ ΠΑΥΡΟΙ ΣΥ-
 ΝΙΣΑΣΙΝ, ὃ μεταξὺ παρεμβέβληται,
 ἵνα τῷ ἐφ' ἡμῖν δεῖξας πῶς ΛΥΣΙΝ ὑπάρ-
 χουσιν, καὶ τὸν δεσμὸν ἐκ τῶ ἐκείνου ἡρτῆσαι
 μὴ δύσῃ. εἴτα ὅπως αὖτε πῶς ΤΥΦΛΟ-
 ΤΗΤΟΣ, καὶ ΚΩΤΦΟΤΗΤΟΣ
 ταῖς εἰς κακίαν ἐκπεσούσας ψυχὰς αἰτῶν.
 ΤΟΙΗΜΟΙΡΑ ΒΡΟΤΩΝ ΒΛΑ-
 ΡΤΕΙ ΦΡΕΝΑΣ. εἰς γὰρ αἴσιν καὶ
 ἀπορροῇ λυπὴν ἀρεσιν ὁ ἀπὸ τῶ κρείττονων χω-
 ρισμὸς ἀντὶ τὸν ὅτ' αὖτε τῆς ΛΥΓΡΑΣ ΜΟΙ-
 ΡΑΣ ἠνέξατο τῆς ποιήσεως ἡμᾶς ὅτ' αὖτε
 χοροῦ τῇ ὡς τὸ μελὸν καὶ θνητὸν ζῶον
 νύσῃ. ὅτ' αὖτε ἐπὶ πόρῃ τῇ ἀβυλῇ ἀνείκισι,
 καὶ πῶς ἀκούσῃ αἶμα ὅτ' αὖτε ἐκούσῃ τὰ πλημμε-
 λήματα ἐκ διδασκῇ τῇ κατ' ὅπ' αὖτε ΚΥ-
 ΔΙΝ ΔΡΙΚΗ κινήσῃ εἰκέναι φήσας.

πὸν τ' αὐοῖται βίον, ὃς κύκλῳ ἅμα καὶ ἐπ' ὀ-
 θείας ποτὲ κινεῖται· κύκλῳ μὲν, δι' αὐτὸν· ἐπ'
 ὀθείας δὲ, διὰ πλὴν πῶσιν. ὥς γὰρ ὁ ΚΥ-
 ΛΙΝΔΡΟΣ ἔκ κατακρατεῖ τῆς πρὸς τὴν
 αἴθονα κυκλικῆς περιελωγῆς ἀπὸ τῆς ὀρθότη-
 τος πλαγιαδαίς· οὕτως οὐδὲ ψυχὴ τ' πύξεως τ'
 ἵππων ἀγαθῶν τυγχάνει, τῇ ὀρθοῦ λόγου, ἢ τῆς
 πρὸς θεὸν εὐσεύς ἀποπειρῶσα· πλανᾶται δὲ
 πρὸς τὰ δοκοῦντα ἀγαθὰ, ἃ οὐκ ἔρεται ἐπ' ὀ-
 θείας καὶ ἀσθητικῆς περὶ αὐτῆς ΚΥ-
 ΛΙΟΥΜΕΝΗ. ὁ δὲ τῇ ΑΛΛΟΤ'
 ΕΠ' ΑΛΛΑ ΦΕΡΟΝΤΑΙ ΔΠΕΙ-
 ΡΟΝΑ ΡΗΜΑΤ' ΕΧΟΝΤΕΣ,
 παρέστησεν. ἐπειδὴ δὲ τῆς φρενὸς βλα-
 πτοῦσης μοίρας, ἢ τῇ χειρὸς
 τῇ ἀπὸ τ' θεῶν, αἴτιον ἔστι τὸ αὐτεξούσιον κίνημα
 πρὸς φύσιν διὰ τε γέν· πῶς δὲ καὶ τὸ πο κατευ-
 γάζει, ἢ πρὸς θεὸν ὅπως ἔφει· διὰ τ' ἑκτὴς δὲ
 σοίχων ἐδιδάξε, πλὴν μὲν αὐτεξούσιον βλάβει
 οὕτω καταμυνύσας, ΛΥΓΡΗ ΓΑΡ ΣΥ-
 ΝΟΡΑΔΟΣ ΕΡΙΣ ΒΛΑΠΤΟΥΣΑ
 ΔΕΛΗΘΕ ΣΥΜΦΥΤΟΣ· πλὴν δὲ αὐτε-
 ξούσιον ἴασιν, ἢ ΝΟΥ ΔΕΙ ΠΡΟΣΑΓΕΙΝ,
 ΕΙΚΟΝΤΑ ΔΕ ΦΕΥΓΕΙΝ· συμφορῶν δὲ
 ὅπ' ἀντιμετρώει τῆς πρὸς τὸ θεὸν ὅπως
 εἰας χεῖρ' αὐτὴ πρὸς ἀποφυγὴν μὴ τ' κακῶν,

insanorum vitam ; quæ in orbem simul,
 & rectâ quandoque moueatur . In orbem
 quidem per se : rectâ verò propter lapsum.
 Vtenim CYLINDRVS motum cir-
 cularem ad axem non retinet , cùm à re-
 ctitudine deflectit : sic neque consequitur
 animus quæ verè bona sunt , cùm à recta
 ratione & statu , quem apud Deum obti-
 nebat , excidit : sed vagus opinione bono-
 rum ducitur , & à recto deflectit , sen-
 suumque perturbationibus voluitur atque
 rapitur . Quod indicauit , cùm ALIAS
 AD ALIA RAPI, INFINITA
 DAMNA PATIENTES, dixit.
 Quoniam autem SORTIS, QVAE
 MENTES VEXAT, & separationis
 à Deo, causam habet motus liberæ facul-
 tatis præter naturam affectæ ; etiam qua-
 liter ipsum sedare oporteat , & ad Deum
 conuertere, duobus, qui sequuntur, versi-
 bus ostendit : partim quidem volunta-
 rium damnum eo demonstrans , quòd
 EXITIOSAM CONTENTIO-
 NEM SIMVL INNATAM DA-
 MNA SENSIM SINE SENSU
 INFERRE dixit : partim etiam la-
 nandi libertatem innuens , cùm EX-
 CITARI NON DEBERE,
 SED CEDENDO VITARI, intulit.
 Verùm cùm animaduerneret egere nos
 imprimis auxilio diuino ad mala vitanda

bonaque affequeſſa; ſermonē ad Iouē, veluti
prece quadā ad opis impetrationē, cōuertit.

61 IVPITER PARENS, AVT TANTIS
MALIS OMNES LIBERA, 62 AVT
OMNIBVS OSTENDE QVO DA E-
MONE VTANTVR. 63 VERVM CON-
FIDE, QVIA DIVINVM GENVS IIS
EST MORTALIBVS, 64 QVIBVS
NATVRA SACRA SINGVLA APE-
RIENS OSTENDIT: 65 QVORVMSI
FVERIS IPSE PARTICEPS, IIS
POTIERIS: QVAE TIBI IMPERO,
66 REMEDIO QVADADHIBITO A-
NIMVM LABORIBVS ISTIS LIBE-
RABIS.

*Iupiter alme, malis iubeas vel ſoluer oēs:
Omnib⁹ vtatur vel quonā demone mōſtra.
At confide: hominū diuina eſt ſtirpis origo:
Sacra quib⁹ natura fauēs hāc ſīgula pādit.
Quæ ſi tu teneas, dictis potieris & ipſe,
Purgatūq; animū damnis ſeruabis ab iſtis.
Solebant Pythagorei IOVIS nomine, vni-
uerſitatis huius conditorem & PARENTEM
venerari. Eſt enim iuſtum à quo vt ſint, at-
que viuant, omnia poſſident, ab hac eum vi-
rium facultate nominare. Congruit nanque
quod Dei revera nomen eſt, eius maximè
viribus atque operibus. Quæ autem viden-
tur nobis ppria exiſtere, fortuitò magis,
atque ex inſtituto, quàm cōſiderata naturæ*

ἀνάλισιν δὲ τ' ἀγαθῶν, ὥς περ Ζητὰ διχῶς
ἐπὶ γὰρ, ἔβουλήας ἀπ' αὐτῶν, πλὴν πρὸς τὴν Διὶ
ὁπισθοφύω.

61 ΖΕΥ ΠΑΤΕΡ, Η ΠΟΛΛΩΝ ΤΕ
ΚΑΚΩΝ ΛΥΣΕΙΑΣ ΑΠΑΝΤΑΣ·
62 Η ΠΑΣΙΝ ΔΕΙΞΑΙΣ ΟΙΩ ΤΩ
ΔΑΙΜΟΝΙ ΧΡΩΝΤΑΙ. 63 ΑΛ-
ΛΑ ΣΥ ΘΑΡΣΕΙ. ΕΠΕΙ ΘΕΙΟΝ
ΓΕΝΟΣ ΕΣΤΙ ΒΡΟΤΟΙΣΙΝ,
64 ΟΙΣ ΙΕΡΑ ΠΡΟΦΕΡΟΥΣΑ
ΦΥΣΙΣ ΔΕΙΚΝΥΣΙΝ ΕΚΑΣΤΑ·
65 ΩΝ ΕΙ ΣΟΙ ΤΙ ΜΕΤΕΣΤΙ
ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΩΝ ΣΕ ΚΕΛΕΥΩ,
66 ΕΞΑΚΕΣΑΣ ΨΥΧΗΝ ΔΕ ΡΟ-
ΝΩΝ ΑΠΟ ΤΩΝΔΕ ΣΑΩΣΕΙΣ.

Τὸν πομπὴν καὶ ΓΑΤΕΡΑ ἑὸν δὲ τὸ
παντὸς ἔδος ἡν τοῖς πυθαγορείοις τῶ τῶ
ΔΙΟΣ, καὶ ΖΗΝΟΣ, ὀνόματι σμυ-
νῶν. δι' ὃν γὰρ τὸ ζῆν, καὶ τὸ ζῶν, τοῖς ΓΑ-
ΣΙΝ ὑπάρχει. τὸν δὲ καὶ τὸν δότι τῆς ἐνδρῆας
ὀνομάζονται. κύριον γὰρ ὄντως ὄνομα θεοῦ τὸ
τῆς ἐνδρῆας καὶ τῆς ποιήσεσι μάλιστα τῶ ἐ-
πον· τὰ δὲ ἐφ' ἡμῖν δοκοῦντα κύρια εἶναι, πύχνη
παραίρεσις ἔχεται μάλλον, ἢ ἡ τῆς ἕσας

οἰκειότης ἐξουσίᾳ· ὡς ἐστὶν ὅτι πολλὰν ἰδέιν
 ὀνομάτων δημοτελῶς ὑπὸ κειμένων οἶον εἰ ὁ πο-
 νηρὸς τὸν ἔπον, ἀγαθὸς καλεῖτο καὶ εἰ ὁ ἄθεος
 πλὴν γνῶμῃ, βύσεβης. τὰ γὰρ τῶντα οὐδὲν
 μετέχῃ τῆς τῆς ὀνομάτων ὀρθότητος, ὅτι μηδὲν
 τῆς οὐσίας, ἢ τῆς ἀνδρείας παρίσθῃ τῆς περ-
 ρμάτων ἐκείνων, οἷς κεῖται ὀνόματα. πλὴν αὖ
 ὅντως ὀρθότητα τῆς ὀνομάτων ἐν τοῖς αἰδίοις τῆ
 περρμάτων χεῖρ ζητεῖν. καὶ τούτων ἐν τοῖς
 θεοῖς καὶ τῆς θεῶν ἐν τοῖς ἀείσοις, ὅθεν καὶ τὸ
 ΔΙΟΣ ὄνομα σύμβολόν ἐστι, ἔειχον ἐν φω-
 νῇ διμυρρικῆς οὐσίας, τὰ τοῖς περρποις θεμέ-
 νοις τοῖς περρμασι τὰ ὀνόματα διὰ θείας
 ἐξουσίας, ὡς περρ ὑπὸ ἀγαλματοποιῶν ἀεί-
 σοις, διὰ τῆς ὀνομάτων, ὡς δι' εἰκόνων, ἐμφα-
 νίσαι αὐτῶν τὰς δυνάμεις. τὰ γὰρ ἐν τῇ φωνῇ
 ὀνομάτων σύμβολα τῆ ἐν τῇ ψυχῇ νοήσεων
 ἀπειργάζονται. ταῖς δὲ νοήσεσιν αὐταῖς γνωστικὰς τῆ
 νοηθέντων περρμάτων ἐπινοῦνται. τῇ γὰρ πρὸς
 τὰ νοητὰ ὁπισθοφῇ θεωρίας πληθεῖτες, καὶ κεῖ-
 θεν εἰκύμονες γνῶμονοι νορῶν ὁδυνῶν εἰς
 φωνὰς περρρίοντες, τῶντα ἐπῆντο τοῖς οὐσιν
 ὀνόματα, ἀδὲ αὐτῆς τῆς φωνῆς, ἔτι εἰς πλὴν
 ταύτης ἐκφώνησιν περρραληφθέντων σοιχείων,
 ὡς οἶοιτε ἡ, ἀπετύπου τῆς ὀνομαζομένων τὰ
 εἶδη, καὶ ἐπῆρεφε πρὸς αὐτὰς τὰς οὐσίας

proprietate, reperta sunt, atque indita.
 Quemadmodum in multis nominibus licet
 intueri quorum aliena est ab eo, quod si-
 gnificant, impositio. Ut, si quis cum, qui
 moribus sit improbis, probum nominet; &
 pium, qui male de Deo sentiat. Nihil enim
 quæ sunt huiusmodi, rectæ nominum ratio-
 nis ideò obtinent; quòd earum rerum natu-
 ram, vel facultatem, ad quarum significa-
 tionem data sunt, minimè exprimant. De-
 cet ergo veram nominum interpretatio-
 nem in rebus æternis quærere; id quæ in di-
 uinis, earumque præstantissimis. Quo fit, ut
 I O V I S nomen symbolum quoddam, at-
 que imaginem opificis naturæ voce ipsa ex-
 primat: cum qui primi nomina rebus indi-
 derunt, propter summam sapientiam; velut
 statuarij quidam optimi nominibus ipsis, tã-
 quam formis, vires earum indicarint. Effe-
 cerunt enim ut quæ in voce nomina exi-
 sterent, cogitationum symbola fierent,
 quæ animo continentur: cogitationes au-
 tem ea indicarent, quæ cogitarentur.
 Cum enim assiduo intelligibilium vñu,
 contemplatione abundarent, vnde gra-
 uidi effecti, cogitatione parturiente, ad
 voces accederent; ea nomina rebus im-
 ponebant, quæ voce ipsa, & elementis
 quæ ad eius expressionem assumerentur
 quantum fieri posset, rerum formas,
 quibus nomina tribuerentur, exprimerent

cōsque, à quibus rectè audirētur, ad earum naturam atque substantiā ita conuerterent: vt qui illorum contemplationis finis existeret, principū nobis ad assequendam rerum notitiam fieret. Ita ergo ab illis quidem antea quaternarius, qui mundum hunc condidit; hoc autē loco **IUPITER PARENS** propter eas rationes, quas attulim⁹, est appellatus. Quod autem ab eo postulat huius precis oratio, id ipsum sanè omnibus bonitate ipsius in promptu est: sed est in nobis sitū, vt ipsi accipiamus, quod semper ab eo porrigitur. Nam & superius dictum est:

—finem dein sante precatus

Numina opus facito:—

tanquam illos quidem nunquam non dare bona significet: sed nos ea tū accipere, cum ad diuinam largitionem ipsi attēdimus. Neque enim admitter arbitrij libertas, nisi velit, quæ verè bona sunt. Sunt autem eiusmodi, veritas atque virtus: quæ semper ab opifice naturā, eadēque ratione illucunt omnibus. Postulat etiam hoc loco, ad **NECESSARIAM MALORVM LIBERATIONEM**, intueri nos nostrā ipsorū naturā: id enim significat, cum dicit, **QVO DÆMONE VTANTVR**; ita animum indicans. Huiusmodi verò ad se conuersione sequi necessario statuitur & malorum liberatio, & eorum ostensio, quæ ad felicitatem à Deo porriguntur. Ex suppositione

Τῷς ὀρθῶς αὐταῖς κατακούοντας ὥς περ γινέσθαι
τὸ πάρας τῆς ἐκείνων θεαρείας ἀρχὴν ἡμῖν παρὸς
ὑρεσιν τῆς τῷ παραγμάτων νεότητος. ἔγω μὲν
οὖν ὁ δημιουργὸς αὐταῖς πάσαι μὲν πρὸς ἀκλῆς,
νῦν δὲ ΖΕΥΣ ΠΑΤΗΡ, δι' αὐτῶν ἐπὶ μὲν
αἰτίας ὠνόμασαι. ὁ δὲ αἰτεῖ παρ' αὐτῆς τῆς πα-
ρύσης διχῆς ὁ λόγος, τὸ ποτὶ τῷς ΠΑΣΙΝ
ἐφήπλωται δι' ἀγαθότητα· παρ' ἡμῖν δὲ βεῖ το
λαβεῖν τὸ αἰεὶ παρ' ἐκείνῃ διδόμενον. καὶ γὰρ ἐν
τῷς παρτέροις ἔχεται. — ὅχου ἐπ' ὅχου

Θεοῖσιν ἐπευξάμενος, —

ὥς ἐκείνων μὲν αἰεὶ διδόντων τὰ ἀγαθὰ, ἡμῶν δὲ
πῶς αὐτὰ δεχόμενον, ὅταν ἑαυτοῖς παρὸς πῶς
ἴδαν δόσιν σιωπῶμεν. τὸ γὰρ αὐτεξέσπον δὲ αὐ-
λαβοῖ τὰ ὄντως ἀγαθὰ μὴ βελόμενον λαβεῖν.
ταῦτα δὲ βεῖν ἀγῆστα καὶ ἀρετὴ ἀπὸ τῆς δι-
μυρικής ἰσίας αἰεὶ καὶ ὁ σιωπῶν πᾶσιν ἡ-
λαμπόμενα. ἔγω δὲ ὁ λόγος ἀγαθὰ καὶ παρὸς
πῶς ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΛΥΣΙΝ
ἀπαμπεῖ πῶς ἑαυτῷ ἰσίαν ἡμᾶς ἰδεῖν. τὸ ποτὶ γὰρ
ὡς ΟΙΩ ΤΩ ΔΑΙΜΟΝΙ
ΧΡΩΝΤΑΙ· ἀπὸ τῆς αἰῶς ψυχῆς. τῇ δὲ
ταύτῃ εἰς ἑαυτοῖς ὁπισθοφῇ διορίζεται ὡς
ἀμάγκης ἐπεσθαι καὶ πῶς ἀποπαχλὺν τῷ ΚΑ-
ΚΩΝ, ὡς πῶς ἐκφανσιν τῇ παρὸς ἀδαιμονίας
ὑπὸ τῇ θεῷ παρτενομένη. ὡς ὑποδέστω

οὐκ ᾤοντο ὅτι πάντες, ὅτι εἰ πάντες
 ἴδοντο οἱ εἰσὶν, ὅτι οἱ οὐ τὸ δαίμον
 νίχονται, πάντες ἀπο-
 λυθῆναι ἀπὸ τῶν κακῶν. ἥτοι δὲ
 ἀδυνάτων. ἔτι δὲ οἰόντες πάντας ὁμοῦ
 φιλοσοφῆσαι, ὅτι ὑποδείξασθαι τὰ κατὰ τὴν
 θεοῦ αἰὲν περὶ δόμῳ ἀγαθὰ πρὸς βελτίαν
 τελειότητα. ὅτι οὐκ τὸ λεπτόν ἐστιν, ἡ τούτοις μόνοις
 χεῖρα θάρρειν τοῖς περισσόντας τῇ
 ἀφαιρέσει τὰ οἰκεία ἡμῖν ἀγαθὰ ὁπσημῶς
 μόνοις καὶ τούτοις ἀπολυθῆσε-
 σθαί τῶν κατὰ πεπληγῶν κακῶν τῇ
 ἀνητῇ φύσει· ἐπειδὴ καὶ μόνοι πρὸς τὴν θεοῦ
 ὁντως ἀγαθῶν ἐπεσφαισταν, οἷς ἄξιον καὶ εἰς
 τὸ θεῖον γένος ἐλθεῖν, ὡς
 ὑπὸ τῆς ἱεράς φύσεως, τούτοις
 φιλοσοφίας διδασχέταις, ὅτι ἀσκηθῆναι τὰ
 δεόντα. τῆς δὲ κοινῆς τῶν θεῶν ἀν-
 δρῶν εἰ τι μετεστίη μιν
 δηλώσει, αἱ τε χεῖρες τῶν ἀποδαίμων ὄντων, ὅτι
 τῶν ὁπσημονιῶν γνώσεων, οἷς μόνον ἡ τῶν ἀν-
 θρωποῦ ψυχὴ θεωρεῖται, ὅτι τῇ δὲ
 ὑβερδοῦται πονῶν εἰς τὴν
 θεῖαν ἀπὸ τῆς μετὰ μὲν σμικρόντως
 οὐκ εἰπὼν, ὅτι τοῖς τῶν περὶ μετὰ μὲν ἐπὶ τῶν
 τοῖς οἱ γόνις αἰσιν ἀπολύονται

ergo progreditur oratio, fore iudicans, ut
 MALIS OMNES LIBERENTVR,
 SI NORINT QVO DAEMONE
 VTANTVR. Sed fieri istud non pos-
 se. Neque enim valere OMNES, si-
 mul sapientiæ studio teneri, & bona am-
 plecti, quæ à Deo ad felicitatis perfe-
 ctionem conferuntur. Quid igitur su-
 pereft, nisi debere eos solùm CON-
 FIDERE, qui ad disciplinam illam
 accedunt, quæ sua nobis bona ostendit?
 constat enim illos tantummodò MALIS,
 quæ mortali vitæ adhærescunt, LIBE-
 RATVM IRI: quoniam & ipsi soli
 ad eorum contemplationem, quæ verè
 bona sunt, sese contulerunt; quos iustum
 est DIVINO GENERI adscribe-
 re, tanquam à SACRA NATVRA, id est
 philosophia, edoctos, & in eis, quæ decet,
 exercitatos atque exultos. Ostēdem⁹ autē
 SI QVID DIVINORVM HOMINVM so-
 cietatis participes simus, cū honestis ope-
 ribus incūbemus, atque disciplinis intelle-
 ctualibus; quibus solis HOMINVM refi-
 citur animus, & LABORIBVS, quos
 hīc patiebatur, liberatus in DIVINAM
 sortem commigrat. Significant igitur, (ut
 paucis absolvam) propositi versus, eos, qui
 seipfos NORVNT, humanis LIBERARI

perturbationibus. Quamobrem ergo non
O M N E S L I B E R A N T V R, cum
nullis defuit ad sui notitiam ex congeni-
tis sibi rebus occasio? quia permulti, in-
quit, spontanea mala patiuntur, qui vi-
cina bona nec vident, nos audiunt. Pau-
ci autem sunt, qui eo ipso malis libe-
rari norint, quod I G N O R E N T Q V O
D A E M O N E V T A N T V R: ij ni-
mirum, qui philosophiae auxilio igno-
rationis morbo purgati sunt, terrenis-
que locis, tanquam carcere liberati. Qui
ergo postulat, I O V E M alloquens,
A V T M V L T I S M A L I S O M-
N E S L I B E R A R I; A V T O M N I-
B V S I N D I C A R I Q V A L I D A E-
M O N E V T A N T V R? annon, tan-
quam penes illum sit, etiam inuitos.
O M N I S ad veritatem reuocate: ne-
gligere autem; vel dedita opera non fa-
cere; ut in vinculis detineantur? Aut etiam,
¶ nec istud quidem cogitare sanctum sit?
At indicat potius, decere ad Deum, tan-
quam P A R E N T E M, conuerti, qui
ad vitae felicitatem urgeat. Est enim
Deus omnium quidem conditor: sed ho-
norum etiam P A R E N S. Qui ergo M A-
L O R V M N O V I T L I B E R A T I O N I M

τῆς θνητῆς ἐμπαθείας. διὰ τὸ οὐ γὰρ
 ΤΕΣ ΑΠΟΛΥΟΝΤΑΙ, πάντες
 ἀφορμαὶ ἔχοντες ἐν συμφύτοις πρὸς ἐπὶ γνω-
 σιν τῆς ἐαυτῶν οὐσίας, ὅτι οἱ πλείστοι, ὡς ἐφίλω,
 αὐταίρετα πῆματ' ἔχοντες εἰσιν, οἱ τ' ἀγαθῶν
 πύλας οἴων οὐτ' ἐσπεύουσιν, οὐτε κλύουσιν· ὁ λόγος
 δ' εἰσιν, οἱ τ' κακῶν λύσιν σιωπῶντες ἐκ τ' γινώ-
 ναι ΟΙΩ ΤΩ ΔΑΙΜΟΝΙ ΧΡΩΝ-
 ΤΑΙ. οὗτοι δ' εἰσιν οἱ φιλοσοφία κατηράμα-
 νοι τ' τῆς ἀγορίας παθῶν, ἐκ τῶν τῇδε τόπων,
 ὡς περ ἐκ δεσμοτελείων, ἢ βουθευόμενοι. πῶς
 οὐ φησὶ πρὸς τὸν ΔΙΑ, Η ΓΟΛΛΩΝ
 ΤΕ ΚΑΚΩΝ ΓΑΥΣΕΙΑΣ
 ΑΠΑΝΤΑΣ, Η ΠΑΣΙ ΔΕΙ-
 ΞΑΙΣ ΟΙΩ ΤΩ ΔΑΙΜΟΝΙ
 ΧΡΩΝΤΑΙ, ἄρα ὡς ἐπ' ἐκείνῳ ὃν καὶ
 ἀκοντας ὅπως ἔφατ' πρὸς πᾶσι δὴ θάνατ' Α-
 ΠΑΝΤΑΣ, ΑΜΕΛΕΙΑ δέ, ἢ ὅτι
 βυλῇ τῶν μὴ ποιοῦντας, ἢ ἐν τοῖς δεσμοῖς
 κατέχουσιν, ἢ ταῦτα μὲν ὅσιν ὅτι οὐκ εἰναι ἐκεί-
 νο δὲ μάλλον ὁ λόγος ὅτι δεικνύται, ὅτι ὅτι τὸν
 θεόν, ὡς πρὸς ΓΑΤΕΡΑ, ὅτι γραφῆται
 δεῖ τὸν πρὸς διζώϊαν ἐπιγρόμνον. ἐστὶ γὰρ ὁ
 θεὸς δημουργὸς μὲν ΠΑΝΤΩΝ, τῶν δ'
 ἀγαθῶν καὶ ΓΑΤΗΡ. ὁ γὰρ πᾶσι ΛΥ-
 ΣΙΝ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ σωτὴρ.

ἄρα

ἄρα

καὶ τῆς αὐταίρεταιν πημάτων ἕδ' ἡμετέροιο, ἔ-
τιώ λυχαὶν ἔειν πεικόπιων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ,
ἐοῦ πρὸς τιώ ἐκ θεοῦ καὶ ἡκουσται βοήθειαν

ἔπερφερόμενος ἀναβοῶν τὸ ΖΕΥ ΓΑ-
ΤΕΡ, τῷ ἡδὲ πρὸς ἡργάδαι τὰ παῖδας
ἄλεια, τὸν θεὸν ΠΑΤΕΡΑ καλῶν καὶ ἐννοεῖ

• ὁ δὲ τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ συμβαῖνον, ὡς ἐν ἡμίσει ἔπι
ΓΑΝΤΩΝ, ΓΑΝΤΕΣ ὁμοίως αὐ-
τῷ τὸ ΚΑΚΩΝ ΑΠΟΛΥ-
ΘΕΙΕΝ· εἴτ' ἄνω τῷ πρὸς μὴ πρὸς αἶνον, ὅ

ἔσθ' ἡδὲ τὸν θεόν, δηλὰ διὰ τοῖς πλείστοις αὐταίρεται
λέγει ὅ-
τ' ἡδὲ πρὸς ἑαυτὸν ΑΛΛΑ
ΣΥΘΑΡΣΕΙ ὅτι πρὸς ὁδὸν ἐκδερνηκὸς τῆς
τῷ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ·

αὐτὴ δὲ λέξις διὰ τῆς ΙΕΡΑΣ φιλοσοφίας
ἔπερροφῇ πρὸς τὰ ΔΕΙΚΝΥΜΕΝΑ

ὑπὸ τῆς θεοῦ, ἃ οἱ πολλοὶ ἔχ' ὁρασι, διὰ τὸ μὴ
• ἡδὲ ὁρῶν τὰς κοινὰς ἐννοίας, αὐτὸς ΓΡΟΣΕ-
ΦΥΣΕΝ ὁ δὲ ἡμετέρος τῷ λογικῷ ἡμῶν
πρὸς ἐπίγνωσιν ἑαυτοῦ. ἐπὶ αὐτῷ τὸ ΔΕΙ-
ΞΑΙ ἡνιόπου, δύο πρὸς ὁρῶν ἐν ἡμέρας εἰς
αὐτὸ δρᾶμούσας ἐμφάνει (πῶς γὰρ αὐτὸ ΔΕΙ-
ΞΑΙΣ τυφλῶ, καὶ μιν μιν αἰκὶς πρὸς σφῆς ὁ
βύλη ΔΕΙΞΑΙ ἡνιόπου τῷ ὁρῶν π ΔΕΙ-
ΞΑΙΣ μινδὲν πρὸς αἰών;) ἀμφότερα
αὐτὸ παρῆναι δεῖ· τὸ πρὸς αὐτὸ ΔΕΙ-
ΚΝΥΝΤΟΣ πρὸς αἰώνον ἀγαθόν·

qui spontaneis præterea liberatus est; qui
item damnosam contentionem fuga vo-
luntaria deuittauit; ad congruum ille Deū
auxilium conuersus **I V P I T E R F A-**
R E N S inelamat; hoc ipso videlicet,
quod ea sit autē operatus, quæ filium de-
cuerant, **P A R E N T E M** appellans.
Intelligit deinde ex eo, quod de se con-
tigit, si idem fieret ab **O M N I B V S**,
O M N E S quoque similiter atque ipsum
M A L I S L I B E R A T V M IRI. Po-
stea, vbi deprehendit non istud Deo au-
tore fieri: sed multorum culpa, qui spon-
tanea mala amplectuntur: seipsum **C O N-**
F I D E R E adhortatur; qui **L I B E-**
R A T I O N I S M A L O R V M viam
inuenerit. Ipsam nimirum ad ea conuersio-
nem, quæ sibi sacræ philosophiæ opera à
Deo **O S T E N S A S V N T**; quæ mul-
ti propterea non vident, quod commu-
nibus notitijs non rectè vtantur; quas ad
sui cognitionem rationis capaci generi
opifex ipse **I N N A S C I** voluit. Quoniam
verò ad quamcumque rem alicui **O S T E N-**
D E N D A M duarum personarum actiones in
vnum cōstat debere concurrere: (quī enim
cæco quod cupis **O S T E N D A S**, etiam
si milies proferas? aut quī videnti **D E-**
M O N S T R E S, quod non proferas?) vtrum-
que certè adesse conuenit; & bonum, quod
ab eo proponitur; qui **O S T E N D I T**.

& eius videndi capacem oculum, cui res ipsa **O S T E N D I T V R**: ut hinc quod in videndi sensum cadit; inde autem visio ipsa, ad **O S T E N S I O N I S** effectum concurrant. Quæ cum ita sint; ponamus fore, ut omnes simul **M A L I S** **L I B E R E N T V R**, si **O M N I B V S** **O S T E N D A T** opifex, atque largiatur suæ naturæ notitiam, & **Q V O D A E M O N E V T A N T V R**. At non **O M N E S** tamen simul **M A L I S** **L I B E R A B V N T V R**. Sequitur ergo non **O M N I B V S** cum **O S T E N D E R E**; sed ijs tantum, qui per se ad **M A L O R V M** **L I B E R A T I O N E M** accedunt; quique sponte oculos ad eias, quod ostenditur, contemplationem atque susceptionem intendunt. Non est igitur ipse in causa, cur **O M N I B V S** minimè **O S T E N D A T V R**; sed illi ipsi, qui vicina bona neque vident, neque audiunt; unde spontanea mala pati diximus. Est ergo in causa qui eligit; non Deus, qui **O M N I B V S** quidem semper quæ bona sunt, quantum potest, antè indicat: non **O S T E N D I T** tamen semper **O M N I B V S**; quia, quo tempore porriguntur, plurimorum morbo caligent oculi, & deteriorum occupatione deorsum defixi hæreant.

καὶ τὸ πρῶτον, ὡς ΔΕΙΚΝΥΤΑΙ, δι-
 οραπκὸν ὄμμα· ἵνα ἐκεῖθεν μὲν τὸ ὄρατόν, ἐν-
 τεῖσθαι δὲ ἡ ὄρασις συνδράμῃ, πρὸς τίω τῆς
 ΔΕΙΞΕΩΣ συμπλήρωσι. τούτων δὲ οὐ-
 τως ἐχόντων, λάβωμεν ὑποθέσιν πάντας *
 ἅμα ΑΠΟΛΥΘΗΝΑΙ ΤΩΝ * αὐ
 ΚΑΚΩΝ, ΕΙ ΓΑΣΙ ΔΕΙΞΕΙΕΝ
 ὁ δημιουργὸς, καὶ ἐμφανίσαι τίω τῆς ἑαυτοῦ
 οὐσίας ὁπίσσω, καὶ ΟΙΩ ΤΩ ΔΑΙ-
 ΜΟΝΙ ΧΡΩΝΤΑΙ. δηγὰ μὲν οὐ
 ΓΑΝΤΕΣ ἅμα ΑΠΟΛΥΘΟΝ-
 ΤΑΙ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ. ἐκ ἄρα ΓΑ-
 ΣΙ ΔΕΙΚΝΥΣΙΝ, δηγὰ μοῖσις ἐκείνοις
 τοῖς πρὸς ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΤΩΝ ΚΑ-
 ΚΩΝ οἴκοθεν ὁρμηδύοις, καὶ τὸ παρ' ἑαυτῶ
 ὄμμα πρὸς θεῶν ᾧ ΔΕΙΚΝΥΜΕ-
 ΝΟΥ, καὶ ὑποδοχὴν ἀναπίνασιν. ἐκ ἄρα
 αὐτὸς αἴπος ᾧ μὴ ΠΑΣΙ ΔΕΙΞΑΙ,
 ἀλλ' οἱ τῶν ἀγαθῶν πέλας ὄντων, οὐτ' ἐσορῶν-
 τες, οὐτε κλύοντες. καὶ διὰ τῶν αὐταίρετα πῆ-
 ματ' ἔχον λέγμεν. αἴψα οὖν ᾧ ὁρμηδύς, θεὸς ὁ
 ΚΑΚΩΝ ἀνείπος, πρὸς λάμπων μ' αἰεὶ τὰ ἀ-
 γαστὰ ΓΑΣΙΝ, ὅσον ἐφ' ἑαυτῶν ὁ ΔΕΙΚΝΥΣ
 ὁ ΠΑΣΙΝ αἰεὶ, ὡς τὸ θεωρὸν ὄμμα ᾧ πρὸς πε-
 νορμηδύων ἀγαθῶν ἐν τοῖς πλείστοις μεμυκέναι,
 καὶ καίτω νέβην ἀρχὴν τῇ πρὸς τὰ χείρονα.

ἢ δὲ τοιαύτη ἥδ' ὑποκειμένων ἐπὶ τῶν δ' ἐκρήσεις
 καὶ πρὸς τὴν δ' ἐκρήσεις αὐτῶν συμφανῆς, καὶ
 πρὸς τὴν ὑποκειμένων ἐπὶ τῶν δ' ἐκρήσεις. εἰ γὰρ
 ὅτι τῶν θεῶν ὅσιν ἡκούσας πρὸς τὴν δ' ἐκρήσεις τοῖς
 ἀνθρώποις καὶ ἀκόντας, ἡ αὐταίρετα πῆματ'
 ἔχον αὐτοῖς ἐκκαλοδιδρῖ, ἡ δὲ συμβελλούμεν
 ὡς τὴν ἔειν οὐδεὶς πρὸς τὴν δ' ἐκρήσεις, εἰκοντα δὲ φθύ-
 γαν, ἡ ἡ τὰ συμβαίοντα πρὸς τὴν δ' ἐκρήσεις, ἡ ἡ αὐ-
 πουδαίαν ὅτι τὰ πῆματ' ὅλως γὰρ ἡ δ' ἐκρήσεις
 σιῶς πρὸς τὴν δ' ἐκρήσεις ὅσιν δ' ἐκρήσεις τῶν τῶ
 ἐφ' ἡμῖν αὐτοῖς οὐ γὰρ αὐτὴν εἰς ποιεῖν, οὐδὲ ἐν
 ἡμῖν, ἡ ἡ τὰ συμβαίοντα πρὸς τὴν δ' ἐκρήσεις, εἰ ποῦ θεοῦ
 ἰδίον ἡ τὰ συμβαίοντα πρὸς τὴν δ' ἐκρήσεις, ἡ τῶν δ' ἐκ-
 ρήσεων πλήρως ποιεῖν, μὴδὲν παρ' αὐτῶν σιωπῶν
 ροντας. ἀλλ' οὕτως αὐτὴν ἡ αὐτὴ τῆς τῶν πολλῶν
 πονηρίας θεοῦ ἡ τὰ συμβαίοντα πρὸς τὴν δ' ἐκρήσεις. εἰ δὲ ἀνάγκη κα-
 ρὲν ὁ θεός, ὡς τὴν καὶ λέγεται δ' ἐκρήσεις ὡς παρ' ἡμῖν
 ἡ τῶν ἀγαθῶν ὑποστάσεις, ὅτι πέλας ὄντων αὐ-
 τῶν, ἡ ἐν ἡμῖν καὶ τὰς ΦΥΣΙΚΑΣ ἐκρήσεις
 ὑποστα-
 σις
 τῆς ἀβλεψίας ταύτης καὶ ἀννηκίας ἡ λυχεῖ
 εἰς, αὐταίρετος οὕτως βλάβη, ἡ οὐδεὶς πρὸς
 σάαν ὅτι πλείον, εἰκοντα δὲ φθύγαν ἀπ' αὐτῆς,
 καὶ τὴν ἡδ' ΚΑΚΩΝ ΛΥΣΙΝ
 σιωπῶν, καὶ τὴν εἰς θεὸν ὅτι σιωπῶν δ' ἐκρήσεις
 εἰσπερν. οὕτως γὰρ ἡ πρὸς τὴν θεοῦ ἡ λυχεῖ
 ψις, ὅτι παρ' ἡμῖν ὅσιν ὡς αὐτῆς σιωπῶν βεχούσης,

Com
 verit
 ipse
 dunt
 inu
 eos
 rur
 sed
 adu
 tere
 virtu
 litur
 deca
 sedat
 tate
 nihil
 se hab
 mult
 tem
 dictu
 ipse
 cina
 turale
 intue
 citatis
 nitio
 plecte
 re
 ration
 tendi
 indica

Congruit autem isthæc propositorum
 veritum explicatio, & cum veritate
 ipsa, & cum eorum mente, qui præce-
 dunt. Si enim Dei est homines etiam
 inuotos ad veritatem pertrahere; quid
 eos spontanea damna pati arguimus? quid
 rursum litem exitiosam non excitare,
 sed fugere, suademus? quid item calius
 aduersos moderatè ferre, & remedia qua-
 rere? omnino enim quæ disciplinæ via est ad
 virtutem, illis intercluditur, cum arbitrij tol-
 litur libertas. Non enim eorum quicquam
 deceat, vel agere, vel curare, vel studiose
 sectari, quæ recta sunt; si Dei sit ab iniqui-
 tate nos seruare, virtutibusque implere
 nihil ex nobis conferentes. Quod si ita
 se haberet, esset ita vitiorum causa in per-
 multis diuinæ culpæ tribuenda. Sin au-
 tem malorum culpa vacat Deus, ut etiam
 dictum est: haud iam dubium est, quia
 ipsi à bonis defecerimus, quæ, cum vi-
 cina habeamus, & in nobis secundum na-
 turales notitias posita, eadem ipsi neque
 intuemur, neque audimus. est verò cæ-
 citatis huius, atque surditatis autor per-
 nitiosa ista contentio spontè damnum am-
 plectens: quam non decet amplius auge-
 re; sed cedendo vitare; & malorum libe-
 rationem nosse, viamque ad Deum reuer-
 tendi inuenire. Ita enim Dei quælibet
 indicatio, si eidem intuitus noster accedat,

OSTENSIO euadit. Sunt verò OSTENSIONIS opera, quies animi, LIBERATIO LABORVM, QVO S HIC toleramus; diuinorū præterea bonorū fruitio, & PATERNAE cōuersationis cōmunicatio. His igitur de virtute & veritate præmissis: & virtutis quidem præceptis nocturna ratiocinatione cōclusis; veritatis autē spe ad quitē vsque, & salutē animi perducta: ea nunc adfert, quæ ad alatae puritatis splendorem pertinet; tertium nimirum philosophiæ genus adiungens superioribus.

67 ABSTINE PORRO CIBIS, QVOS DIXIMVS, TVM IN LVSTRATIONIBVS; 68 TVM IN ANIMI LIBERATIONE DIIVDICANS: ET CONSIDERA SINGVLA, 69 RATIONEM, OPTIMVM AVRIGAM, SUPERIORE LOCO STATVENS.

Sperne cibos cautus, veluti purgamina monstrans,

Atq; animū soluēs, dixi. tū singula pēsans, Aurigæ menti cedas quas tractet habenas.
 Natura ratione prædita, quæ corp^o habet sibi congenitū, ita ab opifice edita fuit, vt neq; ipsa corp^o existeret; neq; tamē careret corpore: sed esset quidē incorporea; in corp^o autē species eius tota desineret. Sicut enī in astris quidē q^o est supei^o, substantia est corporis expers; q^o autē inferi^o, corpore præditum;
 & sol

ΔΕΙΞΙΣ γίνεται. ὅρα δὲ τῆς ΔΕΙ-
ΞΕΩΣ, ψυχῆς αἰεσίς, καὶ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τῆς
τῆς δὲ πόνων, καὶ σωματικῆς τῆς δὲ αἰσθητῶν,
καὶ κοινωνία τῆς ΠΑΤΡΙΚΗΣ πο-
λιτείας. ὅσα ὅλα παρὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ ἀληθείας
παρεπών, καὶ τὰ μὲν τῆς ἀρετῆς ὡς ἀγαθὰ
ματὰ εἰς τὸν νυκτερινὸν σύλλογον περατώσας,
τὰς δὲ τῆς ἀληθείας ὑπὸ τῆς αἰσθητῆς,
καὶ ὀφθαλμοῦ τῆς ψυχῆς οὐσίας, ἐπὶ τῇ τῇ
τῆς τῆς αἰσθητῆς καὶ ἀρετῆς πᾶσι,
τὴν τῆς φιλοσοφίας ἡμῶν ὁπσιμαίων τῶν
παρεπών.

67 ΑΛΛ' ΕΙΡΟΥ ΒΡΩΤΩΝ, ΩΝ
ΕΙΠΟΜΕΝ, ΕΝΤΕ ΚΑΘΑΡΜΟΙΣ,
68 ΕΝΤΕ ΛΥΣΕΙ ΨΥΧΗΣ ΚΡΙ-
ΝΩΝ· ΚΑΙ ΦΡΑΖΕΥ ΕΚΑΣΤΑ
69 ΗΝΙΟΧΟΝ ΓΝΩΜΗΝ ΣΤΗ-
ΣΑΣ ΚΑΘΥΠΕΡΘΕΝ ΑΡΙΣΤΗΝ.

Ἡ λογικὴ ὁσία συμφυὲς ἔχουσα * ὡς τῇ * σῶμα
δημιουργοῦ εἰς τὸ (τῇ) παρῆλθεν, ὡς μὴτε τὸ σῶ-
μα (τῇ) αὐτῷ, μὴτε ὁρᾷ ὅμοιος· ἀλλ' αὐτῷ
μὲν ἀσώματον, ἀποπερατοῦ δὲ εἰς σῶμα
τὸ ὅλον αὐτῆς εἶδος. οἶον γὰρ ὅτι τῇ αἰσθητῇ, τὸ μὲν
ὁρᾷ αὐτῇ ἀσώματος ὁσίας, τὸ δὲ κατὰ ὅμοιον

καὶ ἔστιν ἡλίου τὸ ὅλον· τὸ δὲ ἀσώματον, καὶ ὁ-
 ματος ἔποτε διεσώτων, εἴτα συνελθόντων (ἔτω
 γὰρ αὐτὸ καὶ διέστη πάλιν) ἀλλ' αἶμα συνεδέθη-
 μικρομηδῶν, καὶ ἐν ταῖς συμπεφυκότων, ὡς τὸ
 μὲν ἡγεύμενον (εἶ), τὸ δὲ ἐπόμενον· ἔπως ἔχει καὶ
 ὅτι τῷ ἐφεξῆς λογικῶν ἡμῶν, τὸ τε ἡρώϊκον, ὅ-
 τ' αὐθροπίνε· καὶ ἔστιν ἕκαστος ἥρωος, ψυχὴ λογικὴ
 μὲν φωτεινὸν ὁματος· καὶ ὁ αὐθροπὶς
 ὁμοίως, ψυχὴ λογικὴ μὲν συμφοῖς ἀθανάτου
 ὁματος· καὶ τὸ τοῦ Πυθαγορείων λεγόμε-
 νον, ὃ δὲ Γλάτων ὕστερον ἐξέφηνεν, ἀπεικά-
 στας ζυμύτω δυνάμει ὑποπύρε ζεύγους τε,
 καὶ λευόχου, πᾶσαν θάαν τε, καὶ αὐθροπίνην
 ψυχῆς· δεῖ οὖν πρὸς μὲν τελείωσιν τῆς ψυχῆς
 ἀληθείας ἡμῶν, καὶ ἀρετῆς· πρὸς δὲ ΚΑ-
 ΘΑΡΣΙΝ τῶ ἀνθροπίνε ἡμῶν ὁματος, ὅ-
 τ' ὑλικῶν μολυσμάτων ἀποθείσεως, καὶ τῷ ἱε-
 ρῶν ΚΑΘΑΡΜΩΝ πᾶσι λήψας, καὶ ὅ-
 ἐπεχάρσεως ἡμῶν πρὸς πῶν ἐντεδέν ἀνείπην-
 σιν θεοσιωδέτου ἀγκῆς, πρὸς ὧν οἱ πρὸς κείμενοι
 εἰχοι διδάσκειοι, καὶ μὲν πρὸς τὰ μολύσματα
 τῆς ὕλης πρὸς κείοντες διὰ τῶ, ΕΙΡΓΟΥ
 ΒΡΩΤΩΝ, ΩΝ ΕΙΡΟΜΕΝ· πῶν ὅ-
 ἱδαν ΚΑΘΑΡΣΙΝ, καὶ πῶν θεοσιωδέ-
 τον ἀγκῆν ἐνπέντης δι' ὧν λεύξαντο ἔτωσι λέ-
 γοντες, ΕΝΤΕ ΚΑΘΑΡΜΟΙΣ.

& sol etiam totum quid est ex incorporeo atque corporeo haud aliquando separatis, deinde coniunctis; (ita enim etiam rursus distinguerentur) sed simul conditis, eoque ordine congenitis, ut alterum quidem ducatum præstet; alterum autem sequatur: ita se habet in omnibus deinceps rationis participibus generibus; heroum scilicet atque hominum. & est heros quilibet animus rationis particeps corpori lucido coniunctus: & homo similiter animus etiam ratione præditus cum congenito corpore immortalis. Atque hoc quidem est Pythagoreorum dogma, quod Plato proculdubio promulgavit postea; cum diuinum omnem, atque humanum animum, congenitæ virtuti alati currus, atque aurigæ comparauit. Est igitur nobis ad animi perfectionem veritate opus, atque virtute: ad lucidi autem corporis nostri **PURGATIONEM**, sordium sæculætarum deterfione, & sacrarum **PURGATIONVM** assumptione; robore præterea diuinitus annexo, ut inde sursum euolare valeamus. Qualia versibus istis significantur; cum materię sordes eo tollunt, quod **CIBIS ABSTINERE**, **QVOS DIXIT**, præcipiunt. cum deinde sacram purgationem, diuinumque adnexum robur adicienda eo inuadunt, quod **TVM IN PURGATIONIBVS**

TVM IN ANIMI SOLVTIONE DI-
IUDICANS, adiungunt. Cùm denique
totam humanæ naturæ speciem integram
atque perfectam reddi volunt, vbi AVRIGAM
RATIONEM SVPRACOLLO-
CANDAM ESSE concludunt. Hoc enim
totam etiam naturam significauit, atque
partium ordinem in ea distinxit: quarum al-
tera iudicandi quidem habet facultatem;
tanquam AVRIGAE fungatur officio: al-
tera autē parēdi; tãquã habenis regatur. Po-
test igitur ex propositis carminibus ab illis
intelligi, qui symbolis Pythagoricis credūt
oportere virtutis exercitatione, veritatísque
atque puritatis resumptione, eorum curam
gerere, quæ ad lucidum corpus nostrum
pertinent; quod etiam animi vehiculum
oracula nominant. Extēditur verò PURGA-
TIO ista ad cibos vsque, & potiones, vni-
uersamque ad eò victus rationem mortalis
nostri corporis; in quo iacet quod splendi-
dum est, vitam inanimo corpori inspirans,
atque ipsius harmoniam continens. Vita e-
nim corpus est quod materia destituitur,
quòdque vitam materiæ inherētem gene-
rat; per quam mortale nostrum perficitur,
quod ex vita rationis experte, materiali-
que corpore componitur, hominis illius imago
existens, qui ex rationis particeps substan-
tia, & corpore materia destituto compo-
nitur. Quoniam igitur homo ipsi sumus:

ΕΝ ΤΕ ΛΥΣΕΙ ΨΥΧΗΣ ΚΡΙ-
 ΝΩΝ. καὶ τὸ ὅλον εἶδος τῆς ἀνθρώπινης ἔ-
 στας ὁ λόκληρον ἡμῖν ἀποδεδώκασι δι' ὧν ἐπὶ
 γαρον, **ΗΝΙΟΧΟΝ ΓΝΩΜΗΝ**
ΣΤΗΣΑΣ ΚΑΘΥΓΕΡΘΕΝ ^ἄ
ΑΡΙΣΤΗΝ. τὸτο γὰρ καὶ πλεὺς ὅλως ἔσταν ^{τύτω}
 παρέστη, καὶ πλεὺς ἄξιον τῆς ἐν αὐτῇ μερῶν
 διεστίλατο, ὅτι τὸ μὲν **ΚΡΙΤΙΚΟΝ**, ὡς
ΗΝΙΟΧΟΥΝ· τὸ δὲ ἐπόμενον, ὡς ^ἄ
ΗΝΙΟΧΟΥΜΕΝΟΝ. τῶτα γὰρ ὅτι ^{οὐ}
 ἐκ τῆς προκειμένης ἐπὶ διδασκίᾳ τὴν τῆς
 πυθαγορείων συμβολῶν μὴ ἀνήκοον, ὅτι δὲ ἴσως
 οὐ τῆς ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς, καὶ τῆς ἀγαλῆς ^ἄ συμβό-
 ῳηθείας, καὶ κατὰ ῥητιπας, ὅτι μὴ εἶναι ποιεῖται ^{λων}
 τῆς πρὸς τὸ αὐτοειδὲς ἡμῶν σῶμα, ὅ καὶ ψυχῆς
 λεπτὸν ὄχημα οἱ χρισμοὶ καλοῦσι. ἡ γὰρ αὐτὴ ἡ **ΚΑΘΑΡΣΙΣ** ἕως σιπῶς καὶ ποτῶ,
 καὶ τῆς ὅλης διαίτης τῆς θνητοῦ ἡμῶν σώματος,
 ἐν ᾧ τὸ αὐτοειδὲς ἐκτεταται πρὸς πένον τῶ ἀψύ-
 χου σώματος ζώων, καὶ πλεὺς ὁρμονίαν αὐτῶν συ-
 νέχον. ζῶν γὰρ ὅτι τὸ αὐτοῦ σῶμα, καὶ ζῶντος
 ἐνυλῶ ἡμνηπκοῦ, δι' ἧς τὸ θνητὸν ἡμῶν σῶμα
 συμπληροῖται ἐκ τῆς ὁμοίου ζῶντος, καὶ τῆς
 ὑλικῆς σώματος συλκείδμεν, εἰδωλον ὃν τῆ
 ἀνθρώπου, ὅς ἐκ λογικῆς ἔστας καὶ σώματος
 αὐλῶ συνέστηκεν. ἐπεὶ οὐκ ἡμεῖς ὁ ἀνθρώπος

ἀνθρώπος δὲ διὰ ταῦτα προσηύκει διὰ πάντων
 μὲν ΚΑΘΗΡΑΣΘΑΙ καὶ τελειωθῆ-
 ναι, τὸν δὲ ὀπιθεύοντα ἔργον ἐφ' ἐκάστης φύ-
 σεως τηρήσαι. ἐν γὰρ διῆν διῆν ΚΑΘΑΡ-
 ΣΙΣ. οἷον, ψυχῆς λογικῆς, καὶ μὲν τὸ λογικόν,
 ΚΑΘΑΡΣΙΣ ὀπισθημονικὴ διήθησεν καὶ τὸ
 τὸ δόξατικόν ἢ βαλδύπικὴν ἀρετὴν. θεωρεῖν γὰρ τὰ
 ἀπὸ πεφυκότας, καὶ τὰ πλεονεξίας καὶ τῆς αἰδίου
 πρὸς ἐκεῖνα, πολιτικῆς δὲ ἀρετῆς πρὸς ταῦτα
 δεησώμεθα, ὅπως ἀπὸ τῆς αἰδίου θεωρητι-
 κοῦ γινώμεθα, τῆς δὲ ἐνεχυρίων ποιητικοῦ.
 κατ' ἀμφοτέρω δὲ τοῖς θεοῖς ὅροις ἐμμένοντες
 τὸν τῆς διορίας ἀποφύγιμον κλύδωνα. ἀπὸ
 ταύτης γὰρ δεῖ ΚΑΘΗΡΑΣΘΑΙ πλεονεξίας
 καὶ τῆς λογικῆς ἢ μὲν ἔσσαν, ἐπεὶ καὶ ταύτης προσηύθεν
 ἐν τῇ γένεσιν. διὰ δὲ καὶ τὰς αὐτοῦ ἡμῶν
 σῶμα πρὸς σῶμα θνητὸν ὄν, καὶ ἀναρῶσαι
 δεῖ καὶ τὸ πρὸς, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸ συμπαθείας
 ἀπαλλαγῆναι. λείπεται δὲ οὖν ἡ τῆς ψυχικῆς
 σῶματος ΚΑΘΑΡΣΙΣ, ἢ ποιήσασθαι
 δεῖ τοῖς ἰσοῖς ἐπὶ μὲν θεσμοῖς, καὶ ταῖς ἰσῶς
 τέχναις. ὁμαπλοῦς δὲ πρὸς αὐτὴν ἡ ΚΑ-
 ΘΑΡΣΙΣ. διὸ καὶ ὑλῶν ἐφάπτεται παντο-
 δαπῶν θεραπείας παντοίως καὶ μεταπείδου-
 σα δραστηρίως τὸ ζῶπικόν τῆς σῶμα χειροδι-
 ναι τῆς ὑλῆς, καὶ ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν αἰθέρα

καὶ
 ἐπειδὴ

homo autem per ista: omnibus quidē PVRGARI, atque perfici necesse est; modum autem, qui in vtraque natura emineat, retinere. Est enim alia aliū PVRGATIO. Verbi gratia; animi rationis participis, (si quidem id spectes, quod ratiocinandi vim habet) PVRGATIO scientiæ effectrix veritas est: sin autem ad opinionem attendas: virtus ea, quæ in cōsultatione posita est. Cū enī ita sim⁹ natura efformari, vt quæ sursum sunt, cōtemplemur; regamus autem quæ deorsum: veritate quidem ad illa; ciuili autem virtute ad ista indigemus: vt sempiternarum quidem rerum contemplationi; eorum verò actioni, quæ decent, incumbamus. In vtrisque autem eius, quod rationi aduersatur, procellas effugerimus, si diuinis finibus nos ipsi contineamus. Decet enim eo naturam nostram rationis participē mūdare; quando & istam in generatione præcessit. Quoniam vero lucido etiam corpori nostro adnatum corpus mortale est; decet & istud quoque PVRGARI, suaque ipsum contagione liberari. Superest igitur animalis corporis PVRGATIO, quam decet facere sacram legum, atque eiusdem generis artium observatione. Sed est quodammodo crassior isthæc PVRGATIO: quo fit, vt quasunque materias attingat, sanans penitus, & eò statim animale corpus istud adducens, vt materia se liberet, & in æthereum

locum euolet, in quo sedem habere prima ipsi felicitas fuit. Quæcunque autem circa istud fiunt, si ita fiunt, ut Deo conuenit; non autem præstigiatoriè; virtutis atque veritatis regulæ conuenite reperiuntur. PURGATIONES enim animi rationis participis lucido etiã vehiculo præcauent; ut cum earum opera pennas adeptum fuerit, iter ad superiora minimè impediatur. Fuerit verò pēnarū ipsi productio optima, si paullatim terrenarū rerū agitetur repudiū; sique materiam vitare assuescat; si ea etiam inquinamēta deponat, quibus propter coniunctionem, quam cum materiali corpore habebat, abundabat. Istis enim reuiuiscit quodammodo, & colligitur, diuinoque robore impletur; animi denique intellectuali perfectioni coniungitur. Quid igitur, si ad ista conferant CIBI nonnulli; iis procul dubiò, quibus separari ab omnibus, quæ sunt morti obnoxia, vñtatum est, prima ad PURGATIONEM via fuerit, si nonnullis isthinc statim abstineat penitus, eisque maximè, quæ animo voluptatem adferunt; aut mortale corpus ad venerem excitant. Itaque & symbolicis præceptis nonnullorum iussa est abstinētia, sensum quidem primum habens ampliorem atque generaliore; sed consequenter & hoc ipsum etiam cauens peculiariter, cuius mentionem

τόπον, ὅπου πλὴν κατὰ ταξιν ἔχον αὐτὰς δίδαι-
 μονία λὺν παρ' ὅτι πάντα τὰ παρ' αὐτῶν δρώμε-
 να, εἰάν τις θεωρεῖται, καὶ μὴ ἀγνοηθῶς γίνονται,
 συνεπόμενα τοῖς τῆς ἀρετῆς καὶ δυνάμεως κα-
 νόσιν δέεισκειται. αἱ γὰρ τῆς λογικῆς ψυχῆς
ΚΑΘΑΡΣΕΙΣ, καὶ τῶν αὐρείδων ὀχή-
 ματος θεωρητοῦνται, ὅπως αὐταῖς ὑπό-
 πησον καὶ τὸ τοῦ γυμνασίου μὴ ἐμποδὼν ἴσῃται
 παρ' ὅτι πλὴν αὐτῶν πορεύεται. ὑποφύα δὲ αὐτῶν
 αἰεὶς ἢ καὶ μικρὸν μὲν ἐπὶ τῆς τῶν παρ' αὐτῶν
 ἀπεισέσεως, καὶ ὁ παρ' ὅτι πλὴν αὐτῶν ἐπιστῶς, καὶ
 ἢ ἀποθεῖται ὡς αὐτῶν ἐπὶ πλὴθος μολυσμάτων ἐκ τῆς
 παρ' ὅτι τὸ ὑλικὸν σῶμα συζυζέως. διὰ γὰρ τού-
 των ἀναβιώσκειται ὅσον ζῆνα, καὶ συλλέγεται,
 καὶ θεία πληροῦται τὸν, καὶ τῇ νοεῖα τελειό-
 τητι τῆς ψυχῆς συνάπτεται. ὡς αὐτῶν εἰς ἐνὶ ὧν βρω-
 μάτων παρ' ὅτι ταῦτα συμβαλλοῦσι αὐτῶν, ἢ τοῖς
 ἐπὶ τὸν γυμνασίου ἀπὸ πάντων χωρίζεται τῶν ἐπὶ τῶν
 πρὸ ζῆνων ἐπὶ τῶν ἡδὴ παρ' ὅτι ἀποθέσκει, καὶ
 μάλιστα τῶν γλυκοθυμοῦντων, καὶ καταπι-
 νόντων εἰς γυμνασίου τὸ ἐπὶ τὸν σῶμα, παρ' ὅτι αὐτῶν
 γυμνασίου εἰς **ΚΑΘΑΡΣΕΙΣ**. διὸ καὶ ἐν τοῖς
 συμβολικοῖς παρ' ὅτι ἀνελμασι ἐπὶ τῶν ζῆνων
 ἀποχὴ, μείζονα μὲν, καὶ καθολικότεροι ἔχου-
 σα τὴν παρ' ὅτι γυμνασίου γυμνασίου ἐπὶ τὸν γυμνασίου
 μετὰ τὸ τούτου ἀπεργαστα, ὅς αὐτῶν μὴ μὲν

ἐκείνῳ τε ποιεῖται· οἷον, μήτε αὖ ζῶν μὴ ἐοίηεν.
 τὸ δὲ ὕψος λεγόμενον, ἐνός ἑνός ἀφίστησιν
 ἡμῶς τῷ πείλῳ, καὶ τοῦτου μικροτάτου.
 εἰ δὲ εἰς τὸ πολυώσιον τῆς πυθαγορείκης βα-
 δύτητος ἀπὸ τῆς, πλὴν ὅλῃ τῆς ἡμέρας ἀπο-
 χλῶ, δι' ἐνός ἑνός ἀφίστησιν διδασχθήτη, καὶ ὡς
 ἐν βρώμασι τὸ πρὸς ἑαυτοῖς μέτρα. ὡς δὲ ἐν
 τοῖς τῷ αὐτοῖς καὶ θαλάσσις τὸ ἀπὸ τοῦτου
 νοόμενον ὁπτιθεῖσιν, ὁμοίως καὶ τὸ κα-
 ρὲ' εἶναι μὴ ἐοίηεν, περὶ τοῦτον μὲν εἰς πλὴν τῷ
 θυμικῷ· μυθικῷ καὶ παῖσιν μὴ εἶναι λέγει καὶ ἐπα-
 κολύθησιν δὲ καὶ πλὴν τῷ μέρει ἀπὸ τῆς εἰση-
 γητικῆς. καὶ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ τὸ θυσιμαίον
 ἀπὸ τῆς εἰσερχομένης, θεωρήσας τὸ μὲν ὅλον τῆς
 θυσιμαίας φύσεως ἀπὸ τῆς ἡμῶς· ἥδη δὲ καὶ τῆς
 τῷ ἀδύτῳ, καὶ αἰσίων σφαιρῶν μεταλήψεως.
 εἰς τὸν γὰρ τῷ συμβολικῶν νοητήσεων καὶ τὸ
 περὶ τὸν νοόμενον φυλάττειν, καὶ τὸ εἶναι νοόμενον.
 ἐν γὰρ τῆς σφαιρῶν τῷ φανερῶς τηρήσεως ἢ
 τῷ μείζονος μείζονος καὶ πρῶτος· ὅπως
 οὐκ καὶ νῦν ἀποσώμεθα, ὡς δὲ βραχυτάτου
 καὶ λόγου, μεγίστων ὅρων ἀρχαίς ἡμῖν ἐνδιδόντες τῷ
 ΒΡΩ- ἐποισ. ΕΙΡΓΟΥ γὰρ φησι ΒΡΩΜΑ-
 ΤΩΝ ΤΩΝ· ὁ τῷ πρὸς τῷ, ἀπὸ τῆς φανερῆς ὁ-
 μαίαν. ἐπεὶ δὲ ὅς πάντων νῦν ἀπὸ τῆς εἰση-
 γητικῆς, ἐπὶ τῷ, ΩΝ ΕΙΡΟΜΕΝ.

facit sæpissime. Quale est, cum animantis
vulvam comedi prohibet. Quod cum ita di-
citur, à certa quadam re, eaque tenuissima
nos remouet: sin autem ad Pythagoricæ
profunditatis sensum multiplicem aspicias,
vnius certæ rei nomine, quæ cadit in sen-
sus, & qua **V E S C I** prohibet, totius
rei veneræ tibi significatur abstinencia. Vt
autem in lucidi corporis **P V R G A T I O-**
N I B V S, id ipsum curemus, quod intelli-
git; similiter & credere prohibet: vt præci-
puè quidem ab iracundia reuocet; ex con-
secutione autem, vt ab eadem etiam parte
abstinendum esse demonstret. Eadem verò
ratione & illud, quo morticinis abstinere
præcipit, à mortali natura reicit: immò ve-
rò ab earum participatione carnum, quæ
sunt ad sacrificia ineptæ atque prophanæ.
Est enim iustum in symbolicis præceptis &
id obseruare, quod nominatim cauetur: &
id ipsum etiam, quod intus significatur. Pa-
rit namque assidua eius, quod apparet, ob-
seruatio, virtutis curam ampliorem. Sic igi-
tur & nunc ista intelligamus, tanquam ora-
tione breuissima ingentium operum princi-
pia versu nobis præbeantur. Cum enim **C I-**
B I S A B S T I N E R E præcipit; idem intelli-
git ac si corporibus vesci prohibeat, quæ
corruptionem patiuntur. Quoniam autem
nunc **C I B I S** omnibus **A B S T I N E-**
R I non potest; **Q V O S D I X I M V S**,

adiungit. Addit deinde quo loco de omnibus dictum sit; cum ET IN PURGATIONIBVS, ET IN ANIMI SOLVTIONE infert: vt CIBORVM ABSTINENTIA corpori vehiculi splendorem ea curret diligentia, quam par est PURGATO ANIMO & materialibus impedimentis SOLVTO impendere. Addit præterea huiusmodi studio rationis IVDICIUM, quod lucidi corporis curam animi puritati congruam possit adhibere. Itaque & AVRIGAM MENTEM ipsum appellauit, tanquam quæ ad hoc esset natura comparata, vt curru bene regendo præesset. MENTEM quidem, quia ratione prædita facultas sit: AVRIGAM autem, quia corpori moderetur, atque præsit. Est verò amatorius oculus super AVRIGAM collocatus. Quauis enim animus vnus sit, oculo tamen veluti contemplatur veritatis campum, & vi sua, tanquam manu, congenitum sibi corpus cohibet, atque ad seipsum conuertit, vt totus Deum intueatur, diuinamque similitudinem adipiscatur. Atque hæc quidem est abstinentiæ forma generalis; & quanta bona sibi proponat. Quæ autem singillatim in sacris apophthegmatis sererent tradita sunt, & si singula peculiarem

καὶ ποὺ παρὶ τούτων εἴρηται ὑποδείκνυσιν.
 ΕΝΤΕ ΚΑΘΑΡΜΟΙΣ, ΕΝΤΕ
 ΛΥΣΕΙ ΨΥΧΗΣ· ἢ ἡ ΑΠΟΧΗ
 ΤΩΝ ΤΡΟΦΩΝ τῆς διαυγείας τῆς ὁ-
 μαπκοῦ ὀχήματος ὅππῃθεν ποιεῖται φρέ-
 πυσαι τῇ ΚΑΘΑΙΡΟΜΕΝΗ ΨΥ-
 ΧΗ καὶ ΑΓΟΛΥΟΜΕΝΗ τῇ ὕλι-
 κῶν καπνῶν. τῇ δὲ τριαίτῃ ὅππῃθεν οὖν τὸν
 ΚΡΙΤΙΚΟΝ ἐφύσθησε λογισμὸν, τὸν δυ-
 νάμειον πλὴν τῆς αὐτοειδοῦς περὶ τῆς κα-
 θαρότητι τῆς ψυχῆς σύμφωνον ἀποδοῦναι. διὸ
 καὶ ΗΝΙΟΧΟΝ ΓΝΩΜΗΝ αὐτὸν
 προσεγέρβυσεν, ὥς ἐφασκόμεν πεφυκότα τῇ τῆς
 ὀχήματος ἀταξία. ΓΝΩΜΗΝ μὲν, ὅπ-
 λογκὴ δυνάμεις ἰσχύ. ΗΝΙΟΧΟΝ δὲ, ὅπ-
 ἐφαπτομένη, καὶ ὅππῃθεν τῆς ὁμαπκοῦ. τὸ δὲ
 βραπκὸν ὄμμα. ὑπὸ ΗΝΙΟΧΟΝ πέτα-
 κλαι· εἰ γὰρ καὶ μία ΨΥΧΗ, ἀλλ' ὄμμα πρὸς
 οἷον θεωρεῖ τὸ τῆς ἀληθείας πεδίον. τῇ δὲ ἀνα-
 λόγῳ πρὸς χρεὶς δυνάμει τὸ συμφυὲς σῶμα
 κατέχει, καὶ πρὸς ἑαυτῷ ὅππῃθεν οὖν, ἢ ὅλη
 πρὸς τὸ ἦν ἴδιον, καὶ πλὴν τῆς οὐσίας κλῆ-
 σται. ἔσθ' ὁ μὲν καὶ δόξα τῆς ἀποχῆς τύπος τῆς ἰοδ-
 πος, ἔσθ' ὁ πρὸς τῶν ἀγαθῶν εὐχαρίστητος. τὰ δὲ
 ὅππῃ μέρους ἐν τοῖς ἰσχύις ἀποφθέγμασιν ὅ-
 ἀπορρήτω, παρεδίδοτο, ὡς ἕκαστον εἰς ἡμετέραν

ἀποχλὴ εἰσηγεῖτο, οἷον, κυάμην μὲν ἐν ἀπέρμα-
 σι, θνητοδείων δὲ ἐν ζώοις, ἔ τούτων κτ' ἡνός,
 ὡς ὅτι ἰχθύων τὸ, ἐρυθρινὸς ἀπέχου, ἔ ὦν
 χερσαίοις διῆς, ἔ ἑτέρη ἱνὸς ἐν πῖλωσις. ἔ τὸ
 τελευτῶν, μέρη ἱνα ζώων ἀπηγέρθουν. οἷον,
 κεφαλῇ μὴ ἐδίην, μηδὲ καρδίαν. ὁμῶς κ' ἐν
 ἐκάστῳ τούτων πλὴν τελειότητα τῆς καθαρεύουσας
 ἐναπετυπούτο ὁ λόγος· διὰ μὲν ἱνας φυσικὰς
 ιδιότητας πῶς, ἢ πῶς εἰς ῥωμαϊκὴν ἀποχλὴν
 κατατάξας· δι' ἐκείνου δὲ τῆς θνητῆς περ-
 αταθείας καθαύουσιν εἰσηγούμενος, ἔ ἐπὶ ζῶν
 διὰ πάντων εἰς ἑαυτὴν ὁπερραφίῳαι τὴν ἀν-
 θρωπον, ἔ τ' μὲν τῆς ἡμέσεως κ' φθορᾶς τὸ που
 ὕψαιαδύαι, πρὸς δὲ τὸ ἡλύσιον πεδίον, ἔ ἀν-
 θέρα τὸν ἡδύθερον μετοικησάσθαι. ἐπειδὴ δὲ ἐν
 ταῖς πλὴν ὁπίδοσιν τῆς ἀποχῆς ἐποιουῶτο, διὰ
 τ' τοῦ κ' μαχόμενα, ὡς ἂν οἴηθῃ τις, δὲ εἰσκέτα
 παρ' αὐτοῖς σύμβολα (τὰ γὰρ, ζώων ἀπέχου, τὸ
 καρδίας ἀπέχου ἐκείνου· εἰ μὴ που τις τὸ μὲν,
 καρδίας ἀπέχου, τοῖς ἀρχομένοις παρηγέχθαι
 λέγει· τὸ δὲ ζώων, τοῖς ἡδὴ τελείοις. περὶ δὲ
 ἢ κτ' μέρος ἀποχῆς, οἷς τὸ ὅλον ζῶον ἀπηγ-
 ρέετο.) διὰ ὅ' παρεργως προσέχον δειτ' τῇ ταῖς
 τῆς ἀναβάσεως, ἢ ἐμφάνει τὰ ἐπὶ. Εἰρητοῦ

* ΒΡΩ- γὰρ φησιν. * εἶτα, ὡς τὰ ἐρωτῶντος ἱνὸς,
 ΤΩΝ. ΡΟΙΩΝ; ἀπεκρίνατο, ΩΝ ΕΙΠΟΜΕΝ.

abstinentiam insinuent : vt fabarum quidem, in seminibus ; carniū autem, in animalibus ; & in his secundum genera ; quemadmodum in piscibus, cū rubellione abstinentium præcipit ; & in terrestribus alio ; & alio etiam in auibus : cū denique partes aliquas animalium prohibet ; vti capite non vesci, neque cauda. In his tamen singillatim PURGATIONIS perfectionem eo ipso exprimit oratio, quod per proprietates quasdam naturales hoc, vel illud ad corporalem quidem abstinentiam disponit : per vnum quodque autem mortalis affectionis PURGATIONEM insinuat ; & per omnia efficit, vt ad se conuerſi homo assueſcat, locumque generationis atque interitus relinquat, & ad campum Elysium, liberūque ætherem commigret. Quoniam autem ordine Pythagoreis fiebant abstinentiæ progressus, vnde etiam symbola nonnulla apud eos sibi repugnare aliquis existimauerit : (est enim quod animantibus abstinere iubet, ei contrarium, quod vesci corde prohibet : nisi ijs, qui initiātur, hoc quide in tradi ; illud autem adultis atque perfectis, pates. Est autem parte abstinere iuperſuē imperatum, quibus totum animal veritum est.) Ideo diligenter attendere oportet ad ordinis rationem, quæ versibus ipsis indicatur. ABSTINE enim, ait, CIBIS. deinde, tāquā quibus interrogante aliquo ; QVOS DIXIMVS, respondit.

Et rursus, cum secundo quæri posset, ubi DIXISSENT Pythagorei, & in quibus disciplinarum traditionibus ciborum abstinentiam docuissent; IN PURGATIONIBUS, ANIMI QUE SOLVTIONE, adiecit: tanquam præcedere PURGATIONES, sequi autem SOLVTIONEM significet. Sunt verò ANIMI ratione præditi PURGATIONES, mathematicæ disciplinæ: SOLVTIO autem sursum promouens, ratiocinatrix eorum, quæ sunt, inspectio. Quo factum est, ut singulariter locutus sit, quando IN QUE ANIMI SOLVTIONE adiecit; cum disciplinas multas mathematicè complectatur. Illis ergo, quæ de ANIMO ad PURGATIONEM, atque SOLVTIONEM, peculiariter dicta sunt, ea etiam par est adiungere de splendido corpore, quæ ipsi conueniant. Est igitur necesse, ad PURGATIONES, quæ sunt disciplinis, eas etiam accedere, quæ mysticæ sunt; & ad ratiocinatricem SOLVTIONEM sequi sacerdotalem disciplinam, quæ sursum euehat. PURGANT enim ista propriè, & ANIMI ratione participis spiritale vehiculum perficiunt. Liberant præterea sordibus à ratione alienis & ad mūdorum spiritum congressus idoneè habēdos præparant. Est enim impuro quod purum est, nefas attingere. Quemadmodum

ἔ παλιν, ὡς πρὸς δευτέραν πύσιν ζηπύσαν,
 ποδ εἶπον οἱ πυθαγόρειοι, ἔ ἐν ποίαις μαθημά-
 των ᾧδε δόσειν ἀποχὰς βρωμάτων εἰρήκα-
 σιν; ἐπήγαγν, ΕΝ ΤΕ ΚΑΘΑΡ-
 ΜΟΙΣ, ΕΝ ΤΕ ΛΥΣΕΙ ΨΥΧΗΣ.
 ὡς τῷ μὲν ΚΑΘΑΡΜΩΝ πρηνευμέ-
 νων, τῆς δὲ ΛΥΣΕΩΣ ἐπακολούθουσης. *
 ΚΑΘΑΡΜΟΙ* λογικῆς ΨΥΧΗΣ εἰσιν δὲ
 αἱ μαθηματικαὶ ὁπτισημαί. καὶ ἀνάγωγος
 ΛΥΣΙΣ ἡ δὲ λεκτικὴ τῶν ὄντων ἐποπεία.
 διὸ καὶ ἐνικθὺς ἀπὴ γίλται, ΕΝ ΤΕ ΛΥ-
 ΣΕΙ ΨΥΧΗΣ, τῆς μαθηματικῆς πλεί-
 στων ὁπτισημῶν πρηνεύουσης. τοῖς οὖν ὅτι ΨΥ-
 ΧΗΣ εἰς ΚΑΘΑΡΣΙΝ, καὶ ΑΠΟ-
 ΛΥΣΙΝ οἰκείως παρελημμένους δὲ τὰ
 αἰαλογουῦντα καὶ ὅτι τῶν αὐτοειδοῦς ὁπτιά-
 ζαι. ἔκοιῶ τοῖς πρηνευμένοις ΚΑΘΑΡ-
 ΜΟΙΣ τοῖς τελεστικοῖς σιωπεισείαι, καὶ τῇ
 δὲ λεκτικῇ ΛΥΣΕΙ πρηνεὶς ἀναγω-
 γῶν σιωπέειν ἀνάγκη. ταῦτα γὰρ ἰδίως
 ΚΑΘΑΙΡΟΝΤΑ, καὶ τελειοῦντα τὸ
 πρηνευτικὸν ὄχημα τῆς λογικῆς ΨΥΧΗΣ
 τῆς μὲν ὑλικῆς ἀζωίας αὐτὸ χερίζει. πρὸς δὲ
 πρηνεὶς καθαρώων πρηνευμάτων σιωπεισείαν ὁπ-
 τιθεύως ἔχον ᾧδε σκευδαί. μὴ καθαρώων γὰρ
 καθαρώων ἐφάπτεσθαι ἔκ ἐστὶ δίμης. ὡς πρ

δὲ

δὲ

ἀπαξίας

δὲ
δύο

αὐτὸ πλὴν ψυχῆς ὁπισθήμη καὶ ἀρετῇ δεῖ κο-
 σμεῖσθαι, ὅπως τοῖς αἰεὶ τοιαύτοις συνεῖναι δύ-
 νηται· ὅτῳ καὶ τὸ αὐτοειδὲς καθαρόν, καὶ αὐ-
 λον δεῖ ὡς σκευᾶσαι, ἵνα πλὴν τῆς ἀτελείων ὁ-
 μαίων ἀνάχνηται κοινωνίαν. δι' ὁμοιότητος γὰρ
 πάντα φιλεῖ πρὸς διήγηλα συνάπτεσθαι· τῇ δὲ
 αὐτομοιότητι καὶ τὰ ἐχθρὰ ὄντα τοῖς πόποις χω-
 εῖζεται. τὸ τοῦ τῆς τελειότητος φιλοσοφίας τὸ
 μέτρον οἱ πυθαγόρειοι παρέδωκαν πρὸς πλὴν
 ὅλας τῆς ἀνθρώπου τελειότητα, οἰκείον, καὶ
 σύμμετρον. ὁ γὰρ ψυχῆς μένης ὁπμιθῆσαν ποιέ-
 μδος, τῆ δὲ ὁμαπος ἀμύμων, ὅτι πᾶν ὅλον αὐ-
 θρωπον ΚΑΘΑΙΡΕΙ. πάλιν δὲ αὐτὸ τῆ
 σῶματος οἰομδος δεῖν ὁπμιθῆσθαι χωρὶς τῆς
 ΨΥΧΗΣ, ἢ τὰς τῆς ὁμαπος θεραπείας
 συντελέσθαι ἐν τῇ ΨΥΧῃ μηδὲν δι' ἑαυτῆς
 ΚΑΘΑΙΡΟΜΕΝΗ, τὸ αὐτὸ δὲ μὲν-
 * καλῶς παύει. ὁ δὲ δι' ἀμφοτέρων οἰκείως πρεσβύων, καὶ
 ποιεῖ. ἢ, καὶ τὸ τοῦ συνάπτεται τῇ τῇ ἱδρῶν τέχνῃ ἢ φιλοσο-
 βολόγως φῖα, ὡς πρὸς πλὴν τῆς αὐτοειδοῦς καθαροῦ
 ποιεῖ. παραματευομένη, ἢ εἰ χωρὶς τῆς φιλοσοφίας
 τοῦ, ἢ ἐπὶ πλὴν αὐτὴν διδάμιν διήσας. καὶ γὰρ
 τῇ συμπληρουμένων πλὴν ἡμετέραν τελείωσιν τὰ
 μὲν ὁ φιλόσοφος νοῖς πρεσβύων τὰ δὲ ἢ τελε-
 στική ἐνέργεια συνάπτεται ὡς φιλοσόφῳ καὶ ἐπο-
 μνη. τελεστικὴν ὅτι ἐνέργειαν λέγω τῇ τῇ αὐτοειδοῦς

igitur ANIMVM scientia, atque virtute ornari decet; vt cum talibus versari queat: sic & lucidum corpus purum existere, materiaque carere: vt aethereorum communicationem queat tolerare. Solent enim similitudine cuncta inter se coniungi: dissimilitudine autem, etiam quæ vicina sunt, loco moveri, atque separari. Hunc præstantissimæ philosophiæ modum, ad cumulata[m] hominis perfectionem aptum, & convenientem, tradiderunt Pythagorei. Qui enim animi solum curam gerit; corpus autem negligit: non hominem PURGAT integrum. Et qui corporis rursus, neglecto animo, habendam sibi solum esse rationem existimat; aut conducere aliquid eius studium, EXPURGATO nequaquam per se ANIMO; idem peccat & ipse. Qui autem per vtrumque aptè incedit, iure id facit, & ita Philosophiam cum sacrorum arte coniungit, quæ in splendidi corporis PURGATIONE occupata est; quam si à philosophica mente separaueris; non amplius vires easdem habere inueneris. Ex his enim, quæ perfectionem nostram complent, alia quidem philosophica mens prius inuenit; alia autem adiecit mystica operario, quæ mentem philosophicā sequitur. Voco autē mysticā operationē, lucidi corporis

purgandi facultatem : vt vniuersæ quidem philosophiæ moderetur quod vires habet contemplandi, rāquam mens:sequatur autē quod in agendo positum est, tanquam facultas. Sunt verò eius, quod in actione cōsistit, species duę, ciuilis & mystica. Illa quidē, virtutum ope eo ipso nos liberans, quod est rationi cōtrarium: hæc autem sacris artibus terrenas cogitationes amputās. Exiūt porrò ciuilis philosophiæ indicium non parū, leges ipsæ; quæ in publico positiæ sunt: mysticæ autem philosophiæ, ciuitatum sacra. Est præterea totius quidem philosophiæ apex mens contemplans: medium autem ciuilis: vltimū verò mystica: retinetque quod primum est (si cum reliquis duobus comparatur) oculi quidem similitudinem; manus autem, atque pedis rationem, quę sequuntur, si cū primo conferantur. Quæ quidē omnia ita sunt inter se cōiuncta, atque ordinata; vt sit imperfectum quod libet, ac stultū prope modū, si reliquis destituatur. Quo fit, vt in vnum coire oporteat veritatis inuentricem scientiam; & vim illam, quæ virtutem profert; & eam etiam, quę puritatem operatur: vt menti duci congruum exsurgat ciuile opus; vtque ambobus istis consentaneum bonum proferatur. Atque hic quidem finis est, Pythagoricæ disciplinæ; vt toti penitus alati fiamus ad bonorum diuinorum perceptionē. vt cū mortis tēpus instabit, relicto

ΚΑΘΑΡΤΙΚΗΝ διδάμιν, ἵνα τῆς
 ὅλης φιλοσοφίας τὸ μὲν θεωρητικὸν θεωρηῇ,
 ὡς νοῖς. τὸ δὲ πρακτικὸν, ὡς διδάμιν ἐπιταί.
 ἢ δὲ πρακτικὸν δύο ἡμέτερον εἶδη, πολιτικόν, ἔ-
 τελεσιτικόν. τὸ μὲν δὲ τὸ ἀρετῆς τῆς ἀγορίας ἀποκα-
 θαίρον ἡμᾶς. τὸ δὲ, δὲ τὸ ἰδῶν μεθόδων τὰς
 ὑλικὰς φαντασίας ἀποτέμνον. δειγμα δὲ ἔ-
 κρον τῆς μὲν πολιτικῆς φιλοσοφίας, οἱ ἐν κοινῇ
 κείμενοι νόμοι. τῆς δὲ τελεσιτικῆς φιλοσοφίας, τὰ
 ἢ πόλεων ἰερέα. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἀκρότατον τῆς
 ὅλης φιλοσοφίας ὁ θεωρητικὸς νοῖς μέσσοι δὲ ὁ
 πολιτικὸς καὶ τὸν ὁ τελεσιτικός. ἢ μὲν θεωρη-
 τικὸς τὰ δύο πλὴν ὁ φθαλμοῦ ἀναλογίαν ἀπο-
 σῶζοντος. ἢ δὲ μετ' αὐτὸ πρὸς ἐκείνο πλὴν χ-
 ρὸς καὶ ποδὸς ἀξίαν ἐχόντων, πρὸς δὲ ἡμεῖς δὲ
 πάντων σιωπεταγμένων, ὡς ἀτελὲς εἶναι ὅπου
 τούτων καὶ ἐγὼς μάταιον μὴ τῆς ἢ λοιπῶν συ-
 νῆγας τυλ' ἡμεῶν. διὸ εἰς μίαν ἔνωσιν σιωπελῶν
 δεῖ πλὴν τῆς ἀληθείας ὑπερπικρὴν ὁπισθίμην, καὶ
 πλὴν ἀρετῆς θεωρητικὴν διδάμιν, καὶ πλὴν
 καθαρότητος ἀποπρακτικὴν, ἵνα σύμφωνον τῇ
 ἡγουμένῳ τὸ πολιτικὸν ἔργον ἀποτελήται, καὶ
 τούτοις ἀμφοτέρωις ὁμολογητέον τὸ ἔργον ἀγαθόν
 ἀποφαίνεται. ἢ τὸ τῆς πυθαγορικῆς ἀγωγῆς τὸ
 πρῶτον, ὅλοις δὲ ὅλων ὑποπύροις γινέσθαι
 πρὸς πλὴν τῆς ἡμεῶν ἀγαθῶν μετέληψιν, ἢ ὅταν
 ὁ ἢ θανάτου κηρὸς ἐνῇ, καπαλιπόντες

ἐπὶ γῆς τὸ θνητὸν σῶμα, καὶ τὴν τοῦτου φύσιν
 ἀποδυσάμενοι, πρὸς τὴν οὐρανίαν πορείαν
 ἔσιν ἐλζώνοι οἱ τῇ φιλοσοφίας ἀγώνων ἀθλη-
 ταί. τότε γὰρ καὶ τὴν ἀρχαίαν αὐτοῖς ἀποδίδο-
 σται χάριν, καὶ θεοποιεῖσθαι, ὅσον οἷόν τε ἀνθρώ-
 ποις θεοὺς γινέσθαι, μὴ οὐκ ὁ λόγος διὰ τῆς ἑξῆς.

70 ΗΝ Δ' ΑΠΟΛΕΙΨΑΣ ΣΩΜΑ, ΕΣ-
 ΑΙΘΕΡ' ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΕΛΘΗΣ·
 71 ΕΣΣΕΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΘΕΟΣ,
 ΑΜΒΡΟΤΟΣ, ΟΥΚ ΕΤΙ ΘΝΗΤΟΣ.

Τοῦτο φάσκει τῇ πόσιν τὸ καλλίστον. τῇ πο-
 τῇ γὰρ φησὶ, ὁ μέγας ἀγὼν, καὶ ἐλπίς ἡ με-
 γάλῃ. τῇ ποτῇ φιλοσοφίας ὁ τελειώματος καρπός.
 τῇ ποτῇ τῆς ἐρωτικῆς, ἢ τελειωτικῆς ἔργον τέχνης τὸ
 μέγιστον, οἰκειώσθαι μὲν καὶ ἀναγκαρεῖν πρὸς τὰ
 ὄντως καλὰ· ἀπολῦσαι δὲ τῇ τῇ δὲ πόνων, ὡς ἐκ
 ἑνὸς καταγεῖν ἀπηλάνθῃ τῆς ἐνύλης ζωῆς, ἢ
 ἀναγκαρεῖν πρὸς τὰς ἀφαιρέσεις αὐγὰς, ἢ τῆς
 μακαρίων ἐπιδρῦσαι νήτοις, τοῖς διὰ τῇ πρὸς
 ἰσότητος, ῥημένων ὁ δὲ ὅστανται. τοῦτο γὰρ καὶ τὸ τῆς ἀπο-
 ἀποθεώ- θεσιως ἀπὸκειται χάρις. ἐπὶ εἰς ἡμῶς θεῶν οὐ
 σίως δὲ μὲν ἀφικνεῖσθαι δεῖν, ἢ τῇ κλισιμένῳ
 δεῖν ἔχειν μὲν, ἢ ἀρετῇ ἐν ψυχῇ, καθαρότη-
 τα δὲ ἐν τῇ πνευματικῇ αὐτῆς ὁ χρίματι.

in terra mortali corpore, eiusque natura exuta, ad cæleste iter expeditiores fiant philosophicorum certaminum athletæ. tum enim in primum statū illos restitutum iri, & Deos fore, quantum licet hominibus, verbis indicatur, qui sequuntur.

70 SIN AVTEM RELICTO CORPORE COMMIGRES AD LIBERVM AETHEREM; ERIS IMMORTALIS DEVS, INCORRPTIBILIS; NEC AMPLIVS MORTI OBNOXIVS.

Sic ubi deposito vacuus te ceperit æther Corpore, vivas æges semper, semperq; beat?

Hic est laborum omnium finis præstantissimus. Hoc certamen, inquit Plato, magnum; hæc spes ingens. Hic philosophiæ fructus perfectissimus. Hoc amatoriar, atque mysticæ artis opus maximum; ea videlicet conciliare, & afferre, quæ verè bona sunt: malis autem, quibus hic opprimimur, tanquam ex profundo fœculentæ huius vitæ specu, eripere, & ad ætheream lucem evehere; inque beatorum insulis eos, qui superius iter secuti sunt, collocare. Hos enim etiam expectat præmium relationis in Deos, in quorum ordinem adscisci nemini fas sit, nisi qui veritatem quidem, atque virtutem animo ipso adeptus sit; puritatem autem spiritali eius vehiculo.

Ita enim sanus quidam, atque integer effectus in primi habitus formam restituitur, ubi ad seipsum verarum rationum collectione redierit, omnemque diuinum ornatum agnouerit, & huius vniuersi opificem inuenerit. Id autem ubi fuerit effectus (quātum potest post PURGATIONEM) quod semper ij sunt, qui in generationem natura non cadūt; notitijs quidē in vniuerso etiam ad Deum ipsum euechitur: sed quia congenitum corpus habet, etiā loco indiget; in quo astri more atque ordine, veluti sedem exquirat. Cōueniat verò corpori eiusmodi locus ille, qui proximē sub luna sequitur; tanquam corporibus quidem corruptioni obnoxijs superior; inferior autem cælestibus; quem LIBERVM AETHEREM nominant pythagoræi. AETHEREM quidem, tanquam materię expers, atque æternum corpus; LIBERVM autem, tanquam materialium perturbationum vacuum. Quid igitur, cum eò peruenerit, aliud futurus est, quā quod innuit, cū FORE IMMORTALEM pronūtiat; non quidē natura, sed ijs similem, de quibus in versuum principio locutus est? quē enim quod facto progrediēdi initio ad virtutē peruenit, atque est in deorū numerum relatum; idem vnquā cum ijs valeat existere, quæ ab æterno sunt eiusmodi? atqui id ipsum etiam indicat, quod sequitur: FORE enim DEVM IMMORTALEM, INCOR-

οὕτω γὰρ ὑγίης ἦς καὶ οὐλόκληρος ἡμόμορος εἰς τὸ
 τῆς ἀρχαίας ἔξέως εἶδος ἀποκαθίσταται, διὰ τὸ
 τὸ ὁρῶν λόγων ἐνώσεως ἐπὶ πλατῶν ἑαυτὸν, ἔ-
 παντα τὸ ὅλον κόσμον ἀναγνωρίσας, ἔτ' δι-
 μικρῶν τε καὶ τὸ παντὸς ἔξω δυνάμει. τὸ δὲ ἡμό-
 μορος, ὡς οἶόν τε μὲν πῶς ΚΑΘΑΡΣΙΝ,
 ὃ αἰεὶ εἰσιν οἱ μὴ εἰς ἡμέσιν πίπτον πεφυκότες, τὸ
 μὴ γινώσκουσιν ἐν τῇ παντὶ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνάγεται
 τὸν θεὸν σῶμα δὲ συμφύες ἔχων, πόπου δέϊται
 εἰς κατὰ τάξιν ἀσροειδῆ, οἷον θέσιν ζῆτ'. πρὸς
 πρὶ δ' αὖ τῇ τοιούτῳ ὁμοίᾳ πόπου ὃ ὑπὸ σ-
 αλεύει πρὸς ἑχῶς, ὡς ὑπὸ ἑχῶν τὸ μὴ φθαρτὸν
 ὁμοίᾳ, ὑποβεβηκὸς δὲ τὸ οὐρανίον, ὃν
 ΑΙΘΕΡΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ οἱ πυθα-
 γόραιοι καλοῦσιν. ΑΙΘΕΡΑ μὲν, ὡς αὐλόν,
 ἔτ' αἰετὸν σῶμα. ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ δὲ, ὡς
 ὑλικὸν παθημάτων καθαρόν. ὡς οὖν ἐκεῖσε ἡ-
 θῶν ἔσαι, ἢ τὸ, ὅφησιν, ΕΣΣΕΑΙ
 ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΘΕΟΣ, ὁμοιωμένος
 τοῖς ἐν ἀρχῇ ἡμῶν ἐπὶ λεχθεῖσιν ἀθανάτοις
 θεοῖς. οὐ φύσιν ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΘΕΟΣ.
 πῶς γὰρ τὸ ἀπὸ χρόνου ἡνὸς πρὸς ἑαυτὸν, ἔ-
 δεδωκὸς εἰς ἀρετὴν, ἔτ' ἀπὸ θέσεως, τοῖς ἔξ αἰ-
 δίς τοῖς τοῖς εἰς αὐτὸν αὐ ποτε κατασταθῇ; δηλοῖ
 δὲ τὸ ἢ πρὸς ἡθῆν. ΕΣΣΕΑΙ ΓΑΡ
 ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΘΕΟΣ, ἐπὶ γὰρ
 Ο

ΑΜΒΡΟΤΟΣ, ΟΥΚΕΤΙ ΘΝΗ-

ΤΟΣ, ἵνα καὶ ἀφαιρέσιν τὸ θνητὸν, ἢ θεοποιήσιν

ἡμῶν νοῦνται, ἀπὲρ μὴ φύσιν, μηδὲ κατ' ὕσιν

ἡμῖν ἐνυπάρχουσα, ἀλλ' ἐκ παροκότητος, ἔκ κατ'

ἐπίδοσιν ἐπιγνομένη· ὡς δὴ οὗτος ἦν τὸ

ΘΕΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ μὴ τῆ ἀνόδου,

ΘΝΗΤΩΝ δὲ τῆ κατὰ φύσιν γιγνομένης, οἱ

καὶ τῶν ἀγαθῶν ἡρώων ἔξ ἀνάγκης ὑποβιβή-

κασιν· εἴπερ ἐκεῖνοι μὴ αἰετοῦσι τὸ θεόν· οὐ τοι

δὲ καὶ εἰς αἰσῶν αὐτοὶ ποτὲ πάπιοιεν. οὐ γὰρ δὴ

τὸ πλείον ἡμῶς τελειώθεν, ἢ τὸ μέσον ἡμῶν αὐ-

* δὲ πλείον ὁμοιοῦται τῷ παρόντι, ἢ τῷ μέσῳ·

γὰρ καὶ ὁρᾶται ἐν ἀνθρώποις

ὁρῶμένη παρὰ τοῖς οὐρανίοις ὁμοιότης, ἥδη

παρ' ὑπάρχειν τελειώτερον καὶ παρ' ὀψέστερον τοῖς

ἡρώεσσιν, ἔκ μέσοις γίνεσι. ἔκ οὕτω κοινὴ καὶ μία

πάντων τῶν λογικῶν ἡμῶν τελειότης θεωρεῖται

ἢ παρὰ τὸν δὴμιουργὸν θεὸν ὁμοιότης. αὐτὴ δὲ αἰε-

μὴ καὶ ὡσαύτως ὑπάρχει τοῖς οὐρανίοις. αἰεὶ δὲ

μόνον, ἔκ οὐ καὶ ὡσαύτως δὲ τοῖς μονίμοις ἀθε-

ρίοις. οὐτε δὲ αἰεὶ, οὐτε ὡσαύτως, τοῖς μεταπί-

πιοῖσιν ἀθερίοις, ἔκ τῆς γῆς πολιτεύεσθαι πε-

φυκόσι. πῶς δὲ παρὰ τὴν καὶ αἰετὴν ὁμοιωσιν

εἰς θεὸν εἰς τῆς δευτέρας, ἔκ τρίτης ἀπεικα-

σίας παρὰ δὲ γὰρ ποιεῖται, ἢ πῶς δευτέρῃ τῆς

* γὰρ τρίτης, λέγουσι αὐτὸ ὁρθῶς. οὐ μόνον σκοποῦς

INCORRUPBILEM, NEC AMPLIUS MORTI
OBNOXIVM adiicit: ut eius, quod morti sub-
iectum est, ademptione, DEOS nos factum
iri significet; cum neque naturā, neque sub-
stantia tales existamus; sed progressu, atque
perfectu evadamus. Quo fit, ut aliud genus
istud DEORVM sit, ascensu nimirum IM-
MORTALE; descensu vero MORTALE, heroī-
būque illustribus necessario inferius: cum
illi quidem Deum semper mente comple-
ctantur; isti autem in eius ignoracionem ali-
quando incidant. Non enim certē tertium
genus fuerit, cum perfectum evaserit; aut e-
ius respectu, quod medium est, tertium fiet:
sed erit primo generi simile, cū medijs sub-
iectum sit. Quæ enim habitudine cum cæle-
stib' esse videtur hominibus similitudo, per-
fectiūs, iā & arctiūs heroicis, medijsque ge-
neribus antē inest. Quo fit, ut communis, &
sola generū omniū ratione prædicatorū ea vi-
deatur esse perfectio, quæ ad opificē Deū ac-
cedit. Eadē verò sēper quidē, atque simili-
ter, inest cælestibus: sēper verò tantū, nec si-
militer tamē, æthereis illis, qui statī, firmiq;
sunt: nō autē semper, neque similiter, æthe-
reīs illis, qui decidūt, & qui ita natura com-
parati sunt, ut versentur in terra. Primā verò,
atque præstantissimā similitudinē, quæ cum
Deo est, si quis secundā, atque adeo tertiæ e-
xēplar dicat; aut tertiæ secundam; non ine-
ptē dixerit. Non enim solū is scopus est,

ut opifici Deo similes efficiamur; sed ut id regula optima, vel mediæ similitudinis ratione, consequamur. Quod si ita perfectè minùs assequimur; vel hunc saltem virtutis fructum maximum percipimus; quòd naturæ nostræ modum, nec ignoramus, nec ferimus indignè. Est autem virtutis permaximæ, creationis finibus, quibus omnia speciatim distincta sunt, sese continere; ipsasque sequi providentiæ leges, quibus omnia pro cuiusque viribus ad bonum congruum feruntur, atque adiunguntur. Atque hæc quidem est aureorum carminum nostra explanatio, qua Pythagoræ dogmata mediocri compendio in conspectum unum posuimus. Decebat enim neque versuum brevitatis sermonem nostrum nos metiri: (ita namque latuisset, cur optimè multa præcepta sunt) neque rursus per uniuersam philosophiam extendere: (fuisse enim id maioris operæ, quàm præsens ratio postulat) sed scribendi modum, quantum fieri potuit, ad eorum sensum referre, eaque tantum dicere, quæ ad generalem dogmatum, quæ uersibus continentur, explicationem facerent. Sunt enim nihil aliud versus isti, quàm philosophiæ imago absolutissima, summorumque in ea dogmatum compedium, atque elementaris institutio posteris relicta ab ijs, qui legem diuinam secuti in celum sublatis sunt:

αὐτὴ δὴ καὶ πᾶσι ὄντι, εἴπῃς αὐτῇ τῆς ἀνθρώπινης
 εὐφροσύνης (ἢ) γνώσιμα κάλλιστον, καὶ ἔχ' ἐνός
 ἡνός τῆς Πυθαγορείων ἀπομνημόνευμα, ὅλας
 δὲ τῆς ἰσοῦς συλλογῆς, καὶ ὡς αὐτὴ αὐτὴ εἴποιεν, ἢ
 ἴσως ὁμαί' παντὸς ἀπόφθεγμα κοινόν. διὸ καὶ νό-
 ὁμακο- μος ὡς ἐνθέν τε ἀνισαμύροις αὐτοῖς ἀκροῶσθαι
 εἰς τούτων τῆς ἐπὶ τῶν, ὡς αὐτὴ ἡνὸς Πυθαγορείων
 θεσμῶν, ἐνός ἡνός ὑπαναγνώσκοντος· ὅπως
 εἰσέραι εἰς ὑπὸν μέλλοντας τρέψαι· ὅπως
 αὐτῇ τῇ συνεχίᾳ τῆς μετέτης τῆς τούτων λέγει,
 ζῶντα ἐν αὐτοῖς ἀποφθίνασι τὰ δόγματα. ὁ δὲ
 καὶ ἡμᾶς ποιεῖν δίκηρον, πρὸς τὸ συναΐδησιν ἢ
 ἀπ' αὐτῆς ὠφελείας ὅψι γινώσκει κλήσαται.

ΤΕΛΟΣ.

quas certè humanæ etiam ingenuitatis docu-
mentum optimum reuerà queas nomi-
nare : nec putare Pythagorici cuiusdam
commentationem existere ; sed totius sacri
conuentus, atque, vt ipsi dixerint, id est, *ὁμαίς*,
simul audientis cœtus vniuersi, præclaram
sententiam. Quo factum est, vt manè ver-
sus istos, tanquam oracula Pythagorica, re-
citante aliquo, audire, idemque vesperi,
cùm se ad somnũ conuerterent, facere, lex
esset ; vt assidua eiusmodi sermonum medi-
tatione, qualia in eis viuerent dogmata,
appareret. Quod sanè & nos etiam observa-
re iustum fuerit ; vt quam tandem ab eis vti-
litatem colligere valeamus, experiamur.

F I N I S.

O 4



Candido lectori.

NONNULLA sunt, amice lector, quorum te monitum volui. Primum, magnam tibi PETRO MORINO, viro probissimo, atque doctissimo, habendam esse gratiam; cuius opera effectum est, ut multis in locis ex Vaticana bibliotheca exemplar nostrum emendatum sit. Deinde, usum me esse, cum ex Italia redirem, PENSIROLAE I. C. Taurini eo tempore profitentis codice ad horam unam; ex cuius breui inspectione vaticanae lectionis fides mihi confirmata est. Præterea, quæcunque ad Græcæ editionis imaginem notata videris, coniecturas meas esse, in quibus exemplariū deficiebat autoritas, siue mutari debere aliquid, siue adijci crederem; quod tamen iudicio tuo relinqui vellem. Ad dam & hoc etiam; quoniam fieri vix potest, ut quæ primū typis mandantur, erratis careant: tui esse officij, ea non solum studiosè corrigere, sed ijs etiam favere, qui nihil aliud quàm tibi prodesse voluerunt, Vale.

CORRIGE.

In vita Hier. xxi. linea. 12. βάλας. pag.
 5. lin. 2. τῶ δὲ τοῖς. 24. ἀρετῆς. 6. 7. τῶ-
 πα σε 14. 24. dele τὸ μὴ. 22. 4. ἀξίως 25. 25.
 ὁσων 50. 12. ΤΙΜΗΣΟΜΕΝ 17. ΑΤΙ-
 ΜΑΣΟΜΕΝ. 53. 16. τοῖς. 54. 1. ΤΙΜΗ-
 ΣΟΜΕΝ. 69. 15. ποιησάμεθα. 89. 19. τὸ
 90. 4. 5. Ἰάπωνος. 146. 3. θεῶν. 165. 10.
 ὀπιπίνην. 166. 23. ΚΑΙ 185. 10. ΔΕ 186. 9.
 adde καὶ ante ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ. 201. 3.
 δηλοῖ. 213. 25. ἡς. 211. 7. εἴη. 233. 18. ΤΕ-
 ΛΕΙΩΣΕΩΣ. 245. 16. ἀμφίτοος. 246. 4.
 ἐκκοσμίων. 249. 24. ἅ. 269. 15. ΚΩΦΙΤΗ-
 ΤΟΣ. 270. 8. ὕτων 274. 19. ἐποιοῦν. 302.
 25. φησι *. εἴτα. 305. 2. Πυθαγόρειοι. 305. 9.
 Πυθαγόρειοι.

Præfat. pag. v. vers. 6. meli⁹. ix. afferat. deinceps pag. i. versu 7. Pythagoreæ. 4. linea 20. regenda. 30. veritatem. 11. 10. LEGIBVS, pro præceptis. 16. 30. PRIMVM. 35. 17. Fiet, p. Continget 40. 13. post nobiles; adde, nullaque vel malitia, vel obliuione laborantes. 43. 12. quæ lucidi corporis substantiæ comes est. & 31. æterno similitudinis. 55. 15. CVLTVS. 59. i. deligere. & 22. sempiternæ. 36. 3. quos. 79. 7. qui. 87. 4. atque esse, pro, & quod sit. 124. 17. dici profectò. 132. 20. apta. 143. 11. neque. 151. 9. enim. 164. 13. sensum deueniatur, & 17. est; qui animi. 176. 1. tolle præcipit. 224. 18. similitudinem p. cognitionem. 235. 25. præfocat. 239. 12. DEI NOTITIAM. 251. 29. ruentes. 252. 25. ferri. 255. 4. despexerit. & 27. aptus fuerat. 259. 19. perturbationum mora, tanquam inuol. 260. 11. collocant. & 26. amentiam. 264. 25. dispositum. 276. 14. ante. 279. 11. quæ nostra nobis. 280. 10. perturbationum morbo. 288. 30. superius. 291. 24. vt hinc. & 30. innuunt. 292. 17. animi tenue veh. 303. 21. existimauerit. & 24. quidem.

*Index rerum insigniorum, quæ in
hoc Hieroclis commentariolo
continentur.*

- A**bstinentia multarum rerum ex Pytha-
gora. 299.
Abstinentiæ progressus ordine faciendi. 303.
Abstinentiæ forma generalis. 300. & 303.
Actionum principium, ratio. 160.
Actionum libertatem affert scientiæ pos-
sessio. 175.
Actionum diurnarum examinandarum ra-
tio ante somnum. 208.
Ætates mundi à metallorū proprietate dif-
ferentiam sumpserunt. 7.
Æterna corruptionem admittere nequeūt.
139.
Æther quid sit ex Pythagoreorum senten-
tia. 312.
Agamemnonis vehementer irati pœna, &
labor ingens. 168. 169.
Agenda non sunt nobis, quæ nescimus.
172. 175.
Agendum nihil, nisi consultò. 208.
in Agendo auxilium diuinum imploran-
dum. 235.
ab Alienis temperandum. 214.
Amicitia, vltimus virtutum limes. 68.
Amicitia lex bonum commune connectit.
60.

- Amicitia habitus, perfectissimus virtutum fructus. 68.
- Amicitia studium communiter in omnes, sed præcipuè erga bonos colendum. 71.
- Amicitie ordo ut seruandus. 68.
- Amicitia commoda. 71.
- Amicus quis & qualis comparandus. 56. 59.
- Amici qua ratione tuendi, deferendi, & reuocandi. 64. & sequent.
- Amici qualiter ferendi. 63.
- Amicus aliquando à nobis reiciendus. 63.
- Angeli inhærent cælestibus. 40. & qui dicantur. 45.
- Angoris nomine quænam intelligi debeant. 104.
- Animalia quædam in alimentum data ceteris. 128.
- Anima pura gratiorem locum Deus non habet in terra. 24.
- Anim⁹ rationis particeps, dei est imago. 136.
- Animus ipse sumus. 151. 152.
- Animum triplicis esse facultatis. 220.
- Animus humanus aurigæ comparatus. 291.
- Animus hominis medius inter mentem, & rationis priuationem. 216.
- Animos hominum singulos deus produxit. 132. & ex quo, ibid.
- Animus corruptioni nequaquam obnoxius. 101. 103.
- Animus immortalis in mortale corpus necessariò venit. 131.

INDEX

325

Animus inter æterna Dei, opera reperitur.

139. diuinæque similitudinis particeps.
ibid.

Animus utitur corpore, tanquam instru-
mento. 152.

Animū scientia & virtute ornari decet. 307.

Animus, cū bene fundamenta iecit, Deo
coniungitur. 24.

Animus qui secundū Deum se habet, à Dei
sententia non discrepat. 172.

Animi, tanquam principis, habenda est cu-
ra. 155.

Animus aduersus voluptates, atque dolo-
res bene munitus est habendus. 151.

Animus insanorum cylindro similis. 271.

Arbitrium liberum. 163. 108. 232. 159.

Arbitrij humani vires. 88.

Arbitrij libertas non admittet nisi velit,
quæ verè bona sunt. 276.

Astris quod est superius, substantia est cor-
poris expers: quod autem inferius, cor-
pore præditum. 278.

Athletæ certaminum philosophicorū. 311.

Athletica ratio victus aspernanda. 184.

Auarus iusiurandum non seruat. 32.

Auditus ad scientiam comparandam aptus.
259. 260.

Aurum cur metallorum purissimum. 7. 8.

B

Bonitas Dei essentialis. 20.

Bonus odit neminem. 62.

- Bonorum tolleretur præmium, si non esset
providentia. 127. & 128.
- Bona auxilio diuino assequentia. 171. 272.
- Bonorum omnium author, Deus. 108.
- Bonorum principium, medium, & finis in
consilio sita. 163.
- Bona multa sunt, quæ temporum commu-
tatione mala fiunt. 173.
- C
- Calamitas, vitiorum fructus. 123.
- Calamitates fortuito non distribuuntur ho-
minibus. 123.
- Calamitates diuinitus missæ moderatè fe-
rendæ. 175.
- Campus elysius. 303.
- Carmina Pythagorica cur aurea. 4. & 7.
- Carnium abstinentia. 303.
- Casus aduersi moderatè ferendi. 135. 136.
- Cibi sumendi modus. 190.
- Cibi cautè spernendi. 278.
- Coniunctionis nomine quid contineatur.
239.
- Consanguineorum habenda ratio. 48.
- Conscientia iudex æquissimus, & commo-
dissimus. 212.
- Conscientiæ testimonium quam habeat
vim. 80.
- Conscientiæ tribunal. 208.
- Consilium præcedat opus. 159.
- Consilium si præcedat opus, nihil stultum
dicetur, nec fiet. 163.

INDEX.

327

Consilij prudentia virtutes parit, perficit, & continet. 160.

Consilij soliditatem arguit probitas. 163.

Consilij recti varia commoda. 172.

Consilia humana incerta. 31.

Consilij temeritatem quænam sequantur. 268.

Consilij prauitas est lues rei sempiternæ. 163.

Consilium prauum vt corrigendum. 167.

Contingentibus Deus imperat. III.

Corpus instrumentum animi. 152.

Corpus instrumenti loco datum est nobis ad vitam in terris agendam. 180.

Corpus nō quibuscumque rebus educandū. 188.

Corpus nostrum in nostra non est potestate. 87. 88.

Corpus nostrum ad uirtutis actiones idoneum reddendum. 208. 211.

Corporis bonus habitus præclaris actionibus inferuire debet. 184.

Corporis valetudo nequaquam contemnenda. 190.

Corporis valetudo quatenus curanda. 152. 155.

Corporis commoda non spernenda. 180. 183.

Corporis curandi attentissimè expendenda ratio. 184.

Corporis natura in assidua generatione & corruptione versatur. 183.

Corporeis viribus superiorem se præbere.
208.

Correctio scelerum ut fieri debet. 167.

Cylindri descriptio breuius. 271.

D

Dæmones terreni qui. 44. & 47.

Dæmones terreni vltimas partes occupant
in mundo. 243.

Dæmones qui sint, & cur sic vocentur. 19.
40. & 43.

Dæmones ex quo facti ex Platoniorum
sententia. 132.

Dæmonum appellatione hominum animos
virtute & veritate præditos intelligi. 40.

Damnīs aliorum sua non esse sarcienda
commoda. 91.

Damna spontanea. 259. 260.

Deitatis imago quæ & qualis. 16.

Delicijs vitam oportet carere. 192. 196.

Denarius, interuallum numeri finitum.
224. 225.

Deus, numerorum numerus. 224.

Deus, regula bonorum. 172.

Deus, omnium princeps optimus, supra cætera
maximè honorandus. 39.

Deus legislator simul, atque iudex, malis fauet,
& perdit malos. 109. 120.

Deus deorum, vnicus rerum omnium opifex.
11. 12.

Deus, omnium conditor quidem, sed bonorum
etiam parens. 180. 183.

Deus quæ prima sunt, quæ secunda & quæ
tertia produxit natura inter se differen-
tia. 16.

Deus mente perceptibilis. 231.

Deus à vitiorum conscientia abest longè.
80.

Deorum immortalium & mortalium di-
scrimen. 15.

Dij in mundo primas occupant. 243.

Deus natura liberalis. 235.

Deus natura bonus, in eum igitur invidia
cadere nequit. 20.

Deo quid maximè congruit. 12.

Deum honorare, est eidem fieri animo si-
milis. 23. 24.

Deus nostri sollicitus. 131.

Deum esse qui non crediderit, vel si sit, mi-
nimè eum providere, neque iustum esse
nullum non iniquitatis genus complecti-
tur. 127.

Deū qui sui ipsius cognitione metitur, ma-
ximè deum sequitur. 251.

Deo qui caret, insanit, & in dementiam
incidit. 260.

Deum qui non agnoscit, in tenebris te-
merè peruagatur. 172.

Deus in aggrediendis actionibus primū
inuocandus. 232.

Deo similes quænam nos efficere queant.
175. 223.

Dij immortales, qui & quales sic vocati. 12.

- Dicere & facere, quæ mente carent, infelicitis est proprium. 163. 168.
 Discenda quæ fas est. 182. 175.
 Diui pro lege colendi. 11.
 Diuinitatis priuatio, est mors natura participantis rationis. 15.
 Diuitijs liberaliter vtendum. 139.
 Diuitias quandoque dari, quandoque perire. 83.
 Diuitias qui cupidè veniuntur, multa necessarii contrarius faciunt. 91.
 Diuitiæ in nostra minimè sunt potestate. 87. 88.
 Diuitiarum amissio prænosceda. 208.
 Diuitiarum amissione non dolendum. 91.
 Dolores & voluptates in medio posita. 176.
 Domus quæ & qualis habenda. 196. 199.
 Electio penes nos. 232.
 Empedoclis Pythagorei versus perelegantes de humana conditione. 252. 255.
 Essentiarum genera distincta. 239.
 Essentiarum, quæ ratione vtuntur, natura, est ordo. 23.
 Exercitatio minimè negligenda. 183.
 Exercitationes corporis adhibendæ, quæ ad virtutum opera conferunt. 184.
 Exercitationis præceptum. 187.
 Fabarum abstinentia. 303.
 Facienda non sunt, quæ nescimus. 172. 175.

INDEX.

231

Facienda sunt ea, quæ nobis molestiam non
pariant. 164.

Factis honestis cedendum. 60.

Facere stulta miseri est hominis. 168.

Falsum expugnat intrepidè animus verita-
tis studiosus. 147.

Figura prima solida in quaternario reperi-
tur. 228.

Fortitudo in quo versetur. 83. & 84.

Fortitudo inexpugnabilis custos adhiben-
da est animo, ut nos imperterritos præ-
stet. 151.

Fraudibus non parendum. 208.

Fraudis vitandæ præcepta. 147. 148.

G

Generibus singulis inest specierum multi-
tudo ordinata. 23.

Generum consideratio. 240.

H

Habitudinum habenda ratio. 48.

Heroës qui & quales. 19.

Heroës cnr medium quoddam genus vo-
centur. 36. 43.

Heroës ex quo facti. 152.

Heroës cur illustres vocati. 39. 40. 243.

Heros, animus rationis particeps, corpo-
ri lucido coniunctus. 291.

Homo vita duplici præditus. 244.

Hominum diuina stitipis origo. 278.

Homines interuallo longissimo à brutorū
natura distant. 131.

- Homo virtutis & vitij vicaria possessione,
Deus, aut fera fieri, dicitur, & quo mo-
do. 251.
Homine superiora morti non sunt obno-
xia. 131.
Homines primi expertes malitiæ. 18.
Honestorum electio penes nos 232.
ab Honesto cessare, & facere turpe dif-
ferunt. 212.
Honestum nihil esse quod ex diuina regu-
la non regatur. 235.
Hostiæ stultorum hominum Deo oblatæ,
sunt ignis pabulum. 24.
Humanitas erga cunctos colenda. 68.

I

- Imago deitatis ordo & ornatus. 16.
Immundities à tota vitæ ratione remouen-
da. 192.
Impietas, omnium malorum extremum,
atque summum. 55.
Improbi vecordes & belluini. 176.
Imprudencia quibus potissimum inesse so-
let. 83.
Inferorum pœna, & iudices. 164.
Infortunia diuina quæ dicantur. 108. III.
Infortunia diuina æquo animo ferenda.
120. 123. 139.
Iniuria inferenda nemini. 91.
Iniuriam qui facit, non cupit esse Deū 116.
Insanorum vita cylindro similis. 268. 271.
Inscitia in errorem inducit. 179.

I N D E X.

233

Interitus suspicio præfocat virtutis studium. 99.

Inuidia summis rebus adnascitur. 199. & qua ratione videtur. 161.

Inuidiam quæ sustinent, non facienda. 192. 145.

Inuidiam sustinere, quid sit. 200.

Inuidiam pro virili fugit tranquillitatis amator. 200.

Inuidia in deum cadere nequit, & cur. 20.

Ira frenanda. 72.

Ira ad blasphemiam prouocat. 75.

Iudiciū sæpe fallit ordinis perturbatio. 212.

Iudicij mutationem parit rei mutatio, quæ iudicatur. 120.

Iudicium omnium rerum quæ sunt, quot modis sit. 228.

Iurandi facultates quatuor. 228.

Iureiurando modus est adhibendus. 35.

Iurare qui consuevit, in periurium facile prolabitur. 35.

eorum, quæ Iurantur, observatio libera. 31. 32.

Ius colendum non ore tenus, sed rebus & ipsis. 83.

Iupiter, vniuersitatis huius conditor & parens, ex Pythagoreorum sententia. 278.

Iouis nomen, symbolum quoddam opificis naturæ exprimit. 275.

Iusiurandum colendum, frequenti eius abusu deuitato. 36.

- Iusiurandum voluntaria necessitate colendum. 32.
- Iusiurandi arcana necessitas. 32. contemptus virtutibus purgationibus sanatur. 161.
- Iusiurandum naturis ratione præditis innatum. 31.
- Iusiurandi deposita religione, mortalia ac diuina commutantur. 32.
- Iusiurandum instabilitate morum conculcatur. 32.
- Iusiurandum à quibus non seruati solent. 32.
- Iusiurandum seruatur ab ijs, qui ad Deum reuertuntur: & violatur ab ijs, qui ab eo recedunt. 28. 31.
- Iusiurandum diuinarum legum obseruatio. 28.
- Iusiurandum Pythagoræ. 224.
- Iustitia virtutum finis. 84.
- Iustitia in sese omnes continet virtutes. 83.
- Iustitia vbique colenda. 208.
- Iustitia nihil à ratione alienum patitur. 84.
- Iustitiam solum animal ratione præditum percipit. 137.
- Iustitiæ ratio apud quos potissimum est habenda. 68.
- Iustitiæ mensura seruanda. 88.
- Iustum re vera id est, quod prudentiæ continetur finibus. 95.

- L
 Laborum onaniam finis præstantissimus,
 quis & qualis. 311.
 Lætari spiritibus Deo cōuenientibus. 208.
 Lex & mens opifex ipsaque diuina volun-
 tas. 19.
 Leges à mente inanimis hominum sanciu-
 tur. 211.
 Legis nomine quænam comprehenduntur,
 secundum Pythagoram. 23.
 Lex diuina semper eodem modo se habet.
 27. 28.
 Legis viuis scopus Deo cōgruus ipsa nimi-
 rum vitiorum amputatio. 120.
 Legibus parere quid sit. 11.
 Lex ordinis vniuersitatis. 27.
 Liberalitatis subiectum. 200.
 Liberalitatis regula. 200.
 Liberum arbitrium, vide Arbitrium.
 Linea respondet binario. 228.
 Lingua non præcurrat mentem. 35.
 Luxus à tota vitæ ratione mouendus. 192.
 Lûxus etiam ex sententia vulgi, vitupera-
 tione dignus. 200.
 M
 Malorum causæ. 108.
 Malum est libera voluntatis motus præter
 naturam. 264.
 Malorum distinctio. 108.
 Mala homines amplectuntur sponte. 259.
 Mala spontanea quænam pati dicantur. 284.

- Mala spontanea multi patiuntur, qui vicina
 bona non vident. 280.
 Malorum liberationem quis nosse dicatur.
 280. 283.
 Malorum liberatio, ad Deum reuersio. 263.
 Mala auxilio diuino vitanda. 271. 272.
 Malorum remedia paucis cognita. 267.
 Malum malo curare. 164. 17.
 Malus non vult esse sibi animum immorta-
 lem. 164.
 Mali sunt permulti, & perturbationibus in-
 feriores. 260.
 Malos Deus esse non finit inultos. 115.
 Mali odio habendi propter naturam so-
 lum. 68.
 Malitiam qui sponte sibi asciuerunt, miseri
 & infelices. 268.
 Mathematicæ disciplinæ purgant animum.
 304.
 Medea insano amore correpta in miserrimi-
 mos incidit angores. 168.
 Medela minimè spernenda. 104.
 Medicorum consuetudo. 167.
 Medicina contra casus aduersos. 135. 136.
 Mediocritatis præceptum. 200.
 Meliora cum ignorantur, deterioribus in-
 seruire est necesse. 15.
 Memorix præceptum. 212.
 Mens, regula bonorum. 172.
 Mens legislatrix, eiusque munus. 208.
 Mentientes audiendi cum venia. 147.
 Meritorum

INDEX.

237

Meritorum merces.	139.
Modus optimus quauis in re.	195.
Modi nomine quæ significantur.	191.
Modus qui non leſerit vnquam ſtatuendus.	180. 183.
Modus verè dicitur, qui dolorem non parit.	192.
Modus cibo, potioni, & exercitationi adhibendus.	180. 183.
Modus quo pacto ſeruandus.	195. 196.
Modus regendi corporis, qui moleſtiam non afferat.	190.
Moleſtia afficiuntur, qui temeritatis culpe ſunt affines.	163.
Moleſtiarum liberatio à prouidentia.	136.
Mors naturæ participis rationis eſt diuinitatis priuatio.	15.
Mortem qui omnino fugiunt, multa neceſſariò contra ius faciunt.	91.
Morti obnoxia non immediatè à Deo condita.	132.
Mortale naturâ nullis auxilijs decreto mortis liberari nequit.	159.
Morticinis abſtinendum.	299.
Munditia à delicijs remouenda.	195. 196.
Munditia nimia abit in luxum, atque molitiem.	195.
Mundus à Deo arte ſumma factus.	12.
Mundus hic aſpectabilis proportionem concinna vbique cõſtat, diuinamque (quo ad eius fieri poteſt) ſimilitudinẽ refert.	244.

Mundum regit providentia. 100.

N

Natura parentem hunc mundum complet.
243.

Natura ratione prædita 278.

Necessitudinū diligēter habenda ratio. 48.

Nescienda non curanda. 180.

Nomina rebus imposita fortuitò magis &
ex instituto, quàm ex naturæ proprietate.
275. 278.

Nominum interpretatio vera in rebus æ-
ternis quærenda. 275.

Nosse oportet, quatenus fas est. 243.

Numerus numerorum, Deus. 224.

Numerorum quorundam expositio mysti-
ca. 228.

O

Oblationes hominum stultorum, ignis sunt
pabulum. 24.

Oculi multorum morbo caligant. 284.

qui. Odit nullum, Deum imitatur. 71.

Officiorum ratio non violanda. 92.

Opiniones temerariæ citò purgandæ. 208.

Opus nullum efficiendum, quod rectæ ra-
tioni non consentiat. 151.

Opera bona diuinis allocutionibus confir-
manda. 236.

Operum stultorum fuga, pœnitentia. 167.

Operum diurnorum examinandorum ratio
ante somnum. 207.

Oracula, animi vehiculum. 292.

INDEX.

239

Ordo naturarum rationis principium.	243.
Ordō legi diuinæ consentiens dijs immortalibus attributus.	19.
Ordinem non fortuitò cuncta sunt sortita.	23.
Ordinem seruare quid conferat.	212.
Ordinis laus & præstantia.	16.
Ornamenta æterna.	243.
Ornatus omnis rationis capax.	16.
Ortum quæ habuerunt, perpetuò manere nequeunt.	139.

P

Parfimonia intempestiua vitanda.	200.
Parentes honorandi.	48.
Parentum verus honor quis.	55. 56.
Parentum permagna habenda est ratio.	208.
Parentes alere decet.	212.
Parua ordine magna præcedunt.	7.
Paupertatem exornat victus ratio temperans.	108.
Peccandi licentia tollenda.	179.
in minimè Peccando bene agere situm non est.	179.
Peccata voluntaria.	108.
Peccati purgatio.	167.
Perfectum quot & quibus absoluatoribus.	240.
Pecuniarum cupiditas ad periurium prouocat.	75.
Pecuniarum cupidus iusiurandum non seruat.	32.

Pecuniarum profusio, atque tenacitas, vituperanda.	200.
Peierare, maximum nefas.	35.
Periurij parens malitia.	32.
Peritia tempus querit opportunum.	179.
Perturbationes moderandę.	96.
Perturbationum purgatio.	167.
Philosophię ex effectis definitio.	3.
Philosophia rerum omnium naturas, & actiones docet.	127.
Philosophię fructus perfectissimus, quis & qualis.	311.
Pietas, virtutum omnium dux.	11.
Pietas, virtutum est principium.	68.
Pietatis ratio, semē bonorum omnium.	68.
Pietas in Deum, virtutum mater: & eiusdem contemptus, omnium vitiorum dux.	127.
Pius propriē is dicitur, qui scientia divina est pręditus.	27.
Platonis Timæus Pythagoricam disciplinam accuratē professus.	4.
Pœnę inferorum.	164.
Pœnitentia principium sapientię.	167.
Pœnitētia electionis arguit futilitatem.	163.
Pœnitentia ut non sequatur, agendum nihil, nisi consulto.	208.
Potestas fato vicina.	60.
Potionis modus.	190.
Potioni facilius indulget imprudens, quàm cibo.	187.

I N D E X .

241

Preces deo fundendę in negotijs aggre-	
diendis.	236.
Probi viri, tanquam beati ac diui, colendi	
48. 51.	
Prouidentiam omnia sentiunt.	131. 132.
Prouidentiam in singulis hominibus elu-	
cere.	132.
Prouidentia regitur mundus.	100.
Prouidentia eleganter probatur.	127.
Prudentia, virtutum initium.	84.
Prudentia, diuinorum bonorum primum	
& maximum. 84. & eius munus.	87.
Prudentia de omnibus præcipit virtuti-	
bus.	95.
Prudentia nihil agit sine ratione.	95.
Prudentiæ habitus omnia discutit.	84.
Prudentia generis humilitatem erigit.	
108.	
sine Prudentia subsistere nequit iustitia.	
95.	
Prudentia ei inest, qui vtitur ratione.	83.
Pudor summus tibi ipse sis.	79.
Pudor sui rerum turpium fugam parit.	
80.	
Punctus vnitati respondet.	218.
Purgatio sacra.	291.
Purgatio alia aliis.	295.
Purgatio animi scientiæ effectrix.	295.
Purum impurum attingere, nefas.	4.
Pyramis in quaternario conspicitur.	218.
Pythagoræ symbola.	299. 303.

Q

- Quaternarius, rerum principium. 128.
231.
Quaternarius, fons perennis naturæ, expli-
catio huiusce sententiæ. 216. 219.
Quaternarius condidit mundum. 276.
Quaternarius est Dei familiaritate prædi-
tus. 231.
Quaternario est propria soliditas. 228.
Quaternarius exponitur mysticè. 227. 228.

R

- Ratio actionum principium. 160.
Rationis est particeps nostra natura atque
deliberationis capax. 163.
sine Ratione nihil gerendum. 100.
Rationi parere idem est atque Deo. 171.
Rubigo terrena. 8.

S

- Sacerdos solus sapiens, solus Deo gratus,
solusque precandi gnarus. 24.
Sæculum aureum cui sic vocatum. 7.
Sapientes homines dii vocati. 47.
Sapientes soli honorandi. 59.
Sapientiæ principium, poenitentia. 167.
qui per se non Sapit, est inutilis. 260.
Scelerum ultio apud inferos. 164.
Scientiæ possessio actionum adest liberta-
tem. 175.
Scientiæ reparandæ via duplex. 259. 260.
Seipsum nosse quilibet iubetur. 96.
Septenarius virgo, & matre carens. 227.

INDEX.

243.

Sermo hominum bonusque, prauusque.

140.

Sermonis studium colendum. 108.

Sermonum studium rectissimo iudicio colendum. 143.

Sermonum ij tantum censendi, qui veri sunt. 143.

Sermonibus malis non commoueri oportet. 143.

Sermonum stultorum fuga, poenitentia. 167.

Simile ad simile tendit. 24.

Socrates nulli suorum assentiri poterat, nisi rectæ rationi. 171.

σπουδαία animi luci contraria. 184.

Somnus temperandus. 72. eius incommoda. 75.

Somnus rationis alacritate repellendus. 211.

Somni capiendi ratio & præceptum. 207.

Sordes in omni vitæ ratione vitandæ. 195.

Sordes, etiam ex vulgi sententia, vituperandæ. 200.

Sors à dei prouidentia, & hominum voluntate pender. 127.

Sors amplectenda, quæ diuino cecidit iudicio. 208.

Sortis malæ nomine quænam intelligi debeant. 268.

Sperare non oportet, quæ speranda non sunt. 243. 248.

- Stulta misera & mala. 163.
 Sultorum vita quot & quantis obnoxia
 malis. 171.
 Substantia corporis expers super astra.
 278.
 Sumptus vanos recti nescius audet. 195.
 Supellex quæ & qualis esse debeat. 196.

T

- Tantali saxum. 116.
 Temerarij affici molestia solent. 163.
 Temperantia in quo versetur. 84.
 Temperantia inexpugnabilis custos adhi-
 benda est anima. 151.
 Tenuitas summa abit in sordes. 195.
 Ternarius superficiei conuenit. 228.
 Terra, mundi umbilicus. 244.
 Tetras, naturæ fons æternus. 216. 219.
 Theologica scientia quibus potissimum
 adipiscenda. 239.
 Timiditas quibus maximè inesse soleat.
 83.
 Triangulus figurarum, quæ rectis constat
 lineis, simplicissimus. 228.
 Turpia homine indigna. 79.
 Turpe nihil geras socijs præsentibus, ne te
 solo quidem. 79.

V

- Valerudo corporis haudquaquam negli-
 genda. 190.
 Valerudo corporis quatenus curanda. 152.
 155.

INDEX.

245

Venter compescendus. 72. eius incommo- da.	75.
Verbum nullum emittendum, quod recte rationi non consentiat.	151.
Verbis modestis cedendum.	60.
Veritas contemplatiua.	219.
Veritas atque virtus ab opifice natura il- lucent omnibus.	276.
Veritatis pulchritudo virtute carenti non cernitur oculo.	4.
Versus Pythagorici cura aurci.	7.
Vestimentorum modus.	196.
Victus ratio homine digna.	199.
Victus tenuitas amplectenda, quæ sordibus careat.	195.
Victus mundus esse debet.	192. 195.
Victui mundo nos assuescere oportet, qui luxu careat.	199.
Virtutis mater, philosophia.	4.
Virtutum omnium dux pietas.	11.
Virtutes quatuor, quæ sunt in agendo po- sitæ, diligenter curandæ.	95.
Virtus & veritas non in hominibus solùm, sed in Deo etiam maximè.	224.
Virtutum umbræ quæ & quales.	100.
Virtus cui est emolumento, eidem fuerit & damno, quod est à virtute alienum.	155.
Virtus est quicquid meliorem efficit ani- mum.	100.
Virtutes ciuiles probum efficiunt homi- nem.	7.

- in Virtutis diuinæ viam quænam nos deducant. 223.
 secundum Virtutem vita, re vera diuina. 176.
 Virtutis habitus ægrè diuellitur. 71.
 in Virtute seruanda animo fracto esse non oportet. 208.
 Virtutum mensura in quo sita. 100.
 Virtutes cur vocentur pennæ. 256. 259. 264.
 Visus ad scientiam comparandam accommodus. 259. 260.
 Vita nostra hæc mortalis quibusdam terminis necessarijs definita. 87.
 Vitæ ratio persequenda, quæ scientia regatur. 208.
 Vitæ diurnæ recordatio quid conferat. 212.
 Vita nequissima, est acerbissima, optima autem, iucundissima. 180.
 Vita secundum virtutem, re vera diuina: quæ autem vitia sequitur, belluina. 176.
 Vitiorum genera permulta. 83.
 à Vitijs homines verecundia, dedecore, vitioneque diuina reuocantur. 131.
 Vitiorum fructus, calamitas. 123.
 Vitiorum amputatio, legis diuinæ scopus. 120.
 Vnitas omnium numerorum vires in se complectitur, tanquam cuiuscunque numeri principium. 227.
 Voluntas hominis libera. 108.

INDEX.

247

Voluntatis liberæ nimia licentia quòd à
Deo recedere non dubitet. 264.

Voluntas humana nec virtuti, nec vitio
semper inhæret. 140.

Voluntate propria ad consilia prava, vel re-
cta ducimur. 163.

Voluptas per se minimè subsistit. 176.

Voluptas omnis, cuiuslibet actionis est co-
mes.

Voluptates malæ subsequuntur actiones
deteriores: præstantiores autem, quæ
bonæ. 176.

Voluptates atque dolores in medio posita.
176

Voluptates, quarum pœnitere non potest,
virtutis stabilitatem imitantur. 175. 176.

Vsus in vita summus. 7.

Vulvam animantis comedi prohibebat Py-
thagoras. 199.

FINIS.

Excudebat Steph. Preuosteau,

